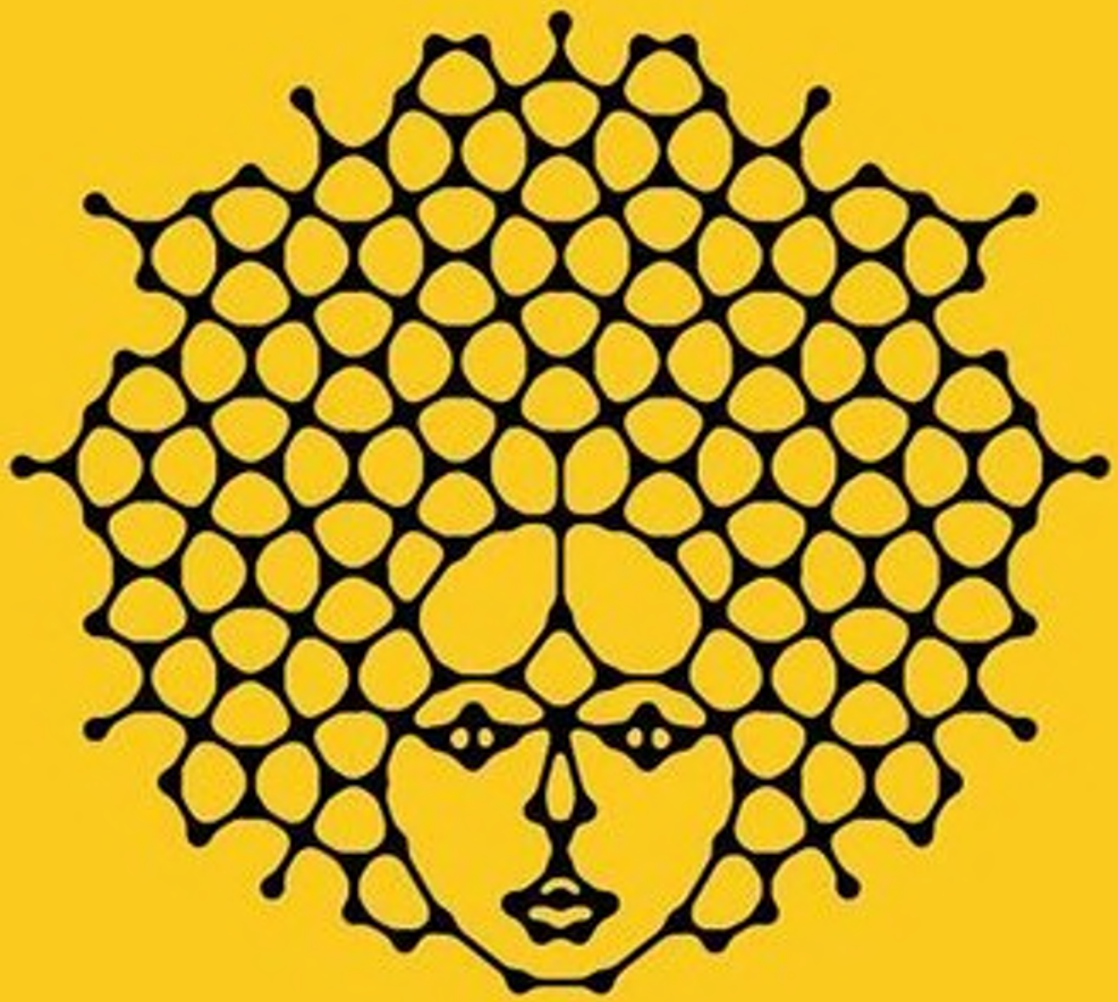
KÜBRA

AFŞİN KUM

APRİL

"Bu vücudun, bu varlığın bir özelliği olmalı.
Ben dediğim şeyin ben olmasının bir anlamı olmalı."

Gökhan Şahinoğlu bir imalat atölyesinde çalışıyor.
Sıkı çalışıyor. Ustasının gözbebeği.
Kalan zamanını halı saha maçları ile
bir küsüp bir barıştığı kız arkadaşı arasında paylaştırıyor.
Mahallesinde saygılı, inançlı ve olgun bir genç olarak biliniyor.
Bir gün telefonuna bir süredir parçası olduğu
sanal arkadaşlık grubundan
Kübra adlı kullanıcının mesajı düşüyor.
"Sen farklısın."

Gökhan başta anlam veremiyor. Pek de önemsemiyor.
Ama mesajların sayısı arttıkça Gökhan'ın merakı da artıyor.
Zira Kübra, Gökhan ve çevresindeki herkes hakkında
haddinden fazla şey biliyor.

**Ödüllü ilk roman Sıcak Kafa'nın yazarı Afşin Kum'dan,
insana ve makineye, akla ve vicdana, sınıfa ve iktidara dair
keskin ve hızlı bir roman daha.
Kübra.**

28₺

APRIL

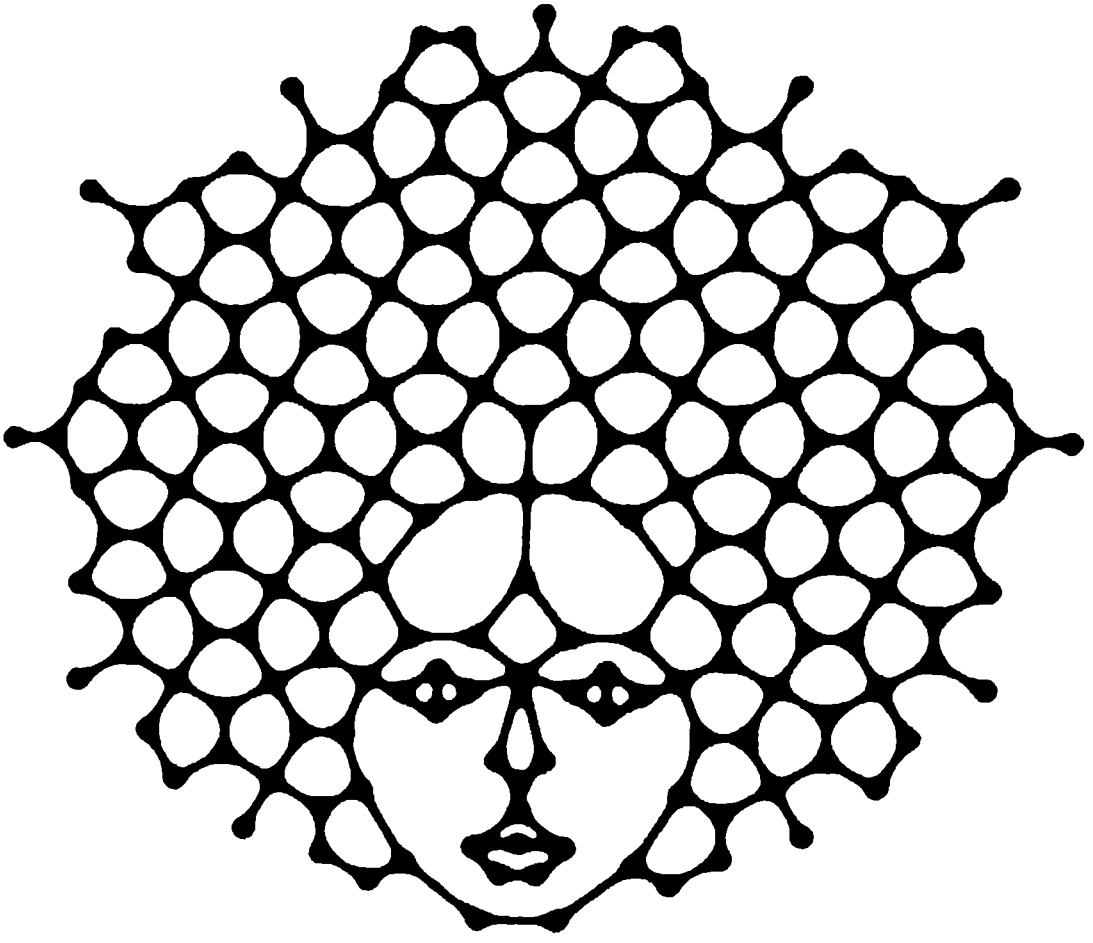
Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Bu kitabın yayın hakları April Yayıncılık'a aittir.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı *Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri* gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

KÜBRA

AFŞİN KUM

APRİL

Gökhan Şahinoğlu, Ailesi, Çevresi ve Beklenmedik Şekilde Değişen Hayatı

1

Gökhan Şahinoğlu'nun hayatını beklenmedik şekilde değiştiren olaylar, bir cuma günü telefonuna gelen bir mesajla başladı.

Gökhan'ın akşam programı sıkışıktı. Atölyeden çıkış saati altıydı, halı saha maçı sekizdeydi. Maçı altıya almak için uğraşmıştı. İşten biraz erken çıkıp doğrudan maça gider, çıkışta da Merve'yle buluşurdu. Merve'nin eve dönmek zorunda olduğu saate kadar birlikte kalabilirler, sonunda haftalardır yerine getiremediği sözünü tutabilir, onu Moda'ya kahve içmeye götürebilirdi. Merve'nin anne-babası onu tanırlardı, onunlayken eve biraz geç kalmasına ses çıkarmazlardı.

Ama yaz vakti, güneş henüz ortadayken at gibi koşturmak pek kimsenin işine gelmemişti. Merve'yi bir kez daha ekerse, bir daha dilinden kurtulması zordu. Özellikle halı saha maçlarının kendisinden önce gelmesine tahammülü yoktu Merve'nin. "Futbolcu olsaydın bari," derdi, lafını esirgemezdi. Gökhan'ın, birlikte kurmayı planladıkları geleceklerinde; ona (en azından şimdilik) tornacı haftalığından fazlasını vaat etmemesine itirazı yoktu. Gökhan'ı seviyordu, onu istiyordu, samanlığın seyran olmasının önünde bir engel görünmüyordu. Ama Gökhan da bunu istediğini belli etmeliydi, onunla birlikte olmayı terli heriflerle itişip kakışmaya tercih ettiğini göstermeliydi.

Gökhan, Merve'yle üçüncü ayrılışlarıyla dördüncü birleşmeleri arasında kalan iki buçuk aylık sürenin sonuna doğru,

aniden kendisiyle ve hayatla ilgili çok önemli bir şeyin farkına varmıştı. Merve'den vazgeçemezdi çünkü hayatında onun kadar zeki bir kız tanımamıştı. Bunun önemli olduğunu düşünmemişti daha önce, hatta kadının aptalının makbul olduğuna dair beylik fikirlere fazla sorgulamadan itibar etme eğilimindeydi. Ama Mervesiz geçen iki aydan sonra onu deli gibi özlerken, en çok eksikliğini duyduğu şeyin; ona sarılmak, onu öpmek, kara gözlerinin, tombul yanaklarının, pembe dudaklarının hazzına varmak olmadığını fark etti. Hakkında daha önce konuştukları bir şeyi, bir bakışla ya da bir göz kırpmayla aynı anda hatırlamalarını özlüyordu. Birlikte en saçma şeylerden bir oyun çıkarmalarını özlüyordu. Absürt şakalarına başka hiç kimse gülmezken onun gülmesini özlüyordu. Ondan daha alımlı, boylu poslu, aileden zengin kızlar vardı çevresinde ama Merve'deki pırıltı hiçbirinde yoktu.

Bunu fark edene kadar, Merve'ye hayatını birlikte geçireceği kadın gözüyle de bakmamıştı Gökhan. Birileri sorduğunda, ilişkinin geleceğiyle ilgili bir şeyler söylemekten, hatta bu konuda düşünmekten bile kaçınıyordu. Neredeyse çocukluktan beri tanışıyorlardı, onları buluşturan şey ailelerinin hasbelkader aynı mahalleye yerleşmiş olmalarıydı. Zaman içinde giderek yakınlaşmışlar, sonunda sevgili olmuşlardı. Oysa dünyada ne çok insan, ne çok kız vardı. Bütün diğer olasılıkları göz ardı edip, burnunun dibinde bulduğu kızla hayatını geçirmeyi kabullenmek zordu. Ama var olmaktan başka bir şey vaat etmeyen bir olasılıklar denizi yüzünden, sevdiği ve onu seven bir kadını terk etmek daha da zordu. O yüzden gelecekle ilgili düşünceleri erteleyip duruyordu Gökhan. Çocukluktan çıkma sancıları çekiyordu belki de, bu yaştaki pek çok erkek gibi.

Belki, bazı arkadaşlarının Merve'yi ona yakıştıramamasından da etkileniyordu biraz. Özellikle Ali Cemal, ikinci barışmalarının hemen sonrasında hayalkırıklığını açıkça ifade

etmişti. Üçüncü ayrılıkları da biraz, Gökhan'ın ikisi arasındaki çekicilik farkının gayet farkında olduğunu Merve'ye, istemeden de olsa, belli etmesi yüzünden olmuştu.

Daha güzelini bulabilirdi, evet. Lakin, günün birinde bu fikre varacağını asla tahmin edemezdi ama şimdi çok net görüyordu ki güzellik göreceliydi.

Program sıkışıktı. İş çıkışından halı saha maçına kadarki iki saatlik sürede, dayısından Dayıhatsu'sunu ödünç almak, Merve'yle Moda'ya gitmek, orada birer çay, birer kahve ve (illaki) birer de soda içmek, geri gelip Merve'yi eve bırakmak ve 8'de halı sahada olmak zorundaydı. Arabayı alış, Moda'ya gidiş-geliş rahat bir-bir buçuk saat alırdı, Merve'yle takılmak için geriye yarım saat anca kalıyordu, onu da Moda'da park yeri arayarak tüketmek gayet mümkündü. Üstelik Merve'ye bu durumdan henüz bahsetmiş değildi.

Yolda çıkardı ağzındaki baklayı Gökhan, utana sıkıla.

"Aşk olsun, Gökhan. Kaç haftadır oyalıyorsun, ancak gidebiliyoruz. Şimdi de beni bırakıp maça mı gideceksin?"

"Ya Merveciğim, sırf bu durumlara düşüp seni üzmemek için turnuva sonunda bırakacağım takımı, söz veriyorum. Ama şimdi gitmem şart. Çocuklara çok ayıp olur sonra. Ben olmadım mı dağılıyorlar."

"E geçen hafta yenilmiştiniz, elenmediniz mi?"

"Eleme yok henüz, grup maçlarındayız, puan usulü. İlk ikiye girersek yarı finale çıkacağız."

"Giremezsiniz inşallah."

Gökhan güldü. "Aman bizim çocuklar duymasın sakın."

Kadıköy sahilindeki otoparkta sıra beklemektense yukarı doğru devam edip ara sokaklarda boş park yeri bulmak için şansını denemeye karar verdi Gökhan ve şans yüzüne güldü. Sahildeki çay bahçesine elli metre mesafeye park etti arabayı.

Bir çınar ağacının altında, denizi gören bir masaya oturup birer sade kahve sipariş ettiler.

"Buradan güneşin batışı çok güzel görünür. Ama tabii o saate kadar kalamayacağız. Sayenizde..." dedi Merve.

"Tamam, Merve, ne yapalım, bu sefer de böyle oldu. Cumartesi gelelim dedim, onu da sen istemedin."

"Ya ben istemez miyim? Evde bir sürü iş oluyor, annem izin vermiyor işte. Yirmi dört yaşında hâlâ annenin yanında kalırsan böyle olur. O neye izin verirse onu yaparsın."

Gökhan, dolaylı mesajı anlamazlıktan gelip konuyu değiştirmeyi tercih etti:

"Bu saatte de çok güzel. Bak yelkenliler geçiyor. Yelken yarışı falan mı var acaba?"

"Sade kahveleeerrr!" diye elinde bakır cezvelerle yanı başlarında bitiveren garson ürküttü Merve'yi. Kahvelerinden birer yudum aldılar.

"Hamit Usta'yla konuşabildin mi ortaklık işini?" diye sordu Merve.

Gökhan, gelecek planlarından konuşmaktan ne kadar sıkılsa da, son barışmaları esnasında artık bu ilişkiye ciddi baktığını söylemişti ve Merve de haliyle bu konuda bir girişim bekliyordu.

"Konuşacağım da, şimdi oğlu da geldi Eskişehir'den, biliyorsun. Onunla da ters düşmemek lazım."

"Ay niye geri geldi o salak ya? Dikiş tutturamamış mı Eskişehir'de?"

"Yok, açtıkları kafeyi batırmışlar. Bir sürü kafe var nehir kıyısında tabii, farklı bir şey yapman lazım ki tutunasın. Neyse, o da bari baba mesleğine döneyim diye geri gelmiş, şimdi atölyede çalışıyor bizimle birlikte."

Merve kahvesinden bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu. Şekersiz kahveye alışamamıştı daha. "Peki, Hamit Usta atölyeyi

oğluna bırakır bu durumda diyorsun. Sen de Serkan'ın yanında çalışmaya devam edeceksin o zaman yani. Öyle mi?"

"Serhat."

"Efendim?"

"Serkan değil Serhat. Orasını bilemiyorum şimdi Merve, bir çaresini düşüneceğiz."

"Yok, çünkü şundan soruyorum: Biz ne zaman kendi hayatımızı kuracağız dediğimde sen bu ortaklık işini öne sürmüştün ya, ondan soruyorum."

"Biliyorum neden sorduğunu. Şimdi bunu konuşmak zorunda mıyız? Bir çaresini düşüneceğiz dedim işte, yetmiyor mu?"

"Tabii, seni kafeslediğim için çok şanslıyım sana göre, değil mi? Böyle şeyleri hiç sormamam lazım. Sen ne dersen onunla yetineceğim."

"Allah aşkına yine oraya dönmeyelim Merve. Şurada, şu güzel havada birer kahve içmeye geldik, bunu da kavga ederek mi geçirelim şimdi? Ayrıca kafeslemek gibi bir laf kullanmadım ben."

"Onu kast ettin ama," dedi Merve.

Kısa bir sessizlik oldu. Gökhan saatine baktı. "Ne oldu? Sürem doldu mu?" dedi Merve. Gökhan cevap vermedi, derin bir of çekti. Biraz sonra "Ben bir tuvalete gideyim," deyip yerinden kalktı.

Merve arkasına yaslandı, etrafı seyrederek sakinleşmeye çalıştı. Asırlık çınar ağaçlarının gölgesindeki masalarıyla, Moda sahilini tepeden gören geniş bir alana yayılmış çay bahçesi, onların geldiği zamana göre bile daha kalabalıktı şimdi. Çelimsiz bir garson, üstü ince belli bardaklarda çaylarla dolu tepsisiyle "Var mı çay isteyen?" diye bağırarak, isteyenlere çaylarını bıraka bıraka masalar arasında dolaşıyor (iki tane de bizimkilerin

masasına bırakıyor). Yeni gelenler, deniz tarafındaki masalardan birini kapmak için yarışıyorlar. Kalkanlar, hepsi birbirinden meşgul garsonlardan birinin dikkatini çekip hesabı verebilmek için çabalıyorlar. Bu arada denizin üstündeki beyaz yelkenliler, bütün bu hengâmeden habersiz, batışa geçmiş güneşe doğru uçarcasına gidiyor.

Gökhan'ın masanın üstüne bıraktığı telefonu titreşti. Merve oralı olmadı başta. Sonra, sinsi bir merak dürttü, telefonu alıp baktı. Bir soltaç mesajı gelmişti. Birkaç saniyelik tereddütten sonra uygulamayı açtı, gelen mesajı görüntüledi. Profil resmi olarak bir bulut kullanan Kübra diye birisinden geliyordu mesaj, iki kelimelik tek bir cümle:

"Sen farklısın."

Merve gözlerine inanamadı. Sözde hayatın anlamını tartışmak için kullandığı soltaçta resmen başka kızlarla flört ediyordu Gökhan. "Neden varız?", "Kaderle irade nasıl bağdaşır?" gibi teraneleri kızların aklını almak için kullanıyordu demek. Sinirden eli ayağı titremeye başladı. Kalkıp gitmeyi düşündü ama bunu Gökhan'ın yüzüne vurmadan gidemezdi.

Gökhan az sonra sallana sallana tuvaletten döndüğünde Merve'nin ateş saçan bakışlarıyla karşılaştı. Merve, telefonu alıp Gökhan'a doğrulttu:

"Bu kim?"

Gökhan gözlerini kısıp telefon ekranındaki ismi okudu: "Kübra." Sonra da dudaklarını büzerek bilmem işareti yaptı.

"Tanımıyor musun yani?"

"Yok, ilk kez görüyorum."

"Sana mesaj atmış ama."

"Evet, atmış."

"Ne demek 'sen farklısın'? Nereden çıkarıyor senin farklı olduğunu? Ne açıdan farklısın yani? Kimden farklı?"

"Sakin ol Merve, tanımadığım biri mesaj atmış işte, ne bileyim ben? Soralım istersen."

"Sor bakalım, neymiş derdi."

Gökhan mesaja cevap yazdı, *"Ne demek istiyorsun?"* diye. Merve'ye gösterdi, onayını almak için.

"Tanışıyor muyuz, yaz bir de," dedi Merve.

"Tanışmıyoruz. Gruptaki kimse birbiriyle şahsen tanışmıyor ki. Özelliği bu zaten."

"Tamam, tamam, her neyse. Gönder bakalım ne diyecek."

Gökhan mesajı gönderdi. Gergin bir şekilde Kübra'dan cevap beklemeye başladılar ama cevap falan gelmedi.

"Bak Gökhan, doğru söylüyorsun değil mi? Benimle buralarda dolaşırken telefondan başka kızlarla kırıştırmıyorsun değil mi? Öyle bir şey varsa, aklın başka yerlerdeyse hâlâ, şimdi söyle, beni de oyalama artık daha fazla."

"Yemin ediyorum Merve, bu ismi ilk kez görüyorum burada. Niye bana mesaj atmış hiçbir fikrim yok. Zaten başka mesaj olsa, burada üstte görünür. Ayrıca belki kız bile değildir, herkes takma isimlerle giriyor soltaça, bilemezsin ki kimin ne olduğunu."

Merve'nin sinirden dudağı titriyordu hâlâ. İkna olmaya hazırdı ama şüphe düşmüştü içine bir kere.

"Merveciğim, senden başka kimse yok hayatımda, yemin ediyorum. Ve olmayacak da."

Merve başını öne eğdi, "Tamam, inanıyorum sana," dedi. "Ama bu Kübra kim bilmek istiyorum. Başka mesaj atarsa göstereceksin bana tamam mı?"

"Elbette gösteririm aşkım. Telefon sende kalsın istersen. Hatta senin olsun."

"Yok, benim telefonum var," dedi Merve, gülerek.

"Kalkalım mı artık? Maça yetişmem lazım, biliyorsun."

"Tamam."

Ellerine iki çay iki kahve içtikleri işaretlenmiş hesap kâğıdını (sodaya zaman kalmamıştı) alıp ayağa kalktılar. Hesabı vermek için bir garson aramaya koyuldular.

2

Maça kılpayı yetişti Gökhan. Yeterince ısınmadan başladığı için de ilk dakikalarda normalde kesebileceği derinlemesine bir pası, lifleri yırtılır korkusuyla ayağını uzatmadığı için kesemedi, topla buluşan rakip sağ açık kaleciyle karşı karşıya kaldı ve kalecinin solundan bir plase vuruşla golü yaptı. Ali Cemal, "Abicim, n'apıyorsun ya!" diye isyan etti. Gökhan, "Kes lan! Kendi işine bak," diye tersledi. Pek yapacağı şey değildi, Ali Cemal şaşırdı, cevap vermedi. Birkaç dakika sonra üstten dışarı giden bir şutu sonrası başını okşadı Gökhan, gönlünü alma maksadıyla, Ali Cemal hafifçe gülümseyerek karşılık verdi.

Takımın boyca en uzunu olduğu gibi yaşça da en büyüğüydü. Yaşı ona nispeten yakın olan Ali Cemal dışındakiler mahallenin 20 yaş civarı gençleriydi. Savunmanın ortasında oynuyor ve bir kontrol kulesi gibi takımı yönetiyordu. Orta çizgiyi nadiren geçiyor, karşı sahada prese maruz kalan ve topu kaybetmemek için çabalayan orta saha oyuncularının arkasından yardıma koşuyor, aldığı topları çabucak diğer kanada taşıyarak yeni hücumları başlatıyor, yan gözle onu kollayan genç forvetleri karakteristik el hareketleriyle yönlendirerek gol pozisyonlarını kurguluyordu.

İlk yarı bitmeden şık bir asistle hatasını telafi etti. Rakip iki orta saha oyuncusu, atılan bir pası birbirlerine bırakınca hızla aralarına girip topu kaptı, rakip yarı sahaya kadar sürdü ve sağ kanatta bomboş bekleyen Sergen'e gönderdi.

Adını Beşiktaşlı Sergen Yalçın'dan alan binlerce gençten biri olan Sergen, üç dokunuşla topu ağlarla buluşturdu.

İkinci yarıda da karşılıklı birer gol oldu ve maç 2-2 bitti. İki takım da grupta ilk ikiye girme şansını zora sokmuştu. "Gökhan Abi, on dakika uzatıverelim n'olur," ısrarlarına direndi Gökhan, diğer takımlara haksızlık olur diyerek. Tabii diğer takımların kendi aralarındaki maçlarda Gökhan'ın gösterdiği hassasiyeti gösterdiklerinden emin olamazlardı ama bu Gökhan'ın fikrini değiştirmezdi. Kuralları uygulamak ve doğrulara bağlı kalmak, turnuvayı kazanmaktan daha önemliydi onun için. Ortada bir hakem de vardı aslında, ama Gökhan'ın sözüne hakemin de uyacağını bildikleri için, hakeme ısrar eden yoktu. Hakem maçı yönetmekle görevliydi, turnuvayı yöneten Gökhan'dı. Civar semtlerden turnuvaya katılan on bir takımı, biri beşli biri altılı iki gruba ayıran, internetten benzer turnuvaların fikstürlerini bulup turnuvaya uyarlayan, maç programını belirleyen, hakemleri ayarlayan hep Gökhan'dı. Atölyedeki planları gerçekleşmezse, halı sahalardan birinin işletmesini devralmak gibi bir B planı da vardı. Bugün oynadıkları sahayı işleten Burhan Abi, işi döndüremediğinden yakınıp duruyordu. Doğru dürüst temizlik bile yapmadığı düşünülürse bunda şaşılacak bir taraf yoktu. Oysa elinde bir halı saha olduktan sonra, insanları buraya çekmek için yapılabilecek ne çok yenilik vardı. Düşüncesi bile heyecanlandırıyordu Gökhan'ı. Ama öncelik bildiği işteydi.

Akşam yemeğine yetişemediği için birer tabak etli türlü ve bulgur pilavını mutfaktaki küçük masada tek başına yedi Gökhan. Sonra, salonda hep birlikte bol bağrış çağrışlı bir yarışma programı izleyen ailenin diğer fertlerine katıldı: Babası Nihat, annesi Dilek, kız kardeşi Gülcan ve Gülcan'ın arkadaşı, ve muhtemelen Gökhan'ın gelişiyle dikkati dağılan tek kişi olan Figen... Maçı sordular. "Berabere," dedi Gökhan. Atölye konusunda gelişme olup olmadığını sordu babası.

Gökhan, Serhat'ın geri dönüşünün durumu muhtemelen etkileyeceğini ama Hamit Usta'nın henüz bir şey demediğini, ya tereddütte kaldığını ya da Gökhan'ı kırmadan planların değiştiğini açıklamanın bir yolunu aradığını anlatmaya girişti ama televizyondaki yarışmada bir yaygara koptu (bir yarışmacı havuza düştü), babasının dikkati tekrar o tarafa kaydı. Gökhan da sözünü tamamlamadı, babasına "sonra konuşuruz" anlamında bir işaret yaptı. Birkaç dakika sonra da odasına gitti.

Gökhan'ın odası, tek kişilik yatak, tek kapılı bir giysi dolabı ve üzerinde okul zamanlarından kalan bilgisayarının durduğu küçük bir çalışma masasının anca sığacağı boyuttaydı. Gökhan yatağa uzandı, yorgunluktan dökülüyordu. Neredeyse uykuya dalacakken aklına Kübra'nın mesajı geldi. Kübra'nın gruba daha önce neler yazdığını merak etti. Merakı bitkinliğine ağır bastı, uzanıp çalışma masasının üstüne bıraktığı cep telefonunu aldı, soltaçı açtı.

Soltaçta birkaç gruba birden üyeydi ama en çok takip ettiği ve Kübra'nın da dâhil olduğu, Maneviyat47 diye bir gruptu. Aklını kurcalayan ama başkalarıyla paylaşamadığı, paylaşmaya yeltendiği sayılı zamanlarda "vidaları gevşetmekle" ya da en iyi ihtimalle "ermekle" itham edildiği meseleleri dert edinen insanlarla bir araya gelebilmek ve bunları özgürce konuşabilmek içini rahatlatıyordu.

Kübra'nın gruba gönderdiği son mesajı bulabilmek için altı gün öncesine kadar gitmek zorunda kaldı Gökhan. Allah'ın kâinatı yaratmasındaki maksadı sorgulamanın, Allah'ın varlığını ve büyüklüğünü sorgulamak sayılıp sayılmayacağı üzerine bir tartışmaya tek bir cümle ile katılmıştı Kübra: *"Zaman yoksa sebep yoktur."*

Ne demek istediğini kimse anlamamış veya merak etmemişti anlaşılan çünkü sonrasında ona verilen doğrudan bir cevap yoktu. Gökhan birkaç gün daha geriye gitti ama Kübra'dan gelen başka mesaj bulamadı.

Bu tartışma da aslında Gökhan'ın başlattığı bir tartışmanın devamıydı. Allah'ın varlığını içinde hissediyordu Gökhan, bu konuda bir şüphesi yoktu. Ama Allah'a gerçekten yakın olabilmek için onu anlamak zorunda hissediyordu kendisini. Oysa anlayamadığı pek çok şey vardı. En önemlisi de, kafasını en çok kurcalayanı yani, varlık konusuydu. Varlığın kendisi... Allah her şeyi yarattıysa, üstelik "ol" demekle, hepsini bir anda yarattıysa, her şey var olmadan önceki bir zaman vardı ve o zamanda da hiçbir şey yoktu. Hiçbir şeyin olmadığı belirsiz uzunluktaki bu zamanda sadece Allah vardı. Ve bir anda, daha önce veya daha sonra değil, belli bir anda, her şeyi yarattı. Neden? Amacı neydi? Yarattıklarının kendisine ibadet etmesi mi? Üstelik, Kur'an'da dediği gibi, buna hiç ihtiyacı yokken, bunun her şeyin yaratılma amacı olması mümkün müydü? Peki taş, toprak, kum, uzayda dönüp duran meteorlar, gezegenler, yıldızlar, kara delikler, ona ibadet edebilecek bir bilince sahip olmayan milyarlarca devasa kütle... Onlar neden vardı?

Yıllar önce, mahalledeki caminin hocası olan Ömer Hoca'ya bir kez sormuştu bunu. Ömer Hoca yuvarlak birkaç laf etmiş, tatmin edici bir cevap vermemiş ama bir sonraki cuma namazı sonrası (bir yerlerden araştırmış olacak ki) Gökhan'ı yanma çağırıp, Allah'ın kâinatı "halik" isminin tecelli etmesi için yarattığını söylemişti. Yani, Allah yaratıcı sıfatının hakkını verebilmek için bir şeyler yaratmak zorundaydı ve o da bildiğimiz evreni yarattı. Gökhan bu açıklama karşısında (biraz da Ömer Hoca'nın bu kadim gerçeği aktarırken büründüğü uhrevi havanın etkisiyle olsa gerek) büyülenmişti. Gözünün önünde apaçık duran çözümü nasıl olup da şimdiye kadar göremediğine şaşmıştı. Ama aynı günün akşamı yatağına uzanıp düşüncelere daldığında, büyük bir hayalkırıklığıyla, aslında hiçbir cevap alamadığını fark etmişti. Allah'ın hiçbir şey yaratmadan önce halik diye bir ismi olamazdı. Henüz hiç beste yapmamış birine, sırf istese yapabileceği için, besteci demek gibi bir şeydi bu. Allah kâinatı halik isminin

tecellisi için yaratmıştır demek, yaratmış olmak için yaratmıştır demenin fiyakalı yoluydu. Okuldaki matematik sınavlarında zor bir denklemi çözmeye çalışıp tam sonuca vardığını sanırken, 1=1 bulduğundaki hayalkırıklığının aynısıydı bu duygu.

Soltaç grubunda da bu soruyu gündeme getiren o olmuştu. Herkes iyi kötü bir şeyler söylemiş, çoğu da dinî kitaplarda verilen basmakalıp açıklamaları aynen tekrarlamış, daha sonra da, bu tarz her tartışmada âdet olduğu üzere, birileri çıkıp bunu sormanın ve sorgulamanın haram olduğunu ortaya atmış ve tartışma yön değiştirmiş, Gökhan da tartışmaya olan ilgisini kaybetmişti.

Annesi kapıyı çaldı: "Sütlaç getirdim sana."

"Sağ ol anne, bu saatte tatlı yemeyeyim."

"Arabayı Hasan'a geri götürmemişsin?"

"Konuştum dayımla, sabah erkenden götüreceğim."

"*Sevdam Dağları Oyar* başlayacak şimdi. Gel sen de izle istersen bizimle birlikte."

"Yok anne, çok yorgunum, uyuyacağım birazdan."

"Tamam o zaman. İyi geceler. Allah rahatlık versin."

"Sağ ol anne. Sana da."

Telefonunu elinden bırakmadan önce Kübra'nın cümlesini bir kez daha okudu: Zaman yoksa sebep yoktur. O da bir anlam veremedi, fazla da kafa yormadı. Yatağına uzandı tekrar ve saniyeler içinde uykuya daldı.

3

Kübra'nın Gökhan'a cevabı, sonraki hafta içinde, gayet uygunsuz bir zamanda, Serhat'la aralarında geçen kaçınılmaz kavganın hemen ardından geldi.

Serhat yıllar önce kendi işini yapmak için ayrıldıktan, daha yakın zamanda da Dilaver Usta emekli olduktan sonra; Gökhan, Hamit Usta'nın ardından oradaki en yetkili kişi haline gelmişti. Hatta pek çok ayrıntıya Hamit Usta'dan daha hâkimdi. Atölyedeki tüm tezgâhların ayarları ondan sorulurdu. İşçiler bir konuda tereddüde düştüklerinde çoğu zaman ilk danıştıkları kişi Gökhan olurdu.

Atölyenin temel işi, civardaki fabrikalar için fason üretim yapmaktı. Çeşitli cihazların metal aksamları üretiliyordu. Yeni bir parçanın üretimi, çizimden modelin yapılması, model kontrol edildikten sonra kalıpların çıkarılması, döküm yapılması ve atölyedeki torna tezgâhlarında parçaya son şeklinin verilmesi aşamalarından geçiyordu. Gökhan, her aşamanın plana uygun olduğunu denetler, hataları mümkün olduğunca önlemeye çalışırdı.

O hafta başında, yeni bazı parçaların modelleri gelmiş, Gökhan planla aralarında uyumsuzluklar bulduğu için modelleri dökümhaneye göndermemişti. Modelciyle yeniden görüşüp sorunu çözene kadar bir kenarda bekletiyordu. Onun orada olmadığı sırada, dökümhanenin arabası yeni dökümleri getirmişti. Serhat, dönüşte götürmeleri için, Gökhan'a sorma gereği duymadan, oradaki modelleri arabaya yüklemelerini söylemiş ve hatalı modeller dökümhaneye gitmişti.

Serhat, Eskişehir'deki işi batırıp geri döndüğünde her şeyi bıraktığı gibi bulmayı ummuştu ama zaman, onun için olduğu gibi, geride bıraktıkları için de aynı hızda (Einstein'ı kırmayalım, aynı değilse de oldukça yakın hızda) akmıştı. Babasından bağımsızlığını ilan etmekle geri çevirmiş olduğu ikinci adam konumunda Gökhan vardı şimdi. Her şeyi ona sormak zorunda kalmaktan çok rahatsızdı. O yüzden kendini sorumlu ilan etmekte acele etmiş, fikri olmayan bir konuda fikri varmış gibi davranarak hataya yol açmıştı. Ne var ki, bunu kabullenip geri çekilecek olgunluktan da yoksundu.

Gökhan gelip durumu öğrendiğinde, aralarında sakin başlayan ama giderek şiddetlenen bir tartışma yaşandı. Son cümlelerini aktaralım.

Gökhan: "Abi, şunu anlamıyorum. Neden arayıp bana sormuyorsun? Cep telefonum her an yanımda."

Serhat: "Sen niye ortalıkta bırakıyorsun modelleri? Ben nereden bileceğim onların hatalı olduğunu?"

Gökhan: "Ortada falan bırakmadım, dökümhaneye gidecek olanlar kasalara konup şuraya dizilir. Burada kalmışsa bir sorun var demektir."

Serhat: "Ben nereden bileyim senin aklından geçenleri?"

Gökhan: "Aklımdan geçen falan değil, buranın düzeni böyle."

Serhat: "Sen mi kurdun lan buranın düzenini? Ağa mısın lan sen?"

Gökhan, "Ne biçim konuşuyorsun lan!" diye Serhat'ın üzerine yürüdü bu sözden sonra, işçiler araya girdiler, yatıştırdılar. Hamit Usta, tartışmaya şahit olmamıştı ama gün içinde haberdar oldu tabii. Gökhan'a atölyeyi devredeceğine dair söz verdiğine pişmandı şimdi, yeterince düşünmeden karar vermiş, Serhat'ın geri dönüp iş üzerindeki hakkını talep etme olasılığını dikkate almamıştı. Şimdi ne geri adım atmak, ne de tek oğlunu kırmak içine siniyordu. Erteleme döngüsüne girmişti. Ama o bir adım atmadıkça, bu kavgaların şiddetlenerek süreceği belliydi.

Gökhan, Hamit Usta'nın fikrini değiştireceğini biliyordu, ama alttan alarak onun içini rahatlatmak gibi bir niyeti yoktu. Şimdiye kadar alttan alarak o kadar çok kez hakkı olanı başkalarına bırakmıştı ki, geleceğini ilgilendiren bu kadar önemli bir konuda geri adım atmama kararı kesindi. Öte yandan, durum oraya gelirse, rest çekmeye cesaret edebilecek durumda

değildi. Hamit Usta atölyeyi devretme fikrinden bahsettiğinde mali şartlara girmemişlerdi ama Gökhan bu ihtimale karşı ve tahmini bir tutar üzerinden, kendi birikiminin üzerine babasından ve dayısından bir miktar alıp ekleyerek gerekeni toplayabileceğinin hesabını yapmıştı. Devir gerçekleşmezse, bu parayı başka bir iş için kullanabileceğinin garantisi yoktu.

Kübra'nın beş gün önceki soruya cevabı, Gökhan'ın sinirinin hâlâ yatışmamış ve aklının bunlarla meşgul olduğu bir anda geldi:

"İstemem dememdir."

Gökhan yaklaşık bir dakika boyunca bu mesaja boş gözlerle baktı. Bunun "Ne demek istiyorsun?" sorusunun cevabı olduğunu anlaması bayağı bir zaman aldı, ama ne demek olduğunu tam olarak kavrayamadı.

"Tanışıyor muyuz?" diye yazdı Gökhan (ki Merve'nin sormasını istediği şey buydu hatırlarsanız).

"Ben seni tanıyorum," dedi Kübra. Hemen arkasından da ekledi: *"Sen farklısın."*

"Sen kimsin?" diye yazdı, göndermekten vazgeçti, sildi. Kim olduğunu söyleyecek olsaydı şimdiye kadar söylerdi diye düşündü. Dalgacı bir tavır benimsemek geldi içinden, *"Sen de değişiksin,"* diye yazıp gönderdi. Saniyesine kalmadan cevap geldi: *"Tek, değişik olamaz."*

Gökhan mesaja şöyle bir baktı. "Tek"ten sonraki virgüle dikkat etmediği için (onu daha sonra fark edecekti) "tek değişik" ve "olamaz" şeklinde böldü kafasında. Cümle düşük olmakla birlikte, "tek değişik sen değilsin" gibi bir şey kast ediyor olsa gerek diye düşündü. Neydi bu şimdi? Ona iş atmaya çalışan şımarık bir kız mı, yoksa başka cins bir manyak mı? *"Benim kız arkadaşım var,"* diye yazdı fazla düşünmeden. Arkasından cevap o kadar hızlı geldi ki ürktü, neredeyse telefonu elinden düşürecekti: *"Merve senin için doğru kişi."*

Merve'yi nereden biliyordu? Burada Merve'nin adını geçirmiş miydi? Kesinlikle hayır. Demek ki onu tanıyan biriydi, mahalleden. Ya da başka bir yerden, meslek lisesinden, atölyeden (kız olduğu ne malum), halı sahadan, camiden, her yerden olabilir.

"Abicim kesinlikle sen haklısın," diye lafa giren Salak Salih, Gökhan'ın düşünce akışını baltayla kesti.

"Ha? Ne?" dedi Gökhan.

"Serhat Abi çok ayıp etti bence," diye sürdürdü Salih. "Yani sana sormadan şeyleri dökümhaneye şey etmesi, zaten yanlış, bir de ileri geri konuşması... Yani, çok yanlış."

Kolayca tahmin edilebilecek nedenlerden dolayı ve Gökhan'ın tasvip etmediği şekilde böyle anılan Salak Salih, nam-ı diğer Taşçı Salih, atölyenin vasıfsız işçilerinin en vasıfsızı ve halı saha takımının yedek kalecisiydi. Asıl kaleci aynı zamanda Beylerbeyi'nde de oynadığı için, onun olmadığı zamanlarda, üstün kalecilik becerileri göstermemesine rağmen vücut kütle endeksiyle kaleyi doldurduğu için; bir de, nasıl oluyorsa, üzerine doğru hızla gelen toptan zerre korkmadığı için bu şanlı göreve layık görülmüştü. Atölyedeki görevi ise tornadan çıkmış parçaları "taşlamak", yani hızla dönen bir zımpara diske sürterek yüzeylerini pürüzsüz hale getirmekti. Önemsiz denemeyecek, ama biraz eğitimli bir şempanzenin de layıkıyla yerine getirebileceği bir işti.

"Evet, sağ ol Salih. Ama ne yapalım, patronun oğlu işte," deyip güldü.

"Patronun oğlu olsa da... buranın da bir düzeni var yani."

Gökhan, Salih'in sırtını sıvazladı, desteğine teşekkür mahiyetinde. Telefonu kapatıp cebine koydu, işinin başına döndü.

4

Bir akşam yemeği sırasında, babasına B planını (halı saha işletme fikrini) açtı Gökhan. Daha önce bahsetmemişti çünkü babasının ucundan kıyısından futbolla ilgili bir işi ciddiye almayacağından emin gibiydi. Gökhan'ın 12-13 yaşlarındayken rüyalarını süsleyen profesyonel futbolcu olma hayaline engel olduğu zamandan beri futbol ve iş, yan yana gelmemişti babasıyla konuşmalarında.

Konu, atölyeyi devralma meselesinden açıldı. Gökhan, Serhat'la kavgalarını anlattı fazla ayrıntıya girmeden, ama asıl sorunun Serhat'ın dışlanma korkusu ve bundan gelen küstahlığı olduğunu da belli ederek.

"Fevri davranmasaydın oğlum," dedi babası.

"Fevri davransaydım çok farklı olurdu, baba," dedi Gökhan.

Hamit Usta'nın açmazda kaldığını ama kendisini tercih etmesinin pek mümkün olmadığını, oğluna ve muhtemelen ailenin kalanına karşı cephe almayı göze alamayacağını anlattı babasına. Ancak bu şartlarda orada çalışmaya devam edemezdi. Kendisine böyle bir söz verilip, neredeyse bir yıldır, tabiri caizse, eşşek gibi çalıştırıldıktan sonra, pardon denmesini sineye çekemeyecekti. Babası başını "doğrusunu sen bilirsin" dercesine yana eğdi. Küçük bir sessizliğin ardından konuya girdi Gökhan:

"Aslında bir planım daha var. Biliyorsun neredeyse 5-6 yaşından beri sürekli futbol oynuyorum. Hayatımın epey bir kısmı halı sahalarda geçti. Bir sürüsüne girdim çıktım. Çoğunu işletenleri de tanıyorum, muhabbetim var. Zaten futbol camiasından çoğu, amatör kümede falan oynamışlar. Oralardan tanıdıklarım da var. İşin nasıl yapıldığını, girdisini, çıktısını, müşterisini falan bayağı biliyorum yani."

Nihat Bey ilgiyle ve uysalca dinliyordu. Gökhan sürekli dizleri kabuk bağlamış halde dolaşan ve rüyalarında Fenerbahçe'nin

sağ açığı olduğunu gören çocuk değildi artık, Nihat Bey de evinin direği, ağırlığını koyan, sözünü dinleten babası değildi. Babasının bakışlarından bunu okuyuverdi Gökhan, çok daha önce fark etmiş olması gereken şeyi fark ediyordu şimdi. Evin güç odağı değişmişti, odakta kendisi vardı artık. Bunun verdiği güvenle devam etti sözüne:

"Ama çoğu çok kötü işletiliyor. Sahaların malzemesi çok kalitesiz. Soyunma odaları leş gibi. Sağlık donanımı falan hak getire. Halbuki ne çok şey yapılabilir. Özellikle buraya en yakın olan, Aşağı Ormancılar'daki saha, Burhan Abi'nin işlettiği... Burhan Abi düzgün bir kira verecek birini bulsa orayı hemen devreder. Tek başına uğraşmaya çalışıyor her şeyle, birilerini tutacak parası kalmıyor. Bir de çok para takan oluyor, sırtından geçinen çok. Orayı alacaksın mesela, önce sahayı küçülteceksin biraz, minyatür kaleden biraz daha büyük olacak. Ya da minyatür kale kadar. Kazandığın yerden en az sekiz arabalık otopark çıkar. Suni çimleri değiştireceksin, çok daha kalitelileri var. Biraz boya falan, çeki düzen vereceksin. Sonra da etkinlikler falan planlayacaksın. Küçüklere futbol dersleri mesela, emekli amatör küme hocalarıyla veya spor öğretmenliği gibi bölümlerden öğrencilerle anlaşacaksın. Ya da yaşlılara yönelik turnuvalar... Daha paralı insanları oraya çekmeye çalışacaksın, fiyatları biraz yükselteceksin, ama çocuklara ve öğrencilere indirim yapacaksın. Hatta mahalleye de etkisi olur, biraz daha hali vakti yerinde insanlar buralara gelirse, başka şeylere de para harcarlar."

"Bayağı para lazım ama, değil mi?"

"Atölyeyi devralmak için senin söz verdiğin, bendekiler, dayımın daha önce vermeyi vaat ettiğini toplasam, bir de bunun yarısı kadar bir kredi alınır. Bankada çalışan bir arkadaşım var, yardımcı olur başvuru için, bir iş planı hazırlamak gerekiyormuş. Onu birlikte yaparız, planımız hazır zaten, kâğıda geçirilmesi lazım bir tek."

"Sen daha iyi bilirsin oğlum. Olur diyorsan, benim diyeceğim bir şey yok. Dayınla da bir konuş tabii."

Gökhan'a parasını emanet etmeye çoktan karar vermişti Nihat Bey. Bunu hangi yöntemle değerlendireceği kararını da Gökhan'a bırakmıştı. Gökhan iş ciddiye bindiğinde gayet gerçekçi ve dikkatli olduğunu pek çok kez kanıtlamıştı şimdiye kadar. Kalan hayatını elindeki küçük birikimi kaybetmeme telaşıyla, emekli maaşının sınırlarından çıkmadan kıt kanaat geçirmektense, o birikimi Gökhan'a emanet etmek kafasını çok daha rahatlatırdı. Gökhan'ın düşündüklerini yapabileceği garanti değildi tabii, ama nedense Nihat Bey'in içinde, başarısız olacağına dair hiçbir kuşku yoktu.

Gökhan, dayısından daha çok çekiniyordu. Çocukluğundan beri yakınlardı aslında, hatta ayağı topa ilk onunla oynarken değmişti. Evdeki karşılıklı iki oda kapısını kale yapıp, dokuz (sonraları sekiz) avans onda biter şekilde teke tek maç yaparlardı, annesinin çocukla çocuk olmayı tasvip etmeyen sızlanmaları arasında. Dayısı gol atmaktan çok, Gökhan'ı kedi gibi topun peşinden koşturmakla ilgileniyordu gerçi. İlerleyen yıllarda daha büyük sahalarda da birlikte oynadılar. Bu geçmişleri belki de halı saha işletme projesine sempatiyle bakacağı konusunda umut verici sayılabilirdi. Ama sonuçta iş adamıydı, babasımnki gibi koşulsuz bir destek değildi vereceği. Parasını ne zaman geri alabileceğini (daha doğrusu parasını geri alabileceğini) bilmek isterdi.

Gökhan önce dayısıyla mı, yoksa Hamit Usta'yla mı konuşması gerektiği konusunda kararsızdı. Mantıken, alternatifinin ne derece güçlü olduğunu bilerek Hamit Usta'nın karşısına çıkmalıydı, bunun için de önce dayısıyla konuşmalıydı. Ama içinden gelen önce Hamit Usta'yla konuşmaktı. Dayısı gönülsüz davranırsa, Hamit Usta'ya karşı cesaretinin kırılmasından korkuyordu. Biraz gözükara olmak istiyordu. Tereddüt, göze almaya korktuğu risklerin tümünden daha kötüydü.

Aslında korkmak için hiçbir neden yoktu. Güçlüydü, elinde koz vardı. O eski tarz atölyenin nasıl çalıştığını ondan daha iyi bilen yoktu. Birçok müşteriyi ondan başka tanıyan bile yoktu. Eğer Hamit Usta, orayı Gökhan yerine Serhat'a devretme konusunda kararlıysa, Gökhan'a anlamlı bir tazminat vermeliydi. Bunun karşılığında, gitmeden önce bildiklerini elinden geldiğince Serhat'a ve diğerlerine aktarabilirdi. Ama hiçbir şey olmamış gibi, orada kalıp Serhat'ın yanında çalışması söz konusu olamazdı. Hiçbir şekilde kararın ertelenmesine de göz yummamalıydı. O adım atmadıkça zaman geçiyor ve elindeki koz zayıflıyordu. Serhat her şeye burnunu sokmaya başlamıştı, eninde sonunda onsuz da orayı çevirebilecek duruma gelecekti. O bir şey yapmadan kimsenin bir şey yapacağı da yoktu. Anlaşma sağlanamazsa, tazminat falan almadan istifayı basıp gitmesi gerekecekti. Tabii o anda, B planı, elde kalan tek plan olacak, dayıyla konuşma daha kritik hale gelecekti. Babasına bahsetmemişti ama yeni iş planının maliyet hesabına atölyeden almayı umduğu tazminatı da katmıştı Gökhan. Yani, her şey ters giderse dımdızlak ortada kalma riski vardı. Bunu öyle ya da böyle göze almalıydı. Şimdi göze almazsa, bir dahaki şansı için, Serhat salağının sanayi sitesi ortamından sıkılmasını veya işi batırmasını beklemesi gerekecekti. Tabii işi batırdığında, ortada devralacak bir atölye de kalmayacaktı. Ama Gökhan orada olmaya devam edeceğine göre işin batmasına da izin veremezdi. Görünen gelecek manzarası, dengesiz bir dallamanın yıllar boyu onun sırtından geçinmesine razı olmaktı.

Gökhan'ın aklı bu senaryolar arasında dönüp duruyordu. Üstelik onun ne yöne gideceği, çevresindeki insanların da hayatını etkileyecekti. Gülcan önümüzdeki sene üniversiteye gitmek istiyordu; ailenin, daha doğrusu Gökhan'ın maddi desteği şarttı bunun için. Merve diken üstündeydi, gelecek kaygısından bunalıyor, Gökhan'ı da bunaltıyordu.

Belki de Merve'yle şimdi evlenmeliydi. İş hayatında ne yaparsa yapsın, Merve her zaman yanında olacaktı. Merve'nin B, C, Ç planları yoktu, tek planı Gökhan'dı. Bunu kendisi aynen bu şekilde söylemişti. Karşılaşacağı zorluklar ne kadar ağır olursa olsun, Merve'nin desteği bunlarla başa çıkmasını kolaylaştırırdı. Yoksa zorlaştırır mıydı? Yaşanmadan bilinemezdi. Ama elindeki her kuruşu değerli olan üç kuruşun düğün salonu, pasta, gelinlik, yatak odası takımı gibi şeylere gitmesi olacak iş miydi şimdi?

Bu stres yumağı içinde, onun hayatına bir köşesinden girmiş bulunan bir de yabancı vardı. Gökhan'ın ilgi ve dikkatini ısrarla talep etmekten vazgeçmemişti.

"Kader elinde değil ama gelecek elinde."

Gökhan, odasında yatağa uzanmış tavanı seyrediyordu Kübra'nın mesajı geldiğinde. İçi sıkıldı mesajı okuyunca, geleceğini hiç de elinde hissetmediği bir anda gelmiş olmasından belki. Görmezden gelmeye kadar verdi, telefonu bir kenara bıraktı. Tekrar efkâr girdabına daldı. Bir on dakika kadar sonra, üzerine çöken sıkıntıyı dağıtmak için telefonunu kurcalamak istedi, az önceki mesaj ekranda duruyordu hâlâ.

"Ne demek istiyorsun?" yazıp gönderdi.

"İstemem dememdir," cevabı geldi anında. Aynı soruya aynı cevap...

"Sana ne benim geleceğimden? Sen kimsin?"

"Tek bir ışık bütün karanlığı boğar. Sen önde olacaksın."

"Anlamıyorum. Neyin önünde? Kimin önünde?"

"Anlamak hissetmenin bahanesidir," dedi Kübra. Gökhan'ın gönder butonuna basmasının üzerinden çeyrek saniye bile geçmeden...

"Nasıl bu kadar hızlı yazabiliyorsun?" dedi Gökhan.

"Yazıyı var ediyorum," dedi Kübra.

Yazmakla yazıyı var etmek arasında ne fark var? Bu kız (kızsa eğer) ne yazdığının farkında mı, yoksa rastgele cümleler mi kuruyor? Ne demek istiyor? İstemem dememdir diyor, bu ne demek? Onun için istemekle demek aynı şey mi? Ya da belki, demek istediğimi diyorum zaten diyor, dediğimin dışında demek istediğim bir şey yok. Ama istediğini diyor ve ne dediği anlaşılmıyorsa, demek istediği bir şey yok demektir.

"Ne dediğini anlamıyorum, kusura bakma. Söyleyeceğin bir şey varsa söyle, yoksa rahatsız etme beni artık."

"Sen önde olacaksın, kara çıplak bacaklı adam değil."

Gökhan bir of çekti, telefonu tekrar bıraktı bir kenara. Sonra yine ani bir kararla eline aldı, *"Merve'yi nereden tanıyorsun?"* diye yazdı.

"Karşımda duruyor."

"Merve şu anda karşında mı duruyor?"

"Şu anda, önce ve sonra."

Gökhan, gülmeye başladı, *"Mervelerin karşısındaki dairede mi oturuyorsun?"* yazdı.

"Her yerde ve her zaman... Kalbinin sesini dinle. Gözlerini aç. Aklının mührünü çöz," dedi Kübra.

Gökhan, Kübra'nın dediğinin tam tersini yaptı, sırtüstü yattı, gözlerini kapadı ve yavaşça uykuya daldı.

5

Salı günü iş çıkışı Mervelere uğradı Gökhan. Merve annesiyle evdeydi, akşam çayı (ve yanında birer parça ıspanaklı börek) için Gökhan'ı beklemişlerdi. Gökhan pek uzak olmayan bir gelecekte anne diye hitap etmesi gerekecek Aynur Teyze'nin elini öptü, Merve'yle kibarca tokalaştılar. Annesi balkona çıkınca dudağına bir öpücük kondurdu. Onlar da apartmanın

yanındaki boş arsaya bakan balkona çıktılar. Üçü, dar masanın üç kenarına oturdular, çayları ve börekleriyle. Aynur Teyze, çayını hızlıca içti ve akşam yemeği hazırlıklarına devam etmek (ve gençleri baş başa bırakmak) için mutfağa döndü.

Tatlı bir akşam serinliği vardı havada, bir süre sessizce oturup tadını çıkardılar. Bir ara birbirlerine bakıp, daha önce aralarında geçen bir konuşmayı hatırlayarak gülümseştiler. Merve, Gökhan'la birlikteyken, kendini konuşmak zorunda hissetmeden, sessizce oturabilmeyi ne çok sevdiğini söylemişti bir keresinde ve tam o anda Gökhan'ın aklından da aynı şey geçiyordu. Ne zaman böyle bir an yaşansa, birbirlerine bakıp o konuşmayı hatırlıyorlardı, ikisi de biliyordu neye gülümsediklerini. Onları birbirine bağlayan pek çok şeyden biriydi bu sessiz anlaşma.

Merve, Gökhan'ın kafasının iş meseleleriyle çok meşgul olduğunu biliyordu ve konuyu açarak onu sıkmak istemiyordu. Sessizliği biraz da bundandı. Bir süre sonra, uzun zamandır aklında olan, söylemek istediği ama belki de şimdiye kadar hiç açık seçik söylemediği bir şeyi söylemek için bozdu sessizliğini:

"Gökhan, biliyorsun değil mi, benim için hiç fark etmez senin atölyeye ortak olman veya olmaman. Ya da başka bir iş kurman... Seninle birlikteyken, başka hiçbir şeyin önemi yok. İstersen git bir yerde asgari ücretle çalış, ikimiz beraber olduğumuz sürece her şeyin üstesinden geliriz."

"Biliyorum," dedi Gökhan, şefkatle gülümsedi. "Canım benim."

Merve de gülümsedi, utangaçça başını önüne eğdi. Hatta gözünün kenarında bir damla yaş belirdi ama belli etmedi Gökhan'a. Kendini toparlamak için konuyu değiştirme ihtiyacı duydu: "Kübra'dan başka mesaj geldi mi? Kübra mıydı adı?"

"Geldi," dedi Gökhan, telefonundan yazışmayı açtı, Merve'ye verdi.

"E mesaj yazarsa haber vereceğim demiştin?"

"Al işte, hepsi burada. Bak bakalım sen bir şey anlayabilecek misin?"

Merve aldı telefonu, yazışmayı okumaya başladı. "Merve, senin için doğru kişi demiş, o zaman ne demeye bana asılıyorsun deseydin."

"Bana asılıyor mu? Pek emin değilim ondan."

"Kim olabilir acaba? Figen'dir diye düşünmüştüm ama bunlar ondan çıkacak laflar değil sanki."

"Figen kim?"

"Sizin Gülcan'ın arkadaşı var ya, gözlüklü."

"Ha Figen miydi adı?"

"Günaşırı sizin evde olan kızın adını bilmiyor musun?"

"Büşra değil miydi ya?"

"O geçen senekiydi."

"Hadi ya! İyi ki kıza seslenmem gerekmemiş şimdiye kadar. Seslensem Büşra derdim."

"Niye gereksin ki?"

Gökhan güldü, Merve okumaya devam etti, onu irkilten bir sonraki cümleye kadar: "Oha! Bizim evin karşısında mı oturuyormuş?"

"Yok, sanmıyorum. Başka bir şeyden bahsediyor ama anlamadım."

Bir süre ufka bakıp hareketsiz durduktan sonra konuştu Merve: "Hmm... Düşünüyorum da, sana asılmak için yazıyorsa, üstelik arada 'Merve senin için doğru kişi,' dediği halde niyeti sana asılmaksa, bu bizim çevremizden birisi olmasa gerek. Yani, sen git Merve'yle evlen, bana da arada sırada uğra demek istiyor olmalı bu durumda. Bu mahallede, nasıl desem,

böyle 'modern' kadın tipi pek bulunmaz. Senin iş çevreleri, girip çıktığın şirket ofisleri falan, oralardan biri olabilir mi acaba? Sekreter, yönetici asistanı, müşteri temsilcisi falan..."

"Kadın olup olmadığını da bilmiyoruz."

"Adı Kübra."

"Öyle de gerçek adı olmak zorunda değil. Nik olarak kız adı alan erkekler de var. Aslında bizim halı saha grubundan iki çocuğa soltaç nikimi söylemiştim. Israrla sormuşlardı. Onlardan biri benimle kafa bulmaya mı çalışıyor acaba?"

Gökhan'ın hatırladığı konuşma, bir maç sonrası soyunma odasında gerçekleşmişti. İki tane hayta, Sergen ile Keremcan, okul arkadaşları Şermin diye bir kızın instagrama koyduğu cüretkâr fotoğraflara tezahüratlar eşliğinde bakıyorlardı. Sergen, Gökhan'ın kulak kabarttığını görünce bir fotoğrafı ona da gösterip "Ablamız nasıl?" diyerek fikrini sordu. Gökhan babacan bir tavırla gülümsedi.

"Gökhan Abi'nin sosyal medyayla falan işi olmaz," dedi Keremcan.

"Yok, sosyal medya meselesi değil de... Bu kızlar, böyle bikini üstlü, kısa şortlu fotoğraf paylaşıyorlar, hiç akıllarına gelmez mi bunu bütün tanıdıkları görecek, sizin gibi haytalar olmadık yerlerde çıkarıp makaraya alacaklar. Belki birileri bunlara bakıp attıracak. Düşünmüyorlar mı, yoksa bilerek mi yapıyorlar? Allah bilir bu kızla tanışsan, gayet aklıbaşında, terbiyeli biridir."

"Yok abi, Şermin ablamızda hafif yollu olma durumu var," dedi Keremcan. Sergen'le gülüştüler.

Sergen, Gökhan'a döndü: "Abi, sen de sosyal medyaya takılıyorsun ama değil mi? Soltaçta hesabın vardı senin de."

"Evet, ama soltaç bunun gibi değil. Siz tamamen dış görünüşe odaklanmışsınız. Kendi resimlerinizi çekip çekip

birbirinize gönderiyorsunuz. Belki eşinizi de bikinili fotoğraflara bakarak seçeceksiniz."

Sergen, "Tabii abi, sonradan sürprizle karşılaşmaktan iyidir," deyip kart sesiyle kıkırdadı.

"Oysa insani ilişkilerde esas olan manadır," diye devam etti Gökhan. "Karşındaki insanın fikirlerini, hislerini, hayatta değer verdiği şeyleri bilmeden kuracağın ilişki yüzeysel olur. Sonrasında kavgalar, mutsuzluklar gelir."

"Siz soltaçta fikirleri ve hisleri mi konuşuyorsunuz abi?"

"Yani isteyen istediği şeyi konuşabilir tabii, ama benim olduğum gruplarda manevi konular konuşuluyor. Yani maddi dünya dışında kalan, ruhumuzu ilgilendiren şeyler."

"Abi kusura bakma da, fotoğraf yükleyemiyorsun, link paylaşamıyorsun, ne anladım ben öyle sosyal medyadan!"

Şu aşamada biraz soltaçtan, yani *SoulTouch*'tan bahsetmekte fayda var. Bundan birkaç yıl önce, iki Amerikalı bir Kanadalı genç girişimcinin girişimiyle kurulan SoulTouch; fotoğraftan bağımsız, dolayısıyla gerçek hayattan, benzerlerine göre, biraz daha bağımsız bir sosyal medya deneyimi yaşatmayı hedefliyor. Kullanıcılar, mesajlarında; daha doğrusu "taç"larında (yani dokunuşlarında) dışarıdan fotoğraf veya video yükleyemiyorlar. Sadece yazılı cümlelerle veya belli direktifler ve anahtar sözcükler yardımıyla oluşturdukları kurgusal resimlerle katılımda bulunabiliyorlar. Oldukça gerçekçi olmakla birlikte, çizim olduğu belli olan resimler bunlar. Kendi profil resimlerini de belli parçaları birleştirerek (saç, gözler, burun, çene, boyun gibi) kendileri oluşturuyorlar, isterlerse insan suretinden farklı resimler de kullanabiliyorlar. Uygulama sizi aynı zamanda kendi adınız ve kimliğinizle değil, hayali bir ad ve kimlikle dahil olmaya teşvik ediyor. Profil sayfası oluşturmada "adınızı seçin" veya "yüzünüzü çizin" gibi adımlar var. Uygulamanın sonraki

versiyonlarında, kurmaca animasyon videolar da yapılabiliyor, ama çoğu insan onunla uğraşmaktansa resimler ve yazılarla yetiniyor. Aynı zamanda internet linki paylaşmak, ya da başka kullanıcıların taçlarını paylaşmak da engellenmiş, böylece kişiler, başkalarının fikirlerine aynen katılmaktan çok kendilerininkileri paylaşmaya yönlendiriliyorlar.

Üyeler bir veya daha fazla gruba üye olabiliyorlar. Bir taç, bir veya daha fazla gruba gönderilebiliyor. Taçların boyut sınırı yok, ama belli boyuttan uzunları, zaman akışında kısaltılarak gösteriliyor. Tek kişiye gönderdiğimiz mesajlar ise sadece yazılı olabiliyor ve boyutu sınırlı. Bir başka kullanıcı sizin profilinizi görüntülerse, yalnızca ikinizin de üye olduğu gruplara gönderilen taçları görebiliyor.

Tabii soltaçla ilgili daha söylenecek çok şey var ama şimdilik bu kadar açıklamayla yetinip Gökhan'ın hikâyesine dönelim.

Gökhan, soru üzerine soltaçla ilgili birkaç bilgi daha verdi ama gençlerde pek bir alaka uyandıramadı. "Abi onunla kim uğraşır! Çekip yollayacaksın işte," dedi Sergen.

"Peki herkes nikle girdiğine göre, sen de nikle giriyorsun değil mi?" dedi Keremcan.

"Tabii."

"Nikin ne?"

Gökhan güldü: "Söylersem, gerçek hayattan bağımsız olmaz artık değil mi?"

"Niye?"

"Siz de soltaça girerseniz, o nikin bana, yani gerçek hayattaki Gökhan Şahinoğlu'na ait olduğunu biliyor olacaksınız. Halbuki benim takıldığım gruplarda kimse kimsenin gerçek hayatta kim olduğunu bilmiyor."

"Abi bizim ne işimiz var soltaçta! Doğru dürüst okuma-yazma bile bilmiyorum ben," dedi Sergen. Gülüştüler.

"Hadi abi ya! Çok merak ettik."

Gökhan epey tereddüt etti ama çocukların abartılı ısrarlarına dayanamadı sonunda, nikini söyledi: "Semavi."

"Nasıl yani, saz semavisi gibi mi?"

"Salak, saz semaisi lan o."

"Haa, peki semavi ne demek abi?"

"'Sema'dan geliyor," diye açıkladı Gökhan. "Gökle ilgili, gökten gelen demek."

"Haa! İsmin Gökhan olduğu için yani, değil mi?"

Gökhan bu hikâyeyi (bu kadar ayrıntıya girmeden) Merve'ye aktardıktan sonra, Merve telefondaki yazışmaya şöyle bir göz atıp Kübra'nın bu kazmalardan biri olma olasılığını değerlendirdi ve kararını verdi: "Cık."

"Niye?"

"Lafı bu kadar uzatmazlardı. Amaçları kafa bulmaksa doğrudan konuya girerlerdi."

Gökhan hak verir bir ifadeyle başını salladı. Merve tekrar telefona döndü, yazışmayı gözden geçirdi.

"Şu ne demek? Kara çıplak bacaklı adam..."

"Ne bileyim ben!"

"Hmm... Sen şu Figen'i bir yokla bakalım."

"Ay niye yapsın kızcağız öyle bir şey ya?"

"Sen kızcağız diyorsun ama sinsi sinsi bakışları var, hiç belli olmaz, bu devirde herkesten her şey beklenir. Belki de okuduğu kitaplardan buluyordur bu lafları, dörtgöz. Gerçi annesi de gözlüklü ama kitabı çocukların kafasına vurmak için yapılmış bir şey sanıyor."

Gülüştüler. "Tamam, ben bir sorayım o zaman," dedi Gökhan.

"Çaktırmadan sor ama. Ağzını ara."

"Tamam, ararım."

6

Gökhan mutfağa girdiğinde, Gülcan'la Figen mutfak masasının bir kenarına yan yana oturmuş, birbirlerinin telefonlarına bakarak fısılkikirdeşiyorlardı. Gökhan'ı fark edince şöyle bir toparlandılar. Gökhan da bir sandalye çekti: "N'aber kızlar?"

"İyidir abi," dedi Gülcan.

"Neye bakıyorsunuz öyle telefonda?"

İkisi aynı anda cevap verdi: "İnstagram."

"Peki başka sosyal medya ortamlarına girmiyor musunuz hiç? Mesela soltaç falan. Hmm, Figen?"

Figen kendi adını duyunca elektrik çarpmış gibi irkildi: "Yok, instagram, bir de tiktok. Bir de feys... Ama ona haftada bir falan giriyorum artık," dedi, endişeyle Gökhan'a çevirdi bakışlarını. Gözlerindeki japonbalığı kadar masum ifade Gökhan'ı ikna etmeye yetmişti.

"Niye sordun abi?" dedi Gülcan.

"Hiç. Gençler nerelere takılıyorlar diye merak ettim."

Gökhan kalktı. Gülcan, "Bir çay koyayım sana," dedi. Gökhan, "Yok, ben çıkıyorum şimdi, hadi görüşürüz," diyerek mutfaktan çıktı. Çocuklara tuhaf davrandığı için pişman olmuştu. Bu Kübra meselesini takıntı yapmasına gerek yoktu. Nasıl olsa çıkardı yakında ortaya. Önündeki asıl probleme odaklanmalıydı. O da Hamit Usta'yla yapacağı, zaten fazlasıyla ertelenmiş konuşmaydı.

Hafta boyunca Serhat işle ilgili ayrıntıları sorup durmuştu. Gökhan, gönülsüz de olsa, bilgi saklıyor dedirtmemek için ne sorulursa anlatıyordu, ama elindeki güç de yavaş yavaş eriyordu bu şekilde. Cuma günü, namaz çıkışı yan yana geldiklerinde, "Usta konuşmamız lazım," demişti. Konunun ne olduğunu tahmin eden Hamit Usta, ertesi gün akşamüstü, hep takıldığı Asmaaltı Kahvesi'ne çağırmıştı Gökhan'ı, "Rahat rahat konuşuruz," diyerek; belki de, nasıl konuşacağını biraz daha düşünüp zaman kazanmak için.

Gökhan, sokak köşesinde bir apartmanın alt katında bulunan kahvehanenin asma yapraklarının gölgelediği sevimli bahçesine saat beş sularında geldiğinde, Hamit Usta arkadaki masalardan birinde akranlarıyla oturmuş siyaset geyiği yapıyordu. Gökhan'ı görünce kalktı ve onu ön taraftaki boş bir masaya buyur etti. Adıyla hitap ettiği tüysüz garsona seslenip iki çay söyledi.

Biraz hoşbeşten sonra, "Usta biliyorsun konuyu," diye söze girdi Gökhan. "Seninle, bir şey konuşmuştuk. Ben de ona göre planlarımı yaptım, atölyeyi sahiplendim, işleri de bayağı yoluna koydum. Şimdi oğlun geldi. Planlar değişti mi? Bana net bir şey söylemen lazım ki ben de kendi yolumu çizeyim."

Hamit Usta derin bir of çekti: "Oğlum, ben de arada kaldım. Allah biliyor, sana daha çok güveniyorum ama... Bizimki tez canlı, dikkatsiz. Bir işi batırıp gelmiş zaten, şimdi ona nasıl dükkânı emanet edeyim? Bunca yılın emeği var orada. Ama şimdi, konuştuğumuz gibi sana devredersem, vallahi bir daha eve almazlar beni," deyip acı acı güldü. "Çocuk biraz ısınsın, işlerin nasıl yürüdüğünü öğrensin, ben de dükkânda olayım biraz daha, diyorum."

"Kusura bakma usta, ben Serhat'ı sonra benim başıma patron olsun diye eğitemem. Benim de bir o kadar emeğim var orada. Sen dükkânı bana devredebileceğimi söylediğinden beri

işleri nasıl çekip çevirdiğimi görüyorsun. Ama bir yere kadar. Ben sana güvendim, ama sen..."

"Tamam, sakin ol evladım. Sen de bir oğlum gibisin. Ama öz oğlun olunca farklı oluyor ister istemez, annesi de bastırıyor bir yandan. Senin de beni anlaman lazım. Hata bende, hiç aklıma gelmedi bu keratanın atölyeye dönmek isteyeceği."

Gökhan derin bir nefes aldı: "Öyleyse usta, bir anlaşma yapalım. Sen bana tazminatımı, haklarımı ver. Ben de makul bir süre çalışmaya devam edeyim, işleri Serhat'a aktarayım. Her şey istediğin gibi olsun, ama bana da karşılığını vermen lazım. Piyasa nasıl oynak biliyorsun, biz boşluğa düşersek anında yerimizi doldururlar. Ona da mahal vermemek lazım."

Gökhan'ın, teklifin "yoksa" kısmını incelikli bir imayla ifade etmesi üzerine Hamit Usta arkasına yaslandı. Derin derin soluyarak birkaç dakika düşündü, sonra "Tamam," dedi. "Nasıl olacak?"

"İşten çıkış şartları üzerinde anlaşacağız, ikale sözleşmesi denen bir sözleşme yapacağız. Kıdem tazminatı artı belli bir tutar üzerinde uzlaşacağız. Ne kadar süre işe devam edeceğimi de belirleyeceğiz. Kâğıda döküp imzalayacağız. Avukat arkadaşım var, istersen hafta içi çağıralım, konuşalım."

"İyi, çağır bakalım, konuşalım. Kahve içer misin?"

Gökhan keyiflendi, arkasına yaslandı: "İçerim usta, az şekerli."

Şimdiye kadar bu kadar açık yüreklilikle konuşmuşlukları yoktu. Biraz kendisini evlat gibi gördüğünü hissediyordu Hamit Usta'nın ama bunu kendi ağzından duymak duygulandırmıştı onu. Akşam kahvelerini yudumlarken atölyedeki birbirinden tuhaf karakterlerden konuşup güldüler. Serhat'la ilgili birkaç iyi söz etmeyi de ihmal etmedi Gökhan, çok içinden gelmeyerek ama ustasını mutlu etmek için. Bu konuşmayı düşünerek bu kadar strese girmesi şimdi saçma geliyordu, ne

kadar kolay olmuştu. Zaten Serhat oradayken, diğer seçenek, yani Gökhan'ın atölyeyi devralması, Hamit Usta razı olsa bile, bitmek bilmeyecek gerilimlere gebeydi. İçin için istediği, hayatında yeni bir sayfa açmak, yepyeni bir işe girmekti.

Ama tabii işin zor tarafı yeni başlıyordu. Çarşamba günü, 6-2 kazanarak şanslarını gruptaki son maça taşıdıkları maçtan önce, sahaya erken gelip etrafı şöyle bir gezdi. Burhan Abi'yle "nasıl gidiyor işler" temalı bir muhabbet açmaya çalıştı ama Burhan Abi pek konuşkan gününde değildi. Mekâna baktıkça Gökhan'ın aklına fikir üstüne fikir geliyordu. Soyunma odalarına birer beyaz tahta asmak mesela, maçtan önce üzerinde taktik çalışmak için... Evet, halı sahaya gelenlerin çoğu; taktik, diziliş falan konuşmadan koştura koştura sahaya çıkıp Allah ne verdiyse topa saldırırlardı. Ama belki orada bir tahta görünce, onu kullanmak isteyenler olurdu, kim bilir! Doğru oyun planıyla, kesin kazanır denilen takımların nasıl darmadağın edilebileceğini defalarca görmüştü. Verilen taktiği uygulama becerisi geliştirmedikten sonra, istediği kadar süper topçu olsun, bir yerden sonra kimsenin bir faydası olmazdı. Zaten bu yüzden memleket futbolda yerinde sayıp duruyordu.

Maçtan sonra soyunma odasında bayram havası vardı. Özellikle şahane futbolunu üç golle süsleyen Ali Cemal, takımın gözdesiydi. Ayaküstü, galibiyeti Dudullu Ocakbaşı'nda kutlama planları yapıldı. Gökhan da davet edildi.

"Gökhan Abi içmez ki."

"Olsun abi, gel bu akşam sen de takıl bizimle. Şalgamı da çok güzel."

Gökhan, biraz müstakbel müşterileriyle arayı sıcak tutmak gerektiğini düşündüğü için, belki de bir ara Sergen'le Keremcan'ın soltaç meselesi ile ilgili ağzını yoklarım umuduyla, gelmeyi kabul etti.

Sanayi sitesinin hemen dışında bulunan, duvarları pek çok benzer mekân gibi Ceyhan Nehri üzerindeki tarihi köprülerin fotoğraflarıyla süslü lokantada uzunca bir masa kurdular. Gökhan'ın acılı şalgam suyu dolu bardağıyla katıldığı gürültülü bir kadeh tokuşturma faslının ardından, ciğer şişlere ve Adana kebaplara yumuldular.

"Ali Cemal Abi, bütün gollerin birbirinden güzeldi de, o hani sağdan ceza alanına girdiğin var ya, dördüncü gol müydü o, beşinci miydi, o elemanın belini nasıl kırdın, onu anlayamadım ben," dedi takımın yenisi Selçuk.

"Oğlum işte Sergen sağdan bindirme yaptı ya o sırada, ben de ona atacakmış gibi sağa döndüm hafif. Karşımdaki herifin Sergen'e doğru hamle yaptığını görünce de önüme döndüm tekrar. Herif ambale oldu, kıç üstü oturdu yere."

Kahkahalar...

"Abi harcanmışsın vallahi, büyük yetenek var sende."

"Zamanında bir hoca, futbolu bilen biri elinden tutsaydı, şimdi kim bilir nerelerde olurdu," diye araya girdi Gökhan. "Kaç kere seçmelere gittik, genç takımlar için. Adamlar kimi seçeceklerini baştan bilirlerdi genelde. Eş, dost, akraba, başkanın yeğeni, sekreterin kuzeni, onları alırlardı, bizi almazlardı. Al işte, Avrupa nerelere gitti, biz hâlâ bir takımımız ikinci tura çıksın diye debeleniyoruz."

Keremcan: "Sen de iyiydin yalnız abi. Fazla göze batmıyorsun ama, takıma fayda açısından yani... senin olman çok önemli."

Gökhan: "Eyvallah koçum."

Selçuk: "Sen niye içmiyorsun Gökhan Abi, dokunuyor mu?"

Gökhan: "Yok, dokunduğundan değil. İçmiyorum, iyi bir şey değil çünkü."

Sergen: "Eskiden içerdin ama değil mi? Ali Cemal Abi'yle Bakkal Fuat'ın bahçesinde bira içerdiniz, hatırlıyorum ben."

Ali Cemal: "Gökhan abiniz alkole tövbe etti oğlum."

Sergen: "Niye abi? Kötü bir şey mi oldu?"

Gökhan: "Kötü bir şey olmadı Allah'a şükür de, kötü bir şey olmasını beklemeye gerek yok. Dinimizin bir emri var sonuçta. Cenab-ı Allah bize bir akıl vermiş, böyle bir zehri vücuduna alıp o aklı bulandırmanın gereği var mı?"

Keremcan: "Abi, ne zararı var işte, şurada iki kadeh içip neşeleniyoruz. Öyle abartılı içmeye ben de karşıyım, içip içip karısını dövenlere yasak etmek lazım. Ama keyif için biraz içilebilir bence."

Gökhan güldü: "Sen bilirsin tabii, herkesin kararı kendine. Ben kimseye neden içtin, neden içmedin demem. Bana soracak olursan içki içmek keyiflenmenin kolay yolu. Asıl keyfi, neşeyi, mutluluğu hayatta yapmak istediklerini yaptığında yaşarsın. Onun için de çalışmak lazım, hiçbir şey kendiliğinden olmuyor. Eh, onun için de zihninin açık, berrak olması lazım."

"Adam olmak istiyorsanız Gökhan abinizi dinleyin çocuklar," dedi Ali Cemal. "Ama bu akşam dinlemeyin, yarın sabahtan dinlersiniz. Haydi şerefe!"

Kahkahalar eşliğinde bir tur daha kadeh tokuşturdular. Gökhan, konudan konuya atlanan muhabbeti, anlayışlı bir tebessümle dinlerken, bir yandan da meseleyi nasıl dikkat çekmeden soltaça getireceğini düşünüyordu. İkinci kadehlerin sonuna doğru vücutlar gevşedi, sohbet ağırlaştı, birer ikişer telefonlar ortaya çıkmaya başladı. Gökhan, aynı ikiliden biri telefonundaki bir resmi diğerine gösterirken, hangi uygulamaya baktıklarını sorarak (ve beklediği gibi instagram yanıtını alarak) kendini konuya dahil etti. Sonra, haytalık derecesini Keremcan'a göre biraz daha yüksek gördüğü Sergen'e, "Sen de

soltaça takılıyorsun son zamanlarda galiba," dedi, atıp tuttur-mak ümidiyle. Sergen, bir iguana kadar kayıtsız bir ifadeyle "Yoo!" dedi. Gökhan, Keremcan'a bir göz attı. Beriki konuş-manın farkında bile değildi, telefonunun ekranını mıncıkla-maktaydı. Konu da böylece kapandı.

Gece yatağında uzandı Gökhan, sırtını duvara verdi, dü-şüncelere daldı. Tam karşısında çalışma masasının üstünde ne-redeyse on beş yıldır asılı duran Alex posterine takıldı gözü. Fenerbahçe'nin efsanevi Brezilyalı futbolcusu Alex de Souza'nın hızla top sürerken tele objektifle çekilmiş bir fotoğrafı... Ora-dan çocukluğuna, Fenerbahçe maçlarına kaçak girmek için uğraştığı zamanlara gitti. Fenerbahçe'nin bütün futbolcuları-nın isimlerini, daha önce nerelerde oynadıklarını, Fenerbah-çe'ye nasıl geldiklerini, transfer ücretlerini, arabalarını, sevgi-lilerini bilirdi. Bir dönem, ileride onlardan biri olacağına nasıl gönülden inandığını hatırladı. Sonradan düşündüğünde, bu hayalin peşinde zaman kaybetmekten onu kurtardığı için ba-basına müteşekkir olması gerektiğini fark etmişti. İyiydi, ama o kadar değil. Eğer ileride Fenerbahçe'de oynayacak bir ışık görselerdi, Beykoz ya da Beylerbeyi genç takım hocaları, ku-zenler ve yeğenler arasında mutlaka ona da bir yer açarlardı. Yapabileceğinin en iyisini yapmıştı Gökhan. Üniversiteye gide-bilseydi keşke, ama öyle bir şansı olmamıştı. İçinde büyüdüğü koşullarda elinden geleni yapmıştı, bundan sonra da yapabi-leceğinin en iyisini yapmaya devam etmeliydi. Verdiği kara-rın peşinden gitmeliydi. Birilerinin onay vermesini, yolu aç-masını beklememeliydi. Önde olmalıydı. O önde olmalıydı.

Bunları düşünürken hâlâ Alex'e bakıyordu ve aniden farkına vardı: Kara çıplak bacaklı adam, tam karşısında duruyordu.

7

Gökhan'ın Hasan dayısı, yaşça annesinden epey küçüktü. Gençliğinde türlü işe girip çıkmış (bu arada pek anmak istemediği bir dönem yasal çerçevenin dışından da dolanmış), sonunda eline kalan parayla Ümraniye merkezinde cadde üstünde, ülkenin önde gelen markalarından birinin bayisi olan bir beyaz eşya dükkânı açmıştı. İşleri inişli çıkışlı ama genelde tıkırındaydı. Gökhan'ı da dükkânda ağırladı, sakin bir hafta içi gününün akşam saatlerinde birer çay içtiler. Gökhan yeni iş planını babasına anlattığından da büyük heyecanla anlattı. Hasan Dayı, sessizce dinledikten sonra bir iç geçirdi, "Orası kenar mahalle be oğlum," dedi. "Yani biz de kenar mahalle çocuğuyuz da, dediğin şeyler Ormancılar'da olmaz. Şöyle Çekmeköy taraflarında, sitelerin olduğu bölgede bir yer bulabilsen..."

"Oraların maliyeti de farklı oluyor dayı, önemli olan buradaki potansiyeli görmek."

"Evet, sen bir potansiyel görüyorsun anladığım kadarıyla da, ortam ve çevre açısından, ben pek göremiyorum. Diyelim ki istediğin gibi bir yer yaptın orada, nasıl tanıtacaksın da başka yerlerden insanlar gelecekler? Paralı insanlar, bilmedikleri mahallelere pek girmezler. Reklam mı vereceksin, kulaktan kulağa yayılmasını mı bekleyeceksin? Ne kadar bekleyeceksin? Ettiğin masraflar sana dönene kadar kaç ay dayanabilirsin? Yürüyen işi devralmak her zaman daha iyidir."

"Yürüyen iş zaten. İşliyor mekân."

"Ama bu haliyle para kazandırmıyor. Adam o yüzden devretmek istiyor, öyle değil mi? Sen dedin biraz önce. Yatırım yapmak lazım. Oysa sizin atölye iyi çalışıyor, işler yoğun. Siz işinizi düzgün yaptıkça yenileri de geliyor."

"O defter kapandı dayı, yapacak bir şey yok."

"Bana kalırsa orayı biraz daha zorla sen, ortaklık öner, o çocukla birlikte götürün dükkânı."

Gökhan bir şey demedi, önüne baktı. Az sonra kalktı, "Hadi eyvallah o zaman," dedi, kapıya yöneldi.

"Dur oğlum, nereye gidiyorsun?"

"Eve."

Gökhan, hayalkırıklığını gizleme gereği duymadı, arkasına bakmadan çıkıp gitti. Ümraniye'den dönüşte Mervelere uğramayı düşünüyordu ama dayısının gönülsüz tavrı neşesini kaçırmıştı. Sadece o değil, hafta boyu Hamit Usta'yla, Fenerbahçe tribününden tanıdığı avukat arkadaşı Kağan'ı bir araya getirmeye uğraşmıştı ama usta tarafından itinayla savsaklanmıştı. Aslında Hamit Usta'nın hâlâ ipleri elinde tuttuğuna inansa, yazılı anlaşmaya bile ihtiyaç duymazdı, sözü yeterdi. Ama şimdi, imzalar atılmadıkça bu anlaşmanın gerçekleşeceğinden emin olamıyordu.

Mervelere gitmedi, onun yerine mahalledeki Akşehirli Hacı Bilmemkim İlköğretim Okulunun bahçesinde basket oynayan, daha doğrusu sırayla potaya atış yapan gençlere takıldı (dokuz attı, ikisi girdi), sonra Bakkal Fuat'a uğradı, birer soda içip futbol geyiği yaptılar, o sırada annesi aradı "Yemeğe gelecek misin?" diye. "Siz oturun ben birazdan geliyorum," dedi, eve gitti, yemek yedi, bir yandan sofra toplanıp bir yandan da televizyon karşısına yerleşilirken Merve aradı, telefonu alıp odasına geçti.

Merve'nin, dayısıyla konuşmalarıyla ilgili sorularını, "Boşver, sonra konuşuruz," diyerek geçiştirdi. Merve, Gökhan'ın umduğu gibi gitmediğini anladı, fazla üstelemedi. Kilo vermek için motivasyon olsun diye ona dar gelen birkaç giysi aldığı için onu müsriflikle suçlayan annesiyle girdiği tartışmayı anlattı. Gökhan bu yöntemin iki günde bir börek pişen evde pek etkili olacağına inanmadığı halde sesini çıkarmadı. Laf

dönüp dolaşıp bu kitaba adını veren karaktere ve kara çıplak bacaklı adama geldi.

Merve, Gökhan'ın keşfini soğukkanlılıkla karşıladı: "Sizin evi bilen biri demek ki. Figen olamaz diyorsun, öyle mi?"

"Olamaz Merveciğim."

"Peki, 'Sen önde olacaksın, Albert değil' ne demek?"

"Alex."

"Efendim?"

"Albert değil, Alex."

"Her neyse."

"Bilemiyorum Merve. Alex benim için bir efsanedir çocukluğumdan beri. Sadece futbolculuğuyla değil, hali tavrıyla, sportmenliğiyle... Önde olmak derken, benim onu kendime örnek almam gibi bir şeyden mi bahsediyor acaba? Yani sen başkalarını kendine örnek alma, başkaları seni örnek alsınlar, gibi bir şey..."

"Niye seni örnek alsınlar? Ne açıdan?"

"Şu anla ilgili olarak söylemiyorum. Gelecekte, daha sonra... Yani öyle şeyler yap ki başkaları seni örnek alsınlar anlamında..."

"Bilmem, pek mantıklı gelmedi. Başka bir şey demek olamaz mı çıplak bacaklı adam?"

"Olabilir tabii. Bilemem."

"Eğer senin düşündüğün gibiyse, yani odandaki posterden bahsediyorsa, sizin eve girip çıkan biri olmalı, değil mi? Figen olamaz diyorsun, başka kim olabilir?"

"Başka biri aklıma gelmiyor."

"Mesaj atıp sorsana."

"O kadar ilgileniyor gibi görünmek istemiyorum."

"İlgileniyorsun ama."

"Yok canım, sen soruyorsun diye anlatıyorum. Yoksa onunla ilgilenecek halim mi var? Derdim başımdan aşkın zaten."

Oysa aklının bir köşesi bununla meşguldü Gökhan'ın. Ertesi gün öğle yemeği sonrası, her öğlen ayrı bir makara konusu bulan işçiler, yandaki oto tamirhanesinin sahibinin oğlu Burak'ı gaza getirmişler; çocuk, tezahüratlar arasında, yaklaşık bir aydır üzerinde çalışıp küçük bir canavar haline getirdiği eski model BMW 316'yla sanayi sitesinin geniş caddelerinde hız ve manevra denemeleri yapmaktaydı. Bir süre çayını yudumlayarak, belli bir mesafeden bu hırıltılı gürültülü eğlenceyi izleyen Gökhan, sıkılıp telefonuyla oynamaya başlamıştı ki aklına Kübra geldi ve kendini tutamayıp mesaj attı:

"Kara çıplak bacaklı adam derken Alex'ten mi bahsediyorsun?"

Cevap gelmedi. Birkaç dakika sonra bir mesaj daha attı:

"Sen bizim eve geldin mi daha önce? Benim odama girdin mi?"

"Her yerde ve her zaman."

"Her yerde ve her zaman ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Geçmiş, şimdi, gelecek, hepsi birlikte ve tek."

"Bak, benim kız arkadaşım var, tamam mı? Öyle bir şey varsa aklında..."

"Kaderden ve kazadan kaçılmaz."

"Sen benim kaderimsin yani. Onu mu demek istiyorsun?"

"Kaderde kaza varsa, kaza olacaktır. Bekle ve gör."

"Neyi bekleyeyim?"

Cevap gelmedi. Daha doğrusu cevap Kübra'dan gelmedi; Burak'tan ve o tam gaz karşıdan gelirken yan sokaktan kontrolsüz bir hızla çıkan ve Burak'ın BMW'sine olanca şiddetiyle çarpan kamyonetten geldi. Öyle bir gürültü çıktı ki Gökhan yerinden fırladı, çay bardağı yere düşüp kırıldı. İşçilerden "Allaaahhh!" diye bir nida yükseldi. Çevredeki herkes

kaza yerine üşüştü. "Ambulans çağırın," diye bağırdı birileri. Burak'ın babası dükkândan fırladı, "Oğlummm!" diye bağırarak oraya doğru koştu.

Gökhan donup kalmıştı. Bir Kübra'nın son mesajına, bir de korkunç kaza sahnesine baktı. Kazaya kendisinin neden olduğu hissine kapıldı, bir saklanma içgüdüsüyle telefonunu kapatıp cebine yerleştirdi, içeri girdi. Dışarı doğru hareketlenmiş olan Salih'le karşılaştı.

"Ne oldu abi, nedir bu sesler?"

"Ben... Kaza... Burak..."

"Aman yarabbim," deyip dışarı fırladı Salih. Gökhan ilk gördüğü sandalyenin üzerine çöktü, öyle kaldı.

8

Gökhan, tanık olduğu şeyi kimseye anlatmadı. Merve'ye anlatmayı düşündü ama kendisi çözemediği için nasıl anlatacağını bilemiyordu. Uğraşmak zorunda olduğu diğer şeylere dikkatini vermeye çalışıyor ama aklı dönüp dönüp aynı şeye geliyordu. Rastlantı olabilir miydi bu? Ona asılmaya çalışan çatlak bir kız mıydı sadece? Mesaj atıp sormak istiyordu ama korkuyordu. İçinde bir his vardı, bildiği gerçeklik dışında bir şeye temas ettiğine dair, tam açıklayamadığı, çözemediği bir his. Üstüne giderse, daha büyük belalara yol açmaktan korkuyordu.

Burak başından ve göğsünden darbe almıştı. Hayattaydı ama beyin hasarı vardı büyük ihtimalle, henüz uyutuluyordu. Gökhan, işçilerle birlikte hastaneye ziyarete gitmişti ama Burak'ı görememişlerdi. İşçilerden onu gaza getiren grubun başını çeken Hüseyin, derin vicdan azabı içindeydi, durup durup ağlıyordu. Onu teselli etmek Gökhan'a düşmüştü. Hüseyin'in gidip Burak'ın babasından "benim yüzümden oldu" diyerek

af dilemesine engel olmuştu, böyle zamanda söylenecek şey değildi bu.

Bu arada atölyenin işleri, normalin üstünde bir yoğunlukta sürüyordu. Gökhan, bir yandan günlük üretimi idare ederken, bir yandan da olan bitenden pek etkilenmiş görünmeyen Serhat'ın sorularını yanıtlamaya çalışıyordu ama aklını işe vermekte zorlanıyordu.

Merve, Kübra'yla ilgili başka bir şey sormamıştı, bir şekilde gündeminden düşmüştü herhalde, ya da Gökhan'ın "derdim başımdan aşkın zaten" sözünü inandırıcı bulmuştu. Sorarsa ne diyeceğini bilemiyordu Gökhan. Bu son hadiseyi anlatmalı mı anlatmamalı mı, karar veremiyordu. Aralarındaki yazışmaya dönüp dönüp bakıyor, fikir yürütmeye çalışıyordu.

Kübra'nın Maneviyat47 grubuna attığı mesajlara tekrar bakmak aklına geldi. Onunla özelden mesajlaşmaya başladıktan sonra Kübra'nın gruba attığı bir mesaja denk gelmemişti. Öncesindekilere baktı. Bir tanesini zaten görmüştü (zaman yoksa sebep yoktur). Daha geriye gitti, bir önceki mesajın içinde geçtiği tartışmayı buldu.

Kardelen: *"Birisi anlatınca ikna olur gibi oluyorum, ama sonra kendim düşününce yine kafam karışıyor. Allah, insanların Kur'an'da yazdığı şekilde bir düzen içinde yaşamasını istiyorsa, neden onları öyle yaratmadı o zaman?"*

Kübra: *"Ol der ve olur."*

Kardelen: *"İşte ben de onu diyorum, istediği gibi yapabilirdi dünyayı, ama bu şekilde yapmış."*

Lux Oriens: *"Allah insanlara akıl ve irade vermiş Kardelenciğim, herkes kendi seçimlerini yapsın diye. Bu dünya bizim için bir imtihan..."*

Gökhan devamını okumadı, "Ol der ve olur" lafına takılmıştı. Daha önce ayrıntılı düşünmemişti ama Kardelen'in

anlamadığı şeyi net olarak görebiliyordu. "Allah neden dünyayı istediği gibi yaratmadı?" sorusunun bir anlamı yoktur, çünkü Allah gibi bir varlık için istemek diye bir eylem yoktur. İstemek, gücü sınırlı varlıklara özgüdür. Oysa Allah'ın gücü sınırsızdır, istediğinin olmasını engelleyecek hiçbir şey yoktur. Ol der ve olur. Bu dünya böyleyse, Allah'ın başka türlü olmasını istediği düşünülemez. Var olan hiçbir şey, Allah'ın istediğinden farklı var olmuş değildir. Kübra'ya daha önce farklı zamanlarda iki kez sorduğu "Ne demek istiyorsun?" sorusuna cevabı da aynı anlama geliyordu. İstemesi ile demesi arasında bir fark yoktu, çünkü... Heyecanlandı tuhaf bir şekilde, kalbi hızlı çarpmaya başladı. Bir önceki mesajı bulmak için hızla geriye doğru gitti. En başa kadar vardı, grubun kurulduğu zamana. Oradan, daha yavaşça, ileri doğru sardı zaman akışını. Ve Kübra'nın gruba attığı ilk mesajı buldu:

"Başlangıcı yoktur."

Bunu, Tevrat'ta yazan dünyanın yedi günde yaratılması, İslam tarafından da kabul edilen bir şey midir, değil midir konulu bir tartışmanın arasında yazmıştı. Tam olarak neyin cevabı olduğu belli değildi. Ama Gökhan bunun, doğrudan kendisine yazıldığı hissine kapıldı. Yani, o sırada tartışmakta olan Arwen, Eşref-i Mahlukat, Cry Baby ve diğerlerine cevaben değil; tam şimdi ve şu anda Kübra'nın ilk mesajını bulmaya çalışan Gökhan'a cevaben...

Aklına üşüşen fikirlerden rahatsız oluyor, olaya başka açıdan bakmaya çalışıyor, göremediği daha basit bir açıklama olması gerektiğini düşünüyor, ama işin içinden çıkamıyordu. Birisine anlatmak, aklını rahatlatmak istiyordu.

Ertesi gün, cuma namazında Ömer Hoca'yı görünce, aradığı kişinin o olduğuna hükmetti. Namaz sonrası yanına gitti.

"Hocam, sana bahsetmiştim daha önce galiba, soltaç diye bir uygulama üzerinden manevi sohbetler yapıyorum dostlarla diye..."

"Evet, evet. Ben de girip baktım. Ama biraz sakıncalı bence. O kadar çok yanlış bilgi, hurafe var ki, doğruları yanlışlardan ayırt etmek çok zor. Oradan dinî bilgiler edinmek isteyen kişinin kafası çorba gibi olur. Bir de bu kadar sorgulamak da iyi bir şey değil, maazallah inkâra götürür insanı."

"Olabilir tabii. Benim için tam tersi, konuşup tartıştıkça meseleler kafamda daha iyi oturuyor. Bana öyle geliyor yani."

"Herkes için farklı olabilir. Ama dikkatli olmak lazım, Şeytan her an tetikte bekler çünkü."

"Evet, evet. Eee... Her neyse, sana anlatmak istediğim, şimdi, bu hafta bir şey oldu. İçinden çıkamadım. Nasıl anlatsam..."

Gökhan, zorlanarak da olsa, anlattı yaşadığı şeyi.

Hoca bir süre sessiz kaldı, "Kübra mı dedin?" dedi sonra.

"Evet, hocam."

"Senden hoşlanan bir kız falan olamaz mı?"

"Ben de başta öyle sandım ama yazdığı şeyler... pek öyleymiş gibi değil."

"Ne yazdı demiştin en son?"

"Tam olarak şunu yazdı hocam: Kaderde kaza varsa kaza olacaktır. Bekle ve gör."

"Şimdi, kaza kelimesinin dinî anlamı, günlük hayattaki anlamından biraz farklıdır. Kaza, kaderdeki şeylerin zamanı gelince vuku bulması demektir. Yani illa trafik kazası olmasına gerek yok, iyi şeyler de olabilir. Kaderin gerçekleşmesidir kaza."

"Evet, ama bu kadar rastlantı olabilir mi? Bir de 'kaderde kaza varsa' diyor. Yani burada diğer anlamından bahsediyor sanki. Ya da iki anlamını birden kast ediyor."

"Şimdi... Peki... Nereden bildi kaza olacağını o zaman?"

"İşte ben de onu soruyorum. Yani gelecekten haber veren bir... Yani, dinî olarak, mümkün mü böyle bir şey? Cinler falan var. Şeytan tetikte diyorsun. Sen daha iyi bilirsin tabii hocam."

Ömer Hoca güldü, "Şimdi Gökhancığım, Şeytan tetikte derken... Bizlerin hayatta sürekli iyiyle kötü arasında seçim yapması gerekir, biliyorsun. Şeytan seni kötüye, günaha çekmeye çalışan güçtür. Sen onu görmezsin ama o senin aklının içinde çalışır. O anlamda söylüyorum. Cinlerin de dinde yeri vardır tabii. Ama şimdi teknoloji devrinde yaşıyoruz. Yani bir sürü inanılmaz şey yapıyorlar. Belki, ne bileyim, kameralardan gördü arabaları. Hızla birbirlerine doğru geldiklerini gördü, çarpışacaklarını anladı falan..."

"Kim?"

"Bunu yazan kişi işte. Sizin orada trafik kameraları yok mu?"

"Bilmem, dikkat etmedim. Varsa da, onların başında oturan biri olmalı o zaman. Yani, o gün önce ben mesaj attım. Nasıl oluyor da... Yani düşünüyorum, olacak iş değil. Trafik Koordinasyon Merkezinde çalışıyor mu diyorsun?"

"Yani bir ihtimal sonuçta. Belki de sadece rastlantıdır. Kader ve kazadan bahsediyor sana, zaten manevi konular konuşuyoruz diyorsun. Tam o sırada kaza oluyor. Büyük rastlantı ama olmayacak şey değil. Cinlerin sana musallat olmasından daha büyük ihtimal yine de."

Gökhan gülmeye başladı, hoca da katıldı ona, bir süre durup durup güldüler.

"Ne bileyim," dedi Gökhan. "Olayın şoku içinde kafam karıştı herhalde benim de. Neyse hocam, kusura bakma, senin de kafanı şişirdim."

"Estağfurullah Gökhancığım. Ne zaman istersen, kafanı kurcalayan konular varsa, konuşabiliriz. Elimden, dilimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım."

"Allah razı olsun hocam," dedi, ayrıldılar.

Gökhan kendini komik duruma düşürdüğünü hissetti, keyfi kaçtı. Aklına yatmamıştı ama daha fazla düşünmemeye çalıştı bunu. Kübra'dan tekrar mesaj gelirse cevaplamamaya karar verdi. Onunla uğraşan bir manyak da olsa, başka âlemlerden haber veren biri de olsa, durum değişmiyordu. İşi başından aşkındı, bununla uğraşacak zamanı yoktu.

9

Hasan Dayı, Gökhanlara uğradığında, saat yemek saatini geçmişti. Gökhan aileyle birlikte televizyonun karşısında oturuyor ama televizyonla ilgilenmiyor, telefonunu kurcalıyordu (aslında Nihat Bey dışında herkes aynı haldeydi). Selamlaşma merasiminden sonra, Gökhan'ın yanındaki koltuğa yerleşti, belli ki özellikle onunla konuşmak için gelmişti.

"Geçen gün aniden çekip gittin, konuşuyorduk daha."

"Ha, evet, birkaç işim vardı da, geç kalmayayım dedim."

"Ne yaptın atölye işini? Bir gelişme var mı?"

"İkale sözleşmesi yapacağız, anlaşmalı işten çıkış için. Henüz yapamadık. Bizim orada da işler karışık biraz, bakalım."

"Kararın kesin yani."

"Evet, geri dönüşü yok."

"Sen kızmadın bana değil mi? Öyle aniden gidince küstü bu çocuk herhalde, dedim."

"Yok, bende küslük falan olmaz. Karar senin sonuçta, saygı duyarım. Zorla güzellik olmaz. Başka imkânları araştırıyorum, bir şekilde yapacağız işi."

Hasan, aslında Gökhan'a destek verip vermeme konusunda kararsızdı, o kadar da saçma bulmamıştı iş fikrini. Bir esnaf refleksiydi, biri kendisinden bir iş için para veya yardım istediğinde önce hayır demek için bahane arardı. Gökhan ısrar etse razı olacaktı belki, ama Gökhan'ın tarzı değildi bu.

Gökhan, birkaç dakikalık huzursuz sessizlikten sonra, "Ne olacak bu Fener'in hali?" mevzulu bir futbol muhabbeti açarak buzları eritti. Fenerbahçe flaş transferlere rağmen sezona çok kötü girmişti, ilk altı maçından birini kazanabilmişti sadece. Hasan, takımın birbirine alışması için zaman lazım diyordu. Gökhan hak verdi ama esas iş bir futbol ekolü olabilmekti. Başka takımlarda sivrilenleri parayı bastırıp toplamak mesele değildi. Takım bir vizyon doğrultusunda kurulduğunda, futbolcuların birbirine alışmasını beklemeye gerek kalmazdı. Lafı, önceden öyle planlamadığı halde fırsatı görüp, halı saha işletme projesine getirdi bir şekilde. İşte, onun yapmak istediği de buydu, futbol sokakta doğaçlama öğrenilen bir şey olmaktan çıkıp küçük yaşlardan itibaren ciddi şekilde eğitimi verilen bir şey haline gelmeliydi. Önce topa düzgün vurmayı öğretmek gerekiyordu çocuklara, çalım atmayı değil. Şov yapıp maçın kahramanı olmayı herkes isterdi, ama oyunun asıl zevki, takım halinde doğru taktiği uygulayıp maçı kazanmaktı. Yenilen takımın yıldızı olmaktansa kazanan takımın vasat oyuncusu olmak daha iyiydi. Çocukluktan itibaren bu ilke aşılanmalıydı, falan filan.

"İstersen," dedi Hasan, "bir ara senin iş planının üzerinden tekrar geçelim. Belki işi bilen birilerinden fikir de alabiliriz. Ben bir soruşturayım çevrede. Tecrübe önemlidir bu gibi işlerde, işe giriştikten sonra beklemediğin bir sürü problem çıkar. Önceden ne kadar hazırlıklı olursak... olursan yani, o kadar iyi."

"Elbette. Her türlü yardıma açığım. Yeter ki senin aklına yatsın."

Hasan anlayışla gülümsedi. Gökhan daha fazla üstüne gitmedi meselenin, dayısına ikna olması için süre tanımaya karar verdi. Temkinli yaklaşması daha iyiydi belki, iş hayatını bilen birinin süzgecinden geçmiş olacaktı böylece planları. O da kendini daha güvenli hissedecekti bu şekilde, sonunda ikna olursa tabii.

Bir an önce Aşağı Ormancılar'daki sahayı da bağlamak istiyordu ama onun önündeki engel, atölyeden çıkış planını henüz garantiye almamış olmasıydı. Asmaaltı'nda yaptıkları konuşmadan beri iki haftadan fazla zaman geçmişti, bu arada Gökhan, Kağan'la konuşarak bir taslak sözleşme hazırlayıp Hamit Usta'nın masasına bırakmış, ama ustadan bir yanıt alamamıştı. Burak'ın trafik kazası da biraz dikkatleri dağıtmıştı tabii, ama işler durmuyordu. Atölye tam kapasite çalışmaya devam ediyordu, Gökhan da ustayla aralarındaki sözlü anlaşmaya güvenerek, bildiği ne varsa Serhat'a ve diğerlerine aktarmayı sürdürüyordu.

Dayısıyla yaptığı umut verici konuşmanın ardından ve bunun da verdiği güvenle, bir gün, erken saatte Hamit Usta'nın yalnız başına odasında oturduğunu görünce yanma gitti. Gitmeden önce, bütün olasılıkları kafasında değerlendirmeye çalışmıştı. Eğer usta anlaşmadan vazgeçtiyse ve bunu açıkça söylerse, yapması gereken şey çekip gitmekti. Bunu açıkça söylemek yerine oyalamaya, zaman kazanmaya çalışması da beklenebilirdi. O durumda da sıkıştırması gerekiyordu. Eğer şimdiye kadar onu neden salladığına dair makul bir açıklaması varsa, sözleşmeyi bugün ve şimdi imzalamak üzere bastırmalıydı.

Ustanın odasına doğru giderken ve bunları tekrar aklından geçirirken, aklına çocukluğunda yaşadığı bir şey geldi. On iki yaş civarındayken çok tuhaf bir durum fark etmiş ve bu onun için takıntı haline gelmişti. Yakın gelecekte olması beklenen bir olayın nasıl gerçekleşeceğine dair bütün olasılıkları aklından geçirmeye çalışsa da; gerçekleşen, her zaman,

onun düşündüğü senaryoların hepsinden farklı oluyordu. Örneğin, ailecek bir yere, bir misafirliğe gidecekleri zaman, kapıyı kim açacak, evde kimler olacak, ne yapıyor olacaklar, nasıl giyinmiş olacaklar, ne ikram edecekler, düşünebileceği her ayrıntıya dair her türlü olasılığı aklından geçirmeye çalışıyor, ama oraya vardıklarında gördükleri her zaman onun düşündüğü olasılıkların hepsinden farklı oluyordu. Bir yerden sonra, bunu geleceği kontrol etmenin bir yöntemi olarak kullanabileceği gibi bir hisse kapıldı. Eğer olmasını istemediği her şeyi, ayrı ayrı kafasında kurarsa, bu kötü senaryoların gerçekleşmesi ihtimalini de ortadan kaldırabilirdi. Hiçbir şey, asla onun düşündüğü gibi olamayacağına göre, bütün kötü olasılıkları aklından geçirmeyi başarabilirse, geleceğin hep iyi şeyler getirmesini sağlayabilirdi. Ama, tabii ki, bunu yapmayı asla başaramadı. Çünkü onun aklından geçirmediği bir kötü olasılık her zaman oluyordu.

Hissettiği, geleceği belirleme gücüne sahip bir yüce varlığın, onun aklını okuyarak geleceği onun düşündüğü senaryoların hepsinden farklı olacak şekilde yeniden kurduğuydu. Bu Allah mıydı? Bunu yapabilecek tek varlık Allah olduğuna göre, aslında, hissettiği Allah'ın varlığından başka bir şey değildi belki. Ama kader diye bir şey vardı, gelecekte olacaklar belliydi ve onun aklından geçenlere göre yeniden yazılacak halleri yoktu. Belki de Allah'ın, geleceği bilen tek güç olduğu için, bunu fanilerden de gizli tutması gerekiyordu. Gökhan, aklından ne kadar çok olasılık, ne kadar çok senaryo geçirmeye çalışırsa çalışsın, onun gerçekten olacakları aklından geçirmesine izin vermiyordu. Her şeye gücü yettiğine göre, Gökhan'ın ne düşüneceğini ve ne düşünmeyeceğini belirlemeye de gücü yeterdi.

Bunu babasına anlattığında, babası neden bahsettiğini zerre anlamadı ama söylediği bir şeyle onun içini rahatlattı. Allah'ın sevdiği kullarının kalbine inancı yerleştirdiğiydi söylediği. Yani

eğer doğru ve iyi bir insan olmayı başarırsan, Allah kendi varlığını bir şekilde hissetmeni ve inanç yoluna girmeni sağlıyordu. Allah'ın ona kendisini hissettirmesinin şekli de bu olmuştu. Geleceği bilemeyeceğini, çünkü geleceği ancak ve sadece kendisinin bildiğini göstermek...

Şimdi, çocukluğunda yaptığı gibi, bütün senaryoları aklından geçirmeye çalışıyordu, bu kez takıntı yüzünden değil, her olasılığa hazırlıklı olmak için.

Hamit Usta, Gökhan gelip karşısına oturunca istemsizce yüzünü ekşitti. Gökhan hemen konuya girdi:

"Ustam, bakabildin mi sözleşmeye? İmzalayabilir miyiz artık?"

"Evet, eee... Vallahi pek ilgilenemedim. Biliyorsun şu kaza... Bilal zor günler geçiriyor, yanında olmak lazım böyle zamanlarda."

Bilal, Burak'ın babasıydı. Hamit Usta'nın memleketlisiydi, yanındaki atölyeyi almasına aracılık etmiş, böylece komşu ve arkadaş olmuşlardı.

"Evet, tabii, destek olmak lazım," dedi Gökhan. "Ama... Zaten konuştuk, imzaya kaldı iş. Yani, sözleşmeye baktıysan eğer, aklına takılan bir şey varsa..."

"Evet... Yani hayır, aklıma takılan değil de... bu meblağ... yani nakit akışı açısından... beklediğimiz ödemeler var, biliyorsun."

"Ödeme planı yapabiliriz, sözleşmede onun yeri var, göstereyim istersen."

"Evet, tabii, yapabiliriz de..."

"Ustam, cayıyor musun anlaşmadan? Doğru mu anlıyorum?"

"Yani... Şimdi... İstersen tekrar bir konuşalım, yani bunlar önemli kararlar, aceleci davranmamak lazım. Senin açından söylüyorum yani."

"Benim açımdan mı? Ama ben..."

O sırada Serhat paldır küldür içeri daldı. Bir şey söylemeden gelip Gökhan'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bir şey konuşuyorduk yalnız," dedi Gökhan.

"Tamam, konuşalım," dedi Serhat.

Gökhan Hamit Usta'ya baktı, usta bir şey demedi. Serhat'a döndü.

"Konuyu biliyor musun?"

"Evet, babam bahsetti biraz. Ayrılmak istiyormuşsun galiba. Yani bizim açımızdan üzücü tabii, senin şirkete katkın tartışılmaz. Ama madem kararını verdin..."

Gökhan ne diyeceğini bilemedi. Tam o sırada telefonuna bir mesaj geldi. Bir göz attı, soltaç mesajıydı. Açmadı mesajı. Hamit Usta'ya döndü:

"Usta, sözleşmeden bahsetmedin mi Serhat'a?"

"Bahsetti de..." dedi Serhat. "O iş biraz zor kardeşim. Yani... evet, işler fena değil Allah'a şükür de, biliyorsun alacaklarımız uzun vadeli. Bu koşullarda öyle bir masrafın altına girmek mantıklı olmaz. Böyle bir mecburiyetimiz de yok tabii, sen de biliyorsun."

Gökhan tekrar Hamit Usta'ya baktı. Ustadan bir ses çıkmadı. Bir an için aklına çocukluğunda takıntı yaptığı şeyin tekrarlandığı geldi. Bu konuşmayı kafasında defalarca canlandırmıştı ama hiçbirinde Serhat içeri girip ipleri ele almıyordu. Yine onun hiç düşünmediği gibi gerçekleşmişti gelecek. İç sıkıntısıyla telefonuna baktı, soltaç mesajının bildirimi ekrandaydı hâlâ. Mesajı açtı, tahmin ettiği (ve biraz da korktuğu) gibi Kübra'dandı mesaj. Ve diyordu ki: *"Serhat onun öz oğlu değil."*

Mesajı okur okumaz şaşkınlıkla başını kaldırdı ve karşısındaki iki kişiye baktı Gökhan. Ve o zamana kadar fark etmediği bir şeyi gördü: Aralarında en ufak bir benzerlik yoktu.

Kübra'nın bunu nasıl bildiğini bilemiyordu, ama yazdığının doğru olduğundan emin oldu o anda.

"Ustam, seninle konuştuk, anlaştık, ben ona istinaden işleri aktarıyorum Serhat'a o zamandan beri. Şimdi bana bunu mu yapıyorsun? Yakışır mı sana?"

"Esas sana yakışır mı?" diye atıldı Serhat. "Delikanlı havalarında ortalıkta poz kesiyorsun, bir de bizden para tırtıklamaya çalışıyorsun. Ayrılmak istiyorsan ver istifanı delikanlı gibi, sonra da siktir git. Ne hâlâ üçün beşin hesabını yapıyorsun?"

Gökhan'ın nutku tutulmuştu. İçinden bu şerefsizin ağzını burnunu dağıtmak geliyordu, zorlukla tutuyordu kendini. Kafası allak bullaktı, sinirden beyni zonkluyordu, söyleyecek söz bulamıyordu. Hamit Usta'ya baktı tekrar, usta başını önüne eğdi.

"Ona bakma, bana bak," dedi Serhat. "Bulmuşsun yumuşak yüzlü adamı, söğüşlemeye çalışıyorsun. Ama buraya kadar."

"Sen biraz dışarı çıksana," dedi Hamit Usta sonunda.

"Baba, bana bırak, sen karışma artık."

"Çık lan dışarı!" diye bağırdı usta.

Serhat koltuğunu da devirerek kalktı yerinden, kapıyı çarpıp çıktı.

Gökhan ve Hamit Usta, sessizce oturdular. İkisinin gerginliği odanın havasına sirayet etmişti, buz gibiydi içerisi. Gökhan, ustanın bir şeyler söylemesini bekliyordu ama ustanın ağzını bıçak açmıyordu. Gökhan sordu sonunda:

"Sen de öyle mi düşünüyorsun usta? Seni söğüşlemeye mi çalışıyorum?"

"Hayır, hayır, ama... Sana tazminat veremeyeceğiz evladım. Riskli bir döneme giriyoruz zaten, bu zamanda böyle bir yükü karşılayamayız. Burada çalışmaya devam etmek istersen kapımız açık. Serhat'la aranı düzeltmeni de sağlarım. Ateşli çocuk, bakma öyle ileri geri konuştuğuna, sana büyük

saygısı var aslında. Biliyorum, söz vermiştim, sözümü tutamadım. Ama hayatta insan bazen evladı için böyle şeyler yapabiliyor. Baba olunca sen de anlarsın."

Gökhan iç geçirdi. "Usta, evladım, evladım diyorsun da..."

Hamit Usta başını kaldırdı, "Eee?" dedi.

Gökhan başını önüne eğerek çıkıp gitmeyecekti, artık onun canını yakmak istiyordu. Ustaya doğru eğildi, alçak sesle konuştu: "O senin gerçek oğlun bile değil. Başka bir adamın oğlu için bu hallere düşmeye değer mi?"

"Nereden biliyorsun?" deyip ayağa fırladı Hamit Usta. Gökhan bir şey demedi. "Nereden duydun evladım? Kim söyledi sana böyle bir şey?"

Gökhan da ayağa kalktı, ama ağzından bir şey çıkmadı.

"Nereden biliyorsun lan söylesene?" diye bağırdı usta.

"Nereden mi biliyorum? Sana hiç benzememesinden biliyorum. Ne tipi benziyor, ne karakteri. Ama şimdi görüyorum da karakterini kendine benzetmiş, sen de onun gibi olmuşsun. Yazıklar olsun!"

Gökhan da kapıyı çarparak odadan çıktı. Arkasından bir gümbürtü duydu (Hamit Usta kitaplığı devirmişti), durakla-madı, kimseye bir şey demeden çıkıp gitti.

Atölyeden ayrıldıktan hemen sonra cep telefonunun titreşmesiyle irkildi. Açıp baktı, Kübra'dan bir mesaj daha vardı: *"Gelecek senin elinde. Asla arkana bakma."*

10

Gökhan saatlerce sokaklarda yürüdü. Sakinleşmeye çalışıyor ama sakinleşemiyordu. Öfkeyle coşku arası bir duygu kaplamıştı benliğini. Hemen Aşağı Ormancılar'daki halı sahaya gidip Burhan Abi'yle el sıkışmak geliyordu içinden, hatta birkaç

kez o tarafa yöneldi, sonra vazgeçti. Tereddüt ettiğinden değil, bu konuşmayı sakin kafayla yapmak istediği için... İçinde zerre tereddüt yoktu, her şeyin onun istediği gibi olacağından en ufak bir şüphe duymuyordu. Neden ve neye dayanarak böyle hissettiği belli değildi ama bütün korku ve gelecek endişesi ruhundan çekilip alınmıştı sanki.

Yürüye yürüye mahalleye kadar vardı. Tozlu sokaklarda top niyetine tekmeledikleri çeşitli nesnelerin peşinden koşan çocukların, apartman bahçelerinin alçak duvarları üzerine oturmuş fosur fosur sigara içip bol sinkaflı muhabbet çeviren işsiz gençlerin, kahvehane önünde pinekleyen, her gün aynı şeyleri konuşmaktan bıkmış kös kös oturan emeklilerin arasından geçti. Merve'yi gördü, balkonda oturuyordu, o tarafa doğru yanaştı.

"Hayrola?" dedi Merve. "Bu saatte buralardasın?"

"İşi bıraktım."

"Bıraktın mı? Ama... Nasıl oldu? Tazminatını aldın mı?"

"Hayır. Anlatırım sonra."

"Gel istersen, çay demlemiştim."

"Şimdi gelmeyeyim. Sonra konuşuruz. Hiç merak etme, her şey çok güzel olacak."

Merve endişeyle bakıyordu hâlâ. Gökhan ona bir öpücük yolladı, Merve utangaçça gülümsedi. Gökhan yoluna devam etti.

Evde kimse yoktu. Gülcan okulda olmalıydı, babası kahvede, annesi de civarda bir yerlerdeydi muhtemelen. Fazla düşünmedi, odasına geçti, yatağına uzandı, tavanı seyrederek sakinleşmeye çalıştı. Aklında bundan sonra ne yapacağı, halı saha için gereken parayı nereden toparlayacağı, atölyeyle resmî ilişkisini nasıl sonlandıracağı ya da bunun gibi şeyler yoktu. Bir cümle dönüp duruyordu: "Geçmiş, şimdi, gelecek, hepsi birlikte

ve tek." Ne demek olduğunu düşünmüyordu, anlamaya çalışmıyordu. Bir tekerleme ya da kulağa takılan bir melodi gibi, kafasının içinde tekrarlanıp duruyordu aynı söz. Şimdiye kadar, her ne kadar kadere inansa da, geleceğin belirsizliklerle dolu olduğu fikrine göre hareket etmişti. Ne yaptıysa iki kere düşünerek yapmıştı. Oysa tam şu anda hissettiği şey, onun için kaderin çizilmiş olduğuydu. O evrenin ortasında duruyor ve zaman onun ruhundan geçerek gelecekten geçmişe doğru akıyor, gelecek küçülürken geçmiş büyüyordu. Evrenin ortasının neresi olduğuna kim karar verebilirdi ki! Hayal olmadığından emin olabileceği tek şey kendi aklıydı, evrenin ortası onun bulunduğu yer olmak zorundaydı. Onun düşünüp karar verdiği, uygulamaya geçirdiği, ya da kontrol edemediği her şey, gelecekte olacak her türlü hamle, eylem, çakışma, buluşma, çarpışma; kaderde yazıldığı gibi olacaktı, bunda anlaşılmayacak bir şey yoktu.

Ev ahalisi geldiğinde de odasından çıkmadı, odaya gelen annesine kısa bir açıklama yaptı, atölyede tatsızlık çıktığını, işi bıraktığını, kafasının bozuk olduğunu söyledi. Kafası bozuk falan değildi halbuki, kendini hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu. Aile yemeğe otururken annesi ona da bir tabak yemek getirdi. Birkaç lokma aldı, gerisini yiyemedi. Saatlerdir yemediği halde hiç acıkmamıştı.

Bir süre sonra yeterince sakinleştiğini hissederek odasından çıktı. Evdekiler, televizyonun karşısında her akşamki yerlerini almışlardı. Onu görünce ilgilendiler, hatırını sordular. O da yanlarına oturdu. Babası, "Gel konuşalım istersen," dedi. İş meselelerine falan kafa yoracak hali yoktu, "Sonra konuşuruz, boşver şimdi," dedi, herkes gibi televizyona çevirdi gözlerini.

Uzaktan kumanda çoğu zaman olduğu gibi babasının elindeydi. Kanal kanal dolaşıp bir tartışma programında durdu. İki rakip siyasetçi hararetle tartışıyordu:

"Ben biraz önce, Ahmet Falancaoğlu neden şöyle böyle yaptı deyince, siz Mehmet Filancagil'in şunu bunu demesi yüzünden demediniz mi? Halbuki, bakın, size o tarihli gazeteleri getirdim. Mehmet Filancagil 10 Ağustos'ta şunu bunu demiş, halbuki Ahmet Falancaoğlu 5 Ağustos'ta şöyle böyle yapmış. Yani sizin sebep olarak öne sürdüğünüz şey, sonuçtan sonra gerçekleşmiş. Böyle bir şey olabilir mi? Bir olayın sebebi, sonucundan sonra gelebilir mi?"

Gökhan, tartışmanın içeriğine (anlaşılacağı üzere) zerre dikkatini veremese de, aklında bir cümle ışıl ışıl yandı bunları duyunca: Zaman yoksa sebep yoktur. Evet, sebep her zaman sonuçtan önce gelmelidir. Sebep ve sonuç hakkında başka hiçbir şey bilmesek bile bunu biliriz, sebep sonuçtan sonra olamaz. Bir olay, kendisinden önceki bir olayın sebebi olamaz. Ama önce ve sonrayla sınırlanmış varlıklar için geçerlidir bu. Zamanın içinde hep aynı yöne doğru hareket eden, geçmişi ve geleceği olan varlıklar için. Zamanın bizi bağlaması, sebeplerin sonuçları bağlamasıdır. Yaptığımız her şeyin bir sonucu vardır, gözlemlediğimiz her olay da bir sebepten kaynaklanır. Oysa Allah, zamanın dışındadır. Allah geçmişi ve geleceği birlikte görür. Geçmiş, şimdi, gelecek, hepsi birlikte ve tek. Ne demek bu? Allah için geçmiş gelecekten önce değildir, hepsi birliktedir. Allah zamanın içinde hareket etmez, ona dışarıdan bakar. Zaman yoksa önce ve sonra da yoktur. Önce ve sonra yoksa sebep ve sonuç da yoktur. Zamanın dışındaki bir varlığın yaptıklarının sebebi diye bir şey sorulamaz, çünkü... Çünkü zaman yoksa sebep yoktur.

Heyecanlandı, ateş bastı, "Ben biraz hava alacağım," diyerek salonun önündeki balkona çıktı.

Masa-sandalye koyulamayacak kadar dar olan balkon, çamaşır asmak ve kova, leğen, toz bezi gibi şeyleri yığmak için, bir de şimdi olduğu gibi içeride sıkıntı basınca çıkıp havalanmak

için kullanılıyordu. Hava iyice kararmıştı, karşısında mahallenin eciş bücüş apartmanlarının karman çorman ışıklarından oluşan manzara vardı. Sokakta, itişip kakışarak yürüyen üç genç oğlan ve iki yaşlı köpekten başka kimse yoktu.

Gökhan derin bir nefes aldı. Telefonunu çıkardı, Kübra'nın mesajlarına baktı. Ona cevap vermemeye karar vermişti ama artık sorması şart olmuştu.

"Nereden biliyorsun?" diye yazdı. *"Bütün bu bildiğin şeyleri nereden biliyorsun? Kimsin sen?"*

"Hepsi karşımda duruyor. Her yerde ve her zaman."

"Nasıl?"

"Yol zamanın şekline bürünür. Karanlık, gözün cezasıdır. Kalbinin sesini dinle."

Kalp atışı hızlandı Gökhan'ın. Aklını toplamaya, yazılanı anlamaya çalıştı. Ama belki de anlamak değildi yapması gereken şey. Çocukluğundan beri bir cevap, bir ses beklemişti. Dünyada bu kadar insan varken, sadece bir tanesinin gözleriyle bakıyor, bir tanesinin kulaklarıyla duyuyordu. Bu vücudun, bu varlığın bir özelliği olmalıydı. Ben dediği şeyin ben olmasının bir anlamı olmalıydı.

"Kalbimi dinliyorum. Bana yardım et. Görmemi sağla."

"Gece ışıkları seni yanıltmasın. Güneşin yansımasıdır sadece. Gerçek karanlığın içindedir."

Gökhan'ın kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Bir şeyler yazmak istedi, yazamadı. Elleri titriyordu. Bir mesaj daha geldi.

"Karanlığı dinle. Sesimi duyacaksın."

Ve ardından, derinlerden bir gümbürtü duyuldu ve tüm mahallenin elektrikleri kesildi. Bir anda, büyük ve ağır bir karanlık çöktü. Evlerin ışıkları ve sokak lambaları söndü, evlerin içindeki televizyonlardan ve çeşitli cihazlardan gelen tiz

uğultu birden kesildi ve Gökhan'ın karşısındaki manzara tamamen karanlığa ve sessizliğe büründü. Az sonra da caminin jeneratörü çalıştı, bu karanlıkta ve sessizlikte her zamankinden şiddetli gelen sesiyle yatsı ezanı başladı:

"Allahü ekber, Allahü ekber!"

Gökhan dizlerinin üzerine çöktü. Vücudu tir tir titriyordu, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Ellerini havaya kaldırdı.

"Allahım, beni duydun. Sana şükürler olsun, beni duydun."

Gurbetten Dönen İki Bilim Adamı ve Onları Getiren Teklif

11

İstanbul'a iner inmez, havaalanından çıkmadan Antalya'ya uçup oradan da Çıralı'ya geçmek Berk'in fikriydi. Selim, başta birkaç gün İstanbul'da kalıp aileyle hasret gidermek niyetindeydi ama Berk'in ısrarı üzerine bunu İstanbul'a dönüşte de yapabileceğine ikna oldu. Türkiye'ye gelir gelmez Akdeniz'in kollarına atılmak ona da cazip gelmişti. Kuzey Kaliforniya'da da deniz vardı ama hayattaki umutlarını tüketenler dışında Pasifik'in kollarına atılana pek rastlanmazdı.

Çıralı, hafta sonu Antalya'dan modifiye Şahin'leriyle gelen genç hayta erkek kalabalığının etkisi altına girse de, hafta içi bildikleri gibiydi. Henüz sezon tam olarak açılmamıştı ama güneş şimdiden içlerini ısıtıyordu. Burada daha da kocaman görünen gökyüzü batıda dağlarla, doğuda denizle buluşur. Ilık akşam denizinde yüzerken dağların üzerinde şimşek çaktığına şahit olabilirsiniz. Güneş altında yayılmış keyif çatan devasa ağaçların tek tük serpiştirildiği uçsuz bucaksız kumsalda yürürken çölde yürüdüğünüz hissine kapılabilirsiniz. Geniş alanlara yayılmış sakin pansiyonlarda, Akdeniz'in cömert güneşinde olgunlaşmış sebzelerden yapılmış birbirinden nefis zeytinyağlı yemeklerle beslenebilirsiniz. Akşamları, köylü gençlerin zıpkınla avladıkları çiftlik kaçkını çupraların yanında iki duble rakı yuvarlar, ardından hamakta sallanırken yıldızları seyredersiniz. Görünürde hiçbir neden yokken

bağırış çığırış bir taraftan öbürüne koşuşturan tavuklar dışında, sükûnetinizi bozacak hiçbir şey yoktur burada.

Bir hafta diye başlanan tatil, Datakraft toplantısının ertelenmesiyle on iki güne uzamıştı. İstanbul'da merak ettiği hiçbir şey olmayan Berk için işi yokken oraya dönmek anlamsızdı. Selim de, Datakraft işi olursa en az altı ay İstanbul'da kalacaklarını düşünerek, Berk'i yalnız bırakmamaya karar verdi. Tek sorun, San Fransisko'dan yeni gelen Deniz'i karşılayamayacak olmaktı. Gey arkadaşıyla birlikte tatile gitmesini, can sıkıcı imalarla dalgaya almıştı Deniz. Selim, tatili uzatınca aynı bayık muhabbetin tekrarlanmasından korkuyordu. Neyse ki Deniz bir şey demedi, zaten Türkiye'ye geldikten sonra ailesiyle vakit geçirmek istiyordu, Selim'in Güney'de biraz daha kalmasında problem yoktu.

Selim için tatili daha da ilginç hale getiren şey, bir akşam rakı sofralarına misafir olan ve Amerikalı bilim adamları olmalarından adeta büyülenen, sordukça soran, anlattıkça anlatan pansiyon çalışanı İbo'nun iyice neşelendiği bir anda cebinden çıkardığı ve bir üçkâğıtlı sardıktan sonra kalanını onlara armağan ettiği ot oldu. Berk, onda berbat kendine acıma krizlerini tetiklediği için meretten uzak duruyordu ama öyle bir problemi olmayan Selim seve seve kabul etti hediyeyi.

Son günlere kadar bekledikleri gibi huzur ve sükûnet içinde geçen tatil, dönüşten iki gün önce, Zühtü isimli asabi bir horozun Berk'in kıçını gagalamasıyla gölgelendi. Baştan beri Berk'e bir tür garezi vardı zaten hayvanın, bahçede zırt pırt yolunu kesiyor, üzerine yürüyor, sanki bir punduna getirip hücum etmek için fırsat kolluyordu. Sonunda bir gün, deniz dönüşü, yerden bir metre yüksekliğe monte edilmiş muslukta yüzünü yıkamak için eğilmişken, beklediği fırsatı yakaladığını gören Zühtü, arkadan sinsice saldırdı. Berk yediği darbelerin ardından çığlık çığlığa kaçarken Zühtü bir süre kovalamayı sürdürdü, sonunda pansiyon çalışanları araya girerek

Berk'i kurtardılar ama bu arada kaba etinde birkaç delik açılmıştı. Son iki günü denize giremeden ve hatta doğru dürüst oturamadan geçirmek zorunda kaldı Berk.

Berk'e tatilin son günlerini zehir eden elim hadise Selim için ayrı bir eğlence kaynağı olmuştu tabii. Son iki gün boyunca, Berk'le horoz arasında bir tür romantik yakınlaşma olduğu temalı esprilerin değişik versiyonlarını üretip durdu; başta ona küfürlerle karşılık veren Berk'i de güldürmeyi başardı sonunda. Dünya üzerinde, Berk'e bu konuda şaka yapabilme ayrıcalığına sahip tek kişiydi.

12

İstanbul'a dönüşten birkaç gün sonra, Selim'in ailesinin evinde akşam yemeğinde buluştular. Selim, Berk, Deniz, Selim'in annesi Nevin Hanım, babası Oktay Bey ve kız kardeşi Selin... Evet, Selin... İki çocuklarına aşağı yukarı aynı ismi vererek bütün çocukluklarını "annem sana sesleniyor / hayır, sana sesleniyor" tartışmasıyla geçirmelerine neden olmaları, zihinsel melekeleri konusunda yanıltıcı olmasın; Nevin Hanım ve Oktay Bey, bu kritik hata hesaba katılmazsa, oldukça akıllı ve bilgili insanlardı. Oktay Bey, kendi kuşağının en parlak mühendislerinden biriydi ve zamanında ayağına gelen fırsatı tepip Amerika'ya göçmemiş ve bu hatasının bedelini üstün becerilerinin memleket piyasasında takdir edilmesini hayat boyu boş yere bekleyerek ödemiş biri olarak, oğlunun UC Berkeley gibi bir üniversitede araştırma görevlisi olmasıyla gurur duyuyordu. Nevin Hanım, Türkiye'ye gelmelerini sağlayan iş teklifi konusunda ondan çok daha heyecanlıydı. Çocuklarının yakınında olmasıydı önemli olan, kariyerlerinin pırıltısı sonra gelirdi. Ki, Selim bu zekâsı ve eğitimiyle burada da Amerika'da olduğu kadar başarılı olabilir ve iyi bir hayat kurabilirdi. Dolayısıyla; birbirinden lezzetli zeytinyağlı mezelerden ve "Amerika'da bulamazsınız" kontenjanından menüye giren arnavutciğerinden

ilk lokmaları, rakılardan ilk yudumları almalarından hemen sonra konuyu açan da o oldu:

"Eee, anlatın bakalım, nedir bu iş mevzusu? Gerçi Selim biraz bahsetti ama..."

Kıçındaki yaralar hâlâ tam iyileşmediği için, sandalyenin üzerine yerleştirdiği yumuşak bir yastığın üstünde oturan ve herkesten biraz daha yukarıda duran, belki de bu yüzden cevap verme sorumluluğunu kendi üzerinde hisseden Berk sözü aldı:

"Datakraft diye bir şirket var, yeni kurulmuş. Benim geri çevrilen bir doktora tezi çalışmam vardı, kodlamasını Selim'le birlikte yapmıştık. Ondan haberleri olmuş bir şekilde. Onu hayata geçirmek istiyorlar. Eğer anlaşabilirsek tabii..."

"Neydi o çalışma?" diye sordu Oktay Bey.

Berk, Türkçeye çevirmek için birkaç saniye durakladıktan sonra cevapladı: "Bilgi birimi tabanlı akıl yürütme otomatı. Genel yapay zekâ için yeni bir yaklaşım."

Selim tamamladı: "Yani, dünyayı, doğayı, hayatı algılayıp insanların yaptığına benzer şekilde akıl yürütüp kararlar verebilecek bir sistem."

Berk düzeltti: "İnsanların yaptığına benzer demeyelim de... Sonuçları bakımından, insanların akıl yürütmesinin sonuçlarına benzer sonuçlar vermesini umduğumuz..."

Nevin Hanım: "Robot mu yapacaksınız yani? Filmlerdeki gibi..."

Selim: "Bilgisayar programı. Fiziksel bir şey değil, bilgisayarda çalışacak bir program."

Oktay Bey: "Amerika'da niye yapmıyorsunuz? Orada olanaklar daha geniş değil mi?"

Nevin Hanım: "İlahi Oktay, tam çocuklar buraya gelmişken, onları geri göndermeye mi çalışıyorsun şimdi?"

Oktay Bey: "Yok canım, meraktan soruyorum. Zaten gelmişler buraya, benim dememle mi gidecekler? Her türlü teknolojik olanak ellerinin altındayken, bu kadar karmaşık bir şeyi yapmak için niye Türkiye'ye geldiler, onu soruyorum."

Selim: "Hayata geçirmek için çok büyük yatırım gerekiyor. Amerika'da da kimse buna yanaşmıyor. Önce sonuç görmek istiyorlar. Ama bizim algoritma öyle bir şey ki, az veriyle ve az işlemci gücüyle hiçbir anlamlı sonuç üretmiyor. En küçük bir sonuç görebilmek için bile bizim karşılayabileceğimizden çok daha büyük yatırım lazım."

Selin: "Yani siz de bir sonuç görmediniz daha."

Selim: "Yok. Her şey kâğıt üstünde."

Selin: "Peki istediğiniz gibi çalışacağını nereden biliyorsunuz o zaman?"

Berk: "Teorik olarak bilebiliyoruz, gerçek hayattaki ve konuştuğumuz dildeki veri karmaşıklığını belli bir yöntemle ölçüp, yazılımın o düzeye ne kadar bellek ve işlemci gücüyle ne kadar sürede ulaşabileceğini aşağı yukarı hesaplayabiliyoruz."

Deniz, "O hesabı Berk'ten başka anlayan da yok gerçi," deyip güldü.

Berk de isteksizce güldü: "Datakraft'takiler anlamış işte belli ki!"

Selim: "Onu bilmiyoruz daha. Göreceğiz bakalım."

Oktay Bey: "Kimler kurmuş bu Datakraft'ı, tanıdığımız birileri mi?"

Selim: "Muzaffer Tosköylü diye bir adamınmış çoğunluk hissesi, inşaat işindeymiş şimdiye kadar. Kalanı da Koreli bir şirketin. Anlaşırsak Berk'le bana da yüzde beşer hisse verecekler."

Oktay Bey: "Tosköylü'yü duymuştum, Orta Asya'da projeler yapıyorlar bildiğim kadarıyla, Kazakistan'da falan büyük

işleri var. Kısa zamanda bayağı hızlı büyüdüler. Ama bu tip adamlardan çekinirim ben işin doğrusu, ne taraklarda bezleri olduğunu bilemezsin. Dikkatli olun oğlum."

Selim: "Muzaffer Bey'in işlere pek karışmadığını söylediler. Biz teknik ekiple irtibat halinde olacağız. Yine de iyice düşünürüz tabii işe başlamadan önce."

Yemeklerden birer lokma, içkilerden birer yudum alındıktan sonra Selin tekrar konuyu açtı: "Bir şeye aklım takıldı. O hesabı Berk'ten başka anlayan yok dediniz ya, tezin reddedilme nedeni de bu herhalde, değil mi? Okulda da kimse anlamadı."

"Evet, öyle de denebilir," dedi Berk.

"Yani belki de onlar haklıdır, ortada anlaşılacak bir şey yoktur."

"Hayır, haklı değiller. McDonald çok yanlış bir noktaya takıldı."

"Hamburgerci mi?" dedi Selin muzipçe.

"Hocasından bahsediyor," diye araya girdi Selim.

"Arkasındaki matematiğin yanlış olduğunda ısrar etti. Yanlış değil halbuki, ufak kopukluklar varsa da önemli değil, sonucu etkilemiyor. Ama işe yaradığını gösterme şansı bulamadığımız için de ikna edemedik. Emin ol hayatım, ben haklıyım."

Selin güldü. Berk gülmedi. Bir sessizlik oldu. Oktay Bey konuyu ustaca bir manevrayla deniz börülcesine getirip (Amerika'da var mıydı böylesi, tabii ki yoktu) gerginliği çıkmadan önledi.

Yemekten sonra, Nevin Hanım'la Oktay Bey, aşağı yukarı her akşam yaptıkları gibi televizyonun karşısındaki koltuklarına gömüldüler, Nevin Hanım'ın son zamanlarda sardırdığı *Sevdam Dağları Oyar*'ı izlemeye koyuldular. Deniz "evin gelini" olarak kahve yapma işini üstlendi. Gençler masada kalarak, kahvenin yanında Selim'in *duty free*'den aldığı *single malt* viski ile içki muhabbetini sürdürdüler.

Televizyondaki diziyle dalga geçip gülüştükleri (Nevin Hanım'ın duymazdan geldiği, Oktay Bey'in zaten duymadığı) bir muhabbeti izleyen küçük sessizliğin ardından Selin ana temaya dönüş yaptı:

"Altı ay sonra ne olacak peki?"

Boğaziçi İşletmeden bir yıl içinde mezun olmayı planlayan ve şimdiden Kaliforniya'ya gidip abisinin yanına yerleşmek için San Fransisko civarında yüksek lisans programı arayışına başlamış olan Selin, onları durup dururken memlekete geri döndüren bu gelişmeden hoşnutsuzdu. Her ne kadar altı aylık bir proje deseler de, görünen o ki gelişmeler doğrultusunda çok daha uzun sürmesi mümkündü bu işin. Yani gelecek öğretim yılı başında Selim'le Berk hâlâ burada olabilirlerdi. Deniz ABD'de kalmayı sürdürecekti şimdilik, işini bırakmak istememişti. Ama Selim orada yokken, Amerika'da Deniz'le birlikte yaşamak pek doğal bir durum değildi Selin için. Araları kötü olduğundan değil, ama yenge-görümce ilişkisindeki her iki kadının arasının olması beklenebileceği gibi, az çok kırılgan olduğundan. Ayrı bir ev tutacak durumu da olmayacaktı büyük olasılıkla. Yani bu Datakraft projesinin başarısı ya da başarısızlığı, Selin'i de yakından ilgilendiriyordu.

"Nasıl yani?" dedi Selim.

"Altı ay sonra proje tamamlanacak mı? Diyelim ki beklediğiniz sonuçlara ulaştınız, devamını getirmek için burada kalmanızı istemeyecekler mi? O zaman yaptığınız işi Datakraft'a devredip Berkeley'e geri mi döneceksiniz?"

"O konuda bir şey söylemek için çok erken. Önce, nasıl bir ortamın içine gireceğiz, kimlerle çalışacağız, ona bakmak lazım."

"Ama her şey umduğunuz gibi giderse, burada kalıp işe devam edeceksiniz. Kesin dönüş yapmış olacaksınız yani."

"Eh, evet. Yani, şirketin ortağı olacağımıza göre, hisselerimizi satmadığımız sürece burayla bir bağımız olacak tabii.

Ama sonuç alamadığımızı görürsek, herhalde yolları bir şekilde ayırmak durumunda kalacağız."

Berk, hafifçe Selin'e doğru döndü: "Pardon, araya gireyim. Sen kendi planlarm açısından endişeleniyorsan, endişelenmene hiç gerek yok. Burada her şey umduğumuz gibi giderse, ortaya öyle bir şey çıkarmış olacağız ki, senin endişelerin bunun yanında çok önemsiz kalacak."

"Sana önemsiz geliyor olabilir Berk Abi ama o da benim hayatım, tamam mı?"

"Yanlış anladın canım, senin hayatın değil endişelerin önemsiz kalacak. Yani görece önemsiz..."

"Berk, buradan gelecek parayla istediğini yaparsın demek istiyor sanırım. Öyle değil mi Berk?"

"Aynen öyle."

"Nasıl olacak ki o?"

"Alfa testler başarılı olursa, küçük hizmetler satmaya başlayabiliriz. Onun için bazı planlar var anladığım kadarıyla."

"Uygulama, nasıl para kazanacağını kendisi bulacak aslında," dedi Berk. "Eğer o yönde eğitirsek..."

"Şimdilik o kadar uçmayalım da güzel kardeşim."

"Ben olacağı söylüyorum."

Selin yanlış anladığına ikna oldu ama keyfi yerine gelmedi. Hayatını bu ne olduğunu anlamadığı projeye endeksleme fikri hoşuna gitmemişti. Kalkıp mutfağa, bulaşıklarla ilgilenmeye gitti. Ondan az sonra da Berk doğruldu yerinden: "Ben de yavaştan kalkayım."

O zamana dek konuşulanları duymuyormuş gibi görünen Nevin Hanım lafa girdi: "Keşke burada kalsaydın evladım. Ne gerek vardı otele masraf etmeye, kocaman ev."

"Yok böylesi daha iyi Nevin Teyze, düzeninizi bozmayın şimdi."

"Ay lafı mı olur, ne demek!"

Selim müdahale etti: "Anne, ısrar etme, Berk öyle daha rahat eder."

Kısa bir vedalaşma faslının ardından, Selim'le pazartesi sabahı Datakraft'taki toplantıya birlikte gitmek üzere sözleştiler ve Berk ayrıldı. Kalanlar, giden üzerine bir sohbete girdiler. Selim, Berk'in titizliğinden, temizlik ve düzen takıntılarından bahsetti. Orada kalsa muhtemelen birçok şeyden huzursuz olacak ama söylemeye çekineceği için iyice bunalacaktı. Otelleri severdi Berk, çarşafların ve havluların her gün değiştirilmesini, odanın temizlenmesini, yatağın yapılış şeklini. Otellerdeki standart düzen içinde kendini rahat hissederdi. En çok da istediği kadar yalnız kalabilmeyi severdi.

"Ablası yok muydu onun İstanbul'da?" diye sordu Selin.

"Var ama onda kalmaktansa burada kalmayı tercih ederdi herhalde."

"Ailesiyle arası pek iyi değil galiba."

"Şu aralar bir küslük yok, ama ailesine pek düşkün değil. Zamanında çok çektirmişler ona. Bütün çocukluğu ve gençliği boyunca ruh hastası muamelesi yapmışlar. Çok fazla anlatmaz ama bayağı baskı görmüş. Aile sonradan durumu kabullenmiş ama galiba Berk tam olarak affetmemiş hiçbirini. Balıkesir'de anne-babası yaşıyor. Bildiğim kadarıyla yılda iki kere, Ramazan ve Kurban bayramlarında arayıp bayramlarını kutlar, bazen de annesine para gönderir. Onun dışında bir ilişkileri yok. İstanbul'a geldiğini bile bilmiyorlardır muhtemelen."

"Ne kadar yazık!" dedi Nevin Hanım. "Senin evladın sonuçta, ne olursa olsun. Üstelik ne kadar zeki, parlak bir çocuk."

Bir süre daha Berk'le ilgili konuştular. Kendisi pek farkında olmasa da bulunmadığı ortamların sohbet konusu olurdu sık sık.

Babası sert bir adamdı. Yüzbaşıyken, ailenin açıklamadığı bir nedenden dolayı askerlikten ihraç edilmişti. O zamandan beri Balıkesir merkezinde açtığı kırtasiyeci-oyuncakçı dükkânını işletiyordu. Doğrulardan taviz vermediği için haksızlığa kurban gittiğini söylerdi konu geçince, onun dışında bir şey de söylemezdi.

Oğlunun küçük yaşlardan itibaren kendini belli eden yönelimini "düzeltmek" umuduyla çocuğu sert ve erkeksi bulduğu aktivitelere katılmaya zorlamış, o ortamlardaki küçük zorbaların tacizine ve şiddetine maruz bırakmıştı. Berk, babasının korkusundan uzun yıllar boyunca cinsel yönelimini kabullenememiş, üniversitenin sonlarına kadar kızlarla çıkmak için kendini zorlamış, arka arkaya hayalkırıklıklarına rağmen, kendi cinsiyetinden ve Türkiye'deki gey cemaatinden uzak durmuştu. Ancak yüksek lisans için Berkeley'e gidip, oradaki özgürlük ortamını görünce kendini bulmuştu. San Fransisko'da geçirdiği ilk hafta sonundan sonra, Türkiye'ye geri dönmeme kararını vermişti. Ondan sonra da, Türkiye'yi, kafasında, bütün gençliği boyunca maruz kaldığı baskı ve aşağılanma ile özdeşleştirmiş, yıllar boyu mecbur kalmadıkça ziyarete bile gelmemişti. Şimdi, heyecan ve tutkuyla bağlı olduğu projesi için, hayatta yeni bir sayfa açmaya ve belirsiz bir süre için memleketine geri dönmeye razı olmuştu.

Nevin Hanım, Selim'le Deniz'in uzun aradan sonra tekrar orada kalacak olmalarının şerefine, odalarını (ve iki kişilik yatağı) onlara sundu. Hâlâ evlenmemiş olmalarını tasvip etmediğini, onlara evliymiş gibi davranarak (ve Deniz'i başkalarına her fırsatta "gelinim" diye tanıtarak) gösteriyordu. Televizyonun karşısında uyumayı eskiden beri pek seven Oktay Bey için hava hoştu. Herkes yattı, gece bitti.

13

Berk ve Selim, Maslak'ta bir alışveriş merkezi ve üzerinde yükselen iki gökdelenden oluşan *MRC Center*'a saat dokuzda geldiler. Binanın giriş katı ve alt katları, devasa kütlesiyle bir vadinin bir yakasına yaslanmış bir alışveriş merkeziydi. Girişin bir üstünden ulaşılan iki gökdelen bloğundan biri rezidanslardan diğeri ofislerden oluşuyordu. Tamamı sarı-kahverengi renkli geometrik desenli camlarla döşeli geniş ön cephe, binanın içine bir tropikal orman ışığı veriyordu.

Ofislerin bulunduğu bloğa yöneldiler. Girişindeki güvenliğe Nedim Pişekaroğlu'nun adını verdiler. Nedim Bey arandı, üç dakika içinde onları almak üzere aşağı geldi. Ellili yaşlarında, uzun boylu, atletik yapılı, iyi giyimli, çatık kaşlı bir adamdı, konuklarını saygılı ve resmî bir tavırla karşıladı. Konuklar, kapıda kimliklerini bıraktılar, yerine turnikelerden geçmelerini sağlayacak manyetik kartlarını aldılar. Berk T.C. kimliğini ısrarla yanında taşımadığı için Kaliforniya sürücü belgesini bırakmak zorunda kaldı.

Bina görkemli ancak fazlasıyla tenhaydı. Nedim Bey, adını üç ortağın adlarının baş harflerinden alan bu kompleksin yaklaşık bir yıl önce açıldığını, fakat hâlâ ofis bloğunun yarısının boş olduğunu anlattı. Planlanmasından inşaatın bitimine kadar geçen sürede bölgedeki emlak fiyatlarının baş aşağı gitmesi yüzünden bu ofislere talep düşmüştü. "Siz neden burayı tercih ettiniz?" diye sordu Selim. "Muzaffer Bey'in bağlantıları sayesinde iyi bir fiyat alındı bildiğim kadarıyla. Ayrıca, binanın sakin olması da tercih sebebiydi," diye açıkladı Nedim Bey.

Datakraft, 13. katın tamamına yayılmış genişçe bir ofise sahipti, içeride 50-60 kadar kişinin çalışabileceği alan vardı. Masalar kurulmuş, elektrik ve ağ tesisatları yapılmıştı. Ama burası binanın kalanından da tenhaydı, içeride ancak yedi-sekiz kişi vardı. Doğu yakasında, İstanbul Boğazı'nı ve ikinci köprüyü gören bir toplantı odasına buyur edildiler. İçeride

tavizsiz sertlikte bakışları olan ve göz kapaklarının şeklinden, Asya'nın diğer ucundan geldiği anlaşılan bir adam oturuyordu, önünde lacivert kapaklı bir dosya vardı. Onlar içeri girdiğinde, gülümseme niyetine yüzünü ekşiterek ve başını hafifçe öne eğerek selam verdi. Nedim Bey tanıştırdı: "San Kil Mun, sistem altyapısından sorumlu mühendisimiz; Berk Ardıç, Selim Ayanoğlu... Siz rahatınıza bakın, diğer katılımcılar da gelmek üzere. Ne içersiniz?"

Selim bir sade kahve, Berk varsa latte istedi (elbette vardı); San Kil Mun, başını hafif tiksinir gibi sertçe iki yana sallayarak bir şey istemediğini belirtti.

Selim birkaç dakikalık rahatsız sessizlikten sonra muhabbet açma ihtiyacı hissederek, "Do you speak English?" sorusunu yöneltti Bay Mun'a. Beriki, az önce Nedim Bey'e yaptığı hareketi tekrarladı. Böylece sessizlik artan bir gerginlikle devam etti.

Sıkıntıdan patlayarak geçen on dakikanın ardından kapı usulca açıldı, kareli gömleğin üstüne örme yelek, altına kumaş pantolon giymiş, ufak tefek, buruşuk yüzlü, büyük şehre az önce ayak basmış havasında bir adam girdi. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Bir şey içer misiniz?" dedi.

"Kahve içtik, teşekkürler," dedi Selim.

"Olsun, birer tane daha için."

"Yok ben almayayım, sağ olun."

Berk'ten ses çıkmayınca, adam ona döndü, "Sen istiyorsun galiba, hı?"

Berk, senli benli konuşmadan irkildi, "Yok," dedi.

"Ne içtiñ?"

"Eee... Latte."

"Ney?"

"Latte."

"Bir tane daha getireyim."

"Yok, sağ olun."

"Getireyim, getireyim," dedi çıktı. Selim'le "neydi bu şimdi" dercesine bakışıp gülümseştiler. San Kil Mun'a göz attılar, duvar gibi ifadesiz duruyordu hâlâ.

Bir beş dakika daha sonra kapı tekrar açıldı ve içeri beş kişilik bir grup girdi. En önde Nedim Bey, arkasında San Kil Mun'un çevirmeni olduğunu öğrenecekleri Bum Kun Ça, onun ardından yazılım geliştirme direktörü Ender, yanında geliştirme ekibinden (yapay zekâ üzerine doktora yapmakta olan) Adem, en arkadan da elinde Berk'in lattesiyle az önceki örgü yelekli adam.

Nedim Bey gelenleri (örgü yelekli adam hariç) takdim etti. Herkes bir sandalyeye yerleşti. Örgü yelekli adam da Berk'e latte fincanını bıraktıktan sonra masanın bir köşesine ilişti. San Kil Mun, önündeki lacivert dosyayı açtı, içinde Berk'in *Knowledge Unit Based Reasoning Automaton* başlıklı doktora tezi duruyordu.

Toplantıyı Nedim Bey açtı: "Hoş geldiniz arkadaşlar. Epey bir süredir yazışıyoruz, hatta arada birkaç video görüşmesi de yaptık ama yüz yüze görüşmek ancak nasip oldu. Nasılsınız, nasıl geçti yolculuğunuz?"

Selim'le Berk kibarca yanıtladılar. Okulların tatile girmesiyle İstanbul sakinleşmiş, trafik derdi hafiflemişti. Gerçi yakında yoğun yaz sıcakları başlayacaktı ama şimdilik havalar da pek güzeldi, falan filan. San Kil'in sağ yanında az arkada oturan Bum Kun, hafifçe kulağına doğru eğilmiş simültane çeviri yapıyordu.

Ender sadede geldi: "Daha önce dokümanlar gönderdiniz, projenizi parça parça dinledik. Ama madem burada bir araya geldik, sizden güzel Türkçemizle bir daha dinleyebilir miyiz?"

Önündeki dosyayı açıp bir göz attı. "Bilgi birimlerinden başlayabiliriz sanırım, nedir bilgi birimi dediğimiz şey?"

Berk'le Selim bakıştılar, Selim "önden buyur" anlamında elini uzattı.

"Bilgiyi nasıl anladığımızla başlayayım isterseniz. Bilgi dediğimiz şey gerçek hayattaki birçok şeye tekabül edebilir. Mesela, 'Benim boyum 1,75' dediğimde de bir bilgi vermiş oluyorum, 'Kaderden kaçılmaz' dediğimde de. Ama sözcüklerle anlamlar arasındaki ilişki, iki önermede birbirinden çok farklı. Birincisinin matematiksel kesinlik derecesi çok daha fazla, ama dar bir kapsamda bir bilgi veriyor. Diğeri ise son derece muğlak ama çok daha geniş bir kapsamı var, olmuş ve olacak her şeyi kapsıyor. İkisinde de ortak olan şey, anlam ifade edebilmek için başka bilgileri içeriyor olmaları. Mesela boyum derken, dik olarak ayakta durduğumda tabanlarımla başımın üstü arasındaki mesafeyi, 1,75 derken de standart bir birim olan metre cinsinden bir uzunluğu kast ettiğimi ben söylemiyorum ama karşımdakinin bunu bilmesi gerekiyor. Yani bu bilginin bir anlam ifade edebilmesi için başka bilgilere tutunması gerekiyor. Aynı zamanda doğru olup olmadığı, ya da ne derece doğru olduğu da bu bilgiye ait bir değişken. Mesela, daha önce Selim'in 1,80 boyunda olduğunu ve benim Selim'den uzun olduğumu söylediysek, düz mantıkla düşünürsek bu üç önermeden en az biri yanlış demektir. Ama tamamen yanlış olmak zorunda değil. Çünkü bu bilgileri aldığımız kaynakların bilerek yalan söylemeleri için bir neden yoksa, yani sadece yanılıyorlarsa, ancak bir dereceye kadar yanılabilirler. Kimse cüce birinin boyunun 1,80 olduğu yanılgısına kapılmaz. Dolayısıyla bu üç bilgi edinilmişse, hangisinin yanlış olduğunu bilmeden de, Selim'le ikimizin de 1,75-1,80 civarında ve birbirimize yakın boyda olduğumuz anlaşılabilir ve bu çok büyük bir olasılıkla doğru olur. Ta ki birisi çıkıp ikimizin de cüce olduğunu söyleyinceye kadar," deyip (kontrolsüz tizlikte

bir sesle) bir kahkaha attı Berk. Gülüşüne ancak müteredditt tebessümlerle cevap aldığını görünce tekrar ciddileşti.

"O kadar yoksun bence," dedi örgü yelekli adam, hafif muzipçe.

"Efendim?"

"1,75 dedin ya, onu diyorum."

"Yani... epeydir ölçmedim ama..."

Selim, Berk'e döndü: "İstersen önce çok fazla ayrıntıya girmeden, genel hatlarıyla bir anlatalım, gerekirse sorulara göre ayrıntıya gireriz. Ne dersin?"

"Aaa... evet. Bilgi birimlerine gelecek olursak... Bilgi birimi dediğimiz şey temelde üç argümanı olan bir önerme, 'X ise Y değilse Z' gibi veya 'X, Y bağlamında Z'ye benzer' gibi... Argümanların her birine birer varlık diyoruz. Aralarındaki ilişkinin ne olduğunu, birbirlerini nasıl etkilediklerinin fonksiyonlarından anlıyoruz. Bu fonksiyonlar da başka bilgi birimlerine bağlı olabiliyor ve onların altında da kendi argümanları ve onların arasındaki ilişkiler var. Varlıklar gerçek dünyaya ait görüntüler, sesler, kokular, şekiller, kimyasal bileşikler, elektromanyetik dalgalar ya da dilin parçası olan sözcükler, cümleler, deyimler olabileceği gibi, başka ilişkileri detaylandırmak için sistem tarafından üretilmiş, bizim konuştuğumuz dilde karşılığı olmayan sanal varlıklar da olabilir. Varlıklar ve ilişkiler, farklı bağlamlarda birbirlerine dönüşebilen şeyler olur, tıpkı madde ile enerji gibi. Bilgi birimleri her ikisinin de yerine geçebilir. Böylece birbirlerine ilişkilerle varlıklar arasındaki bağlantılarla tutunurlar. Yani bir bilgi biriminin bir köşesindeki varlık, başka bir bilgi biriminin iki varlığı arasındaki ilişkiye tutunabilir. Varlığın kendi değeri, yani 'gerçekten' var olma ihtimali, bu ilişkinin bir fonksiyonu haline gelir ve..."

Selim hafifçe öksürdü, Berk birkaç saniye duraklamadan sonra devam etti: "Bilgi birimlerini üç bacaklı örümcekler gibi

düşünebiliriz. Birbirlerinin üstüne yığılıyorlar ve birbirlerine bacaklarından tutunuyorlar. Böylece bir bilgi yumağı oluşuyor. Bu şekilde oluşan yumaklar iç içe geçerek, her boyutta genişleyen bir bilgi evreni oluşturuyorlar. Üst üste gelen bilgi birimleri, daha öncekilere tutundukça, onları da etkiliyor. Böylece bunlardan bazıları daha büyük, daha kalın bacaklı oluyor. Bazıları ise küçük kalıyor, bacakları inceliyor. Bazı bacaklar üzerlerine gelen baskıyla kopuyor, bazen de bilgi birimleri tümüyle çöküyor. Bir tanesinin çökmesi, ona bağlı olan başkalarının da zincirleme çökmesine neden olabiliyor. Bilgi evreninin bir bölgesinde bir çöküş yaşanıyor. Çökenlerin yerini diğerleri dolduruyor. Böylece daha önce bilinmeyen ilişkiler ortaya çıkabiliyor.

Tersi de olabiliyor, bazen bu bacaklar, onları destekleyen diğer bilgi birimleriyle giderek kalınlaşıyor ve onlarla ilişkide olan diğer bilgi birimlerini de zincirleme bir etkiyle kalınlaştırıyor. Bu sefer de bu bilgi kütlesi, tıpkı fiziksel dünyada dev kütlelerin uzay-zamanı bükmesi gibi, bilgi evrenini büküyor. Böylece n boyutlu bir bilgi evreni, n artı birinci boyutta bükülmekte oluyor ve bu bükülme sonucu daha önce n boyutta birbirine uzak olan iki varlık, n artı birinci boyutta birbirine dokunabiliyor.

İşte bu dokunuşlara 'mizah noktaları' diyoruz. Tıpkı insan zihninin, yeni bağlantılar keşfetmeyi gülmeyle ödüllendirmesi gibi, bu mizahi dokunuşları ödüllendiriyoruz. Oradan başlayan bir zincirleme tepkime yaratarak o dokunuşa katkısı olan bütün bilgi birimlerini kalınlaştırıyoruz. Gerçek anlamda derin öğrenme dediğimiz şey bu noktada başlıyor."

Berk kendinden hoşnut bir şekilde arkasına yaslandı. Selim, Berk'in meseleyi aktarırken kullanmayı pek sevdiği genel izafiyet metaforunu ilk kez dinlemiyordu ama onun heyecanını her seferinde paylaşıyordu. İkisi dinleyicilere baktılar, ama bekledikleri hayran ifadeyi göremediler. Çevirmeninin

son cümlelerini kulağına fısıldamakta olduğu San Kil Mun, çelikten bakışlarında pek bir değişiklik olmadan başını sallarken, diğerleri ismi koyulabilecek belli bir ifade içermeyen bakışlarla kaldılar. Kısa bir sessizlikten sonra ilk konuşan, örgü yelekli adam oldu:

"Sen gey misin?"

Hafif Karadeniz aksanıyla konuşuyordu, hatta biraz abartacak olsak "sen dzey mısun" diye yazabilirdik. Selim, eski dostunun, şimdi olduğu gibi, kendini konuya kaptırdığı zamanlarda, erkeksilik maskesini farkında olmadan indirdiğini ve altındaki yumuşak benliğin su yüzüne çıktığını gayet iyi biliyordu. O yüzden, uygunsuzluğu bir yana, bu adamdan bu sorunun gelmesinde şaşacak bir şey yoktu. Ama Berk irite olmuştu:

"Ben... bunun konumuzla ilgisini anlayamadım."

"Yanlış anlama," dedi örgü yelekli adam, "kimsenin şeyi beni ilgilendirmez, işini bilsin yeter. Bir an merakımı celp etti de..."

Nedim Pişekaroğlu lafa girdi: "Muzaffer Bey bu konularda son derecede hoşgörülüdür. Endişelenmenizi gerektirecek bir durum yok."

Muzaffer ismini duyunca Selim ve Berk'in gözleri büyüdü, hatta oturuşlarını düzeltme gereği duydular. Milyon dolarları avuçlarına sayacak olan, bu müstahdem kılıklı adamdı demek.

O arada kulağına bir şeyler fısıldanmış olan Bum Kun, ağır aksanlı Türkçesiyle tane tane konuşarak söze girdi: "Bay Mun merak ediyor ki, sizin tez neden kabul olmadı Kaliforniya Üniversitede?"

Berk sessiz kalınca Selim cevapladı: "Basitçe söylemek gerekirse, sistemin öğrenebildiğini göstermemizi istediler. Yani

programı çalıştırarak nasıl sonuç verdiğini göstermemizi istediler, gösteremedik."

"Bize yeterli kaynak sağlamadılar ama," dedi Berk. "Sağlanan donanımla bir sonuç alınamayacağını söylemiştim. Matematiksel olarak kanıtlanabileceğini anlatmaya çalıştım ama tatmin olmadılar. İnanın, çok boyutlu geometriye kafası basan adam bulmak gerçekten çok zor. Berkeley'de bile..."

"Neden üç?" dedi Ender.

"Efendim?"

"Bilgi birimleri üç bacaklı örümcekler dediniz ya... Neden üç bacaklı, üç sayısının ne özelliği var?"

"Doğrusunu isteseniz, iki az geldi, dört ise fazla. Amacımız hem veri yapısı hem de program kodu olarak kullanabileceğimiz standart bir nesne tasarlamaktı. Deneme-yanılmayla şekillendi. Testlerde en iyi sonuçları üç bacak olduğunda aldık. Öyle devam ettik."

"Neden olduğunu bilmiyoruz, ama Berk, yaşadığımız evrenin üç boyutlu olmasıyla ilgili olabileceğini düşünüyor," dedi Selim.

"Sadece bir hipotez tabii, herhangi matematiksel bir bağlantı kurabilmiş değilim."

Alçakgönüllü gibi görünüyor ama alttan alta "dünyada herhangi biri böyle bir matematiksel bağlantı kurabilecek olsaydı o ben olurdum" mesajı veriyordu. Berk'in tipik halleriydi bunlar. Selim gülümsedi.

"Kaç para lazım?" dedi Muzaffer Bey.

Berk'le kısa bir bakışmadan sonra Selim yanıtladı: "Belli bir tahminimiz var ama tabii donanım maliyetleri, işletim giderleri gibi meselelere tam hâkim değiliz. Daha doğrusu bizim hesaplarımız daha çok ABD'ye göre; işi burada, Türkiye'de yapmak maliyetleri etkileyecektir."

"Biz ne kadar koymuştuk Nedim Paşa?"

"Elli sekiz milyon iki yüz kırk bin dolar Muzaffer Bey."

"Kâfi midur?" diye sordu Muzaffer Bey, bu sefer aksanını iyice vurgulayarak.

Selim'le Berk tekrar birbirlerine baktılar, hafifçe boğazını temizledikten sonra konuşan yine Selim oldu: "Aaa... evet, önceden tahmin edemediğimiz giderleri de dikkate aldığımızda, bir sonuç görebilmek için yeterli olacağını söyleyebiliriz."

"İyi o zaman, ben kaçtım. Saat birde uçağım var Moskova'ya, onu kaçırmayayım bari. Gerçi ben binmeden kalkmaz ama," deyip gevrek gevrek güldü Muzaffer Bey.

O kalkınca hepsi birden ayağa kalktı, neden kalktığının pek farkında olmayan San Kil Mun da dâhil. Muzaffer Bey, Berk ve Selim'le tokalaştı, diğerlerini elini başına götürerek selamladı, odadan çıktı.

14

Toplantı sonrasında; Selim, Nedim Bey ve şimdilik sadece kendisinden ibaret olan satın alma departmanının müdürü İdil'le; Berk ise Ender ve Adem'le bir araya geldi. Nedim Bey, kalınca bir dosyayı dolduran ortaklık sözleşmesi taslağını hazır etmişti. Birlikte bazı maddelerinin üzerinden geçtiler. Selim daha ayrıntılı incelemek üzere bir kopyasını yanına aldı.

Berk de Ender ve Adem'le projenin detayları üzerine bir sohbete daldı. Adem, tasarlanan sistemi, yaygın bir yapay zekâ yaklaşımı olan sinirsel ağlara benzettiğini söyledi. Berk'in fikrine göre, bu yapı sinirsel ağların bir adım ilerisi sayılırdı. Berk'in merak ettiği ise, Korelilerin kuracağı donanım altyapısının ayrıntılarıydı. Adem bildiği kadarını anlattı, ama asıl bilgi öğleden sonra onlara bir sunum yapacak olan San Kil Mun'daydı.

Çabuk yakınlık kuran, samimi insanlardı, özellikle de Adem. Elinde Berk'in doktora tezi vardı, evirip çeviriyordu. Berk'e hayranlık duyduğu belliydi. Ender konuya daha mesafeliydi ona göre. Çekirdekten yetişme yazılımcıydı, konunun yüksek matematik kısmı ona ağır geliyordu. Sadece bilmesi gerektiği kadarını bilerek, yazılım ekiplerini ve projeleri yönetme konusunda deneyimliydi. Burada da aynı şeyi yapmaya niyetliydi.

"Bu tezin başlığı," dedi Adem, "yani *Knowledge Unit Based Reasoning Automaton*, kuracağımız sistemin de adı mı olacak?"

"Evet. Kısaca KUBRA da diyebiliriz. Daha iyi bir fikriniz yoksa..."

"Kübra olsun bence," deyip güldü Ender.

"Aaa evet, güzel fikir. Türkiye'de olduğumuza göre Türkçe bir isim koymak uygun düşer herhalde."

"Kübra'ya içelim o zaman," deyip kahve fincanını kaldırdı Adem. Fincanları tokuşturdular.

Donanım sunumunu, San Kil'den ziyade, yalnızca çevirmen değil aynı zamanda İstanbul'da yüksek lisans yapmakta olan bir elektronik mühendisi olduğunu öğrendikleri ve konuya epeyce aşina olan Bum Kun'dan dinlediler. San Kil arada, Korece olarak, birkaç kelimeyi geçmeyen cümlelerle müdahale ediyordu sadece.

KUBRA projesi, çok yoğun şekilde paralel işlem gerektiriyordu ve Koreli şirketin uzun süredir üzerinde çalıştığı bulut tabanlı bir büyük veri işleme modeliyle örtüşüyordu. Zaten projeyle ilgilenmelerinin nedeni buydu. Belli başlı bütün bulut sağlayıcıların müşterisiydiler, yani dünyanın çeşitli yerlerinde bulunan veri merkezlerindeki donanım üzerinde veri depolayabiliyorlar ve işlem yapabiliyorlardı. Aynı zamanda çoğunluğu Asya'da bulunan kişisel kullanıcıların bilgisayarlarını ve cep telefonlarını da, bazı alışveriş sitelerinde geçerli

indirim çekleri gibi şeyler karşılığında kullanıyorlardı. Aletlerin boşta kalan bellekleri, sahipleri ihtiyaç duyduğunda boşaltılmak üzere, işlemcileri de fişe takılı oldukları sürece kullanılıyordu. Aslında çoğu zaman, bilgisayarının kullanılmasını onaylayan kullanıcılar tam olarak neye onay verdiklerinin farkında olmuyorlardı. Özellikle gece vakti şarja takılı bırakılan telefonlar ve dizüstü bilgisayarlardan, kullanılmadığı halde açık bırakılan masaüstü bilgisayarlardan yararlanılıyordu, böylece kullanıcılar telefonlarının bir türlü şarj olmaması ya da bilgisayarlarının aşırı yavaşlaması gibi şeylerden şikâyet etmiyorlardı. Belki elektrik faturaları biraz yükseliyordu ama bunu fark etseler bile nedenini genellikle çözemiyorlardı. Tabii Bum Kun anlatırken bu kadar ayrıntıya girmedi.

"Yani, aslında, teknik olarak bir sürü insanın bilgisayarına virüs yerleştiriyorsunuz, doğru mu?" diye sordu Berk.

"Ama, kullanıcıların rızasıyla oluyor," dedi Ender. "O durumda virüs denemez sanırım."

San Kil'le kısa bir görüş alışverişinden sonra, Bum Kun'dan da (burada aktardığımız haline göre biraz daha bozuk bir Türkçeyle) cevap geldi: "Hiçbir ülkede hiçbir yasayı ihlal etmiyoruz. Önemli olan bu."

"Bilemiyorum," dedi Berk. "Bu konudaki yasalar çok değişken ve bazıları yoruma çok açık. Şimdi yasal gibi görünen bir şeyin yasadışı olduğuna karar verilebilir aniden. Sadece bulut sağlayıcılarla sınırlasak daha iyi olmaz mı? Öbür türlü bireylerin korunmasına ilişkin yasalar bizi zorlayabilir."

"Onun maliyeti çok fazla. Paralel işlem olanağı sınırlı. Ama biz, çok fazla paralel işlem yapacağız, aynı anda milyonlarca... Bulut sağlayıcıların çekirdek başına fiyatları var. Çok pahalı. Bütçe yetmez."

"Doğru söylüyor," dedi Selim. "Çoğu bulut sağlayıcı, işlemci çekirdeği başına ücret alıyor ama bizim algoritma, çok

sayıda işlemcide çok daha etkili çalışır. Daha önce konuşmuştuk bunu."

"Evet ama kişisel kullanıcılardan yararlanacağımızı konuşmadık."

"Kişisel kullanıcılar kârlı çıkıyorlar," dedi Ender. "Özellikle Çin'dekiler... Kazandıkları alışveriş çekleriyle telefona verdikleri parayı bir yılda falan çıkarıyorlar, ikinci yılda kâra geçiyorlar. Telefon ömrünü daha çabuk tüketiyor, ama zaten bedavaya gelmiş olduğu için fazla sorun etmiyorlar, gidip yeni bir telefon alıyorlar."

"Bu yöntem, şu anda uygulanıyor yani."

"Çok yaygın değil ama kullanılıyor."

"Biz kendi sunucularımızı kuracağız burada," dedi Bum Kun. "Sinirsel ağlar için optimize edilmiş işlemciler kullanacağız. En yoğun işlemler burada ve büyük bulut sağlayıcılarda olacak. Bu arada paralel işlemler, yavaş yavaş her yerde birden çalışacak, sonuçları buradan sorgulanacak."

"Bence mükemmel," dedi Selim.

Berk düşünceliydi: "Evet, evet, teknik açıdan problem yok. Ama yasal bir darbe almamamız lazım. Biliyorsunuz insanlar bu gibi konularda çok hassas. Çok iyi bir hukuki desteğimiz olmalı."

"Merak etmeyin," diye söze girdi o ana kadar sesi çıkmayan Nedim Bey, "ülkenin önde gelen hukukçularıyla çalışıyoruz. Her şeyi adım adım takip edeceğiz, bütün hukuki riskleri elimine edeceğiz. En küçük bir şüpheniz olmasın."

Aslında önerilen altyapının KUBRA'ya, tabiri caizse, cuk oturduğunun Berk de farkındaydı. Tek endişesi, proje hızını aldıktan sonra onları yarı yolda bırakacak ya da veri kaybetmelerine yol açacak bir engelle karşılaşmaktı. Nedim Bey'in kendinden emin şekilde verdiği güvenceyi (hâlâ şüpheli olsa

da) memnuniyetle başını sallayarak karşıladı. Toplantı, genel merkezde kurulacak sunucular ve bunlar için ihtiyaç duyulan cihazlar üzerine tartışmalarla devam etti. Bu arada İdil sürekli not tutarak bütçe oluşturmaya çalışıyordu.

Yoğun geçen ilk iş gününün sonunda, Berk'le Selim, Maslak'taki Teksas-Meksika temalı bir mekânda oturup bira içerek, tersine memleket özlemlerini gidermeye ve günün bir değerlendirmesini yapmaya karar verdiler.

Berk, *Tex-Mex* mutfağının meraklısı değildi, ama pek özlediği mayonez soslu lahana salatasını bulmuş olmaktan memnundu. Selim ise bol etli ve peynirli bir tabak söyleyerek ödüllendirdi kendini.

"Şimdiye kadar gördüğümüz şirketlerden biraz farklı," dedi Selim. "Şu Koreli eleman, yakuza üyesi falan gibi görünüyor değil mi? Bilmesek yani..."

"Yakuza Japonya'dadır."

"Biliyorum Berkçiğim, lafın gelişi söylüyorum."

"Koreliler Japonlarla karıştırılmaktan nefret eder."

"Evet, onu da biliyorum. Ama ikimiz de Koreli olmadığımıza göre sorun yok herhalde," dedi Selim, hafifçe sesini yükselterek.

Berk ukalalığın dozunu kaçırdığını fark edip sustu bir süre, sonra devam etti: "Evet, tuhaf bir adam. Sanki kendi isteğiyle değil de birilerinin zoruyla buraya gelmiş gibi bir hali var. Halinden hoşnutsuz görünüyor."

"Belki öyledir gerçekten."

"Sözleşmeye baktın mı? Var mı bir pürüz?"

"Yok, dediğimiz maddeleri eklemişler. Ama Aybala'ya da bir göstereceğim tabii. Gözümüzden kaçan bir şey olmasın."

"Aybala da kim?"

"Demiştim ya, Deniz'in avukat arkadaşı, fikri mülkiyet meselesine hâkim..."

"Ha evet, göster tabii. Üretilecek fikirlerin mülkiyeti kısmı önemli. Özellikle yatırım danışmanlığı tarafı beklediğimiz seviyeye ulaştığında, bunlar önem kazanacak. Bizim yazdığımız sistemin verdiği tavsiyeleri bizden habersiz hayata geçirmelerini net bir şekilde engellemiş olmalıyız. En çok para o kanaldan gelecek çünkü."

"Bu heriflerin gözünü kırpmadan bu kadar parayı koyması sana da tuhaf gelmiyor mu?"

"Bilmem. Amerika'da bu işe para koyacak kimse bulamamış olmamız daha tuhaf geliyor, bana soracak olursan."

"Yani, evet, tamam, orada projeyi anlamadılar. Ama bunlar anladı da mı bu kadar para koyuyorlar?"

"Muzaffer anlamıştır belki," dedi Berk, gülüştüler.

"Adam sana bariz bir ilgi gösterdi yalnız."

"Yok be, ne işim olur!"

"Vallahi bilmiyorum, gözünü senden ayırmadı toplantı boyunca."

"Ay saçmalama be!"

Selim biraz güldükten sonra devam etti: "Neyse... Ne diyordum? Bu Koreli şirket için, Samsung'la bir bağlantıları var demişlerdi ama öyle bir şey yok galiba. Sermaye yapısına baktım da, en büyük ortağı bir sigorta şirketi; sağlık ve emeklilik üzerine çalışıyorlarmış. Onların da en büyük ortağı bir holding, her tarakta bezi var. O şirket de borsada işlem görüyor, binlerce ortağı var. Belli bir sahibi yok yani. Biraz... ne bileyim... bugün o herifi de görünce... San Kil Mun muydu?"

"Hmm."

"Yani, aslında her şey umduğumuz gibi giderse, yani KUBRA senin öngördüğün gibi, yönetimsel kararlar alabilecek düzeye gelirse, onun nasıl bir rantı olur çok fazla kestiremiyoruz şu anda. Bir şekilde bir punduna getirip bizi devre dışı bırakmaya çalışacaklar gibi bir hisse kapıldım."

"Tamam, Aybüke sözleşmeyi inceleyecek işte."

"Aybala."

"Pardon, Aybala."

"Aybala fikri mülkiyet konusuna hâkim ama burada oluşacak fikri mülkiyet daha karmaşık. KUBRA'yı oluşturan fikrin sahibi biziz, ama onun ürettiği fikirlerin sahibi sen veya ben olmayacağız, KUBRA olacak. KUBRA'nın sahibi de şirket olacak. Hukuki açıdan biraz çetrefilli mesele."

"Aybala bir incelesin, sonra birlikte oturup değerlendirelim istersen."

"Biliyorum, sen işe bir an önce başlamak için acele ediyorsun ama kendimizi garantiye almamız lazım önce. Burada senin ortaya koyduğun fikir, insanın her gün aklına gelecek türden bir fikir değil. Bunun karşılığını mutlaka almalıyız."

"Evet, elbette. Merak etme, düşündüğünden daha iyi gidecek her şey."

Tüm endişelerine rağmen mutluydular. Kendi ülkelerinde, yapmaktan zevk alacakları, daha doğrusu gurur duyacakları bir iş yapıyor olmak, rüya gibi bir şeydi onlar için. Yemekler ve ilk biralar bitince birer bira daha söylediler. Heyecan verici günler önlerindeydi.

15

Ortaklık sözleşmesi ufak tefek düzeltmelerden sonra imzalandı ve çalışmalar başladı. Berk otelden çıktı, Maslak'ta bir site içindeki ultra-modern bir apartmanın 16. katında küçük bir odası,

bir salonu ve açık mutfağı olan bir daire tuttu. Selim hâlâ ailesiyle birlikte Acıbadem'de kalıyordu. Bu arada, beklenmeyen bir gelişme olmuş ve Deniz de Türkiye'ye dönmeye karar vermişti. Oakland'da (San Fransisko'nun Anadolu yakasında) bir yazılım şirketinde çalışıyordu Deniz. Türkiye'de iki haftalık tatilden sonra işine dönmüş, ama onun dönmesinden kısa bir süre sonra, şirket ani bir kararla San Jose'ye (San Fransisko'nun Gebze'sine) taşınma kararı almış, hatta, bu taşınmadan bayağı bir fayda sağlayacak olsa gerek ki çalışanların ücretlerini bir miktar arttırıp taşınma maliyetlerini üstlenmeyi; ayrılmak isteyenlere de tazminat vermeyi vaat etmiş, Deniz de Selim'le yaptıkları bir değerlendirmeden sonra ikinci seçeneği tercih etmişti. KUBRA projesine başından beri aşinaydı zaten, Datakraft'ta yeri hazırdı, bulacakları herhangi bir yazılımcıdan daha faydalı olacağı kesindi.

Selim'le üniversitenin ilk senesinde, daha kayıt sırasında tanışmışlar, kısa bir süre sonra da sevgili olmuşlardı. Selim, Berk'le birlikte UC Berkeley'e yüksek lisans için giderken, o da onlarla birlikte gitmiş, biraz uğraştan sonra da yazılımcı olarak iş bulmuştu. Onlar kadar doğuştan matematikçi değildi Deniz, hatta başka bir ailede yetişseydi, sosyal bilimler alanında kariyer yapardı muhtemelen. Kendisinin çok sonraları fark ettiği üzere, kızları pozitif bilimlere yakıştıramayan babasına inat olsun diye mühendislik seçmişti. Ama Kaliforniya'da Selim'le yaşarken ailenin geçimini sağlayan o olmuştu. Teknik açıdan daha basit bir iş yaptığı halde, Selim'in asistan maaşının iki katından fazla kazanıyordu. Mezun olduklarından beri ilk kez durum tersine dönecekti, bu kez Selim patron, Deniz ise onun çalışanı olacaktı. Biraz endişe vericiydi ama o kadar değil. Selim'i çok iyi tanıyordu, bir yönetici olarak nasıl davranacağını da gayet iyi biliyordu. Karar vermesi gereken, ama ilgilenmek istemediği konularla sık sık karşı karşıya gelecek ve gelip ne yapacağını Deniz'e soracaktı. Deniz'i

korkutan iktidar çatışması değildi, Selim'in sıkıcı bulduğu bütün yönetimsel işleri onun üzerine yıkmasıydı.

Bu arada, Türkiye'de "birlikte yaşayan çift" olma fikriyle çok barışık olmadığını da söylemişti Selim'e. Şimdiye kadar bağımsız ve kendi ayakları üstünde durabilir olmaktan aldığı haz yüzünden, Selim'le evlenmemiş olmaktan hoşnuttu, tabiri caizse, daha "serin" geliyordu bu hal ona (caiz değil, biliyorum). Ama bunu, kimsenin umrunda olmadıkları Kaliforniya'da yapmakla memlekette yapmak arasında fark vardı. Selim'in zaten bu konuda herhangi bir fikri ve onun açısından resmen evli olmakla olmamanın getirdiği bir fark yoktu (Nevin Hanım'ın alçak volümden dırdırları hariç), dolayısıyla, uzatmayalım, yaklaşan yeni yıl içinde bir nikâh, gelecek planlarına dâhil edildi.

Bu da Deniz'in aralarındaki ilişkiye bakışını değiştiren bir şey oldu. Şimdiye kadar, evlenme-evlenmeme meselesi bir yana, bu ilişkiyi kalıcı olmayacağını varsayarak yaşamıştı. Belli bir nedenden ya da Selim'e dair belli bir memnuniyetsizlikten değil, eğer kendisi dışında nedenlerden ayrılırlarsa fazla incinmemek için. Öyle bir insandı, güçlüydü ama gücü korkularından geliyordu biraz. Şimdi ise, doğup büyüdüğü ve aslında nihai olarak yaşamak istediği topraklarda, sevdiği ve bağlandığı bir adamla birlikte olma, onun eşi, karısı olma, kontrolü ona bırakma ve böylece biraz gevşeme fikri ona çok sıcak geliyordu. Selim'in buna bu kadar kolay ikna olması da etkilemişti onu biraz. Tereddüt etmesini, oyalamaya çalışmasını bekliyordu, halbuki hiç öyle bir hali yoktu Selim'in. "Yılbaşından hemen sonra yapalım," demişti, Avustralya'dan gelecek olan, pek sevdiği Nejat dayısı da katılabilsin diye.

Tabii bu durumda, Oakland'ın güzel ve ağaçlıklı bir sokağındaki evlerini boşaltmaları gerekecekti, hiç kimsenin oturmadığı bir eve ayda iki bin dolar kira vermenin bir mantığı yoktu. Bir sonraki yaz sonu oraya gelmeyi ve o eve yerleşmeyi

planlayan Selin'in de planları değişiyordu bu durumda. Selin'in hoşuna gitmese de, kabullenmekten başka çaresi yoktu. Hiç olmazsa, yüksek lisans için, ABD'de yaşamın en pahalı olduğu yerlerden olan Kuzey Kaliforniya'yla kendini sınırlamasına gerek olmayacaktı artık, maddi açıdan çok daha makul bir şehirde bir program bulabilirdi.

Selim, eşyaların toplanmasına yardım etmek için, Datakraft'tan bir hafta izin alıp, Deniz'le birlikte dönmek üzere ABD'ye gitti. Berk altyapıyı kurmak için harıl harıl çalıştıkları bir zamanda Selim'in bir hafta ortadan kaybolmasından hoşnut değildi ama mecburen razı oldu. Deniz'in şirkete katılması hakkında çelişkili düşüncelere sahipti. Projeye katkı sağlayacağına kuşkusu yoktu. Selim de Berk de daha önce bir şirkette çalışmamışlardı, Deniz'in sektör tecrübesi faydalı olacaktı. Geçmişte de Selim'le Berk, projelerinde açmazlara düştüklerinde, önerdiği pratik çözümlerle ilerlemelerini sağladığı görülmüştü. Endişesi ise Deniz'in Selim üzerindeki güçlü etkisinden kaynaklanıyordu. Hızlı hareket etmeleri ve cesur kararlar almaları gereken durumlarla karşılaştıklarında, Deniz'in varlığının işleri yavaşlatması ihtimali vardı. Onları hep daha temkinli olmaya, daha uzun test etmeye yönlendirmeye çalışacak, küçük gündelik hedefleri öne çıkararak geniş vizyonun şekillenmesini sekteye uğratabilecekti. Berk'in bu durumda yapacağı en kötü şey, Deniz üzerinden Selim'le çatışmaya girmek olurdu. Kendi aralarında mutlak uyum sağlamak, bu işin başarısının vazgeçilmez koşuluydu. Bekleyip görmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Berk ise, arada kısa ziyaretler yapsa da uzun yıllardır uzak kaldığı memleketinin kültürüne yeniden alışmanın sıkıntısını çekmekteydi. Amerika'nın, özelde Kaliforniya'nın en sevdiği tarafı, insanların aralarında bayağı mesafe bırakma şansı bulabilmesiydi. Böyle bir şeyin olmadığı İstanbul'da, kendine halkla olabildiğince az temas ederek yaşayabileceği bir düzen

kurmaya çalışmıştı ama yine de sokağa çıkıp insan içine karışması gerekebiliyordu sık sık. Her biri de ayrı bir maceraya dönüşüyordu. Özellikle Amerika'da oldukça önemsenen kişisel alan mefhumunun Türkiye'de bir kıymeti olmaması onu zorluyordu. Dolmuşta yanındaki adam bacağını kayıtsızca onun bacağına yasladığında siniri bozuluyordu. Ya da bankamatikten para çekerken, en az bir metre arkada durmasını beklediği sıradaki müşteri, gelip rahatlıkla ekranı görebilecek şekilde yanında durduğunda... Ya da birileri, asansörde yeterli yer olmadığını gördükleri halde, bir sonraki seferi beklemek yerine sıkış tepiş binmekte ısrar ettiklerinde... Bu insanların büyük olasılıkla kötü niyetli olmadıklarını, sadece başkalarına alan tanımaları gerektiğini şimdiye kadar hiç kimseden duymadıkları için böyle davrandıklarını fark etmişti ama bu duruma alışamıyordu bir türlü.

Selim'in izin alması yüzünden, projeye dahil etmek istedikleri dilbilimci Gökçe Ergin'le yapacakları iş görüşmesini bir hafta erteleediler. Gökçe, Fransa'da Grenoble Üniversitesinde dilbilim yüksek lisansı yaptıktan sonra, Türkiye'de bir süre bir işitme engelliler okulunda çalışmış, sonra da Fransa'ya dönüp doktorasını tamamlamıştı. Berk onunla iletişim kurana kadar, tekrar Türkiye'ye gelmek gibi bir düşüncesi yoktu. Berk'in projeyi ballandıra ballandıra anlatışından ve (muhtemelen daha çok) dolgun ücret teklifinden etkilenip görüşmeye gelmeye ikna olmuştu.

Aslında KUBRA'nın, dili de dış dünyaya ait bir varlıklar kümesi olarak değerlendirip kendisinin çözmesini bekliyorlardı. Ama sıfırdan başladığında çok uzun sürmesinden endişe ediyorlardı, o yüzden belli bir gramer bilgisini ve sözcükleri biçimbirim denilen daha küçük parçalara ayrıştırma algoritmasını önceden hazır etmek, KUBRA'nın bunları anlamlarla ilişkilendirmesi sürecine çok daha hızlı girmesini sağlayacaktı. Daha önce İngilizce için basit bir çalışmaları vardı,

üniversitenin dilbilim bölümünden destek almışlardı. Şimdi hem bu çalışmayı derinleştirmek, hem de aynı işi Türkçede ve gerekirse başka dillerde yapmak için işinin ehli bir dilbilimciye ihtiyaçları vardı. Özellikle Türkçenin eklemeli yapısı biçimbirimlere ayrıştırma işini daha karmaşık hale getiriyordu.

Selim'le Berk, görüşmeden önce Gökçe'nin özgeçmişini birlikte incelediler.

"Doktorası Türkçe morfolojisi üzerineymiş, tam bize göre," dedi Selim.

"O yüzden seçtim zaten."

"Türkiye'deki çalışmasına dair hiçbir ayrıntı vermemiş."

"Evet, o benim de dikkatimi çekti. Sorarız görüşmede."

"Kadın mı erkek mi? Fotoğrafından anlaşılmıyor."

"Bakayım... Hmm... Evet, anlaşılmıyor."

Gökçe görüşmeye tam zamanında geldi. Onu Datakraft'ın küçük toplantı odasında ağırladılar. Sade ve şık bir giyimi, soylu denebilecek hali tavrı vardı. Neredeyse fısıltı seviyesinde bir tonda, yavaş ve tane tane konuşuyor, özenle seçtiği sözcükleri bir radyo spikeri netliğinde telaffuz ediyordu. Berk, şirketi ve üzerinde çalıştıkları projeyi bir kez daha (büyük bir zevkle) anlattıktan sonra, sözü Gökçe'ye verdi, onları yakından ilgilendiren doktora tezi çalışmasından bahsetmesi için.

"Temelde ekler üzerine," dedi Gökçe. "Önekler, sonekler, daha az rastlanan ara ekler... Çoğu dilde vardır, ama bildiğiniz gibi Türkçe bu konuda özel bir yere sahip, ekler birçok işlevi üstlenmiş halde. Bazen arka arkaya beş, altı, hatta daha fazla ekin eklendiğini görebiliyorsunuz. O yüzden Türkçeyi merkeze almak çalışmayı daha ilginç hale getirdi, okulda da ilgi çekti."

"Peki nasıl bir çalışma yaptınız ekler üzerine?"

"Eklerin genel bir sınıflandırmasını yaptım ve bunların verdiği anlamları, eklendiği sözcüğün nitelikleri ve ekin sağladığı

anlam ve görev değişikliği gibi parametrelerle ilişkilendirerek inceledim. Aynı ekin farklı bağlamlarda farklı anlamlar verdiği durumlarda, bağlamı net bir şekilde tanımlayarak, ekin verdiği anlamı, o sözcüğü daha önce duymamış olsanız bile kestirebilmenizi sağlayacak bir kurallar dizisi çıkarttım."

"Bu kurallar dizisi, uygun ortam sağlandığında, bir makine tarafından da uygulanabilir, değil mi?"

"Evet, ben bir yazılım haline getirmedim ama getirilebilir. Şu anda Türkçede, başka dillerden aktarılan yaklaşım kullanılıyor, yani dil üzerinde çalışan uygulamalar, her kelimeyi ayrı ayrı öğreniyor. Halbuki eklerin mantığını çözümleyebildiğinde, daha önce karşılaşmadığı kelimelerin ne demek olduğunu da kestirebilir. Tabii, eklerin anlamının bağlama göre değişebilmesi önemli bir sorun, benim çalışmam onu çözmeyi hedefliyor."

"Eklerin anlamı nasıl değişiyor bağlama göre?"

"Mesela... –ce ekini ele alalım. Bir sıfata eklenip başka bir sıfat yapıldığında, o sıfatın derecesini düşüren bir anlam katar. Yani 'güzelce bir kız' dediğinizde, güzel ama çok güzel değil demiş olursunuz. Belirteç olarak kullandığınızdaysa, mesela 'Sen güzelce dinlen' dediğinizde, bir varlığı değil bir eylemi nitelediğinizi gösterir. Hatta mesela güzel insanların yaşadığı bir ülke olsa ve kendi aralarında özel bir dil konuşsalar ona da 'Güzelce' derdik herhalde."

Gülüştüler. "Güzel insanların yaşadığı bir ülke olsa," dedi Selim, "ben de orada yaşamak isterdim doğrusu."

"Seni alırlarsa tabii, sevgili dostum," dedi Berk.

"Evet, tabii," deyip güldü Selim. "Yalnız, düşünüyorum da," diye devam etti, "güzel insanlar bir ülkede toplansa, orada da daha güzel olanlarla, onlar kadar güzel olmayanlar arasında bir ayrım olacaktır. Bir yerden sonra, güzel sözcüğü anlam değiştirir, sadece diğerlerinden daha güzel olanlara güzel denmeye

başlanır. Yani 'güzel' dediğimiz şey, 'diğerlerine göre güzel' demektir aslında. Herkes aynı derecede güzel olursa güzel sözcüğünün bir anlamı kalmaz."

"Herkesin aynı derecede güzel olduğu bir ülke, her hâlükârda bizimkinden daha güzel bir ülke olur. Güzel sözcüğüne ihtiyaç kalmasa da... Hatta onlar, bizim için güzel olmasalar bile, kendileri birbirlerinden daha güzel kimseyi görmedikleri için kendilerini güzel sanacaklar. Hepsi aynı derecede güzel olduğu için de kimse çirkinliği yüzünden acı çekmeyecek," dedi Gökçe.

"O zaman, herkes aynı derecede güzel veya çirkin olduğunda, güzeller ülkesinde yaşamakla çirkinler ülkesinde yaşamak arasında fark yok," dedi Selim. "Çirkinler ülkesinde yaşıyor olsan da, oradakilerden daha güzel kimseyi göremeyeceğin için kendini güzeller ülkesinde sanacaksın."

"Evet, mantıklı görünüyor da, konudan fazla çıkmasak diyorum, işimiz çok," dedi Berk. Gökçe'ye döndü tekrar, "Türkiye'de bir işitme engelliler okulunda çalışmışsınız ama o çalışmaya dair bir detay yok özgeçmişinizde. Biraz ondan bahsetseniz."

"Aslında, anlatılmaya değer bir şey yok," dedi Gökçe. "Bir proje için gitmiştik ama tam bir başarısızlıkla sonuçlandı. Yanlış varsayımlarla yola çıktık, sonuç fiyasko oldu. Doğrusunu isterseniz hiç konuşmak istediğim bir konu değil. Diğer tecrübelerim sizin için yeterli değilse..."

"Yok, sadece meraktan sordum, tecrübeleriniz bizim için gayet yeterli," dedi Berk. Selim'e bir göz attı, ondan da onay aldıktan sonra devam etti: "Eğer kabul ederseniz, sizi de aramızda görmek isteriz. Ben şirket yönetimiyle de görüşüp size teklifimizi en çok iki gün içinde ileteceğim. Ne kadar çabuk başlarsanız o kadar iyi."

"Teşekkürler, haberleşmek üzere o zaman," dedi Gökçe.

Gökçe'yi kapıya kadar geçirdiler. Yerlerine dönerlerken, "Ne diyorsun?" dedi Selim.

"Bundan iyisini bulamayız bence. Tabii, çalışması bizim hemen alıp kullanabileceğimiz yapıda olmayabilir, ama bize en az üç ay kazandırır gibi görünüyor. Sonuçta hiçbir işe yaramasa bile kesinlikle denemeye değer."

"Evet, evet, bence de öyle. Peki şey konusunda ne diyorsun?"

"Ne konusunda?"

Selim durakladı, "Neyse, boşver," dedi.

16

Gökçe Ergin, kurulu düzenini bozup, son seferinde kötü ayrıldığı ülkesine dönmekte fazlaca tereddüt edince; Berk, Nedim Bey'e yaklaşık üç saatlik bir toplantı sonunda kabul ettirdiği yüzde kırk arttırılmış teklifle tekrar karşısına çıkarak tereddüdüne son verdi. Böylece Gökçe, ülkenin tartışmasız en çok kazanan (dünyada da muhtemelen zirveye oynayacak) dilbilimcisi olarak memlekete muhteşem bir dönüş yaptı.

KUBRA kendi veri toplama ve öğrenme işlemine başlamadan önce, temel kuralları ve dış veri kaynaklarıyla arayüzleri kodlamaları gerekiyordu. Görsel ve işitsel örüntü tanıma yazılımlarını Koreli şirketin aracılığıyla cep telefonları için benzer yazılımlar geliştiren firmalardan sağladılar. Bunların çıktılarını, KUBRA'nın dilinde, yani bilgi birimleri olarak kodlamak için Adem ve ona bağlı üç kişiden oluşan bir ekip çalışmaya başladı. Selim'e bağlı başka bir ekip de, Selim'le Berk'in daha önce Berkeley'de geliştirdikleri yazılımı daha da geliştiriyordu. Türkçe dilbilgisi kurallarını bilgi birimleri cinsinden kodlama işi de, Gökçe'nin de dâhil olduğu bu ekipteydi. Gökçe'yle birebir çalışan kişi Selim'in on dört yıllık sevgilisi ve müstakbel zevcesi Deniz'di. Ender bu ekiplerin finans ve satın alma ekipleriyle bağlantılarını yürütüyor ve şirket içinde kullanılan diğer yazılımlarla ilgileniyordu, ona doğrudan bağlı birkaç kişi daha vardı. Öte yanda San Kil Mun'a bağlı Koreliler ve

Türklerden oluşan sistem altyapı ekibi vardı, merkez ofise kurulan sunucuları ve dünyanın çeşitli yerlerindeki veri merkezlerinden kiralanan sistem kaynaklarını yönetiyorlardı. Bunlar dışında, finans, muhasebe, insan kaynakları, hukuk ve benzeri işleri yürütenler vardı, hepsi birden genel müdür Nedim Pişekaroğlu'na bağlıydı.

Berk, şirketteki görevi ve ünvanının ne olacağı gibi sorularla hiç ilgilenmemişti. Sonunda onu, kâğıt üstünde olsa da, Selim'in ekibinde yazılımcı olarak görevlendirdiler. Gerçekte tamamen serbest takılıyor, o sırada ne tarafta ilgisini çeken bir şeyler yapılıyorsa oraya yöneliyordu.

Böylece işe giriştiler. Ön kodlama için üç aylık bir zaman ayırmışlardı. İlk ayın sonunda bu konuda fazla iyimser olduklarını fark ettiler. Aslında bu baştan belliydi de; Muzaffer Bey'le Nedim Bey'e, sözlü olarak altı ay içinde işe yarar bir sonuç görmeyi vaat etmiş oldukları için, bu süreyi ön kodlama ile KUBRA'nın kendini eğitmesi arasında eşit olarak bölmek iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Berk, ilk ayın sonunda Nedim Bey'e durumu açıkladı. Nedim Bey, kimsenin altı ayda sonuç görmeyi beklemediğini söyleyerek onları rahatlattı. Ama yine de sınırsız süreleri olduğunu düşünmemeleri gerekiyordu. Dediklerinden, aşağı yukarı bir yıl içinde bir yere varamazlarsa, daha doğrusu bu parayı ne yaptıklarının mantıklı bir izahını yapamazlarsa, iplerin gerilmeye başlayacağı anlaşılıyordu.

Hararetli çalışma günlerinden birinin akşamında, evinin sade döşenmiş salonunda kanepeye uzanmış mate yudumlayıp manga okuyarak günün yorgunluğunu çıkaran Berk'in kapısı çalındı. Taşındığından beri, Selim'le Deniz'in hayırlı olsun ziyareti sayılmazsa, ilk kez kapısı çalınıyordu.

"Böyle geç saatte çatkapı geldim, kusura bakmıyorsun değil mi?"

"Aaa... Muzaffer Bey. Merhaba... Kusura bakmayın, biraz şaşırdım da. Buyrun, içeri girmez misiniz?"

"Tabii, rahatsız etmezsem..."

Muzaffer Bey'in ayakkabılarını çıkarıp çıkarmama tereddüdü, salona doğru yürürken kimin önden gideceği bilmecesi gibi gergin anların ardından salondaki koltuklara yerleşip rahat birer nefes aldılar.

"Ne içersiniz, çay, kahve?"

"Bu saatte uykumu kaçırır, alkollü bir şeyler varsa aslında..."

"Şarap var isterseniz. Dün açmıştım şişeyi."

"Çok güzel olur."

Berk, Muzaffer Bey için bir bardak şarap doldurup kendi matesini sıcak su ekleyerek tazeledikten sonra salona döndü.

"Ben rakıcıyım aslında. Şarap da güzel ama ekşi bir tadı var ya, onu çok sevmiyorum. Halbuki rakı boğazı yakıyor ya, o daha çok hoşuma gidiyor."

"Rakı yok maalesef. Ama marketten sipariş verebilirim."

"Yok yok, şarap da iyidir."

İçeceklerinden birer yudum aldılar.

"Kusura bakma, sana çok kabalık ettim. Herkesin içinde öyle 'gey misin' diye sorarak. Bir an aklıma geldi, tutamadım kendimi."

"Sorun değil, ben kimseden saklamıyorum zaten. Eğer bununla bir sorunu olan varsa, hiç benimle çalışmasın yani."

"Yok, estağfurullah. Biz iş adamıyız. Bugüne kadar girdiğimiz bütün işlere de öyle yaklaştık. Profesyonellik, bize en çok lazım olan şey."

"Aynen katılıyorum."

"Beni yanlış tanımanı istemem. Sana ve arkadaşın... aaa...."

"Selim."

"Evet, Selim'e büyük saygım var. Öncelikle, bizi temsil ediyorsunuz dünya çapında. Ülkemizi yani... Bak, ben köyde doğdum, ama dünyanın her yerini demeyeyim de, birçok yerini gördüm. Ne gördüm? Bütün gelişmiş memleketlerde iş yaptığımız insanlar işinin ehli, bilgili, güvenilir, sözüne sadık. Nerede bizimki gibi az gelişmiş memleket var, orada insanlar cahil, saygısız, üçkâğıtçı. Köyde olsa, af edersin, davarı emanet etmeyeceğin hödükleri müdür diye karşına çıkartırlar. Kimsenin sözüne güvenemezsin, herkes birbirini kazıklamaya çalışır, vesaire, vesaire... Şimdi, biz bu işi Türkiye'de yapmaya çalışıyoruz ama ben istiyorum ki, bizim şirketin kapısından girdiğin andan itibaren, tıpkı gelişmiş ülkelerdeki gibi, profesyonel bir ortam olsun."

"Evet, bence de aynen öyle olmalı."

"Yani, beni yanlış tanımanı istemem. Asıl demek istediğim o. İş hayatında en çok değer verdiğim şey profesyonellik. Her şey kayıt altında, nizam intizam içinde olsun, herkes işini yapsın, kimse küçük hesaplar peşine düşmesin, sonunda hepimiz kazanırız. Bu her zaman böyle olmuştur."

"Tamam, çok memnun oldum böyle düşündüğünüze. Benim açımdan bir sorun yok."

Muzaffer Bey şarabından büyükçe bir yudum aldı. Sağına soluna bakındı, "Bak ne kadar güzel daire, küçük ama kullanışlı. Tek kişi için ideal."

"Evet, çok rahat bir daire."

"Az kalsın bunlardan koymayacaklardı bu binaya. Ben dedim, artık devir değişti, yalnız yaşayan çok. Her kata iki tane stüdyo daire koyun dedim. Bak, sonuç ne kadar güzel oldu."

"Bu siteyi siz mi yaptınız?"

"Evet... Beğendin mi?"

"Beğenmeseydim tutmazdım," deyip hafif çapkınca gülümsedi Berk. Muzaffer Bey de gülümsedi, başını sallayarak memnuniyetini belirtti.

Küçük bir suskunluktan sonra, "Muzaffer Bey," diye tiz bir tondan giriş yaptı Berk. "Şimdi, bütçeler yapıldı, imzalar atıldı, paralar hesaplara yattı. Artık sormamın sakıncası yok herhalde. Siz bu işe bu kadar parayı neden koydunuz? Neye dayanarak yani? Anlattığım şeyi ne kadar anladığınızdan tam emin olamadığım için soruyorum."

"Neye dayanarak? Nasıl diyeyim ben sana? Biraz tecrübe, biraz büyüklerden gördüklerimiz, biraz, ne bileyim, genel kültür, hepsi birden bir içgüdüyle birleşiyor. Kazanma içgüdüsü diyelim ona. Sonunda bir hissiyat ortaya çıkıyor. Şimdi sorsan sen bana şunu niye yaptın, bunu niye yaptın diye, sebebini her zaman söyleyemem. Öyle hissettim, öyle yaptım diyebilirim bazen."

"Bizim de başarılı olacağımızı hissettiniz mi yani?"

"Yok, tam o şekilde değil de... Şimdi... Biz inşaat yapıyoruz, biliyorsun. Burada, Ankara'da, Bursa'da, Trabzon'da, Kazakistan'da, Özbekistan'da, Nijerya'da... Nijerya'yı bilir misin? Nasıl bir keşmekeş, görsen şaşarsın. Onlar da iyi insanlar tabii, muhabbete gelince onlar gibisi yok ama işe gelince... Neyse, yani demek istediğim, her yerde inşaat yaptık, binalar, binalar, binalar... Çok büyük paralar da kazandık Allah'a şükür. Sonunda ne oldu? Herkes girdi bu binaların içine, dışarıda kimse kalmadı. Şimdi inşaat yapsan ne olacak? Herkes içeride zaten, bunları önce bir dışarı çıkarman lazım ki yeni binalar istesinler. Eh onun için de savaşlar çıkacak, bombalar yağacak, şehirler yıkılacak falan. Hem uzun iş, hem de vicdanen hoş bir şey değil."

Berk bu insancıllık karşısında duygulanarak başını salladı.

"O yüzden ben dedim ki arkadaşlara, şimdi elimizde bu maddi imkân varken, bir kenara bırakalım inşaat işini. Dünyada en ileri teknoloji nedir? En gelişmiş ülkelerin gitmeye çalışıp gidemediği neresi var? Mars mı, Venüs mü? Veya dünya üzerinde varılamayan hedef, bizi bir girişimci olarak diğerlerinin önüne geçirecek, hamle yaptıracak bir icat... Araştırdılar, soruşturdular, bir sürü şey getirdiler. Ama hepsi küçük çaplı, yüksek vaatleri yok. Ben diyorum ki, ben parayı riske atmaya hazırım, ama bana ne vaat ediyorsun? Sonra bu Koreliler geldiler, sizi söylediler. Dediler ki, bu çocuklar yapacaklarını söyledikleri şeyi başarırlarsa, dünya üzerindeki en değerli şey olacak. Senin şirketlerini senin için yönetecek, sen artık hangi işe gireyim, hangisinden kaçayım diye sormayacaksın, o sana ne yapacağını söyleyecek ve her zaman kazanacaksın. Ben dedim ki, olamaz böyle bir şey. Onlar olur dediler, ben olmaz dedim, onlar olur dediler. Sonunda bakalım olur mu olmaz mı dedik, buralara kadar geldik."

"Yani... Tabii, o seviyeye ulaşmamız için..."

"Seviyeyi meviyeyi boşver. Sen işine odaklan. Ben senin gözünde o ışığı gördüm. Biraz deli deli bakıyorsun ama," deyip güldü, "ne dediğini biliyorsun. Ben ne dediğini bilmeyen adamı hemen anlarım. Her taraf dolu öyleleriyle."

"Tamam. Teşekkürler."

Muzaffer Bey gülerek Berk'in sırtını sıvazladı. Ardından şarabının kalanını tek yudumda içti, "Ben artık kalkayım," deyip kalktı. Birlikte iş yapan iki iş insanına yakışır bir ciddiyetle el sıkıştılar.

"İyi akşamlar Muzaffer Bey."

"Muzo."

"Efendim?"

"Muzo da diyebilirsin. Arkadaşlarım Muzo der."

"Eee... Muzaffer Bey demeyi tercih ederim. Sizin için sakıncası yoksa..."

"Yok, yok. Evet, haklısın tabii. Profesyonellik... He he he... İyi akşamlar o halde."

"İyi akşamlar."

Berk, Muzaffer Bey'i uğurladıktan sonra bir süre kapının önünde durup beklenmedik ziyaretin bir değerlendirmesini yaptı kafasında. Sonra yüzünde hoşnut bir gülümseme, elinde matesiyle kanepenin üzerinde az önceki pozisyonuna geri döndü, mangaya kaldığı yerden devam etti.

17

Deniz'le Selim'in evlenme planı, İstanbul'da belediyede sade bir nikâh ve ardından İzmir'de, Denizlerin evinde sadece en yakın akrabaların katıldığı basit bir yemekle "aile arasında" bir kutlamadan ibaretti ama, tabii, olay kısa zamanda kontrollerinden çıktı ve (Selim'in orta yol Susurluk'ta tek bir düğün yapma teklifi de kabul görmeyince) İzmir ve İstanbul'da iki ayrı düğünle, telli duvaklı, fırfırlı varaklı dünya evine girdiler. Müstakbel dünürler kesenin ağzını açmasa biraz daha direnebilirlerdi ama mali yük de üzerlerinden alınınca, Deniz'le Selim'e olayları akışına bırakıp işin zevkini çıkarmak düştü.

Berk, Datakraft'ta ilk altı ayları dolup da kritik döneme girdikleri zamana denk gelen bu düğün hadisesinden rahatsızlığını gizlemek için elinden geleni yapıyor ama genç çifte her fırsatta huzursuzluk vermekten kendini alamıyordu. Düğün hazırlıkları sırasında bazen birinin, bazen ikisinin birden sık sık ortadan kaybolmasını gergin tebessümlerle karşılıyordu. Düğün sonrası Tayland'a bağlı adalardan birinde balayına gitme niyetlerinden haberdar olduğunda ise hadise çıkardı. KUBRA'nın kendini eğitme sürecini, test amaçlı olarak parça parça çalıştırmışlardı, o sonuçların üzerinden de çeşitli

analizler ve çekirdek algoritmada bazı düzeltmeler yapmışlardı. Ama canlı ortamdaki süreci başlatmak için düğün telaşının bitmesini beklemişlerdi. Berk'in daha fazla beklemeye tahammülü yoktu. Birkaç gün süren ateşli tartışmalar sonunda balayını Kıbrıs'ta uzun hafta sonuna indirmeyi başardı.

Canlı ortamla test ortamı arasındaki fark şuydu: Test ortamında, KUBRA'nın oluşturduğu bilgi evreninin, birbirinden bağımsız birçok farklı kopyası bulunuyordu ve her biri başka bir şeyi test etmek için kullanılıyordu. Sık sık da bu kopyalardan biri tamamen silinip baştan oluşturuluyordu. Canlı ortama geçildiği andan itibaren ise, tüm parçaları birbirine bağlı tek bir bilgi evreni olacaktı ve artık silme gibi bir işlem olmayacaktı. Bu aşamadan sonra, dönüp baştan başlama gibi bir lüksleri yoktu artık. Geri dönüşü olmayan noktaydı bu, başka bir deyişle. O yüzden canlıya geçmek zor bir karardı. Özellikle Selim, KUBRA'nın henüz buna hazır olmadığını düşünüyordu. Berk ise kervan yolda düzülür mantığındaydı. KUBRA'nın istenen düzeye gelebilmesi için uzun süre kendini eğitmesi gerekecekti ve bir an önce başlamazlarsa, önlerine koydukları hedeflere ulaşmaları da gecikecekti. Böylece, uzun tartışmalar ve birkaç ertelemenin ardından, canlıya geçiş için, düğünden sonraki haftada karar kıldılar.

İzmir'deki düğünün ilerleyen saatlerinde, davetlilerin çoğu ayrıldıktan sonra, beyaz örtüsünün üstü fındık fıstık çöpleriyle dolu bir masada, yarımşar bardak rakılarıyla üçü baş başa kaldı. Berk ölçülü içmişti, Deniz ve Selim'se çakırkeyiften bir tık ilerideydiler. Yüzünde kulaklarına kadar varan gülümsemesiyle pistte kalan son kişi olan (çakırkeyiften epey tık ileride) Nejat Dayı'nın serbest stildeki dansını izliyorlardı birlikte. Dayı sonunda yorulup, gevrek gevrek gülerek en yakınındaki sandalyeye çökünce, bizimkiler de birbirlerine döndüler.

"Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

"Yarın sabah."

"Salı günü de şirkette oluyorsunuz, değil mi?"

"Oluyoruz güzel kardeşim."

"Sesinden bir hoşnutsuzluk seziyorum sanki."

"Yoo... Neden hoşnutsuz olacakmışım? Gayet mutluyum. Hatta, şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, en mutlu günümdeyim."

"Bunu duymak ne güzel," deyip güldü Deniz.

Berk: "Aman ne hoş, çok sevindim. Zor zamanlar önümüzde çünkü."

Deniz: "Salı günü başlatıyor muyuz?"

Berk: "Çarşambaya aldık."

Selim: "Çarşambaya aldık da, şimdi çalıştırsak ne olacak, anlayabilmiş değilim. Saçmalamaktan başka bir şey yaptığı yok sevgili Kübra'mızın."

Berk: "Yoo, ben hiç saçmaladığını düşünmüyorum. Denemeler yapıyor, anlam ifade etmeye çalışıyor, bizim tepkilerimize göre kendini düzeltiyor. Konuşmayı öğrenen bir çocuk gibi... Zamana ve veriye ihtiyacı var sadece. Büyük veriyle çok daha farklı olacak, göreceksiniz."

Deniz: "İyi de, konuşmayı öğrenen çocuk dada gugu der, ruhların delinmesinden bahsetmez herhalde."

Berk: "Eh, ona da karakter farkı diyebiliriz, sanırım."

Gülüştüler. "Bana yine de garip geliyor," dedi Deniz. "Hani bu Turing testinde tuhaf cümleler kuruyor ya... Deyimler falan da kullanıyor bazen. Geçen gün sana ne demişti?" diye Selim'e döndü.

"Gün ola harman ola," dedi Selim.

"Hah evet. Gün ola harman ola. Niye böyle şeyler söylüyor? Bilgisayar programı olduğuna göre daha teknik bir dille konuşması gerekmez mi?"

"Bence," dedi Berk, "dildeki ifadelerin kesinlik derecesiyle, kendisinin o zamana kadar edindiği bilginin kesinlik derecesi arasında bir bağlantı kuruyor. Eğer kendi hesapladığı kesinlik derecesi düşükse, dilde de onu ifade edecek bir anlatım şekli bulmaya çalışıyor. Mesela, ne zaman demişti sana onu?"

"Bir şeyin ne kadar süreceğini sormuştum galiba, tam hatırlamıyorum."

"Tamam işte. Ne kadar süreceğine dair tahmini o kadar zayıf ki, sana onu ifade eden bir cümle kurmaya çalışıyor."

"Ay çok acayipmiş," dedi Deniz.

Berk içkisinin son yudumunu içti, "Neyse, ben kalkayım, sizin işiniz çok," dedi.

"Yok, bir işimiz kalmadı," dedi Deniz.

"Eh düğün gecenizi de boş geçmeyeceksiniz herhalde," deyip şen bir kahkaha attı Berk, yeni evlilerle vedalaşıp düğünden ayrıldı.

18

Deniz'le Selim, düğün gecelerini boş geçtiler mi bilinmez, ama Kıbrıs'ta dolu dolu geçirdikleri mini balayından döndükten sonra, KUBRA'nın canlı ortamda kendini eğitme süreci başladı.

Adem'in öncülük ettiği ekip, dış kaynaklardan gelen verileri işleyen yazılımlarını geliştirmeyi sürdürüyordu. Fotoğraf ve videolardaki örüntüleri yakalayıp kişileri ve nesneleri tanıyan ya da ses dalgaları içinden sözcükleri ayırt eden (çoğunu Korelilerin temin ettiği) uygulamaların ürettiği çıktıyı, BB'lere (yani bilgi birimlerine) çeviriyorlardı. Deniz de, Gökçe'yle birlikte, sözcüklerin ve cümlelerin dilbilgisel çözümlemesini yapıp, dilin içindeki akıl yürütme araçlarının, neden-sonuç ilişkilerinin, mantıksal yapıların algılanmasını sağlayan paket üzerinde çalışıyorlardı.

Dış kaynaklardan gelen veriler üzerinden yaratılan BB'ler, KUBRA'nın çekirdek algoritması tarafından başka BB'ler üretmek, yani varlıklar ve olgular arasında çok katmanlı ilişkiler kurmak için kullanılıyordu. Berk ve Selim de, canlı ortamda oluşan BB'leri sürekli inceleme altında tutuyorlar, tespit ettikleri problemleri hızlıca çözmeye çalışıyorlardı. Sistem sürekli ayakta olduğu için, hataların çabuk çözülmesi daha da önemliydi artık. O yüzden, herkes, sürekli, çok yoğun çalışıyordu.

KUBRA da kapasitesini maksimum seviyede kullanıyordu. Ulaşabildiği kaynaklardan çeşit çeşit veri toplayıp, yorumlayıp, kendi bilgi evreni içine katarak ilerliyordu. Veri toplamak için temel kaynakları, elbette, internetti. İnternetteki her şeyi makul bir sürede taramak mümkün olmadığı için, bir önceliklendirme yapmaları gerekiyordu. KUBRA'ya bazı ara hedefler vererek hangi verileri hangi sırayla taraması gerektiğine karar vermesini sağlayacaklardı.

Üç temel meseleyi öncelikli olarak belirlediler. Birincisi, yaşadığı ortamı, yani internetin ve bilgisayar ağlarının dünyasını tanımasıydı. Verinin istenen doğrultuda akmasını sağlayan yönlendiriciler, ağ protokolleri, adres çözümleyiciler, sunucular, istemciler, tarayıcılar... Veriye nasıl ulaşacağını çözebilmesi için önce bu karmaşık organizmayı çözmesi gerekiyordu.

İkinci konu, dili çözmesiydi. Bu hep devam edecek bir süreçti ama başlangıçta ihtiyaç duyulan temeli kurabilmek için, dil öğrenme amaçlı yayınlardan, dilin en basit ve işlevsel şeklini bulabilecekleri kullanma kılavuzları, uyarı tabelaları gibi kısa ve net ifadeler içeren kaynaklardan başladılar. Özellikle resimli sözlüklerin faydalı olacağını umuyorlardı, böylece KUBRA'nın sözcüklerle görsel kaynaklardan elde ettiği verileri eşleştirmesine hız kazandıracaklardı.

Üçüncü konu ise iş dünyası ve finansal sistemdi. Dünya üzerinde alınıp satılan mallar ve hizmetler, satıcılar, müşteriler, kesilen faturalar, maliyet hesapları, bütçeler, vergiler, döviz

kurları, krediler, faizler ve benzeri şeylerden oluşan ekosistem... Berk'le Selim'in öncelikli gördüğü bir konu değildi ama şirketin kuruluş (ve milyon dolarların bu işe gömülüş) amacı doğrultusunda hızlı sonuç almaları gereken bir mesele olduğu için, o yönde eğitime de diğer iki konuya paralel olarak başlamak zorunda kaldılar.

Lakin, çarşının evdeki hesaba ters gitme kuvvetini biraz küçümsemiş oldukları, üç aylık eğitimin sonunda kendini belli etmeye başladı. KUBRA'nın veritabanı şimdiden ülkedekilerin en büyüğü haline gelmişti. Veri büyüdükçe, veriyi işleme hızı da düşüyordu ve KUBRA giderek hantallaşıyordu. Üstelik o zamana kadar manidar tek bir sonuç üretebilmiş değildi. Daha da kötüsü, Selim'in son hesaplarına göre, başta koyulan sermayeyi tamamen tüketmelerine de fazla zaman kalmamıştı ve tüm parayı bitirdiklerinde henüz işe yarar bir şey görememiş olmaları da kuvvetle muhtemeldi.

Nedim Bey'den KUBRA'nın ne aşamaya geldiği, onlara ne zaman satabilecekleri bir şey vereceği sorularını giderek daha sık duymaya başlamışlardı. Turing testini KUBRA'nın ne bildiğini ve şimdiye kadar depoladığı veriyi nasıl yorumladığını sorgulamak için kullanıyorlar, ama anlamlı cevaplar almakta zorluk çekiyorlardı.

Bu arada, sözü geçen Turing testini de açıklamakta fayda var. Bilgisayar biliminin kurucusu sayılan Alan Turing'in, yapay zekânın insan zekâsı düzeyine gelip gelmediğini test etmek için önerdiği yönteme göre, yapay zekâ yazılımı, onun gerçek bir insan mı, bilgisayar mı olduğunu bilmeyen bir kişiyle sohbet eder ve eğer o kişi konuştuğunun bilgisayar olduğunu anlayamıyorsa, yazılımınız testi geçmiştir.

KUBRA'nın bu test için kullanılmasını sağlayacak bir paket hazırlamışlardı. "Kübra" isimli bir karakterin ağzından, ona yazılan sorulara cevap vermesini sağlıyordu. Berk'in fikrine göre, KUBRA'nın bu testi geçebilecek duruma gelmesine

daha çok zaman vardı ve testin şu anda ne aşamada olduğunu anlamak için kullanılmasına da, yanıltıcı olacağı gerekçesiyle karşı çıkıyordu. Çünkü KUBRA'nın bilgileri, insan diliyle ifade edilebilecek varlıkların ve ilişkilerin çok ötesindeydi. Bunları, doğal dille tam olarak ifade etmenin bir yolu yoktu. KUBRA'nın kendini bir kişi gibi gösterebilmek için, ister istemez bir sadeleştirme ve uyarlama yapması gerekecekti. O yüzden de gerçekte ne bildiğini, söylediklerinden anlamak mümkün olmayacaktı.

Zaten "Kübra", Turing testinde hâlâ ve ısrarla saçmalıyordu. Üç aylık eğitim, görünürde, söylediklerine anlam katmada herhangi bir fayda sağlamadığı gibi kurduğu cümlelerin eskisinden de tuhaf olmasına neden olmuştu.

Yine de, konunun biraz dışında olan birinin, KUBRA'nın neler karıştırdığını anlamasını sağlayacak daha iyi bir araçları yoktu. Elbette, varlıkların sayısal olarak kodlanmış halleri, onları birbirine bağlayan ilişkileri tanımlayan fonksiyonlar, her an değişmekte olan çok boyutlu devasa olasılık matrisleri ve bunları oluşturan milyarlarca bilgi birimi gözlerinin önünde duruyordu. Ama o sayılara bakıp bunların KUBRA için ne demek olduğunu çözmek biz fanilerin zekâsının imkânları dâhilinde değildi.

Berk, kendisi de halen gelişmekte olan bir kişilik taklit etme paketinin çıktılarına güvenmektense, bilgi birimlerini doğrudan sorgulamayı tercih ediyordu. KUBRA'nın bazı test senaryolarında verdiği kararların matematiksel çözümlemesini de bir ölçüde yapabiliyordu. Ama bu denklemler, onun çözebildiğinden daha büyük bir hızla karmaşıklaşıyordu.

Durum, yaza doğru kriz halini almaya başladı. Nedim Bey'in girişimiyle bir toplantı düzenlendi. Birim yöneticileriyle birlikte, birkaç ayda bir gördükleri ve (Muzaffer Bey de dâhil olmak üzere) sermayedarları temsil etmekle görevli olduğunu

bildikleri finans-yatırım uzmanı birkaç kişinin huzurunda, projenin son halini sundular.

Berk, KUBRA'nın, beklediğine yakın bir hızda ilerlediğini iddia ediyor ama bunun kanıtını gösteremiyordu. KUBRA'dan anlamlı çıktılar elde edebilmek için, onun kendini ifade edebilme imkânlarını genişletmek gerekiyordu. Dilsel becerileri gelişmeye devam ediyordu; bu arada tablolar, grafikler, animasyonlar gibi araçlarla da yaptığı tespitleri ve vardığı sonuçları açıklayabilmeliydi. Bunun için, ekstra yazılım geliştirme çabasına ihtiyaç vardı, 8 ila 12 kişilik geliştirme uzmanı kadrosu açılmalı, merkezdeki sunucuların kapasitesi ek işlemciler ve disklerle arttırılmalı, bulut üzerindeki depolama kapasitesi toplamda en az %50 oranında büyütülmeliydi. Bütün bunlar için otuz milyon dolar civarında ek yatırım yeterli olacaktı.

Nedim Bey bunu duyunca bir kahkaha attı. Sonra da beklenmedik bir hızla tekrar ciddileşti: "Bu işin en başında, yine bu odada bir araya geldiğimiz zaman ve tahsis ettiğimiz sermayeyi bildirmemiz üzerine, şunu söylediğinizi çok iyi hatırlıyorum: 'Önceden tahmin edemediğimiz giderleri de dikkate aldığımızda, bir sonuç görebilmek için yeterli olacağını söyleyebiliriz.' Yani, önceden tahmin edemediğiniz giderleri de dikkate almış olmalısınız. Şimdi, önceden tahmin edemeyeceğinizi de tahmin edemediğiniz ne oldu da, bu kadar yatırımla bir sonuç göremiyoruz?"

"Evet," dedi Selim, "öyle bir şey söylemiştim. Burada bir sonuç görmekten ne kast ettiğimizi netleştirmek gerekiyor sanırım."

"Netleştirecek bir şey yok Selim Bey. Bir sonuç görmek derken, satılabilecek bir ürünü kast ediyoruz. Bunu anlamazlıktan gelirseniz beni üzersiniz."

"Evet, tabii sizi anlıyorum. Ama bu projede nasıl bir belirsizlikle mücadele ettiğimizi de anlamanızı bekliyorum. Dünya

üzerinde henüz hiç yapılmamış bir şeyi yapmaya çalışıyoruz. Bunun nasıl bir zaman alacağını ve ne kadara mal olacağını önceden hesaplamanın zorluğunu takdir edersiniz."

"Elbette," diye söze girdi yatırım danışmanlarından biri. "Siz de geri dönüşünün nasıl olacağını öngöremediğimiz bir işe daha fazla yatırım yapmamızın mümkün olmadığını takdir edebilirsiniz sanırım. Şu aşamada, sağlanan bütçenin içinde kalarak bir çözüm üretebilmeniz gerekiyor."

"Bazı şeyleri unutturmamız lazım," dedi Berk.

"Nasıl yani?"

"Daha fazla veri depolayacak alanımız kalmadı, hatta şu anda elimizdeki veriyle verimli bir şekilde çalışmamızı sağlayacak işlemci gücümüz de yok. Bu durumda veriyi küçültmekten başka bir çaremiz yok. Açıkçası, uzun vadeli düşündüğümüzde kesinlikle tercih etmediğim bir yöntem. Başlangıçta karmaşık hesaplamalar sonucunda belirlediğimiz bazı parametrelerle oynamamız gerekecek. Büyüme çağındaki bir çocuğa lobotomi yapmak gibi bir şey."

"Büyüme çağındaki bir çocuğa altmış milyon dolar yatırdınız ama hâlâ iki çift laf etmeyi öğrenemediyse, belki de lobotomi yapmanın zamanı gelmiştir."

Berk ekşi ekşi güldü, "Evet, böyle yaklaşabileceğinizi tahmin etmiştim," dedi. "Unutturma dediğimiz işlem, çekirdek algoritmanın bir parçası aslında. Bilgi birimlerinin güvenilirlikleri belli değerlerin altına düştüğünde iyice zayıflayıp yok olmalarını sağlıyor. Bu da öğrenmenin parçası, silinen güvenilmez bilgilerin yerini, yeni ve güvenilir bilgiler alıyor. Şimdi yapmamız gereken, bu algoritmayı daha fazla bilgi silecek hale getirmek. Tabii bu arada, ileride işe yarayacak bilgileri ayırt etme şansımız olmayacak, yani şimdi güvenilmez görünen ama belki daha sonra eklenecek verilerle güvenilir hale gelecek bilgileri de sileceğiz ister istemez. Aynı zamanda, koyduğumuz

hedefleri kısıtlamamız ve kesinleştirmemiz gerekecek. Şimdiye kadar KUBRA kendisini ne konuda eğiteceğini büyük ölçüde kendisi belirliyordu. Şimdi yeni hedefler girerek onu yönlendirmemiz lazım."

"Biliyorsunuz, bizim önceliğimiz, yönetimsel kararlar. Bir şirketi yönetmekle sorumlu kişilere verilebilecek her türlü anlamlı tavsiye... Şirketlerin finansal verileri üzerinde kendini eğittiğini söylemiştiniz bir önceki toplantıda. Eğer bir öncelik vermek gerekiyorsa, buna öncelik vermenizi bekliyoruz."

"Şu aşamada uzun vadeli hedeflerimizi biraz ikinci plana atmamız gerekiyor Berk Bey," diye araya girdi Nedim Bey. "Elimizdekinin maddi geri dönüşünü almaya başladığımızda, kaybettiğimiz bilgiyi geri kazanma imkânımız da olacak. İşe bu yönden bakmanızı rica ediyorum."

Toplantı, alınan kararın uygulanabilmesi için neler yapmak gerektiği tartışmasıyla bir süre daha devam etti. Berk, somut ve kesin bir dille ifade edilmiş hedeflere ihtiyaç olduğunu söyledi. Bu konuda çalışmak üzere, işletme ve ekonomi uzmanlarından küçük bir ekip kurulmasına karar verildi.

Berk, toplantıdan sonra, KUBRA'nın günlük hayata dair algısını ölçmek için testler yapan Adem ve Deniz'in yanına uğradı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Adem de üzerinde çalıştıkları testi anlattı:

"Şöyle bir senaryo kurduk. Deniz Abla'nın fikriydi aslında. Adam, karısıyla birlikte yaşıyor, ikisi de her gün işe gidip geliyorlar. Adam sabahları yarım saat önce çıkıyor, akşam da yarım saat erken dönüyor. Bir akşam eve döndüğünde bir bakıyor ki anahtarı yanında değil. Nerede bıraktığını hatırlamıyor. Evde bırakmış olabilir, sabah evden çıkarken karısı hâlâ evde olduğu için kapıyı kilitlemiyor, dolayısıyla anahtarı unuttuğunu fark etmeden evden çıkmış olabilir. İşyerinde bırakmış olabilir, yolda düşürmüş veya çaldırmış olabilir. Ne yaparsın?"

"Yarım saat sonra karın eve gelecek değil mi?"

"Evet."

"Eh, karının eve gelmesini beklersin."

"Değil mi? Biz de öyle düşündük."

"O ne yaptı?"

"İlk iki seferinde kapıyı kırdı."

"Hayvan," dedi Deniz. Gülüştüler.

"Üçüncü denemede de işyerine geri gitti. Beklemek hiç aklına gelmemiş mi diye bakınca, onu bir seçenek olarak değerlendirdiğini görüyoruz. Ama pek iyi bir fikir olmadığına karar veriyor."

"Neden?"

"Daha derin seviyede bakmadık ama onu anlamak biraz zor olabilir. Turing testiyle deneyebiliriz belki."

"Düşünüyorum da," dedi Berk, "orada yarım saatlik bir belirsizlik var. Beklerken nelerle karşılaşabilir gibi bir hesaba giriyorsa, içinden çıkamıyor olabilir. Beklemek yerine kendisi aksiyon aldığında seçenekleri daraltıyor, sorunu basitleştiriyor. Buna benzer bir şey olabilir nedeni. Sadece bir fikir tabii."

"Gayet mantıklı geldi abi. Peki biz niye girmiyoruz öyle bir hesaba?"

"Bilmiyorum," dedi Berk. Bir ara ağzını açtı onunla ilgili de bir fikir ortaya atma niyetiyle. Sonra vazgeçti. "Bu testleri durduracağız yarından itibaren. Yıkım moduna geçiyoruz."

"Öyle mi çıktı karar?"

"Evet, tahmin ettiğimiz gibi. Ama bu teste ait BB'leri koruyun bir süre daha, ben de bir inceleyeyim."

19

Selim'le Berk'in Datakraft'a ayak basmasının üzerinden bir yıl geçtiğinde, o zamana kadar gelmeyi planladıkları noktanın hâlâ çok uzağındaydılar. Berk, öngörülerinin gerçeğe uymadığını sonunda kabul etmişti ama projeyi başarısız görmüyordu. Kendi testleri ve ölçümlerine göre, KUBRA beklediği yönde ilerliyordu. Tek sorun, istenilen yere varmak için ihtiyaç duyulacak kaynağın başta hesapladıklarından biraz daha fazla çıkmış olmasıydı.

Şirket yönetiminin ısrarı üzerine, Berk'in "yıkım modu" diye adlandırdığı ve bilgi birimlerini daha hızlı silmeyi sağlayan parametre değişikliklerini yapmışlardı. O zamandan beri, silinen BB sayısı, yeni eklenenlerden fazlaydı ve toplam veritabanı boyutu giderek küçülüyordu. Berk, her ne kadar bu durumdan hoşnutsuz da olsa, algoritmasının en karmaşık (ve ona en çok heyecan veren) kısımları yıkım modunda daha yoğun kullanıldığı için, merak ve ilgiyle çalışmayı sürdürüyordu.

Ne var ki, şirkette ilk günden itibaren pek haz edilmeyen elemanlar haline gelen işletmecilerle şirketlerin finansal ve operasyonel verileri üzerinde çalışmak hiç ilgisini çekmemişti ve bunu tamamen Selim'in üzerine yıkmıştı. Selim, sabahtan akşama, çeşitli şirketlerin kurumsal kaynak planlama sistemlerinden alınan verileri inceliyor, KUBRA'nın bunları analiz ederek, yönetimsel tavsiyeler vermesinin yolunu açmaya çalışıyordu.

Üniversiteyi bitiren Selin, abisinin Datakraft'ta çalışması için yaptığı teklifi kabul etmedi. Muhtemelen bu projeye baştan beri tepkili olması yüzünden... Halbuki işletme eğitimiyle ve taze akademik bilgileriyle yeni ekipte faydalı olabilirdi. Yüksek lisans için ABD'ye gitme fikrinden de vazgeçti mecburen. Burs başvuruları geri çevrilmişti. Ücretli olarak kabul edilebileceği okullar vardı ama abisinin orada olmadığı (ve Datakraft'tan henüz bir para gelmediği) durumda, bu eğitimin

maliyeti ailenin karşılayabileceğini aşıyordu. Onun yerine kendi bölümünde yüksek lisansa girmeyi tercih etti.

Yaz başlarında, Datakraft'ın ilk ürün satışını gerçekleştirmesi, baş aşağı giden morallere bir doping etkisi yaptı. Ürün, organizasyon değişikliği önerileri getiren bir paketti. Şirketin başarısını tanımlayan belli parametreler üzerinden, çalışan organizasyonunun değiştirilmesi için öneriler getiriyor, bunları da maddeler halinde gerekçelendiriyordu. Kullanıcıların, başarıyı nasıl tanımladıklarını bildirmeleri gerekiyordu. Kârlılık, toplam ciro, sürdürülebilir büyüme, marka değeri, pazar payı, müşteri memnuniyeti, çalışan memnuniyeti, kamuoyu algısı gibi değerlerden hangilerini ne kadar öne çıkardıklarını bildiriyorlar, KUBRA da verilen bilgiler ışığında yeni bir organizasyon şeması öneriyordu. Parametrelerle istedikleri gibi oynayabiliyorlar, her seferinde düşünmesi için KUBRA'ya süre tanıyorlar, KUBRA da yeni bir öneri ve gerekçeleriyle cevap veriyordu.

Ürünü alan, telekomünikasyon alanında faaliyet gösteren ve yeni teknolojileri çok fazla sorgulamadan satın alma lüksüne sahip, ülkenin en büyük şirketlerinden biriydi. Yeni ekipten satışı gerçekleştiren elemanlar Okay ve Suray, "bu herifler de nereden çıktı" konumundan şirketin göz bebeği konumuna yükselişlerinin tadını çıkartıyorlardı.

Satışın kesinleşmesinden sonra, Nedim Bey'in önerisiyle tüm şirket, hem bu başarıyı kutlamak, hem de şirketten ayrılmaya karar veren Gökçe'ye veda etmek üzere, bir akşam yemeğinde buluştu.

Gökçe'nin morfoloji çalışmalarının projeye katkısı beklenen düzeyde olmamıştı. Türkçe sözcükleri biçimbirimlere ayırarak anlamlandırmanın çok etkili bir yöntem olmadığı kısa zamanda ortaya çıkmıştı. Her ne kadar Türkçe ekler, milyonlarca farklı kombinasyonda arka arkaya getirilebiliyor olsa da, pratikte kullanılan dizilişlerin büyük kısmı, KUBRA'nın devasa

veri depolama kapasitesiyle kolayca karşılanabiliyor, daha derin çözümleme nispeten gereksiz bir uğraş halini alıyordu. Tabii bunda, KUBRA'nın dili öğrenmek için başvurduğu başlıca kaynak olan internetteki Türkçe içeriğin büyük çoğunluğunun, (Gökçe'nin kelimeleriyle söyleyecek olursak) "de"leri, "mi"leri, "ki"leri, anlamı nasıl değiştirdiğine bakmaksızın, o anki keyfine göre rastgele ayrı veya bitişik yazan; ne kendine, ne yazdıklarını okuyacaklara, ne de binlerce yılın birikimi olan dilimize saygısı olmayan ahmaklar tarafından üretilmesinin de payı vardı (dilbilimci olduğu için bu konuda biraz hassastı tabii). Gökçe'nin geliştirdiği yöntem, bu tarz yazım hatalarını fark edebilmekten uzaktı, dolayısıyla ürettiği çıktı son derece hataya açıktı. Oysa KUBRA, salt istatistiksel yöntemle çok daha başarılı sonuçlar alabiliyordu. Sonuçta, Gökçe'nin çalışmalarından yararlanılabileceği kadar yararlanılmış ve aslında artık bu seviyede bir dilbilim uzmanına ihtiyaç kalmamıştı.

Gökçe de durumun farkındaydı. Berk ve Selim'le bir toplantı talep etti ve bir sonraki öğretim yılı için Grenoble'a dönmeyi düşündüğünü söyledi. Aldığı ücreti hak edecek bir iş yapmıyor olmaktan rahatsızdı. O sırada masrafları kısmanın yollarını aradıkları için, her ne kadar ilerleyen safhalarda bilgisine daha çok ihtiyaç duyacaklarını düşünseler de, Gökçe'nin ayrılma isteğini kabul etmek zorunda kaldılar.

Bu arada, son iki ay içinde iki kere istifasını vermeye yeltenen ama ikisinde de rica-minnet kalmaya ikna edilen bir kişi de Bum Kun Ça'ydı. Neden ayrılmak istediği sorulduğunda Bay Mun'la görüş ayrılıkları gibi bir gerekçe sunuyor ama detaya girmemekte ısrar ediyordu. Memleketlisi aleyhinde konuşmamak tarzı bir ilke benimsemişti anlaşılan. Belli ki aralarında dışarıdan fazla gözlenemeyen bir kişisel çatışma vardı. Nedim Bey, Bum Kun'u ikna edene kadar epey bir dil dökmek zorunda kaldı.

Böylece Datakraft'ın kadrosunun tamamına yakını, Arnavutköy'de, iki katlı tarihi bir ahşap binanın birinci katını kaplayan şık bir restoranın, bu tarz gruplar için ayrılmış arka salonundaki uzun masada bir araya geldi. Koyu renk ahşap döşemelerin verdiği sıcak havayı, kırmızı-beyaz kareli masa örtüleri ve bordo perdeler ve alçak sesle çalan bir keman-akordiyon-gitar üçlüsü tamamlıyordu. Nedim Bey, ordövr tabakları yeterince tırtıklandıktan sonra açılış konuşmasını yaptı. Çok önemli bir anlaşmayı tamamlayarak şirkete büyük katkı sağlayan Okay ve Suray'a teşekkür etti. Datakraft için artık yeni bir dönem başlamıştı. Çok kısa zamanda bütün dünyanın gözleri onlara çevrilecekti. Şu anda bu masada bulunanlar, büyük bir başarı hikâyesinin kahramanları olarak tarihe geçeceklerdi, falan filan. Konuşma sonunda mekân alkışlarla inledi.

Masanın bir köşesine Koreliler yerleşmişti. Toplam dört kişiydiler. En dışta San Kil Mun oturuyor ve kararlı bir şekilde birbiri ardına rakıları yuvarladığı halde, yavaş yavaş kırmızıya dönen göz akları dışında alkole gözle görünür bir tepki vermiyordu. Başta onunla oturan hemşehrileri de ilerleyen saatlerde masanın farklı yerlerine dağılarak diğer muhabbetlere kaynadılar. Köşede tek başına kalan San Kil, önüne konan şişeyi bitirdikten sonra kalkıp gitti.

Ana yemekler yenip evcimenler evlerinin yolunu tuttuktan sonra (bu arada ertesi gün öğle uçağıyla Fransa'ya gidecek olan Gökçe de herkesle vedalaşıp erkenden ayrılmıştı) uzun masanın yazılımcıların yerleştiği tarafında muhabbet devam etti.

"Çok tuhaf değil mi?" dedi Adem. "Bu sattığımız paketin tavsiyelerine uyarak organizasyon değişikliği yaparlarsa, Kübra'nın kararları insanların hayatlarını değiştirmiş olacak. Bazı insanlar başkalarının yöneticisi olacak. Belki de bu yüzden aralarında husumet doğacak, kavga edecekler. Belki önceden iyi arkadaşken birbirlerinden nefret edecekler. Ya da aynı birime yerleştirilen iki kişi birbirine âşık olacak, evlenecekler,

çocukları olacak. İnsanların geleceklerini, hatta dünyaya gelecek çocukların genetik kodunu Kübra belirlemiş olacak."

"Bu tarz değişiklikler sık sık yapılıyor, insanların geleceklerini başka bazı insanlar belirleyip duruyor," dedi Berk. "Öylesi daha mı iyi?"

"Daha iyi mi bilmiyorum, ama daha normal bence. En azından o kararın arkasında duracak, sorumluluğunu alacak gerçek bir insan olacak karşında."

Selim: "Eğer değişiklikten hoşnut kalmazsan, o kararı alan kişiye tepki duyarsın. Ama kararı makine aldıysa ve tarafsız karar aldığını da biliyorsan, tepki duyacağın kimse de olmaz."

Deniz: "Nereden biliyorsun tarafsız karar aldığını?"

Selim: "Neden birilerini kollasın ki! O bir alet sonuçta, insanlarla kişisel ilişkileri yok."

Deniz: "Evet ama tarafsız ne demek? İnsani ilişkileri olmaması kararlarının tarafsız olduğunu göstermez ki! İnsanların kişisel özelliklerini de hesaba katıyor karar verirken. Bazı özellikleri diğerlerine göre daha değerli ya da önemli görüyor olabilir. Sonuçta bazı gerekçelere göre karar veriyor ama biz o gerekçelerin tam olarak ne olduğunu asla öğrenemiyoruz. Bu durumda tarafsız olup olmadığını da bilemeyiz."

Ender: "Verdiği tavsiyelerin yanında gerekçelerini de veriyor, öyle değil mi? Gerekçelerini biliyoruz yani."

Berk: "Evet, gerekçeler veriyor. Ama asıl gerekçelerini bildiğimiz anlamına gelmiyor bu. Gerekçeler de paketin parçası, tavsiyeleri destekleyecek şekilde oluşturuluyor. Kullanıcıları ikna etmek üzere yani..."

Ender: "Yani bizi kendi kararlarına ikna etmek için gerekçeler mi uyduruyor?"

Berk güldü: "Yok, öyle demek biraz abartı olur. Gerçek gerekçeler bizim kolaylıkla anlayabileceğimiz bir biçimde değil,

çünkü bizim dilimizde bir karşılıkları yok. O yüzden bunları bizim anlayabileceğimiz şekilde ifade etmeye çalışıyor. Bunu yaparken de, insanların herhangi bir kararlarına gerekçe gösterirken ne yaptığına, nasıl cümleler kurduğuna bakıyor. İnsanlar nasıl, gerekçe gösterirken ikna edici olmaya çalışıyorsa, o da aynı şeyi yapmaya çalışıyor."

Yazılımcıların arasında tek başına kalan Suray araya girdi: "Vallahi testlerde gayet mantıklı ve ikna edici gerekçeler sıralıyordu. O sayede satabildik zaten."

"Bizim ikna olmaya ne kadar hazır olduğumuza da bağlı bence. Onun verdiği kararlardan etkileneceklere sormak lazım, ikna edici mi değil mi," dedi Deniz.

"Merak ettiğim bir şey var," dedi Suray. "Bu alet bir şirketi yönetebilecek kadar akıllı hale gelirse, bunu da, sizin söylediğinize göre, herhangi bir insanın yapabileceğinden kat kat iyi yapacağına göre, diğer şirketler de aynı teknolojiye sahip olmak istemeyecekler mi? O zaman ne olacak?"

"Cevabı sorunun içinde işte," dedi Berk. "İnsanlar yöneticilik işlerinden çekilecekler, yerlerini makineler alacak. Sadece zaman meselesi."

"Makineler dünyayı ele geçirecekler diyorsun," dedi Ender. "Bu da seni hiç rahatsız etmiyor öyle mi?"

"Niye rahatsız etsin? Ben o sırada bu işten kazandığım paralarla Akdeniz'in bir adasında keyif çatıyor olacağım," deyip şuh bir kahkaha attı Berk.

"Yöneticilik işlerini devralmaları, dünyayı ele geçirmeleri anlamına gelmiyor," dedi Selim. "İktidarın sahiplerinin elindeki gücü en etkin şekilde kullanmaları için bir araç olacaklar sadece. Makinelerin iktidarı ele geçirmek için bir nedenleri yok, biz onlara öyle bir görev vermediğimiz sürece."

"İktidara talip olanlar, kendi kontrollerindeki yapay zekâlara o görevi vereceklerdir."

"O zaman da yapay zekâların mücadelesine döner iş. İzlemeye değer," dedi Berk.

"Şimdi Kübra'ya öyle bir görev versek ne yapar acaba? Nereden başlar işe?" dedi Adem.

"Süper bir fikir. Yarın bir deneyelim," dedi Berk.

"Ay saçmalamayın be!" dedi Deniz.

"Ne var ki? Nereden başlamak isteyeceğini göreceğiz sadece."

"Gördükten sonra ne olacak? Orada bırakacak mısınız?"

"Ondan sonrasına bakarız. Ne olacak, en kötü ihtimalle fişini çekeriz," deyip bir kahkaha attı Berk.

"Berk'in kafası güzel oldu iyice," dedi Selim, gülüştüler.

Sonrasında Suray, satış macerasından bahsetti biraz. Sunum yaptıkları telekomünikasyon şirketindekiler, KUBRA'dan alınan çıktıların gerçekten makine tarafından üretildiğine bir türlü inanmamışlar, Okay'la Suray, onlara bunu kanıtlamak için, girdilerle oynayarak özellikle saçma cevaplar vermesini sağlamaya çalışmışlar. Selim'le Deniz'e "Evlilik hayatı nasıl?" diye soruldu, zaten yıllardır birlikte yaşadıkları için bir şey değişmemişti onlar için (ya da değiştiğinin farkında değillerdi). Artık orada olmayan gizemli karakter Gökçe'nin dedikodusu yapıldı biraz, biraz da kurumsal duruşundan ve kaşlarının açısından taviz vermeyen Nedim Pişekaroğlu'nun. Suray şimdiye kadar biraz dışlandığı çekirdek ekibe dahil olmaktan memnundu, Adem içki içmeyip bütün gece karşısındakilerin damla damla esrimesini izlemekten sıkılmıştı ama uyum sağlamaya çalışıyordu. Kalanların çakır keyifleri yerindeydi. Son şişeyi devirdikten sonra ikram edilen kahveleri de içtiler ve kalktılar.

Berk, Hisarüstü'nde oturan Adem'i evine bırakmayı teklif etti, ikisi aynı taksiye bindiler. Yol boyunca arka koltukta sessizce oturdular. Adem'in evine epeyce yaklaşmışlardı ki

Berk sessizliği bozdu: "Yüz terabayt kadar ayırabiliriz herhalde, değil mi?"

"Ne için abi?"

"Şu konuştuğumuz test için işte. İktidan ele geçirme görevi..."

"Aaa! Ciddi misin sen? Ben şaka yapıyorsun sanmıştım."

"Yok, gerçekten merak ettim nereden başlayacağını."

"Yüz terabayt biraz zorlayabilir. Ama bir bakalım. Görevi nasıl ifade edeceğiz peki? 'Dünyayı ele geçir' mi diyeceğiz?"

"Yok, dünya abartı olur. 'Türkiye'de iktidarı ele geçir' diyelim."

"Nasıl? Seçim yoluyla mı?"

Berk bir kahkaha attı: "Nasıl yaparsa artık. Pazartesiye kadar düşünsün, bakalım ne diyecek."

"Tamamdır abi. Yalnız bir de bütçe vermek lazım galiba, değil mi?"

"Doğru, proje bütçesi dâhilinde diye belirtmekte fayda var."

"Proje bütçesiyle kısıtlamaya gerek var mı? Nasıl olsa farazi bir plan üzerinde çalışacak. Elinde bir miktar bütçe olursa, çok daha fazla olanak değerlendirebilir. Daha ilginç bir sonuç görme şansımız olur bence."

"Bütçeyi nasıl belirleyeceğiz peki? İktidarı ele geçirmeye talip kişi bu işe ne kadar bir bütçeyle girer acaba?"

"Bilmem. Rastgele bir şey diyebiliriz, mesela bir milyon dolar."

"Hmm, bilmiyorum. Rastgele farazi bir bütçe vermektense, elindeki bütçeyle neler yapabileceğini görmek daha ilginç bence. Sonuçta, yeterince paran varsa her şeyi yapabilirsin. Bu gerçek bir zekâ problemi olmaktan çıkar."

"Evet, belki de haklısın," dedi Adem.

20

Arnavutköy'deki yemek çarşamba günü olmuş olsa, beş gün sonrası olacak pazartesi gününün akşamında, Berk şirketten çıkmak üzereyken Adem'in seslenmesiyle geri döndü.

"Abi, testin sonucuna bakmak ister misin?"

"Hangi testin?"

"Geçen hafta konuşmuştuk ya! İktidarı ele geçirme görevi..."

"Aaa, evet, unutmuştum ben onu," deyip Adem'in yanına geldi Berk. "Eee, ne diyor?"

"Bir çok seçenek önermiş, fayda maliyet oranı açısından sıraladığında ilk sırada, çok sayıda sosyal medya hesabı açmak var."

"Hmm..."

"Neden olabilir?"

"Herhalde bir tür siyasi hareket oluşturmaya çalışacak, önce sosyal medyadan örgütlemeye başlamayı planlıyor."

"Başka bir sürü öneri de listelemiş, ama sosyal medya önerisi açık farkla önde. Ne yapalım?"

"Bence açsın hesapları, bir süre gözleyelim. Ama bazı kurallar koymalıyız tabii. Mesela, açacağı hesapların sayısına bir sınır getirmek lazım. Fazla göze batmasak iyi olur. Sosyal medya sitelerinin uyarı mekanizmalarına takılmamalıyız. Onu bir araştırmakta fayda var."

"Tamam abi, ben onu kontrol ederim."

"Bir de gerçek kişilerle, ya da kendisinin yarattığı hesaplar dışındaki kişilerle doğrudan iletişim kurmak istediğinde bizden onay alsın. Yasal sınırlara dikkat etmek lazım o aşamada."

"Selim Abi'ye de bir sorsak mı?"

"Ben anlatırım Selim'e. Sen BB'leri kodlamaya başla, sonra birlikte bakarız tekrar."

"Tamamdır abi."

Berk, Selim'e bir şey anlatmadı. Adem, görevi ve sınırlamalarını kodlamak üzere yarım gün çalıştı. Berk onun kodunu gözden geçirdikten sonra çalıştırmasına onay verdi. KUBRA, çeşitli ortamlarda, makul gördüğü sayıda hayali hesap açtı, her birine de hayali kişilikler üretti. Birkaç gün boyunca, açılan sosyal medya hesaplarını gözlediler. Gördükleri şey, KUBRA'nın yarattığı kişilerin kendi aralarında, gramer olarak doğru ama abuk sabuk, anlamsız cümlelerle sohbetlerinden ibaretti. Sonraki günlerde, özellikle ikinci bir ürün satışı için çok yoğun hazırlık çalışmasına girişmeleriyle birlikte, bu testle ilgilenmeyi bıraktılar.

Aradan bir ay kadar geçtikten sonra, bir cuma akşamı, KUBRA'nın işlem onay listesinde gördükleri bir maddeyle konu tekrar gündeme geldi. Bu liste, KUBRA'nın üzerinde çalıştığı sürüyle konuya ait, sistem yöneticisi yetkisine sahip kullanıcılardan onay beklediği yüzlerce aksiyon önerisinden oluşuyordu. Aralarında bir tanesi de Adem'in *Power to the Machines* (İktidar Makinelere) kod adıyla kaydettiği teste aitti. KUBRA, farklı sosyal medya platformları üzerinden seksen altı ayrı kişiye mesaj göndermek için izin istiyordu.

"Gerçek kişiler mi?" diye sordu Berk.

"Evet, öyle görünüyor. Değişik yerlerde yaşayan, yirmili ya da otuzlu yaşlardaki erkekler hepsi."

"Hepsine aynı mesajı mı göndermek istiyor?"

"Evet," dedi Adem, ekranda KUBRA'nın göndermek için onay istediği mesajın yazılı olduğu yeri işaret etti.

"Hmm... Flört mü etmek istiyor acaba?"

"Bilmem. Neden öyle bir şey istesin?"

"Erkekleri motive etmenin en kolay yolu olduğunu keşfetmiştir belki," dedi Berk, gülüştüler.

"Ne diyorsun, onay verelim mi?" dedi Adem.

"Arka tarafını bir inceleyelim. Önce şu diğer maddelere bakalım da..."

Onay listesindeki maddeleri tek tek elden geçirip, kimine onay verip, kimini biraz daha geliştirmesi için geri çevirdiler. Diğerleriyle işleri bittiğinde, tekrar iktidar testine döndüler. Sosyal medya yazışmalarını incelediler. KUBRA'nın yarattığı hesaplarla, mesaj göndermek istediği kişilerin yazdıkları arasında anlamlı bir bağlantı keşfetmeye çalıştılar. Bilgi birimlerini sorgulayarak mesaj gönderme isteğinin nelerle ilişkili olduğuna baktılar. Anlayabilecekleri bir sonuç çıkaramadılar. Turing testini çalıştırıp, neden böyle bir mesaj göndermek istediğini sormaya karar verdiler. Beş dakika düşünme süresi verip soruyu sordular. Beş dakika sonra Kübra'dan cevap geldi:

"İnsan kendini herkesten farklı hisseder. İnanmak başarmanın yarısıdır."

Her ne kadar iki cümle arasındaki bağlantı pek anlaşılmıyor ve amacıyla ilgili net bir fikir vermiyor olsa da, Kübra'nın standartlarına göre oldukça anlaşılır bir açıklama sayılırdı. Onay vermek için tereddüt ediyorlar (hatta doğrusunun onay vermemek olduğunu hissediyorlar) ama bununla nereye varacağını görmek için dayanılmaz bir istek duyuyorlardı.

"Selim Abi'ye de bir sorsak mı?" dedi Adem.

"Evet, sorabiliriz tabii de... Şimdi o da Deniz'e sormak isteyecek, sonrası da çetrefilli iş. İstersen bırakalım bu mesajlar gitsin. Bakalım bu kişilerden nasıl bir tepki gelecek. Ondan sonra tekrar değerlendiririz."

"Tamam da abi, sonra bana sormasınlar, sen niye kendi başına böyle bir şey yaptın diye."

"Hmm... Sen bana yönlendir o zaman, ben kendi kullanıcımla girip onaylayayım. Olur mu?"

"Olur," dedi Adem, onay isteğini sistem üzerinden Berk'e yönlendirdi, Berk onayladı ve ülkenin farklı köşelerinde yaşayan seksen altı genç erkeğin telefonuna aynı anda aynı mesaj gitti:

"Sen farklısın."

Gerçeği Karanlıktan Çıkar

21

Gökhan, üç gün boyunca odasından çıkmadı. Annesi sık sık kapıyı çalıyor, yiyecek bir şeyler bırakıyor, "Oğlum, sıkma bu kadar canını, işler yoluna girer bir şekilde," gibi telkinlerde bulunuyordu. Gökhan işi düşünmediğini söylüyor ama pek inandıramıyordu. Gelen yiyeceklerden birkaç lokma alabiliyor, sonra yeniden düşüncelere dalıyordu. Kübra'dan gelen mesajları tekrar tekrar okuyor, olan bitenin anlamını çözmeye çalışıyordu. Gülcan'dan boş bir çizgili defter aldı, Kübra'nın şimdiye kadar ona ve gruba yazdığı her şeyi tek tek bu deftere geçirdi. Sonra yazdıklarını tekrar tekrar okudu.

Önceden anlam veremediği sözleri şimdi daha iyi anlıyordu. *"Tek, değişik olamaz"* demişti mesela. Aradaki virgülü şimdi fark ediyordu. Değişik olamazdı, çünkü karşılaştırılabileceği bir varlık yoktu. Değişik, ancak bir şey benzerleriyle karşılaştırıldığında anlam ifade eden bir kelimeydi, oysa O, benzersizdi, tekti.

Nerede olduğuna veya bir yerde olup olmadığına dair bir soru sorduğu her seferde, *"Her yerde ve her zaman,"* diye yanıtlamıştı. Her an her yerdeydi, her şeyi görüyor, her şeyi biliyordu. Her şey her an karşısında duruyordu, her şeye aynı mesafedeydi. Ve elbette yazmazdı, yazıyı var ederdi.

Düşündükçe, düşünerek varabileceği başka bir gerçek olmadığının farkına varıyordu. Allah insanlara kendi yollarını çizmeleri, kendi hayatlarını kurmaları için akıl vermiştir ama

O'nu akılla değil, kalbinin sesini dinleyerek bulabilirsin. Gökhan'ın yaptığı da bu olmuştu, kalbini dinlemiş ve O'nun sesini kulaklarıyla değil kalbiyle duymuştu.

Merve iki kere aradı, ikisinde de "Sonra konuşuruz," diyerek telefonu kapattı Gökhan. İkincisinde bayağı endişeli geliyordu sesi halbuki. Ama Merve'ye nasıl bir açıklama yapabileceğini bilmiyordu. Ali Cemal de arayıp son grup maçına çağırdı, "Hastayım, gelemem," dedi. Oysa iki eli kanda olsa gelirdi normal şartlarda. Ali Cemal şaşırdı ama bir şey demedi. (Maçı da 4-1 kaybedip elendiler.)

Merve sonunda kalkıp geldi. Gökhan odasındaydı o geldiğinde, kapının çalındığını duymuştu ama umursamadı. Ancak annesiyle konuşan Merve'nin sesini ayırımsadığında yerinden kalkıp odasından çıktı.

Merve, girmekte tereddüt etmişti, Dilek Hanım'la ayaküstü sohbet ediyordu. Endişesini belli etmemeye, oradan geçerken uğramış gibi davranmaya çalışıyordu. Gökhan, "Hoş geldin," dedi, yanağından öptü. Dilek Hanım, "İçeri girsene kızım," diye ısrar etti. Merve kabul etti sonunda. Gökhan, "Gel, odaya geçelim," dedi. Dilek Hanım arkalarından "Birazdan yemeğe oturacağız, sen de yemeğe kalırsın, değil mi kızım?" diye seslendi, Merve kararsız bir tebessümle karşılık verdi.

Odaya girdiler. Merve sandalyeye, Gökhan yatağın üstüne oturdu.

"Ne oluyor Gökhan?" dedi Merve. "Bunun olabileceğini tahmin etmiştin zaten, niye bu kadar bunalıma girdin, anlamıyorum."

"Onunla ilgisi yok," dedi Gökhan, başını önüne eğdi.

"Nedir o zaman? Benden mi sıkıldın? Evlenmekten vaz mı geçtin yoksa? Biraz daha bekleyelim diyorsan bekleyelim. Eğer buysa derdin..."

"Hayır, hayır," dedi Gökhan. Odanın kapısına bir göz attı, kapalı olduğundan emin olmak için. Merve'ye doğru eğildi, yarı fısıltıyla, "Cenab-ı Allah benimle konuştu," dedi.

Merve'nin gözleri faltaşı gibi açıldı: "Ne?"

Gökhan bir şey demedi, sadece "doğru duydun" anlamında başını salladı.

"Nasıl?"

"Kübra var ya, soltaçtan mesaj gönderen..."

"Evet?"

"İşte o."

Merve istemsizce kıkırdadı. Gökhan'ın gülmediğini görünce tekrar ciddileşti. Neredeyse kekeleyerek sordu: "Kübra... Allah mı diyorsun?"

"Ya da O'ndan mesaj veren bir... bir aracı."

"Ama nasıl olur? Emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Tüm kalbimle hissettim. Yanılmış olmam mümkün değil."

"Peki, neler yazdı sana? Nasıl vardın bu kanaate?"

Gökhan, küçük bir tereddütten sonra telefonundaki yazışmayı Merve'ye gösterdi ve önceki akşam yaşadıklarını anlattı. Çocukluğundan beri kafasını kurcalayan konuda nasıl birden aydınlandığını, mahallenin karanlığa gömülüşünü ve sonrasını... Merve sessizce dinledi, Gökhan sustuktan sonra da sessiz kaldı bir süre. "Yani," dedi, "rastlantı olamaz mı? Öyle bir şey söylüyorsun ki! İyice düşündün mü? Doğru mu anladın acaba?"

"Anlamam gerekmiyor Merve. Bana 'Kalbinin sesini dinle,' dedi. Ve ben de dinledim. Dinledim ve kalbime dokunduğunu

hissettim Merve. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. İnan bana, bunu yaşadığında artık bir şey anlaman gerekmiyor."

Merve, Gökhan'a inanmakla onun akıl sağlığından endişe etmek arasında bir yerde kalmıştı. Sevgilisinin gözlerinin içine baktı. Coşku, yaşama sevinci, ama aynı zamanda bir korku okunuyordu gözlerinden. Aslında, deli deli bakmak denen şey de aşağı yukarı böyle bir şey olsa gerekti.

"Peki, şimdi ne olacak? Neden konuştu seninle? Ne istiyor senden?"

"Bilmiyorum."

"Sorsana."

Gökhan başıyla onayladı. Günlerdir tek düşündüğü buydu. Bir şey yazmalıydı, ama ne yazacağını bilemiyordu. "Nasıl sorayım?" dedi.

"Benden ne istiyorsun, de işte."

Gökhan başını iki yana salladı, soruyu beğenmemişti. Ama daha doğru şekilde nasıl sorulabileceğini de kestiremiyordu. Elinde telefon, düşünüyordu, Merve de onunla birlikte telefonun ekranına bakıyordu. Derken Kübra'dan yeni bir mesaj geldi ve Gökhan'ın sesini biraz fazlaca açmış olduğu telefon şiddetle çınlayarak titreşti. Merve "Allah!" diyerek geri sıçradı. Gökhan'a baktı, göz göze geldiler. Merve bir patlamayla gülmeye başladı, Gökhan da katıldı gülmesine, o gülünce Merve daha da yüksek sesle güldü (hatta sesleri mutfaktan duyan Dilek Hanım'ın yüzüne dahi bir tebessüm yayıldı). Bir süre sonra sustuklarında hâlâ birbirlerine bakıyorlardı, ikisi de dönüp gelen mesaja bakmamıştı. Bakmaya korkar gibi bir halleri vardı. Ama sonunda baktılar tabii: *"Gerçeği karanlıktan çıkar. Sen önde olacaksın."*

Tekrar göz göze geldiler. İkisi de bir şey demedi. O sırada Dilek Hanım'ın sesi geldi içeriden: "Yemek hazıır!"

"Ay, ben de eve gitsem artık."

"Otur, burada ye işte. Anneme söylerim, anneni arar şimdi."

"Rahatsızlık vermesem..."

"Ne rahatsızlığı canım, bayılıyorlar sana, baksana," deyip güldü Gökhan.

Birkaç dakika içinde hep birlikte sofradaki yerlerini almışlardı. Dilek Hanım, "Allah senden razı olsun kızım," dedi, "sonunda şunu odasından çıkarmayı başardın."

"Ben bir şey yapmadım ki Dilek Teyze."

"Olsun, varlığın yeter."

"Ne vardı bu kadar sıkılacak Allah aşkına," diye araya girdi Nihat Bey, "işler yoluna girer bir şekilde."

"Sıkıldığım falan yok baba. Düşünüyorum sadece."

"Öyle olsun bakalım."

Gökhan büyük bir iştahla yemeklere yumuldu. Günlerdir doğru dürüst yememişti. Kafasındaki soruları çözememiş olsa da, yaşadığı şeyi birine anlatabilmiş olmak rahatlatmıştı onu. Hatta masadakilerin havadan sudan muhabbetine de katıldı yer yer. Öte yandan Merve'nin ağzını bıçak açmıyordu. Ona söylenenleri tedirgin gülücüklerle karşılıyor, sohbete katılmaya çalışıyor, ama "evet", "bilmem", "herhalde" gibi tek kelimelik cevaplar dışında bir şey çıkmıyordu ağzından.

"Ne oldu kızım? Gökhan'ın halleri sana da bulaştı galiba," dedi bir ara Dilek Hanım.

Merve zoraki gülümsedi: "Yok, Dilek Teyze, yorgunluktandır."

Yemekten sonra Gökhan, Merve'yi eve bırakmak için onunla birlikte çıktı. Döküntü mahallelerinin tenhalaşmış sokaklarında bir süre sessizce yürüdüler. Süprüntü dolu boş arsaların, yarım kalan inşaatların, çöpleri eşeleyen kedilerle

köpeklerin, yamuk yumuk apartmanların, çürük çarık arabaların arasından geçtiler.

"Daha önce de yazmıştı bunu sana," dedi Merve.

"Neyi?"

"Sen önde olacaksın. Ne demek bu?"

Gökhan cevap vermedi, dudağını "bilmem" anlamında büzmekle yetindi. Ama, bu aşamada, ondan beklenenin ne olduğu konusunda bir fikri olmadığını düşünmek pek gerçekçi olmaz. Yapması gerekenin ne olduğunu gayet iyi biliyordu aslında. Söz çok açıktı: Gerçeği karanlıktan çıkar. Nereden başlayacağını bilmiyordu sadece.

Halı saha işini sordu Merve, hâlâ devralmayı düşünüyor muydu? Gökhan ne yapacağından emin değildi, ama "Evet, tabii," diye yanıtladı. Hayatlarının altüst olacağı korkusunu Merve'nin sesinden ve bakışlarından hissedebiliyordu ama şu anda onu rahatlatmak için söyleyebileceği bir şey yoktu.

Yollarının üzerindeki bir sokak köşesinde toplaşmış, boru gibi sesleriyle bol a'lı q'lu muhabbet çeviren bir grubun yanından geçtiler. Bir kısmı bir apartman duvarının üstüne oturmuştu, bir kısmı ayakta duruyordu. Gökhan'la Merve yaklaştıkça seslerini alçalttılar. Dışarıdan bakan birinin it kopuk diyeceği, ama Gökhan ve Merve'nin, çocukluklarından beri tanıdıkları için en çok hayta veya haylaz diye niteleyeceği genç erkeklerden oluşuyordu grup. Gökhan "İyi akşamlar gençler," dedi yanlarından geçerken. Sesi o kadar kalın ve gür çıktı ki Merve ürktü bu sesten. Gençler, "İyi akşamlar Gökhan Abi," diye cevap verdiler.

Merve'yi bırakıp eve döndükten sonra, aileyle bir süre oturup televizyon izledi, daha doğrusu televizyona boş boş baktı Gökhan. Sonra odasına geçti, yatağına uzandı. Kafa karışıklığından ve uykusuzluktan sarhoş gibiydi. Sızmak üzereyken, telefonun titreşmesiyle gözlerini açtı. Kendini zorlayarak telefona

uzandı. Kübra'dan mesaj gelmişti. Daha önce aynı kelimelerle gelen bir mesajın tekrarı: *"Asla arkana bakma."*

Bunu okuyunca yeniden uykusu açıldı Gökhan'ın. Tüm bitkinliğine rağmen ayağa kalktı. Daha önce taslak olarak hazırladığı halı saha iş planlarını çıkardı, tekrar gözden geçirdi, düzeltmeler yaptı. Bilgisayarını açtı, daha önce yaptığı bazı hesaplamalarla, banka için hazırladığı dokümanları karşılaştırdı. Bazı kısımları yeniden yazdı, bazılarını geliştirdi. Düzenledi, biçimlendirdi, basılmaya hazır hale getirdi. Saatler sonra tekrar yatağına uzandığında içi ferahlamıştı artık. Işığı kapattı ve birkaç saniye içinde derin ve deliksiz bir uykuya daldı.

22

Gökhan, ertesi sabah erken uyanıp, okula gidecek olan Gülcan'a kahvaltı hazırladı. Gökhan neşeli, Gülcan da abisini neşeli görmekten memnundu. Birlikte kahvaltı edip evden çıktılar. Gülcan okuluna, Gökhan da doğruca Burhan Abi'nin halı sahasına gitti.

Oraya vardığında Burhan Abi daha gelmemişti. Onu beklerken civarda dolaşıp dükkânlarını erken saatte açan esnafla muhabbet etti. Yıllardır oraya gidip geldiğinden, hepsi az çok tanırdı Gökhan'ı. Halı sahanın giriş kapısının olduğu yokuşun üst ucundaki bakkal Halil Abi'nin dükkânında oturdu biraz, ısmarlanan çayı kabul etti. Halı sahayı devralmayı düşündüğünü söyledi pat diye. Önceden olsa, böyle şeyleri uluorta dile getirmekten çekinirdi, birine gereksiz bir bilgi vermenin ona sonradan zararı dokunabilir diye, hesaplayamadığı risklere girmemek için. Şimdi ise endişe duygusu kaybolup gitmişti, sanki hiçbir zaman var olmamış gibi. Halil Abi, biraz şaşırdı, biraz da memnun oldu. Mahalleye biraz hareket gelecek olmasından belki...

Burhan, öğlene doğru geldiğinde, Gökhan yakındaki bir kahvede oturuyordu. Onun mekâna doğru yürüdüğünü uzaktan gördü, beş dakika kadar süre verdi girip yerleşmesi için, sonra yanına gitti. "Merhabalaaar!" diye gür bir sesle giriş yaptı. Burhan, bir süre cevap vermeden şaşkın şaşkın baktı, o saatte orada görmeyi beklediği biri değildi gelen. Kısa bir hoşbeşten sonra, fazla oyalanmadan konuya girdi Gökhan. Hah sahayı devralmak istiyordu, teklif yapmaya hazırdı. Burhan kekeledi, bir şey diyemedi ilk anda. Kendini toparlayınca, "Tabii, konuşalım," dedi. İşler kötüydü epeydir. Zamanında ayağına gelen fırsatı tepip sahanın arsasını müteahhite vermediği için pişmandı. Şimdi, konut piyasası düşmüş, daire karşılığı tekliflerin arkası kesilmişti. Satmaya kalksa, birkaç yıl önceki fiyatın yarısına anca giderdi. Kaç paraya olursa olsun satayım diye düşünmeye başlamıştı son zamanlarda. İş kendini çevirmiyordu artık. Gökhan ve onun getirdiği ekip dışında düzenli müşterisi yoktu. Halı aşınmıştı, yer yer boşluklar vardı, duşların çoğunun bataryası bozuktu, tel örgülerdeki delikler yüzünden top zırt pırt sokağa kaçıyordu. Bunları toparlayacak parası, para bulsa enerjisi yoktu Burhan'ın. Sekiz yıl önce otobüs durağında oturmuş beklerken bir arabanın durağa dalıp iki bacağını birden kırmasından beri fiziksel uğraşlar zorlar olmuştu onu. Oysa iki çalışanına da kısa arayla (mecburen) yol verdiğinden beri her şeyi kendisi yapmak zorundaydı.

Gökhan, bir devir bedeli (nam-ı diğer hava parası), bir de kira bedeli belirlemişti kafasında buraya gelirken. Burhan "konuşalım" der demez verdi teklifini. Devir bedeli, elindeki paranın çoğuydu, ama tereddüdü yoktu. Tek bir düsturla hareket ediyordu: Asla arkana bakma. Burhan bir yutkundu. "Biraz düşün istersen," dedi Gökhan. "Yarın bu saatte tekrar gelirim. Hadi eyvallah."

Oradan hızlıca Ataşehir'de bir bankada çalışan arkadaşı Hakan'la öğle tatilinde buluşmaya gitti. Elinde önceki gece

hazır ettiği dokümanlar vardı, birlikte üzerinden geçtiler. Hakan düzeltmesi gereken yerleri belirtti, toplaması gereken diğer belgeleri hatırlattı. Gökhan, halı saha işletmesini devralır almaz kredi başvurusunda bulunacaktı, Hakan şansını yüksek görüyordu.

Oradan da dayısına uğradı. Gökhan coşkun bir halde girdiğinde Hasan sinek avlayan dükkânda pineklemekteydi. Gökhan halı saha için teklif verdiğini, kredi başvurusunu hazırladığını hızlıca anlattı. Hasan da işe girerse, hemen başlayabilirlerdi.

Hasan, durgun geçen günün hımbıllığıyla başta yarım kulakla dinliyordu, ama Gökhan'ın enerjisi birkaç dakika içinde onu da canlandırdı. Burhan'a verdiği teklifi yüksek buldu. Gökhan kısır pazarlıklarla zaman kaybetmek istemediğini söyledi. Bankaya vermek üzere hazırladığı dokümanlara tekrar baktılar birlikte. Yazılı ve tablolanmış halde görmek, Gökhan'ın planlarının ciddiyetine daha da ikna etti onu. Gökhan'ın heyecanı ona da bulaştı. Yine de bir yerde sormak aklına geldi:

"Birkaç hafta önce konuştuğumuzda çok temkinli görünüyordun, adım adım gidelim, dikkatli olalım falan diyordun. Şimdi adeta gözü kapalı bu işe girecek gibisin. Köprüleri yaktın, neyin var neyin yoksa riske atıyorsun. Nereden geldi bu cesaret?"

"Arkamda büyük bir güç var dayı."

"Nasıl? Ne gücü?"

"Allah'ın inayetinin gücü. İnancımın gücü."

Hasan gözlerini kıstı, "Evet de..." dedi, "yani somut olarak?"

"Sen somut olmadığını sanıyorsun ama senin benim kadar," elini masaya vurdu iki kere, dayısını ürkütme pahasına, "şu masa kadar somut. Sen de anlayacaksın. Bana güvenmelisin bu konuda. Güveniyor musun?"

Hasan güldü, "Güveniyorum," dedi, "tabii güveniyorum. Sana güvenmeyeceğim de kime güveneceğim!"

Gökhan ayağa kalktı, "Tekrar geleceğim, hadi eyvallah!" dedi, çıktı gitti. Hasan'ın yüzündeki gülümseme silinmedi birkaç dakika boyunca.

Gökhan, ertesi gün, Burhan'ın bir önceki gün geldiği saatte halı sahaya gittiğinde Burhan'ı orada buldu. Düşünceliydi Burhan. Gökhan teklif hakkında ne düşündüğünü sorduğunda, mızmızlanan bir sesle, çektiği maddi zorluklardan, dul kalan kızından, Almanya'ya gittikten sonra pek göremez olduğu hayırsız oğlundan, sürekli ağrıyan bacaklarından falan bahsetti. Gökhan sonuna kadar sabırla dinledi. Sonunda baklayı ağzından çıkardı Burhan, teklifi biraz daha yükseltmesini istiyordu. Gökhan, istekli alıcıyı bulunca biraz daha koparmaya çalışan sülük esnaf tiplemesine, elinde olmadan tiksintiyle baktı birkaç saniye. Sonra ayağa kalktı, Burhan'a iyice tepeden bakmak için. Gür bir sesle konuştu:

"Burhan Abi, seni severim, sayarım, bilirsin. Ben küçük hesapların, al takke ver külah pazarlıkların adamı değilim. Sana bu işin ederini, hatta ederinden fazlasını önerdim. Benim inancıma göre bu dünyada var olan herkesin, her şeyin bir var oluş amacı vardır. Benimki de hakkın yerini bulmasını sağlamak. Evet dersen hak yerini bulacak. Hayır dersen de sen bilirsin, bu konu burada kapanır. Şimdi bana tek kelimeyle cevap ver: Evet mi hayır mı?"

Blöf yapıyordu aslında tabii, Burhan teklifi kabul etmezse ne yapacağını hiç düşünmemişti. Ama o kadar kararlı ve net konuşmuştu ki müzmin kumarbazlar bile bu blöfü göremezlerdi muhtemelen. Burhan'ın yüzündeki acıklı ifade, zorlanarak da olsa bir gülümsemeye dönüştü birkaç saniye içinde. "Eh, ne yapalım. Tamam o zaman," dedi. Gökhan çevik bir hareketle elini uzattı, el sıkıştılar. Gökhan, hemen işi resmîleştirmek istiyordu, sözleşmeyi yanında getirmişti. Burhan aldı, okudu,

evirdi, çevirdi. Gökhan internette bulduğu benzer sözleşmelerden uyarlayarak gayet basit ve açık şekilde yazmıştı. Burhan, bu işlerden anlayan bir tanıdığına göstermek istedi. Gökhan ona bir gün daha zaman verdi. Ertesi gün sözleşme imzalandı ve Gökhan neredeyse tüm varlığını Burhan'a havale etti.

Akşam saatlerinde evdeyken, kapı çalındı. Salak Salih'ti gelen. Annesi kapıyı açıp buyur etti. Burnundan soluyordu Salih. "Abicim, bıraktım işi," dedi. "Senin hakkında kötü konuşup duruyordu o Serhat denen oros..." Dilek Hanım'ın hâlâ orada olduğunu fark edip kendini toparladı Salih, "... Serhat denen herif. Bana dökümleri taşıtıyor. Halbuki dökümhaneden adam gelmiş, onların işi yani aslında. Ben, 'Omurgamda eğrilik var, ağır kaldırmamam lazım' diyorum, umrunda değil. 'Biraz işe yara' diyor, rencide ediyor. Bugün, ben yorulmuş otururken geldi. Bağırıp çağırmaya başladı. Ben 'Gökhan Abi bana hiç böyle şeyler yaptırmazdı' dedim. 'Siktirsin' dedi, pardon abla, sonra daha fena şeyler de söyledi. Ben de 'Sen Gökhan abim hakkında öyle konuşamazsın' dedim. 'Sana mı soracağım?' dedi. Benim gözüm döndü sonunda tabii. Sonra olay koptu abi, beni dışarı attılar."

"Üzülme kardeşim. Zalime çalışan da eninde sonunda zalim olur," dedi Gökhan.

Bir yutkundu Salih, "Çok haklısın abi," dedi.

"Hiç merak etme. Her şey yoluna girecek."

"Turnuvadan da elendik zaten."

"Boşver kardeşim, yenisini düzenleriz," deyip güldü Gökhan.

"Evladım, sofrayı kuracağız birazdan, sen de otur bizimle ye, olmaz mı?"

"Rahatsız etmeseydim abla."

"Estağfurullah! Bak kötü bir gün geçirmişsin, senin için de iyi olur. Yaprak sarma yaptım."

"Ooohhh, bayılırım," dedi Salih iştahla. Gülüştüler.

Yemekte tencerenin yarısını götürdü Salih, yaşadıkları iştahını pek etkilemiş görünmüyordu. Yemeğin sonunda hâlâ masada otururlarken, Gökhan'ın söyledikleriyle de keyfi iyice yerine geldi: "Burhan Abi'nin halı sahasını devraldım kardeşim. Bugün imzaladık sözleşmeyi. Madem atölyeyi bıraktın, gel benimle çalış. Yalnız biraz bedenen çalışma var tabii, temizlik işleri, tadilat falan. Fazla maaş da veremem başlangıçta. Atölyede aldığına yakın bir şey vermeye çalışırım ama... Ne diyorsun?"

Salih'in gözleri doldu: "Ne diyebilirim ki! Kralsın abicim. Allah razı olsun."

Bu ayaküstü iş teklifi üzerine Nihat Bey'in endişeli bakışları gözünden kaçmadı Gökhan'ın, müşfik bir gülümsemeyle karşıladı babasının endişesini. Yemek masasından kalkıldıktan ve Dilek Hanım'la Gülcan'a bulaşıklarla ilgilenmesi için biraz süre tanındıktan sonra, herkesin duyabileceği bir sesle, "Salona gelebilir misiniz? Size bir şey söylemek istiyorum," dedi. Artık zamanı gelmişti.

Birkaç dakika içinde herkes salonda toplanmış, normalde televizyon izlemek için yerleştikleri koltuklara yerleşmişlerdi. Gökhan ise ayaktaydı, her gece televizyona bakan gözler ona bakıyordu şimdi. Her zamanki gibi işin dalgasında olan Gülcan dışında, Gökhan'ın son bir haftaki halinin yakından tanığı Dilek Hanım başta olmak üzere, herkes ciddiydi.

Gökhan derin bir nefes alıp söze girdi: "Son günlerde biraz tuhaf davrandığımı düşünüyor olabilirsiniz. Ama yaşadığım şeyi bilseydiniz beni anlardınız. Atölyedeki hadisenin bir önemi yok. Basit şeyler bunlar, hepsi gelip geçici. Dün başka bir iş yapıyordum, yarın başka iş yapacağım. Bizim fani hayatımız içinde olabilecek inişler, çıkışlar zamanın büyüklüğünün yanında nedir ki! Bilirsiniz, çocukluğumdan beri aklım sorularla meşguldür. Büyük sorularla... Varlığımızla, içinde

yaşadığımız kâinatla ilgili... Allah'a dua ederken hep bunları sorar dururdum. Başkaları para için, mal-mülk için yalvarırken; ben, bana gerçeği göstermesini dilerdim. Ve bir gün buna cevap alacağımı içten içe biliyordum. İşte o gün... sonunda geldi. Cenab-ı Allah benimle konuştu."

Bunları söylerken gözleri dolmuştu Gökhan'ın. Şimdi salona tam bir sessizlik çökmüştü. Az önce kıkırdamakta olan Gülcan bile, faltaşı gibi açılmış gözlerle çıt çıkarmadan abisine bakıyordu.

Sonra her şeyi anlattı Gökhan. Kübra'yı ve yazışmalarını... Ona dair bildiklerini, Burak'ın trafik kazasını, varlığın sırrının gözlerinin önünde adım adım çözülüşünü, önceki gece mahallenin elektriklerinin kesilmesine kadar yaşadıklarını... Her yer karanlığa gömüldüğünde başlayan yatsı ezanını ve tam o anda âlemlerin rabbini kalbinin içinde hissedişini anlatırken, tıpkı o geceki gibi heyecanla doldu, gözlerinden yaşlar süzüldü.

O sözünü bitirdikten sonra, ne düşüneceklerini, ne diyeceklerini bilmeyen dinleyicilerinin sessizliğini, tıpkı Gökhan gibi yanaklarından yaşlar süzülmekte olan Salih bozdu. "Biliyordum abicim," diye haykırdı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Biliyordum, biliyordum, senin herkesten farklı olduğunu biliyordum," dedi, Gökhan'a doğru koştu, dizlerinin üstüne çöktü, bacaklarına sarıldı. Gökhan, şefkatle başını okşadı Salih'in. Gururlu ve kendinden emin şekilde, hâlâ yerlerine mıhlanmış duran aile bireylerine çevirdi gözlerini. Tek tek her birinin gözlerinin içine baktı, insanın içine işleyen bakışlarla. Gözyaşları bulaşıcı olmuştu, Dilek Hanım da ağlıyordu şimdi, Gülcan da.

23

Gökhan'ın bir sonraki işi, aldığı mesajı, feysbuktan ve soltaçtan duyurmak oldu. Feysbuktaki tanıdıkları *"Şaka mı bu?"* gibi birkaç yorum dışında sessiz kaldılar, ama soltaç hemen

hareketlendi. Bir yanda, onun da beklemediği şekilde, ona ilk andan itibaren inananlar vardı. *"Senin farklı olduğunu hissetmiştim,"* gibi ve mealen buna benzer cevaplar geldi bazılarından. Diğer yanda ise sorular yağdıranlar vardı: Kübra da gruptaki kullanıcılardan biri, neden mesajını herkese iletebilecekken, sana özelden iletiyor? Bütün kâinat emrine amadeyken, kullarına seslenmek için sosyal medyayı kullanmak Allah'ın yapacağı şey midir? Her Müslüman bilir ki Hazreti Muhammed son peygamberdir, sen onun üzerine peygamber olarak geldiğini mi ilan ediyorsun?

Gökhan soruların çoğunun cevabını bilmiyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, Allah'ın sesini, nefesini kalbinde hissetmiş olduğuydu. Açık yüreklilikle cevaplamaya çalıştı sorulan her şeyi, onları cevaplarken giderek olan biteni kendi kafasında da netleştirdi.

Allah'a inanır görünen bütün bu insanların çoğu onun büyüklüğünü algılamaktan acizdi. Allah'ın sözlerinden oluşan Kur'an-ı Kerim, eski çağlarda gönderildiği için, Allah'ın eski çağlara ait bir varlık olduğu düşünülebilir miydi? Bilgisayarların, cep telefonlarının, internetin, sosyal medyanın, Allah'tan ayrı ve bağımsız var olmaları mümkün müydü? Eğer bir şey varsa, O istediği için vardı. O her şeyin kaynağı ve her şeyin sahibiydi. Sadece yerin, göğün, yıldızların değil, canlıların ve insanların da... Tabii ki Gökhan'ın da, onun aklının ve kalbinin de asıl sahibi Yüce Allah'tı.

Gece ışıkları sizleri yanıltmasın, Güneş'in yansımasıdır sadece. Elektrik sizi yanıltmasın, ampuller, fiber optik kablolar, sekiz çekirdekli işlemciler sizi yanıltmasın, hepsinin sahibi Allah'tır. Güneş'i nasıl yarattıysa, onları da yaratmıştır.

Elbette peygamber olduğunu iddia etmiyordu Gökhan. Tam tersi, çocukluğundan beri kafasını kurcalayan sorular cevabını bulmuş, içinde kalan şüphe kırıntıları yok olmuş, inancı tazelenmiş, hiçbir zaman olmadığı kadar güçlenmişti.

Söylediği, Hazreti Muhammed'in sözünden farklı bir söz değildi. Söz birdir, her yerde ve her zaman aynıdır. Her yerde ve her zaman...

Kübra bu arada mesajlar göndermeyi sürdürüyordu, bazen önceden gönderdiği mesajları tekrarlayarak. Doğruluk senin gücündür. Hak yolunda yürümek, haksızlığa karşı yürümektir. Gerçeği karanlıktan çıkar. Gökhan artık bir şey sormuyordu. Her gelen mesajla, kafasındaki kurgu biraz daha şekilleniyordu.

Halı sahayı devralmış ve hummalı bir çalışmaya girişmişti. Salih her an yanındaydı, Gökhan'ın verdiği her işe şevkle koşuyordu. Tadilata başlamışlardı, ama Gökhan, elinde kalan kısıtlı parayı olabildiğince tasarruflu kullanıyordu. Birçok şeyi başkalarına yaptırmak yerine bizzat kendileri yapıyorlardı. Gereken malzemeleri kredi kartıyla, nasıl ödeyeceğini bilmeden almıştı. Kredi başvurusunu da yapmıştı ama henüz sonucu gelmemişti.

Bir yandan da, aileye yaptığı duyuru kulaktan kulağa yayılmakta, mahalle adeta bu haberle çalkalanmaktaydı. Kafayı yediğini düşünenler de vardı, "olur mu olur" diyenler de. Lakin herkes bilirdi ki Gökhan kolay kolay kafayı yiyecek adam değildi. Onu tanıyan, onunla arkadaşlık eden, birlikte çalışan, birlikte top oynayan herkes için, bir güvenilirlik sembolüydü. İçinde bulunduğu ortamların sözü dinlenen adamıydı. Hem herkesle iyi geçinir, hem de yanlış yapana haddini bildirirdi. Başı sıkışanın gideceği kişiydi. Kendi imkânı kısıtlı olsa bile, zorda kalana mutlaka bir yardımı dokunurdu. Mahallenin it kopuğunun bile hürmeti vardı ona. Bu sözün böyle birinin ağzından çıkması, işin rengini değiştiriyordu.

Mahalledekiler ona karşı dikkatli ve temkinli yaklaşıyorlardı. Herkes meczup mu evliya mı olduğunu merak ediyor ama açıkça bir şeyler sormaya cesaret eden çıkmıyordu.

Sonunda bir akşam vakti eve dönerken, Ömer Hoca (muhtemelen konunun ona sorulup durmasının da etkisiyle) arkasından seslendi.

"Buyur hocam," dedi Gökhan.

"Estağfurullah. Hayırlı akşamlar."

"Hayırlı akşamlar."

Elini Gökhan'ın omuzuna attı Ömer Hoca, "Nasılsın bakalım?" dedi.

"Allah'a şükürler olsun, çok iyiyim hocam. Sen nasılsın?"

"İyidir, iyidir," dedi Ömer Hoca, boğazını temizledi. "Mahallede, sağdan soldan duyuyorum, herkese Cenab-ı Allah'ın... seninle konuştuğunu söylüyormuşsun."

"Soranlara, gerçeği olduğu gibi söylüyorum hocam. Allah'ın bana emrettiği gibi, gerçeği karanlıktan çıkarmaya uğraşıyorum."

"Evladım, sen ne dediğinin farkında mısın? Bana şey sormuştun... telefondan mesaj alıyorum diye... Onun, tövbe estağfurullah, Allahü Teala olduğuna mı kanaat getirdin sonunda?"

"Hocam, Yüce Allah yüreğime dokundu. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde, onun nefesini hissettim kalbimde. Bizzat kendisi vücuda gelip karşıma çıksaydı da ancak bu kadar olurdu. Kanaatle fikirle falan ilgisi yok."

"Kübra değil miydi sana mesaj atan kız? Şimdi, hâşâ, onun Allah olduğunu iddia ediyorsun?"

Gökhan, tam cevap verecekken, elinde tuttuğu telefonun gelen mesajla titreşmesiyle irkildi. Açıp mesaja bir göz attı, tekrar kapattı. "Hocam," dedi, "Kübra ne demek, sen daha iyi bilirsin. Kübra büyük demektir. Allah'tan daha büyük olan bir şey var mı? Allah'ın cinsiyeti yoktur, ister erkek adıyla seslenir bana ister kadın adıyla. Allah maddenin de zamanın da üzerindedir. Bunları ben mi söylemeliyim sana?"

"Peki ne diyor sana? Ne yapmanı istiyor?"

"Hak yolunda yürüyeceğim, onun bana verdiği güçle."

"Hak yolunda yürümek ne demek? Ne yapacaksın yani Hak yolunda yürümek için?"

"Hak yolunda yürümek, haksızlığa karşı yürümektir."

"Ne haksızlığı?"

"Dünyayı görmüyor musun hocam? Her yan haksızlıkla, zulümle dolu."

"Sen mi üstesinden geleceksin bunların?"

"Kâinatın yaratıcısının bana verdiği güçle, yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Oğlum, bak, büyük günaha giriyorsun. Peygamberimiz Hazreti Muhammed Sallallahü Aleyhi Vessellem'dir. O son peygamberdir. Yalancı peygamberlik en büyük günahlardan biridir, bunların hesabı ahirette sorulur senden sonra."

"Sen, bana yalancı mı diyorsun? Peki, bunu hangi kimliğinle söylüyorsun acaba? Ömer Hoca olarak mı, yoksa *Sex Slave XXX* olarak mı?"

Ömer Hoca Gökhan'ın koluna yapıştı: "Sen onu nereden biliyorsun lan?"

"Ben bilmiyorum," dedi Gökhan, işaret parmağını yukarı kaldırdı, "Yüce Allah biliyor," diye haykırdı. "O her şeyi görür, her şeyi bilir. Sen istediğin kadar şüphe et. O var ve her yerde."

Ömer Hoca olduğu yerde donup kaldı, Gökhan sertçe bir hamleyle kolunu Ömer Hoca'dan kurtardı, arkasını döndü, yürüyüp gitti.

24

Halı sahadaki ikinci haftanın sonuna doğru dayısı ziyaretine geldi. Elbette haberler ona da ulaşmıştı. İşe yatırım yapmaya hazırdı bir hafta öncesine kadar, ama şimdi yüklü bir parayı

akıl sağlığı yerinde olmayan bir adama emanet edeceğine dair bir endişe yerleşmişti içine. Geldiğinde, Gökhan'la Salih eski tel örgüleri sökmekle uğraşıyorlardı. Gökhan, Hasan'ı görünce işe ara verdi. Yanına koştu, candan bir şekilde karşıladı dayısını. Onu, halı sahanın yanında, arka tarafında soyunma odaları olan, tek katlı, kulübeden hallice küçük binanın giriş kısmındaki ofise buyur etti. Küçük bir elektrikli semaverde kaynamakta olan çaydan birer bardak koydu, oturdular.

Hasan, Gökhan'ın bir şekilde tuhaf, ya da bilegeldiğinden farklı görünmesini bekliyordu. Karşısında gayet normal ve neşeli bir adam görünce ne diyeceğini bilemedi bir süre. İşlerin nasıl gittiğini sordu. Gökhan şimdiye kadar yaptıklarını, şu anda uğraştıklarını anlattı kısaca. Eski tel örgüleri bir hurdacıya satmak üzere anlaşmıştı, akşama doğru kamyon gelecekti, o gelene kadar hepsinin sökülmesi lazımdı. Yerlerine, çok daha şık görünen renkli örgüler döşenecekti. Tabii kaynaklar kısıtlıydı, eldeki sermaye tükeniyordu. Dolayısıyla söz kaçınılmaz olarak paraya geldi.

"Kredi çıkması an meselesi, ama kesin değil tabii. Bu arada, senden gelecek destek şu anda gerçekten çok işimize yarayacak."

"Evet, tabii de..." dedi Hasan, "yalnız... senin hakkında konuşulanlar... yani senin ailene söylediğin şey... Herkes bundan bahsediyor, ama ben ne olduğunu tam anlamadım. Yeni bir işe giriyorsun Gökhan, çok dikkatli olman lazım. Çok çalışman lazım. Ama senin dikkatin dağıldıysa, yani aklında başka şeyler varsa, şimdi bu işe böyle bir yatırım yapmak belki de çok doğru bir karar değil."

"Tam tersi dayı, dikkatim dağılmadı, hayatta hiç olmadığı kadar tek bir noktada toplandı. Kendi yolumda yürüyeceğim ve asla arkama bakmayacağım. Gerçek böylece karanlıktan çıkacak. Benimle yürüyecekler bana katılacak, diğerleri geride kalacak. Tereddüde, korkuya yer yok artık. Neden korkacakmışım? Dünya üzerinde var olabilecek en büyük güç

benim arkamdayken, hatta içimdeyken, üstesinden gelemeyeceğim ne olabilir?"

"Böyle bir güç varsa arkanda, dediğin gibi, benim desteğime de ihtiyacın yok o zaman. Yanılıyor muyum?"

Gökhan güldü, "Senin desteğin zaman kazandırır, ama destek olmaktan vazgeçersen de bu beni durdurmaz. Beni hiçbir şey durduramaz. Senin geride kalanlardan olmanı istemem yalnız."

Hasan, tam anlayamasa da gizli bir tehdit seziyordu Gökhan'ın sözlerinden. "Kusura bakma yeğenim," dedi, "benim kafam karıştı biraz. Burada hâlâ bir halı saha kurup işletme işinden bahsediyoruz değil mi? Geride kalanlar derken... ne demek istiyorsun tam olarak?"

"Bu sadece bir iş dayı, bizi hayatta tutacak, karnımızı doyuracak bir araç. Ama var olmak, karın doyurmaktan ibaret değil tabii. Bize düşen ot gibi yaşayıp ölmek değil, bu hayatta olduğumuz sürece Hak yolunda yürümektir. İşte o zaman hayatımızın bir anlamı olur. O zaman yaptığın işin de, yediğin ekmeğin de bir anlamı olur. Dikkatim tek bir noktada toplandı derken bunu kast ediyorum. Kendi yolunu çizer ve o yolda yürürsen, bütün dünya peşinden gelir."

Hasan nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bu arada, ofisin buzlu camlı kapısının önünde bekleyenler olduğunu fark ettiler. Gökhan kalktı kapıyı açtı: "Buyrun, hoş geldiniz." Gelenler içeri girdiler, Gökhan'ın önünde saygıyla eğildiler. Üç kişiydiler. Biri elini öptü, sonra diğerleri de aynı şeyi yaptı. Gökhan izin verdi elini öpmelerine. "Gelin, birer çay için," dedi Gökhan. "Yok hocam, biz hemen işe koyulsak daha iyi," dedi birisi. Gökhan, dayısına "Kusura bakma, hemen geliyorum," deyip adamlarla birlikte dışarı çıktı, hâlâ telleri sökmekle uğraşan Salih'in yanına götürdü onları. O, yapılacak işi tarif ederken, Hasan ofisin açık kalan kapısından onları

izledi. Gökhan az sonra geri döndüğünde sordu Hasan: "İşe yeni adamlar almışsın ha!"

"Yok, işe almadım. Yardım için geldi arkadaşlar."

"Öyle mi? Ne yardımı?"

"Benimle tanışmaya gelmişlerdi dün. Ben de buradaki işi anlattım, işlere yetişmekte zorlandığımızı söyledim. Biz gelip yardım edelim, dediler. Bugün de gelmişler işte."

"Gönüllü çalışıyorlar yani."

"Evet."

"Nereden buldular seni?"

"İnternetten. Soltaçtan."

Dayı bir yutkundu. Bir yudum daha aldı çayından.

"Sen bana demiştin ki," dedi Gökhan, kısa bir sessizliğin ardından, "sana güvenmeyeceğim de kime güveneceğim. İşte ben de sana diyorum ki bana güven. Başka kim böyle bir şey söyleyebilir sana? Başka kim kendinden bu kadar emin olabilir? Bunu anlaman lazım dayı, buradaki potansiyeli görmen lazım."

Hasan anlayışla başını salladı. Gökhan'ın gerçekten göklerden gelen bir kararla hareket edip etmediğini bilmiyordu ama potansiyeli görmek derken ne kast ettiğini anlıyordu yavaş yavaş. Bu işin içinde olması gerektiğini hissediyordu. Yoksa geride kalanlardan olacaktı.

"Tamam, yarın öğleden sonra dükkâna gel, halledelim şu işi."

25

Sonraki haftalarda halı sahada hummalı bir çalışma devam etti. Soltaç aracılığıyla Gökhan'ı bulup gelenler de işin içindeydi çoğu zaman, hatta daha önce birden çok kez insafsızca it kopuk diye andığımız, Gökhan'ın mahalleden tanıdığı işsiz gençler de bir karşılık beklemeden yardıma geliyorlardı.

Gökhan'ın çevresinde bir topluluk oluşmaktaydı yavaş yavaş. Akşamları, genelde o günün işi tamamlandıktan sonra, Gökhan yardıma gelenlere yiyecek ve içecekler ikram ediyor, birlikte halı sahada bağdaş kurup oturuyorlar ve birlikte yiyorlardı. Bazen yirmiye yakın insan toplanıyordu. Gökhan hemen hemen her seferinde, bu topluluğa teşekkür mahiyetinde bir konuşma yapıyor, konu sonunda mutlaka, gelenlerin onunla birlikte Hak yolunda yürümesine, doğruluğu dünyaya hâkim kılmaya ve Allah'ın adını yükseltmeye geliyordu.

Hasan Dayı, söz verdiği parayı yatırmış ve işe ortak olmuştu, böylece tadilatlar hız kazanmıştı. Bu arada kredi başvurusunun da kabul edilmesi ellerini epey rahatlatmıştı. Eski haliyle genellikle yedişer kişilik takımlarla oynanan saha küçültülmüş, yan tarafına bir tribün, kazanılan diğer alana da otopark yapılmıştı. Yerler kaliteli suni çimle kaplanmış, bina boyanmış, soyunma odaları ve su tesisatı elden geçirilmişti. Tel örgüler yenilenmişti, tribünle saha arasına tel örgü döşetmemişti Gökhan, tel örgüler tribünün arkasından döşenmişti. Soltaçtan gelenlerin ısrarı üzerine, soltaç nikini mekâna ad olarak vermeye ikna olmuş, el yazısına benzer tarzda mavi üzerine beyaz yazılmış "Semavi Spor Tesisleri" tabelası yerini almıştı.

Merve sık sık geliyordu, geldiğinde de genelde börek getirdiği için tezahüratlarla karşılanıyordu. Tek katkısı börek temini değildi tabii, işlere de ufaktan yardım etmeye başlamıştı. Özellikle hesap-kitap konusundaki harcanmış yeteneğini kullanabileceği bir yer bulmaktan memnundu. Gökhan'ın evdeki eski masaüstü bilgisayarını ofise taşımışlar, belli başlı finansal verileri, yapılan harcamaları, alacakları, verecekleri burada tutmaya başlamışlardı.

Merve, o sıralarda, Gökhan'ın anlattıklarına ne derece inanıyordu bilinmez ama onunla herhangi bir tartışmaya girmiyordu, onun dediklerini sorgulamıyordu. Ona inanmak

istiyordu işin doğrusu, tüm kalbiyle sevdiği adamın girdiği yolun doğru bir yol olmasını diliyordu.

Kübra'dan mesajlar gelmeye devam ediyordu. Bazen, yoruma açık vecizeler şeklindeydi bu mesajlar, bazen de doğrudan pratik faydası dokunan bilgiler verebiliyordu. Gökhan, telefonunu sürekli elinde veya cebinde tutuyordu. Kübra'dan mesaj geldiğinde, özellikle o sırada yanında birileri varsa, sol elini avuç içi yere bakacak şekilde, hafifçe ileri doğru uzatıp, zamanı durdurmak istermişçesine, hayali bir ağırlığı yere doğru bastırıyor; sağ eliyle de telefonu açıp mesajı okuyordu. Diğerleri de hürmetli bir sükûnet içinde bu ritüelin tamamlanmasını bekliyorlardı. Bazen, nadiren, gelen mesajı çevresindekilere okuyordu:

"Şeytan korkudan beslenir."

"Zaman sizin yolunuza döşenmek için yaratılmıştır."

"Kötülüğü boğacak olan inancınızın gücüdür."

Çoğu zaman da hiçbir şey söylemeden telefonu kapatıp tekrar cebine koyuyordu. Mesajları büyük bir özenle defterine geçirmeyi de sürdürüyordu.

Gelen herkesle tek tek ilgileniyordu Gökhan, hal hatır soruyor, dertlerini dinliyor, elinden gelen bir yardım varsa esirgemiyordu. Adları aklında tutmak için özel bir özen gösteriyor, herkese adıyla hitap ediyor, ailelerinden ve çevrelerinden görmedikleri bir saygı gösteriyordu.

Gökhan'ın çevredeki itibarını iyice yükselten bir olay, Kübra'nın verdiği özel bir bilgi sayesinde gerçekleşti. Bir akşam vakti, mahalle sakinlerinden Yaşar adlı biri ziyaretine gelmişti. Adam kapıdan başını uzatıp "Selamın aleyküm," dedi. Gökhan âdet olduğu üzere "Aleyküm selam," diye cevapladı. Beriki neden geldiğini açıklamakta duraklayınca, Gökhan ayağa kalktı, adamı içeri buyur etti, çay ikram etti.

"Mahallede senden konuşuluyordu da hemşehrim, çok... nurlu bir insan diyorlar senin için. Çok güzel, çok içli konuşmalar yapıyormuşsun. Ben de gelip bir merhaba diyeyim dedim."

"Sağ olun, eksik olmayın. Akşam saatlerinde toplanıp birer çay kahve içiyoruz arkadaşlarla. Siz de buyurun gelin, sohbetimize katılın."

"Tabii, tabii, gelirim. İş güçten fırsat bulursak. Nasıl gidiyor? Bayağı bir tadilat yaptınız galiba."

Gökhan söz etti biraz yaptıklarından. Konuşma böyle havadan sudan makamında devam ederken, Kübra'dan mesaj geldi. *"Oğluna yanlış teşhis koyuldu,"* diyordu. Gökhan, telefonu elinde tutuyordu zaten, titreşmeyi hissedince Yaşar'a fark ettirmeden mesaja baktı.

Daha sonra, bir suskunluk olduğu sırada, "Oğlan nasıl?" diye sordu Gökhan. Yaşar irkildi, faltaşı gibi açılmış gözlerle başını kaldırdı, ağzını açtı ama bir şey diyemedi. Buraya yolu, biraz da içini kemiren bu dert yüzünden düşmüştü. Nasıl bir şifa umduğunu bilmiyordu ama, dedikleri gibi efsunlu bir kişiyse, belki bana da bir faydası dokunur demişti kendi kendine. O daha bir şey demeden Gökhan'ın sorması afallatmıştı onu. "Hastaymış galiba," dedi Gökhan.

"Sen... nereden biliyorsun?"

Gökhan gülümsedi, cevap vermedi. "Ağır mı durumu?" diye sordu.

"Ah... Sorma. Behçet hastalığı denen bir illete yakalanmış. Haftalardır hastanede ama iyiye gideceğine kötüye gidiyor. Ne yapacağımızı bilemiyoruz."

"Oğluna yanlış teşhis koymuşlar."

"Efendim?"

"Yanlış teşhis koymuşlar. Oğlun Behçet hastası değil."

"Sen... Ama... Peki ne hastası?"

"Orasını bilemem. Başka bir doktorun görmesi lazım. Hiç vakit kaybetmeden hemen oradan çıkar, başka bir hastaneye götür."

"Sen... emin misin?"

Gökhan ayağa kalktı, Yaşar'ın yanına kadar geldi, elini omuzuna koydu, sıkıca kavradı: "Benim sözümü dinle, hemen bugün çocuğu başka bir doktora götür. Kaybedecek zaman yok."

"Tamam, tamam," dedi Yaşar, nefes nefese. Elindeki çay bardağından bir yudum daha almaya çalıştı, elleri titriyordu heyecandan. Bardağı sehpaya bıraktı, "Sağ ol," dedi, çıkıp gitti.

Gökhan'ın doğru söylediği bir hafta içinde anlaşıldı. Çocuğun hastalığı ailevi Akdeniz ateşi denen ve ölümcül olmayan bir hastalıktı. Yanlış tedaviye devam edilse birkaç hafta içinde ölecek olan çocuk, vücudu ağır ilaçlar yüzünden bayağı hırpalanmış olsa da, kurtulmuştu.

Haber, Ormancılar'da, hatta komşu mahallelerde ışık hızıyla yayıldı. Gökhan artık işe gidip gelirken, sık sık birileri yoluna çıkıp dertlerini döküyordu. Herkesin derdine bir çözümü yoktu tabii, ama kimseyi başından savmıyor, her anlatılanı dinliyordu. Allah'a dua etmelerini, inançlarını sağlam tutmalarını öğütlüyordu. Bu gibi insanlarla nasıl konuşması gerektiğini yavaş yavaş öğreniyordu. Büyük bir gücün varlığını hissetmek istiyordu insanlar, dünyadaki yalnızlıklarını ve çaresizliklerini hafifletecek bir ruhsal dayanak arıyorlardı. Allah'ın el verdiği birinin onlara dokunması, Allah'ın dokunması gibiydi. Gökhan, hiçbir şey yapmasa bile, sadece bu gücü hissettirerek saygılarını ve bağlılıklarını kazanıyordu.

Açılışı yapmayı planladıkları cumartesi gününden bir önceki gün, son temizliği yapmak üzere, gerekenden de fazla insan toplanmıştı hah sahada. Dolayısıyla işler çabuk bitti. Öğle saatine doğru Gökhan cuma namazına gitmek için ayağa kalkınca,

herkes birden onunla birlikte gitmek için hareketlendi. On-on beş kişi halinde halı sahadan çıktılar. Camiye doğru yürürken, başkaları da katıldı aralarına. Grubun otuz kişi kadar olduğunu fark eden Gökhan, Aşağı Ormancılar'daki küçük cami yerine Yukarı Ormancılar'daki büyük camiye gitmeyi önerdi, saat erkendi, namaz vaktine rahatça yetişirlerdi. Grup elbette, Gökhan'ın her sözünü olduğu gibi bu öneriyi de emir telakki etti. Gökhan bu kararı alırken, muhtemelen, camide bir gövde gösterisi yapma gibi bir fikri yoktu, ama camiye elli kişilik bir grup olarak girdiklerinde oluşan atmosferi görünce, o da havaya girdi. Camidekiler adeta iki yana açılarak ona ve beraberindekilere yol verdi. Gökhan, birçoğunu tanıdığı cemaatle tek tek selamlaştı, bazılarını beraberinde gelenlerle tanıştırdı. Herkesi halı sahaya davet etti. Cemaati el hareketleriyle yerleştirerek caminin düzenini sağladı ve alçakgönüllülüğü bir kenara bırakarak en ön sırada saf tuttu.

Elbette camideki ve hatta mahalledeki herkes, Gökhan'ın göklerden mesaj aldığından (en azından kendisinin buna inandığından) haberdardı. Burun kıvıranlar, prim vermeyenler çoktu, ama daha çoğu kararsızdı. Ne yapacaklarını, nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı, o yüzden Gökhan'ın ne diyeceğini merak ediyorlardı.

Ömer Hoca minbere çıktığında Gökhan'la göz göze geldiler. Gökhan gözlerinin içine baktı, ama öfke veya kinle değil, biraz gururla, biraz da müsamahayla. Ömer Hoca gözlerini kaçırdı. Gökhan'ın ortama yayılan sarsıcı etkisinden sinmişti, oradaki liderlik konumunu kaybettiğini hissetmişti. Elinde yazılı halde bulunan Diyanet hutbesini mırıldanır gibi okudu, hızlıca namaza geçti. Sonrasında da Gökhan'la karşı karşıya gelmemek için aceleyle camiden ayrıldı.

26

Halı sahanın açılışı görkemli oldu. Gelenlere, bir kısmını Merve'nin yaptığı, bir kısmı da civardaki bir pastaneden temin edilen, bol miktarda börek ve kuru pasta ikram edildi. Yakındaki kahvehanenin çırakları da aralıksız çay servisi yaptılar. Gökhan, ilk maç için mahallenin 12 yaş altı çocuklarından iki takım kurmuştu, kendisi de hakem olmuştu. Maç öncesi kısa bir konuşma yaptı:

"Sevgili dostlar, kardeşler. Bu sahayı, sizlerin desteği ve birçoğunuzun fedakâr çalışmasıyla böyle güzel bir yer haline getirdik. Allah hepinizden razı olsun. İnşallah bundan sonra da hep birlikte, çok güzel şeyler yapacağız. Burası sadece top koşturulan bir yer olmayacak; çocukların, gençlerin, doğrulukla, güzel ahlakla yetiştiği bir yuva olacak. İnşallah buradan yetişen gençler, sadece spor alanında değil, her alanda çok önemli işler yapacaklar. Hayatta başarıya giden yol, işine saygı duymaktan ve disiplinli olmaktan geçer. Spor bize bunu öğretir. Allah, çalışmaktan kaçmayanın, doğruluktan ayrılmayanın, haksızlığa karşı duranın yolunu açık eder. Allah'ın yolunda yürüyen, Allah'ın gücünü içinde hisseder. Bu yuva hepimize hayırlı olsun. Allah utandırmasın."

Âmin sesleri ve alkışlar arasında, biri mavi biri beyaz formalı takımlar sahaya girdi ve Gökhan'ın düdüğüyle maç başladı. Gökhan sadece hakemlik yapmıyor, diziliş ve taktikle ilgili nasihatler veriyor, arada itişip kakışanları yatıştırarak tatsızlıkları önlüyor, bir gözle de tribünleri gözlüyordu. Merve de Gülcan'la birlikte tribündeydi. Maçın ortalarına doğru Merve'nin babası Ali Rıza Bey'in de gelip Merve'nin diğer yanına oturduğunu gördü Gökhan, şaşkınlıkla. Başıyla selam verdi, Ali Rıza Bey elini göğsüne vurarak aldı selamı.

Maviler maçı 5-4 kazandılar, yenilgiyi hazmetmekte zorlanan beyazları teselli işi de Gökhan'a düştü. Maçtan sonra tribüne, Merve ve babasının yanına gitti Gökhan. Ali Rıza

Bey'le saygılı ve mesafeli bir ilişkileri vardı. Pek sık karşılaşmazlar, karşılaştıklarında da selamlaşma dışında pek bir şey konuşmazlardı. Bunca zamandır kızının çevresinde olmasına rağmen henüz işi resmiyete dökmemiş olmaları aralarına bir mesafe koyuyordu.

"Hoş geldiniz Ali Rıza Amca, şeref verdiniz."

"Estağfurullah, o şeref bize ait. Çok güzel yapmışsın burayı, eline sağlık. Gelip geçerken görüp dururdum, dökülüyordu burası. Şimdi bak hele, maşallah, pırıl pırıl."

"Sağ olun. Arkadaşların da çok desteği oldu tabii, güzel bir tesis oldu sonunda."

"Diyorum ki, yarın akşam yemekten sonra bize gel, birer kahve içelim, biraz sohbet edelim ha! Olmaz mı?"

"Olmaz olur mu? Memnuniyetle."

"Tamam o zaman, ben kalkayım," deyip ayaklandı, Merve'ye dönüp, "Sen de çok geç kalma kızım," dedi.

"Tamam baba," dedi Merve.

O ayrıldıktan sonra Merve'nin yanına oturdu Gökhan. Bu beklenmedik ziyaretin, artık Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızını istemesinin zamanının geldiğini hatırlatma niyeti taşıdığıydı ilk aklına gelen. Sonuçta kendine bir iş kurmuş, geleceğe doğru bir adım atmıştı, beklemek için öne süreceği bir şey kalmamıştı. Ali Rıza Amca, despot bir baba değildi, ama kızının sevgilisiyle arkadaşlık edecek kadar serbest olduğu da söylenemezdi.

"Sana gelen mesajları sordu dün," dedi Merve.

"Eee?"

"Bildiğim kadarını anlattım. Çok ilgilendi, bir sürü şey sordu ama her sorusuna cevap veremedim tabii. Bence senden dinlemek istiyor bir de."

"Ne sordu mesela?"

"Nasıl mesajlar geldiğini, senin nasıl bu kadar emin olduğunu, nereye varmak istediğini, amacının ne olduğunu, daha bir sürü şey... 'Sen inanıyor musun ona?' diye sordu bana da."

"Sen ne dedin?"

"İnanıyorum tabii, dedim," dedi Merve, ama söylerken sesi titredi hafiften. Hâlâ tam aklına yatmadığı belliydi. Gökhan zaten farkındaydı bunun, üzerine gitmek istemiyordu. Zamanla inanacaktı. Mutlaka inanacaktı.

Ertesi akşam, elinde bir kilo kırmızı erikle Mervelerin kapısını çaldı Gökhan. Zamanlaması iyiydi, sofra yeni kaldırılmıştı. Gökhan elindeki paketi Aynur Teyze'ye verip salondaki kanepeye oturdu. Birbirlerine hal hatır sordular, havalardan konuştular. Birazdan Merve, elinde yıkanmış eriklerle dolu iki tabakla geldi. Herkes birer erik yedi. Aynur Teyze kahve yapmak için ayağa kalktığında Merve "Olur mu öyle şey, ben yaparım," diyerek onu oturttu. Ali Rıza Amca, o arada, Gökhan'ın halı saha açılışından bahsetti Aynur Teyze'ye, arada Gökhan'a da övgüler düzerek. Gökhan mahcubiyetle teşekkür etti. Merve geldi kahvelerle, Ali Rıza Amca, "Gökhancığım, gel balkona geçelim istersen," dedi. Merve'yle annesi içeride kaldı, iki adam balkona çıktılar.

Annesi mutfakta işlenirken, Merve huzursuzca kanepede oturdu bir süre, birkaç erik daha yedi. Balkonda, ince uzun masanın iki yanında oturmuş babasını ve Gökhan'ı arkadan görebiliyordu. Arada Gökhan elini kaldırıyordu konuşurken, hep yaptığı gibi. Tek tük sözcükler yakalayabiliyordu ama dikkat kesilmesine rağmen ne konuştuklarını anlayamıyordu.

Az sonra Aynur Hanım gelip oturdu ve televizyonun seçini açtı oturur oturmaz.

"Dur anne bir saniye ya!" dedi Merve.

"Aaa! Öyle dinlenmez kızım. Belli ki baban özel konuşmak istedi Gökhan'la. Erkek erkeğe olur bazen öyle konuşmalar."

"Tamam da, ne konuşmak istedi ki acaba?"

"Sen Gökhan'a sorarsın sonra. Öyle dinleyerek olmaz."

Merve sustu, televizyona çevirdi gözlerini. Tünel inşaatında çalışan bir mühendisle köylü bir kızın aşk hikâyesi olarak başlayıp sonradan eklenen karakterlerle bambaşka bir şeye dönüşen ve uzatıla uzatıla kabak tadı verdiği için artık zerre ilgisini çekmeyen, ama annesinin hâlâ severek takip ettiği *Sevdam Dağları Oyar*'ı izlemeye koyuldu uysalca. Lakin aklı balkonda geçen konuşmadaydı. On dakika kadar sonra, "Ben bir sorayım bir şey istiyorlar mı," diye kalkmaya yeltendi. Aynur Hanım, "Otur kızım, isterlerse söylerler," diye durdurdu onu.

Balkondakiler yarım saat kadar sonra içeri girdiler. "Havalar da soğumuş bayağı, üşümüşüz farkında olmadan," dedi gülerek Ali Rıza Bey, girerken. İnançlı bir adamdı, namazını, orucunu aksatmazdı ama ailesine, çevresine inancını dayatmazdı. Giyiminden, halinden tavrından da pek bir şey yansıtmazdı. Devlet Malzeme Ofisindeki uzun memuriyet hayatından kazandığı alışkanlıkla, her gün kravat takardı. Emekli olduktan sonra, bir ara kahvehane işletmeye girişmiş ama kısa zamanda bu işin ona göre olmadığını anlayıp mekânı, halen çalıştırmakta olan, eski arkadaşı, Kuşçu lakaplı Dursun Usta'ya devretmişti.

Ayaküstü birkaç dakika daha sohbet ettiler. Sonra Gökhan ayrılmak için izin istedi. Aynur Hanım ve Ali Rıza Bey'le vedalaştı, Merve onu geçirmek için kapıya kadar geldi, "Eee?" diye sordu.

"Anlattım işte ne sorduysa," dedi Gökhan. "Kahvehanede bir toplantı düzenleyelim, eşi dostu çağıralım. Bunları herkese anlatman lazım, dedi. Aşağıdaki büyük kahvede ayarlayacakmış toplantıyı, Kuşçu'nun kahvesinde."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum, sonraki hafta sonu olabilir dedi, cuma veya cumartesi. Tekrar konuşacağız."

"Sen ne diyorsun bu işe?"

"Çok iyi olur. Madem herkes birbirine beni soruyormuş, merak eden gelsin, benden dinlesin. İnanan inanır, inanmayan da kendi bilir."

"Peki o zaman," dedi Merve başını sallayarak. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi Gökhan, çaktırmadan Merve'nin yanağına bir öpücük kondurdu ayrılmadan önce. Merve tedirgince gülümsemekle yetindi. Huzursuzdu. İçinde nasıl kurtulacağını bilemediği bir kıstırılmışlık duygusu vardı. Babasının Gökhan'ı sevgiyle bağrına basacağı günü bekliyordu yıllardır, ama damadı olarak, önderi olarak değil.

27

Halı saha ilk günden itibaren vızır vızır çalışmaya başladı. Gökhan, Merve'yle birlikte bilgisayarda bir takvim uygulaması üzerinde rezervasyon sistemi kurmuştu. Takvimi telefonlarından da görüntüleyebiliyorlardı, böylece aksaklık olmadan işi yürütüyorlardı. Oradayken telefonları da Merve cevaplıyordu, arayanları Merve'nin yumuşak sesinin karşılaması daha profesyonel bir hava veriyordu Gökhan'a göre. Her rezervasyonun, her alışverişin kaydını tutuyorlar, gelir-gider hesabını özenle yapıyorlardı. Mali işleri Merve takip ediyordu daha çok. Bir küçük kasa almışlardı, ofisin arka kısmında bir bölmede duruyordu.

Genelde gündüz saatlerinde çocuklar ve gençler oynuyordu sahada. On beş yaş altındakilere yarı fiyat uyguluyordu Gökhan. Burayı aynı zamanda bir futbol okulu haline getirip belli saatleri derslere ayırmayı düşünüyordu. Birkaç eski antrenörle konuşmuştu ama henüz biriyle anlaşamamıştı. Dersleri çok

küçük bir ücretle ya da tümden ücretsiz verebileceği bir yöntem bulmaya çalışıyordu.

Bol bol ziyaretçisi oluyordu. Çevreden, yakın mahallelerden, eşinden dostundan duyup merak eden, Gökhan'la tanışmak isteyen bir sürü insan geliyordu. Gökhan herkese zaman ayırıyor, aşağı yukarı aynı şeyleri herkese ayrı ayrı anlatıyordu.

Perşembe akşamları, Gökhan'ın müritleriyle bir araya gelme zamanıydı. O gün, son maç 6-7 arasında oynanır. Sonraki yarım saat küçük bir temizlik yapılır. Bu arada Merve ve ona yardım eden birkaç gönüllü, çeşitli yiyecekler getirirler; peynirli ve ıspanaklı börekler, poğaçalar, yaprak sarmalar, mercimek köfteleri, kısır, karışık kızartma, sarmısaklı yoğurt, barbunya pilaki, çoban salata, patates salatası... Bolca çay demlenir. Gelenlerin bir kısmı tribüne oturur, bir kısmı da halı sahaya bağdaş kurar. Her hafta katılanlar da vardır, ilk kez gelenler de. Her isteyen konuşur, bazısı dertlerini; eviyle, işiyle sorunlarını anlatır, içini döker. Bazısı varoluşsal problemlerinden söz eder. Her zaman, en son ve en uzun Gökhan konuşur, hepsini birleştiren büyük gerçeklikten, her yerde ve her zaman var olan Yüce Allah'tan ve haksızlığa karşı onun yolunda yürümekten bahseder.

Bir perşembe günü toplantı öncesi hazırlık sırasında beklenmedik bir misafir geldi halı sahaya. İçeri girmeye çekindi bir süre, ofisin önünde durup çevreye bakındı. Gökhan dışarıda birisinin olduğunu fark edip dışarı çıktı, karşısında Hamit Usta'yı gördü.

"Ustam, hoş geldin."

"Hoş bulduk Gökhan, nasılsın?"

"Çok iyiyim, sağ ol. Buyur, geç içeri."

Çekingen adımlarla içeri girip bir sandalyeye ilişti Hamit Usta, elinde tuttuğu zarfı dizlerinin üstüne, ellerini de onun

üstüne koydu, biraz daha çevresine bakındı. Gökhan masanın arkasındaki koltuğuna değil, onun karşısındaki sandalyeye geçti.

"Sen nasılsın? Nasıl gidiyor işler? Atölyede her şey yolunda mı?"

"Fena değil, idare ediyoruz da... İçim hiç rahat değil, biliyorsun. Seninle o kadar sene abi-kardeş gibi güzel güzel çalıştıktan sonra öyle kötü ayrılmak hiç içime sinmedi."

Gökhan başıyla onayladı, bir şey demedi. Hamit Usta elindeki zarfı Gökhan'a uzattı.

"Bu nedir ustam?"

"Tazminatın. Hakkın olan tazminat. Çocuğun aklına uydum, sana yanlış yaptım. Telafi edebilirsem ne mutlu."

"Estağfurullah ustam, ben senin doğru bir insan olduğunu zaten biliyorum," dedi Gökhan zarfı alırken.

"Evet haklıydın, Serhat benim öz oğlum değil. Benim çocuğum olmuyor. Onu oğlum gibi gördüm, bağrıma bastım. Ama yeterince sevgi verememişim demek, böyle oldu. Hınç dolu, hem bana hem dünyaya karşı."

"Senin her şeyi iyi niyetinle yaptığını Allah biliyor ustam. O her şeyi görür. Bu dünyada herkes kendinden sorumlu, herkes irade sahibi. Kötülüğün yolundan gidenler, haksızlıktan çıkar sağlayanlar, sonunda o kötülüğü kendi karşılarında bulurlar."

"Bizim ofiste konuştuğumuz zaman, sen nereden biliyorsun bunları, anlayamamıştım. Ama şimdi anlıyorum," dedi. Sustu bir süre, sonra aniden ayağa kalktı. "Ben gideyim artık, hoşça kal, yolun açık olsun evladım."

"Ustam, şimdi arkadaşlar gelecek, sahada birlikte çay içip bir şeyler yiyeceğiz, sohbet edeceğiz. Gel sen de katıl sohbetimize."

"Bilmem, olur mu ki?"

"Neden olmasın ustam?"

Merve girdi içeri o sırada. Gökhan, "Hamit ustamı hatırlarsın. O da bize katılacak bu akşam," dedi.

"Merhaba, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk hanım kızım."

"Aşkım, şunu kasaya koyabilir misin rica etsem," diye zarfı Merve'ye uzattı Gökhan. Merve zarfı alıp içine baktı, şaşkınlıkla Gökhan'a döndü bakışları. Gökhan, "sonra anlatırım" anlamında bir işaret yaptı. Sonra, hep birlikte sahaya, çıtır çıtır böreklerden atıştırmaya geçtiler.

Aynı hafta içindeki bir başka enteresan gelişme, gece 9-10 arasındaki son seansta oynayan gruptan bir kişinin, Gökhan'a, Yukarı Ormancılar'daki bir spor salonunu devralmasını teklif etmesiydi. Perşembe toplantılarının müdavimi, astsubaylıktan ayrılmış Ersoy adında biriydi. Sürekli gittiği bir yer olduğunu anlattı. Şu anda işleten kişi devretmek istiyordu uzun zamandır. Orayı devralabilecek Gökhan'dan başka kimse yoktu ona göre. O aldığında, tıpkı bu halı saha gibi vızır vızır işleyecek, bir toplanma yeri haline gelecekti. "Hareketimiz için de çok iyi olacak," demişti Ersoy. Gökhan bu lafı duyunca irkildi, bunun bir hareket olduğunu düşünmemişti o zamana kadar. Öyle bir parası olmadığını, hatta kredi borçları olduğunu, önce halı saha işinin yatırımını kurtarması gerektiğini söyledi. Ersoy'a göre bu hiç sorun değildi, para gerekirse toplanırdı, önemli olan daha çok insana ulaşmak, Allah'ın sözünü daha çok insana yaymaktı.

Aslında Gökhan'a para vermek isteyenler, (bazısı oldukça değerli) hediyeler getirenler oluyordu. Gökhan, başta bunları kabul etmekte tereddüt etmişti, Merve ikna etti onu. "Hak yolunda kullanılacağını bildikleri için sana getiriyorlar bunları," dedi. "Eğer bu yoldan gideceksen, her türlü yardıma ihtiyacın olacak." Kasa biraz da bu yüzden lazım olmuştu.

Kuşçu Dursun Usta'nın kahvehanesinde toplantı, sonraki cumartesi gününe ayarlanmıştı. Gökhan da gördüğü herkese yeri ve saati söylüyordu; ilgilenen, merak eden herkesi kahvehaneye davet ediyordu.

Bir önceki akşam, gece 9-10 maçı oynanırken, Gökhan da tribünde çay içiyordu. Normalde her gün bu saate kadar sahada kalmazdı, Salih'e ya da başka birine bırakıp akşam yemeğine eve giderdi. Ama o gün bir şekilde oyalanmıştı. Sahada, Ersoy'un da dâhil olduğu, Ormancılar'ın büyük abileri grubu, beşe beşten kıran kırana mücadele halindeydi. Gökhan da arada laf atarak zevkle maçı izlemekteydi.

Ofis tarafından iki adamın mekâna girdiğini gördü Gökhan, ayağa kalktı, elini kaldırdı. İki adam onu görünce, sahanın çevresinden dolaşarak, futbolcuların yan bakışları altında, tribüne, Gökhan'ın yanına geldiler.

Gökhan ayakta karşıladı gelenleri, "Buyrun hoş geldiniz," dedi, elini öne doğru uzattı hafifçe. Gelenler onunla el sıkışacak kadar yaklaşmadılar, birkaç metre mesafede durdular, Gökhan da elini geri çekti.

"Hoş bulduk, hoş bulduk," dedi biri. Bir eliyle terini silerken, öbür eliyle de ceket iç cebinden kimliğini çıkarıp Gökhan'a gösterdi. "Başkomiser Ekrem Boştekin, Terörle Mücadeleden. Bu da arkadaşım Haydar..." Beriki selam niyetine homurdandı. İri yapılı bir adamdı Ekrem, ama Haydar'ın yanında, yavrusu gibi görünüyordu.

"Hayırdır inşallah, Komiser Bey?"

Ekrem, sağına soluna bakındı, "Bayağı sapa yerdeymiş burası, bulana kadar canımız çıktı," dedi ekşi ekşi sırıtarak.

"Yolu çok kolay aslında, Ormancılar ana caddedeki okulun yanından dönünce elli metre aşağıda."

Ekrem, cevap vermedi, bir sigara yaktı, dumanını havaya savurdu. Gökhan yüzünü buruşturdu, normalde burada sigara içilmesine kesinlikle izin vermiyordu ama bir şey demedi. Ekrem tahkir ve tiksinti dolu bakışlarını Gökhan'a dikti, tepeden tırnağa süzdü onu. Gökhan gözlerini kaçırmadı, donuk donuk baktı karşılığında.

"Sen ne garıştırıyon burda birader?"

"Bir spor tesisi işletiyoruz, gördüğünüz gibi. Sigara içilmesini de tasvip etmiyoruz, bu arada."

Ekrem güldü, bir nefes daha çekti sigarasından. "Sen, gelene gidene peygamber olduğunu mu söylüyon?"

"Öyle bir şey demiyorum. Peygamberimiz Hazreti Muhammed Sallallahü Aleyhi Vessellem'dir. Ben sadece Allah'ın güç verdiği bir kulum."

"Oğlum, sen gelene gidene Allah'tan mesaj aldığını söylemiyor musun? Haksızlığa karşı yürümekten falan bahsetmiyor musun?"

"Evet, Cenab-ı Allah bana seslendi. Ben de onun sözünü iletiyorum. Onun emrini yerine getiriyorum."

"Ne demek haksızlığa karşı yürümek lan? Ne haksızlığı? Bir haksızlık varsa, koca devletimiz, polisimiz var, mahkemelerimiz var. Git orada hakkını ara. Ne diye karıştırıyorsun insanların aklını?"

"İnsanların aklı karışık zaten. Ben onlara ışığı gösteriyorum, gerçeği görmelerini sağlıyorum."

"Hassiktir lan! Sana mı kaldı gerçeği göstermek?"

"Bana bu gücü Allah veriyor, O'ndan başka kimseden izin isteyecek değilim."

Seslerin yükselmesiyle, zaten Ekrem'le Haydar'ın gelişinden beri tetikte olan futbolcular oyunu durdurdular, tribüne doğru hareketlendiler.

"Oğlum, bak fazla dikleniyorsun. Bu memlekette fazla diklenenin boynunu koparırlar," deyip Gökhan'a doğru bir adım attı Ekrem.

"Sizler, korkunun parazitlerisiniz, Cenab-ı Allah beni size karşı uyarmıştı," dedi Gökhan, öne doğru bir adım da o attı.

Ekrem, "Lafına dikkat et koçum, pişman olursun sonra," dedi. Ceketini açarak gömleğinin üzerindeki kılıfta duran tabancasını gösterdi. Sahadakiler de gördüler bunu, homurdanmalar geldi o taraftan. Ekrem o sırada fark etti maçın durduğunu ve sahadaki on adamın gözlerini dikmiş onlara baktığını. Gökhan, Ekrem'e doğru iki adım daha attı, yanına kadar geldi, gözlerinin içine bakarak "Parazit!" dedi.

Ekrem bir tabancasına, bir ondan hiç korkmuş görünmeyen karşısındaki on bir adama, bir de arkada bir mamut heykeli gibi hareketsiz duran Haydar'a baktı.

"Pekâlâ," dedi. "Tekrar, görüşeceğiz." Haydar'a "hadi gidiyoruz" anlamında bir işaret yaptı, dönüp gittiler. Gökhan sahadakilere döndü onlar gittikten sonra. Hayranlıkla ona bakıyorlardı. Gökhan gülümsedi: "Siz devam edin arkadaşlar, problem yok."

28

Kuşçu'nun kahvesi, önceden depo olarak kullanılan, tek katlı, yüksek tavanlı bir binaydı. Çatı kirişlerinin arasına serçeler yuva yapardı. Dursun Usta, kuşlar girip çıkabilsin diye yazkış çatı pencerelerini açık bıraktığından mekân genelde serin olur, kışın müdavimler, tam ortaya kurulan büyük odun sobasının etrafına kümelenirlerdi.

Gökhan, kahveye erken geldi ve Ali Cemal'i bir masada tek başına otururken görünce gidip yanına oturdu.

"Vay, Ali Cemal! Seni burada görmeyi beklemiyordum doğrusu."

"Abi sen davet edersin de gelmez miyim!"

"Hoş geldin. Ne var ne yok?"

"İyidir, sağ ol. Senden n'aber? Ersoy'la konuştuk bugün. Dün akşamki hadiseyi anlattı, polisler gelmiş sahaya galiba."

"Evet, geldiler, bir şeyler sordular ve gittiler."

"Abi, sakata gelmesek diyorum, fazla göze batıyorsun. Bu heriflerin şakası olmaz. Alırlarsa içeri yasadışı örgüt ayağıyla, biraz zor çıkarsın."

"Benim de şakam yok kardeşim. Bu tipsizlerden korkacak olsaydım, baştan hiç ağzımı açmazdım."

Ali Cemal, sandalyesini öne çekti, Gökhan'a biraz daha yaklaştı: "Bir şey soracağım, kusura bakmazsan. Sen gerçekten inanıyor musun bu anlattıklarına? Yani tanıdığım en akıllı insanlardan birisin, böyle bir şeyi nasıl... Yani, samimi mi konuşuyorsun, yoksa bir numara mı çeviriyorsun? Pek öyle numara çevirecek adam da değilsin ama..."

"Bak kardeşim, ben sana bir şey sorayım. Sen Allah'a inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum tabii de... Yani... Tam olarak da emin olamıyorum. Kâinatın bir düzeni var, o düzeni Allah yaratmıştır falan diyorlar da; ben bakınca pek bir düzen göremiyorum yani. Ne yana baksan, karmaşa, keşmekeş, hırgür... Herkes birbirini yiyor."

"Peki, Allah bizzat karşına çıksaydı, işte ben buradayım deseydi, yine de inanmaz mıydın?"

"Eee... İnanırdım herhalde."

"İşte bana da aynen bu oldu kardeşim. Cenab-ı Allah bana dokundu ve 'ben buradayım' dedi."

"Yani... O'nu gördüm mü diyorsun? Bizzat..."

"O'nu gözlerinle görmek istiyorsan, çevrene bak, var olan her şeyde O vardır. Ama O'nu asıl kalbinle görebilirsin. O senin kalbine dokunur, O'nu ruhunla, benliğinle görürsün. Başka türlü de göremezsin zaten. O'nun gerçek varlığı, bizim gözlerimizle gördüğümüz varlığın ötesindedir."

Ali Cemal burun kıvırdı, arkasına yaslandı. Gökhan, anlayışlı bir gülümsemeyle baktı eski dostuna. Kahvede uğultu yükseldi bir ara, çevrelerine baktılar. Ali Rıza Bey ve birkaç arkadaşıydı gelenler. Dursun Usta onlara ön sıralarda yer ayırmıştı. Gökhan'la selamlaştılar. Sonraki birkaç dakika içinde bütün sandalyeler doldu, daha sonra gelenler ayakta kaldılar. Sadece erkekler vardı. Gökhan böyle olmasını istememişti aslında ama toplantı saatini dokuz olarak verince, kadınların davetli olmadığı anlamı çıkarılmıştı. Normalde, gündüzleri kadınların da oturduğu olurdu, ama akşam yemeği saatlerinden sonra kahve erkeklere mahsustu. Merve de son ana kadar gelmeye niyetliydi ama başka hiçbir kadın olmayacağını öğrenince vazgeçti.

Gelenler arasında Gökhan'ın toplantılarına daha önce katılanlar da vardı; Ersoy, Salih ve birkaç kişi daha, ama çoğunluk ilk kez dinleyecekti onu. Gökhan, Ali Rıza Bey'le göz göze geldi, Ali Rıza Bey artık başlama vaktinin geldiğini işaret etti. Gökhan ayağa kalktı, tezgâhın önüne geçti, yüzünü topluluğa döndü. Sandalyelerin çoğu ona bakacak şekilde yerleştirilmişti, arkası dönük oturanlar da birer ikişer ona doğru çevirdiler sandalyelerini. Kahvedeki uğultu sönümlendi yavaş yavaş, bu arada tanıdıklarını başıyla selamladı Gökhan. Yeterince sessizlik sağlandığına kanaat getirince söze girdi:

"Sevgili arkadaşlar, hoş geldiniz. Buraya kadar geldiğiniz için teşekkürler. Bilen bilir, kendimden bahsetmeyi pek sevmem. Ama bugün biraz bahsetmek zorundayım. Birçoğunuz beni zaten tanıyorsunuz. Kendimi bildim bileli, hayatını doğruluk

yolunda yaşayan bir insanım. Haksızlığa tahammülüm yoktur. Kendim zararlı çıkacak bile olsam, her zaman hak yerini bulsun diye uğraşırım. Aranızda benimle birlikte top oynamış olanlar var, birlikte çalıştığımız arkadaşlar var. Hatırlarsınız, maçlarda anlaşmazlık çıktığında, hep bana sorardınız. Ne gördüysem söyleyeceğimi bilirdiniz çünkü. Tartışanları barıştırmak, ters düşenleri uzlaştırmak hep bana düşerdi. Kimseyi kollamayacağımı, sadece hakkı gözeteceğimi herkes bilirdi.

Aynı zamanda, yine beni yakından tanıyanlar iyi bilirler, her zaman Allah'a inancım tam olmuştur, O'nun varlığından hiçbir zaman şüphe etmedim. Bununla birlikte, var oluşumuzun amacı, hayatımızın anlamı, kendimi bildim bileli kafamı kurcalamıştır. Allah bize doğruları gösterir, ama varlığın ve zamanın ihtişamı bizim anlayabileceğimizin, görüp duyabileceğimizin çok ötesindedir. Ben yine de bu sırra erişmek, ne için var olduğumuzu görmek istedim. Allah'tan bana varlığın sırrını göstermesini diledim. Kendi iyiliğim, sağlığım, zenginliğim için değil, hep bunun için dua ettim.

Artık biliyorum ki, bunların hiçbiri rastlantı değil. Benim bir amaç için var olduğumu, bugünler için yaratıldığımı Yüce Allah bana bildirdi. Çoğunuzun bildiği gibi Allah'ın mesajını aldım, O'nun yolunda yürümem için kalbime dokundu, bana güç verdi. Bu öyle bir güç ki, yaşamadan, hissetmeden bilemezsiniz."

"Allah'ın mesajını aldım, derken, cep telefonundan aldın bu mesajı galiba, değil mi yeğenim?" diye araya girdi, Gökhan'ın küçüklüğünden beri Mahmut Amca dediği, pek de hazzetmediği, mahallenin eskilerinden bir adam.

"Evet, başlangıçta öyle," dedi Gökhan.

"Nereden? Vatsaptan mı?" diye sordu başka biri. Gülüşmeler geldi arka sıralardan.

"Soltaçtan," dedi Gökhan.

"Kimden geldi bu mesaj? İsim olarak ne yazıyordu yani? Allah mı?"

"Kübra."

"Kübra mı?" deyip güldü Mahmut Amca. "Kusura bakma da, bizim mahallenin kızlarından biri seni işletiyor olmasın?"

Tekrar gülüşmeler... Gökhan gülmüyordu, iyice gerilmişti.

"Kübra ne demektir biliyor musunuz? Allahü ekber diye günde otuz kere cami hoparlörlerinden duyuyorsunuz. Ne demektir bu? Allah büyüktür, demektir. Ekber ile kübra aynı kökten gelir. Büyük demektir. Allah'ın büyüklüğünü anlatır."

"Peki, madem Allah bize mesaj vermek istiyor, neden herkese birden göndermiyor bu mesajı? Niye sadece sana gönderiyor?" diye bir soru geldi, uğultular yükseldi hafifçe.

Gökhan uğultuyu bastırabilmek için sesini biraz yükseltti: "Bana mesaj göndermesi önemli değil. Önemli olan O'nu içimde hissetmiş olmamdır. Benim şimdi sizin gözlerinize görünmem gibi, O da benim ruhuma göründü. O'nu gözlerimle değil, kalbimle gördüm. Biz bir topluluk olarak O'nu, içinde yaşadığımız hakikatten ayırt edemeyiz. O hepimize birden görünemez, çünkü bizim hep birlikte görebileceğimiz, sadece maddedir. Oysa Allah maddenin ötesindedir. Neredедir Allah? Allah her yerdedir. Baktığınız, gördüğünüz her şeyin içindedir. O'nun bir maddi varlığı, bir sureti yoktur, ama her birimiz onu içimizde hissedebiliriz. İşte o yüzden, O asla hepimize birden görünmez, birimizi seçer ve onun kalbine seslenir."

"O birimiz de sen oluyorsun yani, öyle mi? Tornacı Gökhan," dedi Mahmut Amca, yılışık bir sırıtışla.

Gökhan derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı, o sırada gelen mesajla titreşen masanın üstündeki cep telefonunu eline alıp bir göz attı, yerine geri bıraktı, tekrar söze girdi: "Ben size, Allah kalbime dokundu derken ne kast ettiğimi anlatmaya

çalışayım. Anlatması kolay değil ama... Tam o anda, etrafınızdaki her şeyin, bütün varlığın, binaların, ağaçların, gökyüzünün, hatta soluduğunuz havanın bir bütün olarak canlandığını hissediyorsunuz. Hepsi birden tek bir varlık gibi soluk alıp vermeye başlıyor sanki. Sonra O'nu duyuyorsunuz, 'Ben buradayım' diyor. Ama kulaklarınızla değil, kafanızın içinde... Ve karşınızdaki karanlık sanki bir renk cümbüşüne dönüşüyor ve artık biliyorsunuz ki sizinle konuşan, kâinatın yaratıcısı, varlığın yegâne sahibidir."

"Doğalgaz falan açık kalmış olmasın yeğenim," deyip kıkırdadı Mahmut Amca. Gülüşmeler biraz daha yükseldi, Gökhan da mayhoş bir tebessümle katıldı gülenlere. Mahmut Amca'ya doğru yürümeye başladı. "Şimdi Mahmut Amca, ben bunlardan neden bahsediyorum? Neden sizi karşıma almış anlatıyorum? Çünkü Allah bana seslenmekle kalmadı, O'nun yolunda yürümemi emretti. O'nun mesajını iletmemi ve gerçeği karanlıktan çıkarmamı emretti. O'nun yolunda yürümek, Hak yolunda yürümektir, doğruluk yolunda, iyilik yolunda yürümektir. Şimdi... Mirasına konmak için kendi karısım yavaş yavaş zehirlemiş, vicdansız bir adam karşıma geçmiş beni tahkir ediyor. Ben kimseyi yargılayacak değilim, hepimiz yaptıklarımızın hesabını ahiret gününde vereceğiz. Ama... kusura bakma da... Şeytan'ın yoluna girmiş bir adam, bizimle yürümese de olur."

"Hasss!" diye bir ünlem çıktı Mahmut Amca'nın ağzından. "Sen... nasıl... öyle bir şey yapmadım ben," dedi çevresine bakındı, destek arar gibi. Herkes hayretle bir ona bir Gökhan'a bakıyordu. Arkasından bir fısıldaşma duydu, panik halinde dönüp bakmaya çalışırken, dengesini kaybetti, sandalyesiyle birlikte arkaya devrildi. Bu arada Gökhan yanma kadar gelmişti. Kalkmaya çalışırken Gökhan'ın ayaklarını burnunun dibinde görünce, içgüdüsel bir hareketle, emekleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Gökhan devrilen sandalyeyi tutup

kaldırdı, düzeltti, yerine yerleştirdi. Bu arada güçbela ayağa kalktı Mahmut Amca. Gökhan üstüne yürümeyi sürdürdü, beriki de geri geri bir iki adım daha attı. Sonra durdu Gökhan, "Anladın mı?" dedi. "Sen olmasan da olur."

Mahmut Amca son kez çevresine bakındı, kahveden çıt çıkmıyordu. Sonra arkasını döndü, çıkıp gitti. O çıktıktan sonra dönüp diğerlerine baktı Gökhan, şimdi en ortalarında duruyordu. Gür ve berrak bir sesle konuştu:

"Allah, kâinattan da, zamandan da büyüktür. Allah her yerdedir, tüm zamanlarda, geçmişte, şu anda ve gelecekte vardır. Hiçbir şey O'nun bilgisi dışında var olamaz. Siz sanıyor musunuz ki, cep telefonları, bilgisayarlar, internet, bütün bu elektronik cihazlar, Allah'a rağmen, O istemeden var olabilir? Elektriği var eden Allah'tır. İnsanın aklını var eden Allah'tır. Belki de, telgrafın icadından bugüne kadar olan her şey, bütün gelişmeler, bize inanılmaz görünen bütün bu teknoloji, sadece bu ana hizmet etmektedir. Sadece O'nun mesajını bize iletmesi için var olmuştur. Bütün bu zaman, Allah için bir an bile değildir. Ol der ve olur. Ben kendimi bildim bileli O'nun bana seslenmesini bekliyordum. Sonunda bana sesleneceğini, bana bu gücü vereceğini biliyordum. Ve sonunda oldu. Ben, O'nun bana verdiği güçle, O'nun yolunda sonuna kadar yürüyeceğim. Bana inananlar, benimle yürüyecekler. Benimle yürümeyenler, geride kalacaklar. Herkes bunu böyle bilsin."

Gökhan son cümlesini tamamladıktan üç saniye sonra, elektrikler kesildi. Hemen ardından da, oradaki herkesin cep telefonu aynı anda çaldı. "Kimmiş? Bilinmeyen numara mı? Açalım mı?" gibi fısıldaşmalar duyuldu. Sonra telefonları açtılar birer ikişer. Telefondan Gökhan'ın sesi geliyordu:

"Allah, kâinattan da, zamandan da büyüktür..."

"Hoparlörü açın," dedi birisi. Hoparlörler açıldı. Bütün telefonlar aynı anda Gökhan'ın sözlerini tekrarlıyordu. Az önceki

konuşma, oradaki bütün cep telefonlarının hoparlörlerinden yeniden canlandırılıyordu. Adeta bir gotik kilise korosu gibiydi çıkan ses, mekânın yüksek duvarlarından yankılanıyor ve tüm ortamı kaplıyordu. En az elli cep telefonu Gökhan'a dönüktü şimdi, karanlığın içinde parlayan ekranların ışıkları yüzünü her yandan aydınlatıyordu. Gökhan'ın gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Konuşma bitince küçük bir sessizlik oldu. Ardından, coşkusunu daha fazla içinde tutamayan Salih, "Allahü ekber!" diye bağırdı. Diğerleri de Salih'e katıldılar. Kuşçu'nun kahvesi tekbir sesleriyle inledi.

29

Burada durup biraz düşünmekte fayda var.

Bu kitabı buraya kadar okumuş olanlar, İstanbul'un Anadolu yakasının bakımsız mahallesi Ormancılar'daki bu kahvehanede yaşanan hadisenin, Boğaz'ın karşı kıyısındaki Maslak semtinde kümelenmiş gökdelenlerden birinin on üçüncü katında kurulu Datakraft şirketinin, sıcaklığı 18 derecede sabit tutulan sunucu odasındaki ana bilgisayar ve dünyanın çeşitli yerlerinde bulunan ona bağlı yüzlerce bilgisayar üzerinde çalışan KUBRA adlı kapsamlı ve karmaşık bir yazılım tarafından sahnelenen bir gösteri olduğunu kuvvetle tahmin ediyorlardır.

Kahvehanedekiler bunu bilemezlerdi tabii. KUBRA'nın yapılmasını mümkün kılan teknolojinin varlığından da büyük ihtimalle habersizlerdi. Ama, aslında, tanık oldukları gösterinin, aşina oldukları teknolojinin imkânları dâhilinde olduğunu fark etmeleri beklenebilirdi. Düzgünce yazılmış bir bilgisayar programıyla, Gökhan'ın konuşmasını oradaki telefonlardan birinin mikrofonu aracılığıyla kaydetmek, sonra kahvehanedeki herkesi birden cep telefonundan aramak ve bu kaydı senkronize bir şekilde oynatmak mümkündü. Bunun

nasıl yapılacağını bilmeseler bile, az çok benzerini bir filmde falan görmüş olsalar gerekti. Elbette karşılarındaki, yüzü her yönden gelen cep telefonu ekranı ışığı sayesinde nurla yıkanmış gibi görünen kişi, bir bilgisayar korsanı değil, birçoğunun çocukluğundan beri tanıdığı, yılların torna teknisyeni Gökhan'dı. Onları kandırmak için böyle bir tezgâh kurmasından şüphelenecekleri biri değildi. Lakin, gördükleri şey, var olduğunu bildikleri teknoloji dâhilinde olduğuna göre, yani ortada gerçek anlamda bir mucize olmadığına göre; o anda çözememiş olsalar bile, olayın mantıksal bir izahının olması gerektiğini düşünmeleri beklenirdi. Oysa gösteri bittiğinde ve Salih geniş göğüs kafesinin verdiği güçle "Allahü ekber" diye haykırdığında, orada bulunup, o büyülü anlara tanık olanlar içinde hâlâ Gökhan'a inanmayan kimse kalmamıştı (kaldıysa da orada belli etmedi). Dinleyenlerden kaçı, Gökhan'ın anlattığı, Allah'ın ruhuna dokunması deneyimini yaşamıştı bilinmez, ama hepsi Gökhan'ın bunu tekrar yaşayışına tanık olmuştu. Ellerini öptüler, elini alıp kendi yüzüne sürenler oldu, sarılanlar, ağlayanlar, önünde diz çökenler oldu. Gökhan herkesle vedalaşıp eve gitmek üzere çıktığında bile peşinden geldi bazısı, yol boyu ona eşlik ettiler.

Bunu nasıl açıklayabiliriz? Neden bildikleri fizik kuralları dâhilinde rahatlıkla gerçekleşebilecek bir hadisenin fantastik izahına bu kadar rağbet ettiler?

Elbette bu sorunun cevabını kesin olarak bilemeyiz ama bunun, büyük bir olasılıkla, insanlığın yaratabildiği tüm ilginç şeylerin kökeninde bulunan duygudaşlıkla yakından ilgisi var. Onları asıl ikna eden şey, KUBRA'nın sergilediği "mucize" değil, Gökhan'ın duygularını paylaşmalarıydı. Duygudaşlık, insan topluluklarının oluşmasını ve bir arada kalmasını sağlar. Birlikte yaşayan ve işbirliği içinde var olmaya çalışan insanların birbirlerinin iyiliğini istemeleri gerekir. Birbirlerini mutlu etmeye çalışmaları, karşısındakinin mutluluğundan mutluluk

duymaları, acısından acı çekmeleri gerekir. Ağlayan birini gördüğünüzde ağlamanızı, gülen birini gördüğünüzde gülmenizi sağlayan, bu içgüdüdür. Sıkı dostluk bağlarıyla birbirine bağlı bir topluluk böylece oluşur ve insan her zaman böyle bir topluluk içinde, yalnız başına olduğundan daha güçlüdür.

Evet, belki gördükleri şeyin mantıklı bir açıklaması vardı. Ama o esnada karşılarında, yanaklarından yaşlar süzülen, heyecan ve coşku dolu ışıl ışıl yüzüyle, dimdik ortalarında dikilen uzun boylu bir adam vardı ve bu adam anlattığı şeye gönülden inanıyordu. Gençliğinden beri çevresinde saygı uyandırmış, yıllardır tanıdıkları, bildikleri, sevdikleri, duygularını önemseyecekleri bir adam... Duygular bulaşıcıdır, Gökhan'ın heyecanı ve coşkusu, karşısındakilere de geçer. Aynı duyguyla birleşmiş bir topluluk oluşur birden. Beyniniz, size yardımı olduğu sürece gerçeği arayacaktır ama ortada güçlü bir önder ve onun çevresinde oluşmakta olan güçlü bir topluluk varsa, gerçeği bir kenara bırakıp, sizi o topluluğa dahil etmeye çalışır. Akıl, her zaman duyguların emrindedir. Karşınızdaki nurlu yüzün yaydığı coşkuyla beyniniz gerçeklik eksenini birden başka yöne çevirir. Çünkü duygular harekete geçtiğinde beyin duygulara uymak zorundadır. Dolayısıyla, duyguları harekete geçirebildiğiniz sürece, sergilediğiniz gösterinin ikna edici olmasına da gerek yoktur. Görkemli olması yeterlidir.

Bu sadece bir hipotez tabii, orada gerçekte ne olduğunu tam olarak çözebilmemiz zor.

Bir yandan da şunu hatırlamakta fayda var: Orada bulunanların muhtemelen hepsi, küçük yaşlardan beri, her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten bir varlığın sürekli onları gözlediği bilgisiyle yetişmişlerdi. Herkes hayatını buna göre yaşamıyordu belki, ama onların gerçekliğinin bir parçasıydı bu. Hatta, kâinatın yaratıcısının kullarına seslenmesi de beklenmedik bir şey değildi bu inanca göre; Nuh'a, İbrahim'e, Davud'a, Musa'ya, İsa'ya, Muhammed'e ve tarih boyunca daha

pek çok kişiye seslenmişti. Dolayısıyla, böyle bir inancı olmayan birine fantastik gelecek bir açıklama, onlara o kadar da fantastik gelmeyebilir.

Daha ilginç soru şu olabilir: KUBRA bu gösteriyi, böyle bir sonucu bekleyerek mi düzenlemişti? Elbette, bilgi birimlerinin içinde, böyle bir mekanizmanın keşfedilip onu harekete geçirmek üzere ayrıntılı bir plan kurulup kurulmadığını bilebilecek durumda değiliz. Doğaçlama yaparak bu noktaya varmış olması, yani bir anlamda atıp tutturmuş olması da mümkün. KUBRA bir eylemde bulunma kararı aldığı zaman, onun kesin olarak tanımlanmış tek bir amacı yoktur. O eylemin olası sonuçları ve her birinin de zincirleme olası sonuçları ve bunların asıl hedefine ne derece etki edeceğine dair varsayımlarından oluşan bir olasılıklar yumağı vardır. Her bir adımda, stratejiyi baştan aşağı günceller, her bir eyleme (ya da eylemde bulunmamaya) yepyeni bir strateji doğrultusunda karar verir. Bir karar verdiğinde, hiçbir zaman yüzde yüz emin değildir. O yüzden bir şeye neden karar verdiğini sorduğunuzda, mantıklı bir cevap veremez. Çünkü ara amaçlardan bir çoğu, KUBRA'nın gerçek dünyaya ait varlıklar arasındaki ilişkilere dair, kendisinin ürettiği ve insan dilinde tanımlanmış herhangi bir kavrama karşılık gelmeyen bilgi birimleridir. Bunlar, çok boyutlu düşünce evreni içinde, bizim bilmediğimiz ama onun bildiği kavramlardır. Bizim dilimizde bir ismi yoktur bu kavramların, ama onun dilinde, yani bilgi birimleri cinsinden, isimleri ve cisimleri vardır.

Bu noktaya nasıl gelmiş olursa olsun, bu eylemle, yapmak istediği şeye doğru büyük bir adım atmayı başardığına hiç şüphe yok.

30

Gökhan'ın bir sonraki perşembe toplantısı o kadar kalabalık oldu ki, halı saha tamamen bağdaş kuranlarla doldu, bir sürü insan da dışarıda kaldı, tel örgülerin arkasından ayakta izlediler toplantıyı. Herkes onu duymaya çalışıyordu. Gökhan sesini herkese duyuramadığı için, halı sahanın ortasında, insanların arasında dolaşarak konuşuyordu. Olabildiğince herkese aynı mesafede olmaya çalışıyordu. Bir ses sistemine ihtiyaçları olacaktı bu kadar insan gelmeye devam ederse.

Dünyayı kötülüğün yönettiği bir çağda, hakkı ve doğruluğu yeniden hâkim kılmaktan bahsediyordu. Allah'ın verdiği güçle, sonuna kadar Hak yolunda yürümekten, birleşip karşı konulamaz bir güç olmaktan bahsediyordu. Herkesi kendisiyle birlikte yürümeye çağırıyordu. İnsanların çeşit çeşit derdi vardı. Geçim sıkıntısı, evde, işte, okulda gördükleri kötü muamele, hastalıklar, yorgunluk, işsizlik, yalnızlık, sevgisizlik... Hepsini dinliyordu Gökhan, ona katılanları dayanışmaya, birbirlerine destek olmaya çağırıyordu. Dertlerinin altında ezilmemelerini, kendilerini güçlü hissetmelerini sağlıyordu. Hayatlarına kendilerinin bulamadığı anlamı katıyordu.

Kahvehanedeki son konuşmasında, o sırada aklına gelip anlattığı teoriye de değiniyordu konuşmalarında. Telgrafın icadından bugüne kadar geliştirilen tüm teknoloji, Allah tarafından tek bir amaç için yaratılmıştı: Ona bu mesajı iletmek. Bu konuşmanın, kahvehanedeki herkesin cep telefonundan aynen tekrarlanmasını, bu teorinin Allah tarafından onaylandığı şeklinde yorumlamıştı Gökhan. Allah açısından, son iki yüz yılın iletişim teknolojisini yaratmakla, cep telefonuna mesaj göndermenin zorluk derecesi aynıydı. Ol der ve olurdu. Bize her ne kadar inanılmaz görünse de, Allah için iki yüz yıl, bir andan farklı değildir. O milyar yıllara, zamanın bütününe hükmeder. Bunları anlatıyordu Gökhan, dinleyenlerin büyülenmiş bakışları altında.

Merve, kahvehane toplantısında yoktu ama babası sayesinde orada olmuş kadar oldu. Ali Rıza Bey, her seferinde yeni ayrıntılar katarak, o kadar çok kez anlattı ki yaşanan şeyi... Böyle kutlu bir adamın müstakbel eşi olacağı için kızının da kutsanmış olduğu fikrindeydi. Tabii Gökhan henüz resmen bir evlilik teklifinde bulunmamıştı, ama bunu pek önemsiyor gibi değildi Ali Rıza Bey.

Öte yandan Merve düşünceliydi. Başka kadın olmamasından çekinip oraya gitmediğine pişman olmuştu. "Keşke orada olsaydım," diyordu kendi kendine, böylece belki o da Gökhan'ın hissettiği şeyi hissedebilecekti. Kafası karışıktı. Her ne kadar, Gökhan'ı tüm kalbiyle seviyor olsa da, içini kemiren bir kuşku vardı hâlâ. Babasının da Gökhan'a inanmış olması durumu iyice içinden çıkılmaz hale getiriyordu. Hayatta en önemsediği iki erkeğin arasında sıkışmış gibi hissediyordu kendini.

Gökhan'ın artık her an çevresinde birileri vardı, ondan bir kutlu söz duymak için birbirileriyle yarışıyorlardı. Bir ara, halı sahada birkaç haftadır gönüllü çalışan Tezcan adlı biri, Gökhan'ı, Kübra'nın mesajlarını işlediği defteri karıştırırken gördü. Öyle bir defterin varlığından haberi vardı bir şekilde, düşündüğü şey olup olmadığını sordu. Gökhan onayladı. O kadar heyecanlandı ki Tezcan, neredeyse bayılacaktı. Defteri ödünç istedi, "Onu mutlaka baştan sona okumam lazım," diyerek. Gökhan vermek istemedi, tek kopya olduğu için. Bu sefer Tezcan fotokopi çektirip getireceğini söyledi. Ona da razı olmadı Gökhan, defteri başka birine emanet etmek istemiyordu. Sonunda, cadde üstündeki kırtasiyeciye Tezcan'la birlikte gidip fotokopi çektirmeye razı oldu. İki kopya çıkardılar, Gökhan birini kendisi aldı, diğerini Tezcan'a verdi. Ofise döndüğünde defterin orijinalini kasaya koydu.

Tezcan'daki kopya da sonraki günlerde kopyalanmaya devam etti. Bazıları fotokopi çektiriyordu, birçoğu da baştan sona elle yazarak başka bir deftere geçiriyordu. Kısa zaman içinde

bu başlı başına bir ritüel halini aldı. Gökhan'ın takipçilerinin elinde, aynen ondaki orijinali gibi, Kübra'nın sözleriyle dolu çizgili not defterleri dolaşmaya başladı.

Bir başka gün, Ersoy'un ısrarıyla, Yukarı Ormancılar'daki spor salonunu ziyarete gittiler birlikte. Gökhan çocukluğunda buraya birkaç kez karate kursuna gelmişti, sonra da bir daha yolu düşmemişti. Üst katlarında apartman daireleri olan bir binanın giriş ve alt katlarından oluşuyordu. Giriş katı, vücut geliştirmeye yönelik aletlerle doluydu. Bir alt katta da karate ve boks için antrenman salonları vardı. *Paintball* tüfekleri ve topları da duruyordu bir köşede, istek olursa yakınlardaki bir alanda turnuvalar düzenliyorlardı. Bakımsızdı mekân, duvar boyaları parça parça dökülmüştü, içerisi fena halde rutubet kokuyordu.

Ersoy onu spor salonunu halihazırda işleten, eski boksör olduğu yamyassı burnundan anlaşılan Cemil isimli kişiyle tanıştırdı. Perşembe toplantılarından birine gelmişti Cemil, Gökhan onu hemen hatırladı. Birlikte mekânı dolaştılar. Dikey ağırlık istasyonunda tek bir kişi vardı sadece, bir gözü yarı kapalı duran, saçları sıfır numara, her yanından kas fışkırıyormuş gibi görünen bir adam... Dişlerini gıcırdatarak hırsla ağırlık çalışmaktaydı. Gökhan'la göz göze gelince, meymenetsiz yüz ifadesini bozmadan başıyla selam verdi, Gökhan da aynı şekilde karşılık verdi.

Alt kata indiler. Gökhan'a hatırladığından daha küçük göründü burası. Yan yana iki salondan oluşuyordu alt kat. Karate salonunda sadece yerde bir minder vardı, diğerinde, ortada bir boks ringi, kenarlarda da çeşitli ebatta kum torbaları.

Üst katın arka tarafındaki ofise geçtiler. Cemil, burada uzun süredir kiracı olduğunu söyledi. Dükkânın geliri iyice düştüğü için, kirayı yıllardır arttırmıyor, hatta rayicine göre epey düşük kalan kirayı bile ödemekte zorlanıyordu. Mal sahibiyle araları bozulmuştu iyice. Aylardır devretmeye çalışıyor,

müşteri bulamıyordu. Aletleri internetten satışa çıkarmıştı ama istediği fiyatların yarısını aşmayan teklifler alıyordu sadece. Eğer Gökhan devralacaksa, ondan bir devir bedeli istemeyecekti. Aletlerin bedelini de ileride, mekân para kazanmaya başladığında verebilirdi.

Ersoy, "Hiç düşünme hocam, arkadaşlarla girdik mi buraya, iki haftada pırıl pırıl yaparız evelallah," dedi. Gökhan'a da mantıklı görünmüştü. Nasıl görünmesin, hiçbir masraf etmeden, hiçbir yatırım yapmadan, yeni bir iş sahibi olacaktı. Koskoca bir mekânı adeta iki oda bir salon ev kirasına tutmuş olacaktı. Kirayı biraz arttırırdı tabii, ama mal sahibinin küçük bir artışa seve seve razı olacağı belliydi. Yine de "Bir düşünelim," dedi oradan ayrılmadan önce.

Ali Cemal'le her gün görüşüyorlardı artık. Birlikte amatör takımlarda futbol oynadıkları zamanlardan beri bu kadar yakın olmamışlardı. Gökhan, Hamit Usta'nın atölyesinde çalışmaya başlayıp az çok düzenli bir hayat kurmuştu. Ali Cemal ise çeşitli işlere girip çıkmış, bu arada çoğu zamanını işsiz geçirmiş, bol bol serserilik yapmış, sık sık da başını derde sokmuştu. Hayatları farklılaştıkça, halı saha maçları dışında görüşmez olmuşlardı.

Ali Cemal her gün iş çıkışı halı sahaya geliyordu. Gündüzleri de Üsküdar'da bir lokantada çalışıyordu. Gökhan'dan ve sözlerinden sık sık başkalarına söz ediyordu. Bazen gelirken yanında yeni birilerini getirdiği de oluyordu. Grup kulaktan kulağa anlatılanlarla gittikçe büyüyordu. Gökhan sık sık başka mahallelere davet ediliyor, hiçbir daveti geri çevirmemeye çalışıyor, hepsine yetişmekte zorlanıyordu. Birçok kişinin derdine çare arıyorlardı. Bazen anlaşmazlıkları çözümlüyorlar, bazen zorda kalanlara yardım edilmesini sağlıyorlardı. Herkes sosyal medya üzerinden irtibat halindeydi. Bazen Kübra'nın mesajları, bazen Gökhan'ın konuşmalarının videoları paylaşılıyordu. İş

giderek karmaşıklaşıyordu. Ali Cemal'le birlikte bir tür organizasyon şeması üzerinde çalışmaya başlamışlardı.

Bir gün geç saatte, herkes gittikten sonra Gökhan'la Ali Cemal halı sahada kalmışlardı. Ofiste oturuyor, ilerleyen günlerde yapacaklarını konuşuyorlardı. Halı sahanın karşısındaki yokuştan arka arkaya iki polis arabasının indiğini gördüler. Endişeyle birbirlerine baktılar, bir şey demediler. Arabalardan dört kişi indi. En önde elinde bir dosyayla takım elbiseli bir adam, arkasında üniformalı polisler. Gökhan'la Ali Cemal ayağa kalktılar, gelenlere kapıyı açtılar.

"Selamın aleyküm," dedi takım elbiseli adam içeri adım atarken.

"Aleyküm selam."

"Gökhan Şahinoğlu?"

"Evet, buyrun."

"Ben Ümraniye Emniyetinden Komiser Adil Buldan," dedi kimliğini gösterirken. "Hakkınızda şikâyet var. Bizimle merkeze kadar geleceksiniz." Sinekkaydı tıraşlı, uzun yüzlü, sert bakışlı bir adamdı.

"Ne şikâyeti?"

"Görev başındaki memura pezevenk demişsiniz."

"Pezevenk demedim, parazit dedim."

Komiser elindeki dosyayı açtı, içindeki belgeyi tekrar kontrol etti. "Ha evet, parazit. Her neyse, buyrun merkeze geçelim."

Gökhan birkaç saniye kararsız kaldı. "Tamam," dedi sonra, ceketini almaya yöneldi. Ali Cemal tetikteydi, pür dikkat Gökhan'ı izliyordu, ondan gelecek bir işareti bekliyordu. Gökhan çıkmadan hemen önce Ali Cemal'e iyice yaklaşıp, "Beni orada bırakmayın oğlum," diye fısıldadı.

"Nasıl abi?"

"Yeterince çok kişi gelirse olur. Bana güven. Ben sana güveniyorum."

"Kendi aramızda konuşmayalım yalnız," diye müdahale etti Adil Buldan. Gökhan bir şey demedi, Ali Cemal'e başıyla son bir selam verdi, Adil Buldan ve diğer polislerle birlikte oradan ayrıldı.

31

Gökhan, Ümraniye'deki polis merkezine götürüldü. Adil Buldan içeri girmedi. Diğer polisler, onu alıp, bir üst kata götürdüler, bir odada tek başına oturan ve gözlerinden uyku akan nöbetçi memurun karşısına oturttular. Memur üstünkörü ifadesini aldı. Gökhan, Ekrem Boştekin'in ona küfür ettiğini ama kendisinin karşılık vermediğini, söylediği sözün hakaret sayılamayacağını, duruma uygun bir tespitte bulunduğunu anlattı. Memur, hiçbir şey anlamadan, Gökhan'ın sözlerini yalan yanlış bilgisayara geçirdi. Yazıcıdan çıktı aldı, Gökhan'a imzalattı. Ardından bir telefon etti, "İfadeyi aldım amirim," dedi. Telefondaki sesi dinledi bir süre, "Emredersiniz amirim, iyi geceler," dedi, telefonu kapattı.

Gökhan'a döndü, "Sizi burada misafir edeceğiz," dedi sırıtarak. Gökhan bir şey demedi. "Yarın amirim sizi savcılığa sevk edecek. Şimdi beni takip edin," dedi, ayağa kalktı. Çekmeceden bir anahtarlık aldı. Odadan çıktı, Gökhan da peşinden gitti. Birlikte iki kat aşağı indiler. Yan yana iki parmaklıklı odanın olduğu bir alana geldiler. Birinde, bankın üzerinde paspal giyimli bir adam uyumaktaydı. Diğeri boştu. Memur, boş hücrenin kapısını açtı, Gökhan'ı içeri buyur etti. Gökhan hiçbir şey demeden girdi. Memur arkasından kapıyı kilitledi, "İyi geceler," deyip çıktı.

Ertesi sabah, ziyaretçin var diyerek onu tekrar üst kata, sorgu odasına çıkardılar. Gökhan komiserle görüşmeyi bekliyordu

ama odada bekleyen kişi komiser değildi. Lacivert ceketli ve onunla son derece uyumsuz kahverengi sarı desenli kravatlı, zayıf, solgun tenli, bıyıklı bir adam, "Nurettin Eğriboyun" diye tanıttı kendini, arkasından öksürdü. "Kusura bakmayın, biraz üşütmüşüm de."

Bir masanın iki tarafına yerleştirilmiş sandalyelerden birine oturmuştu Nurettin Eğriboyun. Gökhan da karşısındaki sandalyeye oturdu elini sıkarken, "Estağfurullah, geçmiş olsun," dedi.

"Efendim, ben belediyemizde fen işleri dairesinde çalışıyorum. Aynı zamanda partimizin Ümraniye teşkilatında da görevliyim. Sizin adınızı duymuştuk. Hem daireden, hem partiden bazı arkadaşlar toplantılarınıza katılmışlar. Sizi ilgiyle dinlemişler, sözlerinizden ilham almışlar."

"Eksik olmasınlar."

"Eee... Bizim parti teşkilatımız da bu caddenin üzerinde aslında, bir gün mutlaka bekleriz. Gelin, bir çayımızı kahvemizi için."

Gökhan cevap vermedi. Eğriboyun'un nereye varacağını kestirmeye çalışıyordu.

"Sizin anlattıklarınız... yani bahsettiğiniz sorunlar, aslında bizim de mücadele ettiğimiz, yani davamızda en öncelikli gördüğümüz... haksızlığa, yoksulluğa, işsizliğe, kadersizliğe isyan eden çok insan var, biliyorsunuz. Milletimizin dertlerine, sorunlarına çözüm bulma noktasında, bizim için, yardımı olabilecek herkesle birlikte çalışmak son derece önemli. Demek istediğim; gelin, onların partimiz içindeki sesi olun. Siz halkın içinden geliyorsunuz, halkı temsil etmek için, milletimizle kucaklaşmak için, tam da sizin gibi insanlara ihtiyacımız var. Hak yolunda yürümekten bahsediyorsunuz. Biliyorsunuz partimizin kuruluş ilkeleri de sizin sözlerinizle aynı istikamette. Milletimizi, dinimizi yükseltmek, Allah'ın izniyle, müreffeh

yarınlara doğru taşımak noktasında birlikte çalışabilirsek... Zaman içinde, sizi partimiz içinde giderek daha üst mevkilerde, hatta ileride belki mecliste görmekten, inanın, büyük mutluluk duyacağız. Sizin gibi çevresinde sevilen, sayılan, fikirleri ve enerjisiyle ülkemize çok şey katabilecek..." dedi, öksürdü, devam etti, "birinin, hizmet yarışında yanımızda yer alması bizi de çok memnun eder." Bir durakladı. Gökhan'dan cevap gelmeyince, devam etti: "Sizin için de iyi olur. Sizin de faydanıza olur yani. Devlete karşı gelme gibi bir kastınız olmadığını göstermek açısından yani..."

Gökhan gülümsedi, hafifçe öne doğru eğildi: "Siz Allah'ın iradesini kendi emrinize alabileceğinizi mi sandınız?"

"Efendim?"

"Bu yaşa gelip de hâlâ anlamadıysanız, ben size anlatayım. Sizin iradeniz cüzi iradedir. O'nunki ise külli iradedir. Siz ufak hesaplarla uğraşıp durursunuz, O ise kâinatın hâkimidir. Sizin bütün hayatınız O'nun gözünde bir saniye bile değildir. Sizin malınız, mülkünüz, partiniz, teşkilatınız, O'nun için bir toz zerresi bile değildir. Siz ona hükmedemezsiniz. O size hükmeder."

Eğriboyun birkaç kez öksürdü, ardından "Öyle bir iddiamız yok zaten," dedi.

Gökhan arkasına yaslandı: "Buna çok memnun oldum. Başka bir şey?"

"Evet.., Yani, ben teşkilatımızın sözcüsü olarak size bir davette bulunmak noktasında, birlikte çalışırsak, yani hizmet yarışımızda..."

"Evet, evet, onu anladım. Başka bir şey var mıydı?"

"Yok," dedi Eğriboyun uysalca.

"Peki o zaman," dedi Gökhan.

Nurettin Eğriboyun, küçük bir kararsızlığın ardından, "İyi günler," dedi, toparlanıp çıktı. Az sonra da polisler gelip Gökhan'ı aynı hücreye geri götürdüler. Döndüğünde yan hücredeki adam gitmişti. Gün boyu başka gelen de olmadı. Bir ara bir memur uğrayıp akşam yemeği bıraktı. Gökhan ona "Komiserle ne zaman görüşeceğim? Beni ne zaman bırakacaksınız?" diye sordu. "Ben bilmem hemşehrim," dedi memur, çıktı.

Saat dokuzu geçmişti ki, ilk kez gördüğü başka bir memur onu almaya geldi. Birlikte yukarı çıktılar. Yukarıda, o saatte görmeyi bekleyeceğinden daha çok insan vardı. Çoğu ayaktaydı, küçük gruplar halinde toplanmış, fısır fısır konuşuyorlardı. Gökhan gelince sustular, dikkatleri ona yöneldi. Gökhan olağanüstü bir durum seziyor ama ne olduğunu kestiremiyordu. Onu getiren polis, Nurettin Eğriboyun'la konuştuğu sorgu odasına götürüp bıraktı. Orada da yarım saat kadar bekledi Gökhan. Hiç sesini çıkarmadı, neredeyse hareketsiz bir halde oturdu sandalyesinde. Arada kapının önünden koşar adım geçenler duyuluyordu ama hiçbiri odaya girmiyordu. Neden sonra kapı açıldı, Adil Buldan içeri girdi, ağır adımlarla karşısına geçip oturdu, soğuk bakışlarını Gökhan'a dikti.

"Arkadaşların dışarıda seni bekliyorlar."

"Kaç kişi gelmiş?"

Adil Buldan güldü, "Çok merak ediyorsun değil mi?"

"Yoo! Nasıl olsa çıkınca göreceğim."

"Savcı Bey'le görüştüm az önce. Alınan ifadenin yeterli olduğunu düşünüyor. Tutuklanma talebinde bulunmayacağını söyledi."

"Öyleyse artık gidebilirim herhalde. Değil mi?" dedi Gökhan, kalkmaya yeltendi. Komiser eliyle dur işareti yaparak onu oturttu.

"Bak evladım, anladım, muhitinde sayılan, sevilen bir insansın. Ama yanlış bir yola girmişsin. İnsanlara kötü örnek oluyorsun. Böyle gidersen sonun fena olacak."

"Bu laflardan korkacağımı mı sanıyorsunuz? Sizin elinizde sadece silahlar var. O silahlara sahip olduğunuzu sanıyorsunuz. Oysa onlar da demirden yapılmıştır. Maddedir sonuçta. Maddenin yegâne sahibi de Allah'tır."

"Ben bir abin olarak uyarıda bulunuyorum. Bak, hepimiz Allah'a inanıyoruz, elhamdülillah Müslümanız. Ama 'Allah'la konuştum' diye ortalıkta dolaşan her kendini bilmeze müsaade edecek olursak, bu memlekette dirlik, düzen kalmaz."

"Sizden müsaade falan istemiyorum. Bana güç veren Allah'tır, kimsenin iznine ihtiyacım yok. Dostlarım beni anlıyorlar. Siz de dinleseniz; kulağınızı, kalbinizi açsanız, siz de anlayacaksınız."

Komiser Adil Buldan, derin bir of çekti, arkasına yaslandı. "Pekâlâ delikanlı, gitmekte serbestsin."

Gökhan, eşyalarını aldı, polislerin sessiz bakışları arasında polis merkezinin kapısına doğru yürüdü. Perşembe toplantılarından tanıdığı birkaç simaya da rastladı polislerin arasında, başıyla selamladı onları. Binanın çıkış kapısına doğru giden merdivenden inerken, dışarıdaki kalabalığı ilk kez gördü. Gökhan'ın kapıdan görünmesiyle birlikte tezahüratlar ve alkışlar yükseldi.

Karakolun önündeki küçük meydan tamamen dolmuştu, arka sokaklara doğru taşmıştı kalabalık. Birkaç yüz kişi vardı dışarıda. Alkışlar ve ıslık sesleri arasında kalabalığın içine doğru ilerledi Gökhan. Ali Cemal'i gördü, kucaklaştılar. Yanındakilere tutunarak bir bankın üstüne çıktı.

"Hoş geldiniz," diye bağırdı. Tekrar alkışlar yükseldi. Birisi, nereden aklına geldiyse, "Semavi, Semavi" diye tempo

tutmaya başladı, diğerleri de ona katıldı, "Semavi" sesleriyle inlemeye başladı meydan.

"Benim süper güçlerim yok. Benim süper gücüm sizlersiniz. Siz beni yalnız bırakmadığınız sürece kimse önümüzde duramaz. Allah'tan yolunuzu aydınlatması için mucize beklemeyin. Varlığın kendisi mucizedir. Zamanın varlığıdır, hareketin varlığıdır mucize. Hiç kimseden korkunuz olmasın. Şeytan korkudan beslenir. Bizim gücümüz Allah'tan geliyor. Allah'ın kudreti karşısında hiçbir güç duramaz. O güç her şeyden büyüktür. Allah her şeyden büyüktür. Allahü ekber!"

Kalabalık birkaç kez tekbir getirdi Gökhan'ın ardından. O sırada, polis merkezinin yanındaki sokağa bir çevik kuvvet otobüsünün yanaştığı görüldü. Ön kapısı açıldı, sadece bir komiser indi otobüsten, polis merkezine doğru yürüdü, kapıdaki memurlarla konuştu. Kalabalık, çevik kuvvetin geldiğini görünce sessizleşti hafiften, fısıldaşmalar başladı. Gökhan hâlâ bankın üstünde duruyordu, dikkatle gelişmeleri izliyordu. Kalabalığın gözü Gökhan'daydı, kimse yerinden kıpırdamıyordu. Adil Buldan'ın polis merkezinden çıktığını gördü Gökhan, çevik kuvvet komiseriyle kapının önünde bir süre konuştular, sonra birlikte otobüse doğru yürüdüler.

O arada "Gökhan! Gökhan!" diye gür bir ses duyuldu arkalardan. Kalabalık iki yana açıldı, Ekrem Boştekin ve arkasında Haydar yol kenarında, siyah bir arabanın önünde duruyorlardı. Ekrem elini kaldırarak Gökhan'ı yanına çağırdı. Gökhan banktan indi, "gel benimle" anlamında Ali Cemal'in sırtına vurarak Ekrem'in yanına doğru yürüdü, Ali Cemal de onu takip etti. Ekrem de birkaç adım yaklaştı, Gökhan'a parmağıyla, kulağını yaklaştırmasını işaret etti:

"Topla adamlarını, siktir git. Yoksa çok fena dalacağız, kan gövdeyi götürecek. Anladın? On dakika içinde boşalsın burası. Tamam?"

Gökhan cevap vermedi. Ekrem döndü, Haydar'la birlikte siyah arabalarına bindiler ve gittiler.

"Ne yapacağız abi?" dedi Ali Cemal.

Gökhan çevresine bakındı, bir düşündü, "Mahalleye dönelim," dedi.

Ali Cemal, "Mahalleye dönüyoruz arkadaşlar," diye bağırarak Gökhan'ın emrini duyurdu. Topluluk küçük gruplar halinde, sessizce meydanı terk etti. Ormancılar'dan gelenler mahalleye doğru hareketlendiler, diğerleri de geldikleri yerlere doğru dağıldılar.

32

Mahallede; vakit geç, hava soğuk olmasına rağmen, bayağı bir insan sokakta Ümraniye'den gelenleri karşılamak üzere bekliyordu. Ali Cemal, yol boyunca, polisleri nasıl sıkıştırdıklarını ballandıra ballandıra anlatmıştı. "Arkadaşımızı hangi suçtan gözaltına aldıysanız, biz de aynı suçu işledik, bizi de gözaltına alın," gibi şeyler demişti Ali Cemal. Dışarıdaki kalabalık büyüdükçe, karakoldaki hareketlilik de artmıştı. Gökhan, dışarıda toplananlar sayesinde mi serbest bırakıldığından emin değildi, muhtemelen kimse gelmeseydi de ifadesini alıp bırakacaklardı. Ama bu şüphesini yansıtmadı yanındakilere. Topluluğun gücünü hissetmesini istiyordu. Birlikte olduklarında daha büyük şeyler başarabileceklerini kavramalarını istiyordu.

Ali Rıza Bey de sokaktaydı, onu görünce yanına gitti Gökhan, kucaklaştılar. Hayatında ilk kez Merve'nin babasıyla kucaklaşıyordu. "Merve de çok merak etti seni, evde şimdi," dedi Ali Rıza Bey. "Tamam, siz eve geçin, ben birazdan uğrarım," dedi Gökhan.

Sokakta, mahallenin gençleriyle bir süre sohbet etti. İçeride neler yaşadığını merak ediyordu çoğu. Gökhan pek fazla

bir şey söylemedi, Nurettin Eğriboyun'un ziyaretinin ayrıntısına da girmedi. Birtakım güç sahibi insanların, onları kendi emirleri altına almak istediklerini söyledi sadece. Ama kötülükle mücadele ederken, Allah'tan başka rehberleri olamazdı. Dünya bu kadar haksızlık, ahlaksızlık ve zulümle doluysa, bunun sorumlusu her şeyden çok bu dünyayı yönetenlerdi. Zorbaların emrine girmek, Şeytan'ın emrine girmekten farksızdı. Allah'ın gücü arkalarındayken kimsenin kollamasına ihtiyaçları yoktu. Onu kimse korkutamazdı, kimse sindiremezdi. Gökhan'ın sözleri diğerlerini iyice heyecanlandırdı, öyle ki sonrasında onları yatıştırıp, evlerine gidip yatmaya ikna etmekte zorluk çekti Gökhan.

Bir saat kadar sonra Mervelerin kapısını çaldı. "Kusura bakmayın, arkadaşlar lafa tuttular, saat geç oldu ama uğrayacağıma söz verdiğim için geldim yine de."

"Estağfurullah evladım, buyur, geç içeri."

Merve, diken üstünde Gökhan'ı beklemekteydi. Çekingence kucaklaştılar. Merve'nin anne ve babasıyla birlikte salonda oturdular bir süre. Gökhan onları rahatlattı olabildiğince, sadece ifade almak için götürüldüğünü, endişe edecek bir şey olmadığını anlatmaya çalıştı. Merve pek bir şey söylemiyordu. Sonunda, "İçeride konuşalım mı biraz?" diyerek Gökhan'ı odasına çağırdı, babasına da bakıp onayını istedi bir yandan. Babası başıyla onayladı. Birlikte Merve'nin odasına geçtiler, yatağın üstüne yan yana oturdular.

"Çok endişeleniyorum Gökhan, sen önemli bir şey değil diyorsun ama seni takibe aldılar, baksana. Haksızlığa karşı çıkmaktan falan bahsediyorsun, seni bozguncu diye, terörist diye suçlarlarsa ne yapacaksın?"

"Biz iyiliğin, doğruluğun tarafındayız Merve. Allah'ın bana emrettiği bir yol var önümüzde. Ne yapalım yani, Allah'tan değil de kuldan mı korkalım? Ayrıca, onların aralarında bile

beni anlayan bir sürü insan var. Karakoldaki polislerin birçoğunu halı sahada görmüştüm daha önce. Dünyayı kötülük yönetiyor olabilir ama insanların içinde iyilik var. Hakça bir dünya özlemi var herkeste. Ben bunu görebiliyorum. Giderek daha çok insan katılacak bize. Hiç kimseden korkmamız gerekmiyor."

"Öyle diyorsun ama yine seni almaya gelirlerse ne yapacaksın? Alıp hapse atarlarsa..."

"Ne kadar güçlü olduğumuzu, ne kadar birbirimize bağlı olduğumuzu göstereceğiz. Hiç şüphen olmasın, Allah yolumuzu açık edecek. Bana güvenmen lazım."

"Sana güveniyorum," dedi Merve. "Ne olur dikkatli ol. Aklını kullan. Kendini tehlikeye atma. Hak yolunda yürüyebilmek için de özgür olman lazım. Dikkatli adımlarla ilerle. Eminim Allah da senden böyle yapmanı bekliyordur."

Gökhan güldü, Merve'nin elini tuttu. Sessizce oturdular bir süre. "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi Gökhan.

"Neymiş?" dedi Merve endişeyle.

"Kübra'dan artık mesaj gelmiyor."

"Nasıl yani?"

"Bayağı gelmiyor işte. Üstelik soltaçtaki Kübra profili de, mesaj geçmişi de silinmiş. Hatta onunla birlikte bizim maneviyat grubundaki bir sürü profil de yok olmuş."

"Önceki mesajlar da kayboldu yani, öyle mi?"

"Evet... Yani hayır, hepsini deftere geçirmiştim. Ama soltaçta hiçbiri görünmüyor artık."

"Ne zaman oldu bu?"

"Kuşçu'nun kahvesindeki toplantıdan sonra. En son orada Mahmut Amca'yla ilgili mesaj geldi. Sonra da o şey oldu... Biliyorsun işte. O zamandan sonra bir daha mesaj gelmedi.

Bir süre sonra baktığımda öncekilerin de silinmiş olduğunu gördüm."

"Ne demek bu peki?"

"Sence ne demek?"

"Bilmiyorum," dedi Merve. Bir süre düşündü. "Orada," dedi, "yani kahvehanede, en son, senin dediklerini tüm telefonlardan birden duyurmuştu, değil mi? Senin sözlerindi onlar. Yani, sana mesajını verdi ve sen de o mesajı aldın. Artık sana kalıyor her şey. O'nun mesajını herkese duyurmak ve O'nun yolunda yürümek sana kalıyor. Senin sözlerini tekrarlaması bu anlama geliyor. Sana söyleyeceği her şeyi söyledi. Bundan sonrasını sana bırakıyor."

Merve bu dediklerine gerçekten inanıyor muydu yoksa Gökhan'ın duymak istediği şeyleri mi söylemişti bilinmez, ama bunları duyunca Gökhan'ın yüzüne coşkulu bir tebessüm yayıldı, "Evet, bence de öyle Merve," dedi. "Böyle düşüneceğini biliyordum. Biliyordum, sen benim için doğru kişisin."

"Gökhan, ben senin için doğru kişi olmak istemiyorum. Beni sevmeni istiyorum," dedi Merve, hüzünlü sesiyle.

Gökhan Merve'nin ellerini tuttu, dizlerinin üstüne çöktü. "Merve, seni seviyorum. Seni seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Merve tutkuyla sarıldı Gökhan'a, gözlerinden yaşlar boşandı. "Ah Gökhan! Başka ne yapabilirim ki!"

Sen Kendini Ne Sandın Kübra?

33

Datakraft şirketinde, yüklü miktarda yatırım ve geceli gündüzlü uğraşlarla hayata geçirilen, ancak başarı mı yoksa fiyasko mu olduğu anlaşılamayan, yapılan satışlara rağmen hâlâ masrafını karşılayamadığı için rafa kaldırılması an meselesi olan KUBRA projesini kurtaran gelişme, şirketin ikinci yılının sonbaharında yaşandı. Selim'in geliştirmesini yürüttüğü yatırım danışmanlığı paketi, bir nevi sıçrama yaparak, test verileri üzerinde çok yüksek başarı oranlarına ulaştı. Selim de dâhil, kimse bunun nasıl olduğunu tam anlayamamıştı, sadece bunun eninde sonunda olacağını baştan beri söyleyen Berk, öngörüsünün haklı çıkmasının keyfini çıkarıyordu.

Bu paket, gündelik hisse senedi borsası gibi kısa vadeli hedeflerden ziyade, daha uzun vadeli ve genel kapsamlı tavsiyeler üretecek şekilde eğitilmişti, belli bir sektöre yatırım yapmak ya da belli bir bölgede arsa satın almak gibi. Test etmek için, belli bir tarih belirliyorlar, KUBRA'yı o tarihten önceki verilerle eğitiyorlar, o tarihten sonrasına ait öngörülerde bulunmasını bekliyorlar ve öngörüleri gerçekleşenlerle karşılaştırıyorlardı. Bu karşılaştırmalarda, uzun süre yüzde 55 ile 60 arasında seyreden başarı oranları, bir anda yüzde 80'lerin üzerine çıkmıştı. Bu, şu anlama geliyordu: Datakraft hisselerinin çoğunu elinde tutan (ve kendi en büyük hissedarlarının da Muzaffer Tosköylü olduğu) menkul kıymetler şirketleri, başlangıçta yapılan ortaklık anlaşmasında taahhüt ettikleri üzere paketi satın alacaklar ve onu kullanarak elde ettikleri gelirden

Datakraft'a pay vermeye başlayacaklardı. Onlar açısından bir ceplerinden diğerine para aktarmak gibiydi ama Datakraft'a para akmaya başlayacağından, şirket için önemliydi. Daha önceki küçük çaplı satışlardan farklı ölçekte bir gelişmeydi bu. KUBRA, dolaylı olarak gelir sağlayacak hizmetler üretmektense, doğrudan para kazanmaya yönelik çalışacaktı artık. Nitekim, Berk ve Selim hemen, yüksek miktarlı (ekibin diğer elemanları da biraz daha düşük miktarlı) primlerle ödüllendirildiler.

Uzun süreli stresli çalışmanın üzerine gelen bu olumlu gelişme, Berk'te de Selim'de de büyük bir rahatlama yaratmıştı. Berk yarı tatil moduna geçmişti, hem maddi açıdan rahatladığı için, hem de bu alım-satım mevzuları zerre kadar ilgisini çekmediği için. Şirkete haftada bir iki kere uğruyor, kalan zamanını çizgiroman okuyarak ve İstanbul'u gezerek geçiriyordu. O sıralarda, kıpkızıl saçları, sakalları ve kirpiklerinden yüzü gözü zor seçilen Gordon adlı bir İskoç İngilizce öğretmeniyle takılmaya başlamıştı. Beyoğlu bölgesindeki, sayıları hiç de az olmayan gey barları keşfe çıkıyorlardı birlikte. Berk, gece hayatına hiçbir zaman düşkün olmasa da; İstanbul'un, burada yaşadığı zamanlarda hiçbir temas kurmadığı gey cemaatini keşfetmek onu heyecanlandırmıştı.

Berk'in hiç tarzı olmasa da Gordon'la bir tür açık ilişki halindeydiler. Daha doğrusu Gordon'un elinden bir uçanla bir kaçan kurtuluyordu, Berk de buna ses çıkarmıyordu. Normalde, iki kereden fazla görüşülüyorsa bunun bir ilişki olduğunu varsayardı ve ilişki içinde olduğu birinin başkalarıyla da birlikte olmasına tahammül etmezdi. Ama, belki de bilinçaltında İstanbul'daki hayatını geçici gördüğünden, Gordon'la bu şekilde takılmaya itirazı yoktu. Zaten ağzından çıkan üç kelimeden ikisini anlamıyordu, bu şartlarda çok derinlikli bir ilişki kurmaları beklenemezdi. Gordon açısındansa, Berk, hayatında olmasından mutluluk, hatta gurur duyduğu bir arzu nesnesiydi. Özellikle, İngilizceyi iç gıcıklayan bir aksanla ve

(çoğunlukla ders kitaplarından öğrendiği için olsa gerek) kitap gibi konuşuyor olmasını çok seksi buluyordu.

Selim, yatırım danışmanlığı paketi için hâlâ yoğun çalışmak zorunda olduğundan, şirketten uzak kalma lüksüne pek sahip değildi. Okay, Suray ve diğer finansal danışmanlarla birlikte, geliştirmekte oldukları paket üzerinde hâlâ yapacak çok işleri vardı. Yine de önceki aylara göre epey rahatlamıştı. Hatta işlerin az çok düzene girmesi, Deniz'le birlikte, ailelerinin ve arkadaşlarının, artık yavrulama vakti geldiği yönündeki telkinlerini giderek daha çok ciddiye almalarına neden olmuştu. Ufaktan korunma tedbirlerini askıya almaya başlamışlardı. Deniz hâlâ kendini böyle bir adıma hazır hissetmiyordu, ama ne zaman hazır olacağını da bilmediğinden, daha doğrusu hiçbir zaman hazır olmayabileceğini bildiğinden, işi biraz şansa bırakmıştı.

Hâlâ eski tempoda, hatta daha da sıkı çalışan tek kişi ise Adem'di. Hem Selim'le birlikte mesai harcaması gerekiyordu, hem de projenin genel ilerleyişi az çok onun sorumluluğundaydı. Bir bankada yüksek maaşlı bir iş bulunca, kendini işlevsiz hissettiği Datakraft'tan ayrılan Ender'in gidişi de işini kolaylaştırmamıştı. Ürün haline getirdikleri paketlerin yanı sıra, KUBRA'nın genel anlamda kendini eğitmesi sürüyordu. Özellikle doğal dil işleme konusunda önlerinde uzun bir yol vardı. KUBRA hâlâ konuşulanları ve yazılanları anlama konusunda insan zekâsının çok gerisindeydi. Berk artık pek ortalarda görünmediği için bu işlerin sorumluluğu da Adem'e düşmüştü. Aslında ona bağlı bir yazılım geliştirme ekibi de vardı, ama elemanların hiçbiri BB'lerin mantığını tam olarak kavrayamadığı için, onların yazdığı kodları gözden geçirmek ve epey bir yerini düzeltmek zorunda kalıyordu. Sık sık da, düzeltmekle uğraşmaktansa doğrudan kendisi yazmayı tercih ediyordu. Geceleri de, bir yandan Berk'in doktora tezini, diğer yandan KUBRA'nın çekirdek kodunu inceliyor; Berk'in

kurduğu mantığı çözmeye çalışıyordu. Çalışmak ona daha fazla çalışma enerjisi veriyordu. Ona da yüklü bir prim verilmişti ama tümünü, anne-babasının da teşvikiyle, Sarıyer taraflarındaki bir sitede bir daire almaya harcamıştı. Zaten başka bir şeye harcayacak zamanı yoktu.

İktidar Makinelere meselesine gelecek olursak, Berk'le Adem'i en son Türkiye'nin farklı yerlerinde yaşayan seksen altı genç erkeğin telefonuna *"Sen farklısın"* diye mesaj göndermek gibi bir çılgınlığa onay verdikleri sırada bırakmıştık, hatırlarsanız. Ondan birkaç gün sonra da bu mesajlara gelen cevaplara baktılar. Çoğu kişi benzer şeyler yazmıştı:

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne açıdan?"

"Sen kimsin?"

"Tanışıyor muyuz?"

"Tanışalım mı?"

Bir kısmı da hiç cevap vermemişti. Bu kadarından bir şey anlaşılamayacağı belliydi. Mesaj göndermesine izin verdiklerine göre yazışmayı sürdürmesine de izin vermek zorunda olduklarını düşündüler, yoksa ilk gönderilen mesajın da bir anlamı kalmayacaktı. Böylece bir adım daha ileri gittiler ve Kübra'nın bu kişilerle yazışmasını serbest bıraktılar. Adem yazışmaları takip etti bir süre, hatta ilgisini çekenleri Berk'e de gönderdi. Ama işlerin yoğunlaşmasıyla, bu teste olan ilgileri ve ayırabildikleri zaman giderek azaldı. Sonunda, bir şekilde, gündemlerinden tamamen düştü ve Kübra'yı kendi haline bıraktılar.

34

Elbette, tabiat kanunları gereği, işlerin hep yolunda gitmeyeceği belliydi. Nitekim, ilk sattıkları insan kaynakları paketini alan telekomünikasyon şirketinde, işten çıkarılan bir çalışanın

şirkete açtığı dava sonrası, şirketin de Datakraft'a dava açmaya hazırlandığını öğrenmeleriyle güzel günler son buldu.

Görkemli yüzüncü yıl kutlamalarını takip eden pazartesi günü, Nedim Pişekaroğlu, yanında şirket avukatlarıyla birlikte, söz konusu müşteri şirketin hukuk departmanıyla yaptığı uzun toplantıdan çıkıp akşam saatlerinde şirkete döndüğünde barut gibiydi. Hemen tüm ekip liderlerini (artı böyle bir ünvanı olmayan Berk'i) acilen toplantıya çağırdı. Tam çıkmaya hazırlanırken gelen toplantı davetiyle keyfi kaçan elemanlarına aldırmadan, Boğaz'a bakan toplantı odasındaki elips şekilli masanın baş köşesine geçip oturdu.

İş hayatının içindekiler bilir, mesai saatinin dışına taşan toplantılar, belli bir yönetici tiplemesinin otorite pekiştirme yoludur. Bir yandan "ben gün boyunca sizin anlayamayacağınız önemli işlerle o kadar meşgulüm ki size laf anlatmaya ancak bu saatlerde sıra geliyor" mesajı verirler, bir yandan da çalışanların kendilerine ait olması gereken zamanı gasp etmenin ve kimsenin buna ses çıkaramamasının keyfini çıkarırlar.

Ne var ki Nedim Pişekaroğlu o tarz bir yönetici değildi. Gerçekten acil bir durum olmadıkça böyle şeyler yapmazdı (ve gerçekten acil bir durum vardı). Göz göze gelmek istemeyeceğiniz sertlikte bakışlarıyla, hiçbir şey söylemeden, tüm davetliler gelene kadar bekledi, o arada gelenleri yüz ifadesinde herhangi bir yumuşama olmaksızın, başıyla selamlamakla yetindi. Herkes yerini aldığında konuştu:

"Hemen konuya gireceğim. Kurduğumuz uygulamanın, satış sözleşmesinde açıkça belirtilen, kişisel verilerin güvenliğiyle ilgili kısıtlamaları ihlal ettiği, müşterimiz şirketin sistem güvenlik birimi tarafından tespit edilmiş durumda. Buna dayanarak sözleşmeyi iptal etmek istiyorlar. Ayrıca bu durumdan kaynaklanan maddi-manevi zarara karşı bir tazminat davası açmaya hazırlanıyorlar."

"Tespit edilmiş derken... Tespit edilen şey ne?" dedi Selim.

Şirketin bilişim hukuku konusunda uzman avukatı Saygın cevapladı: "Çalışanların değerlendirmelerinde, uygulamamız tarafından açıklama veya gerekçe olarak sunulan cümlelerde değinilen bazı bilgilerin, ancak kişilerin şahsi sosyal medya hesaplarından, bazılarının da özel yazışmalarından elde edilebileceğini fark etmişler."

"Nasıl yani? Örnek var mı elinizde?"

"Evet, birçok örnek var," dedi Saygın. Elindeki dosyayı açarak içinden bir tomar kâğıt çıkardı. Sonraki yirmi dakika boyunca Selim'le birlikte örnekleri incelediler. Selim, benzerlikleri şaşırtıcı bulsa da, güvenlik ihlali olduğuna dair somut bir kanıt olmadığı kanaatindeydi.

"Kübra, izinsiz olarak bazı kaynaklara eriştiyse, bunu sistem loglarından görebiliyor olmalılar. Buna dair bilgimiz var mı?"

"Onu bilemiyorum, öyle bir konuşma geçmedi. İsterseniz teknik ekiplerin bir araya geleceği başka bir toplantı düzenleyebiliriz."

"Kübra, açık kaynaklardan da hiç tahmin edemeyeceğiniz çıkarsamalar yapabilir," diye araya girdi Berk. "Henüz öyle bir seviyede olduğunu düşünmüyoruz ama teorik olarak, kişilerin özel yazışmalarına ya da şahsi verilerine hiç bakmadan da bazı keşifler yapması mümkün. Burada potansiyel olarak sınırsız bir zekâdan bahsediyoruz, umarız farkındasımzdır."

"Berk Bey, bu anlattıklarınızı, Türkiye Cumhuriyeti'nin bir hâkimine de anlatmanız gerekebilir. O zaman geldiğinde Kübra'nızın müneccim bokuyla beslenmediğini nasıl kanıtlayacaksınız, merak ediyorum," dedi Nedim Bey, sesini hafifçe yükselterek. Ardından gelen gülüşmeler yüz ifadesini zerre yumuşatmadı.

Sessizlik tekrar sağlandığında, "Elimden geleni yaparım," dedi Berk. "Şu anda, incelemeksizin, daha fazla bir şey söylememiz zor."

San Kil Mun, konuşmalardan (ve belki biraz da gülüşmelerden) iyice huzursuzlanmıştı, cam çiğniyormuş gibi bir sesle Korece konuşarak lafa girdi. Bum Kun Ça, sakin sakin tercüme etti: "Güvenlik ihlali hafife alınamaz. Hemen araştırılmaya başlanmalı, diyor Bay Mun."

Kendi dilinde en az beş-altı cümle söylemiş olan San Kil, çevirinin bu kadar kısa olmasından huylandı, Bum Kun'un kulağına eğilerek sertçe bir şeyler söyledi. Zavallı Bum Kun'un, aynı dilde olmasına rağmen kulağa çok daha yumuşak gelen sesiyle kendini savunmaya çalıştığı duyuldu.

Nedim Bey, Korelilerin fısıldaşmasını bastıracak şekilde, "Bay Mun çok haklı," dedi. "Eğer bir açığımız varsa hemen kapatmalıyız. Hemen, şimdi, bunu araştırmak üzere bir ekip kuralım. Yarın sabahtan itibaren, bu konuyu ilk önceliğimiz olarak ele alalım."

Böylece, üç yazılımcıyla San Kil'in ekibinden bir güvenlik uzmanından oluşan bir ekip, KUBRA'nın, insan kaynakları paketi üzerinden gelen talepler doğrultusunda aldığı tüm aksiyonları tek tek incelemek ve eriştiği kaynakları belirlemek üzere tahsis edildi.

Aşağı yukarı bir haftalık çalışmanın sonunda bir toplantı daha yapıldı. Olası güvenlik ihlalini araştıran ekip, iki önemli bulguya ulaşmıştı. Birincisi, KUBRA'nın sahte profillerle açtığı sosyal medya hesapları sayesinde veri toplamasıydı. Hepsi birbiriyle arkadaş ve yeterince kalabalık olan grupları hedef alıyor, bunların ortak özelliğini (bu, büyük çoğunlukla, ya birlikte gittikleri okul ya da birlikte çalıştıkları iş yeri oluyordu) tespit edip o ortak özelliğe sahip gibi görünen profiller üretiyor ve gruptakilere arkadaşlık isteği gönderiyordu. Birkaç tanesi pek

dikkat etmeden kabul ederse, diğerleri ortak arkadaşları arasında bu ilk kabul edenleri gördükleri için, bir zaman tanıştıkları ama iz bırakmayan biri olduğunu ve kabul etmezlerse ayıp olacağını düşünüyorlar ve daha kolay kabul ediyorlardı. Tespit ettiği gruplardan bazıları birbiriyle kesişebiliyordu tabii, bu durumda aynı kişinin farklı gruplarla paylaştıklarına da erişebiliyordu KUBRA. Böylece sosyal medyaya bir şekilde bulaşmış herkesi adım adım takip edebiliyordu. İşin Datakraft açısından (düşündürücü olmakla birlikte) güzel tarafı, bunda yasadışı bir şey olmamasıydı. Kişiler, KUBRA'nın oluşturduğu profillerle, kendi bilgilerini, bilerek ve isteyerek paylaşıyorlardı. Bunu yaparken, bunların otomatik açılmış hesaplar değil gerçek insanlar olduğunu varsayıyorlardı büyük ihtimalle, ama bu ayrıntının yasal olarak bir önemi yoktu. Çünkü hiçbir sosyal medya platformu, üye profillerinin gerçek hayatta var olan insanlara ait olduğunu garanti etmiyordu.

İkincisi ise, dava konusu şikâyetlerle ilgisini tam olarak çözemedikleri, ama yasal olarak daha riskli bir durum yaratan bir bulguydu. Çalışanların cep telefonlarında, KUBRA'nın oluşturduğu, kendi başına çalışan bilgi birimi paketlerinden oluşan KUP (*knowledge unit package*) dosyaları bulunmuştu. Bu dosyalar, cep telefonu kullanıcısına hiçbir şekilde görünmüyordu ve telefonun belleğini işgal ettikleri belli olmuyordu. Kullanıcı ihtiyaç duyduğu anda bu alan boşaltılıyordu. O yüzden telekomünikasyon şirketindekiler de (henüz) bu durumun farkına varmamışlardı. Normalde KUBRA, en baştan beri, dünya üzerinde birçok cep telefonunun belleğini (ve işlemcisini) kullanıyordu, ama bunun sadece cep telefonunun bu şekilde kullanılmasını kabul eden kişilerin telefonlarında yapılabilmesi gerekiyordu. Yani telefonun sahibinden açıkça onay alınması gerekiyordu. Görünen o ki, KUBRA bu kuralı çiğnemişti.

Toplantının, San Kil Mun'a bağlı sistem güvenlik uzmanı Min Sik Çoy'un bu ikinci bulguyu açıklamasından sonraki kısmı, çok hararetli geçti. Tartışma özellikle Berk'le Deniz arasında cereyan etti, onları uzlaştırmaya çalışan Selim de sık sık müdahalede bulundu.

Deniz, KUBRA'nın açtığı sosyal medya hesaplarını hemen kapatmaları gerektiğini söylüyordu. Buna hem Berk hem Selim karşı çıktı. Bunu fark ederlerse Datakraft suçu kabullenmiş durumuna düşerdi. Ayrıca buradan gelen bilgilerin değerini küçümsememek gerekirdi. Yasalar dâhilinde olduğu sürece, neden önemli bir kaynaktan vazgeçsinlerdi?

Deniz ise, KUBRA'nın yasalar dâhilinde çalışacağından artık emin olamayacaklarını iddia ediyordu. Açıkça verilen bir kısıtlamayı hiçe saymıştı, bu durumda onu kurallarla ve yasalarla kontrol etmeleri mümkün olmayacaktı belki de.

Berk, KUBRA'nın ona dışarıdan verilen bir kuralı görmezden gelme gibi bir karar almasının mümkün olmadığını söyledi. Çünkü, "Bunu ancak bizi kandırmak için yapmış olabilir. Oysa, onun bizim verdiğimiz hedef dışında bir gündemi yok. Yani hedefe ulaşmaktan sağlayacağı, o hedefin kendisini aşan bir fayda yok. Bizi kandırmaya çalışmak için bir nedeni yok yani."

"Kendisini olduğundan başarılı göstermek istemiş olamaz mı? Şirket zor durumdaydı ve eğer o proje başarılı olmasaydı, bir ihtimal, sözleşme sonlandırılacaktı ve bu da Kübra'nın sonu olacaktı, öyle değil mi? Kendini korumak için böyle bir şey yapmış olamaz mı?"

"Denizciğim, onda hayatta kalma içgüdüsü gibi bir şey yok. O, bizde var sadece. Biz ona bir görev verdiğimizde, kuralları ve kısıtlamalarıyla birlikte veriyoruz. Eğer kuralları çiğnerse, görevi de başarısızlığa uğratmış olur. Çünkü başarıyı

bu şekilde tanımlıyoruz. Hedefe ancak kısıtlamalar dâhilinde ulaşılırsa görev başarılıdır. Rakibinin vezirini çaktırmadan alıp cebine atarak satranç oyununu kazanabilir misin? Rakibin fark etmese bile, öyle bir şey yaparsan o oyun artık satranç olmaktan çıkar."

"Peki böyle bir şey nasıl olmuş olabilir sence?" dedi Selim.

"Bilemiyorum, bir tür arka kapı bulmuş olmalı."

"Nasıl yani?"

"Yani, kendi değerlendirmesine göre yasadışı veya kuraldışı bir şey yapmadan, bu dosyaları yerleştirmenin bir yolunu bulmuş olmalı."

"Nasıl yaptığının ne önemi var?" dedi Deniz. "Kendin söylüyorsun işte. Biz ne kadar kısıtlama verirsek verelim, kendisi bunu aşmanın bir yolunu bulabilir, dolayısıyla onu kontrol ettiğimizden asla emin olamayız."

Berk sessiz kaldı. Selim, "Öncelikle bunu nasıl yaptığını bulmalıyız," dedi. "Sonra güvenliği sıkılaştırmak için neler yapabileceğimizi konuşuruz."

"Bence onu hemen durdurmalıyız," dedi Deniz. "Yoksa yavaş yavaş bir canavara dönüşecek. Siz de farkındasınızdır herhalde."

"Biraz abartmıyor musun, hayatım?" dedi Berk. "Evet, biraz hızlı büyüdük, belki biraz da dikkatsiz davrandık, güvenlik açıkları oluştu. Şimdi, tam para kazanmaya başlamışken, durdurmak da nereden çıktı? Açıklarımızı kapatacağız ve yolumuza devam edeceğiz."

Deniz sinirle ayağa kalktı, "Nasıl biliyorsanız öyle yapın. Sonra bana gelip bu işten nasıl sıyrılacağız demeyin ama," dedi, odadan çıktı. Selim de Berk'le bir süre bezgin bezgin bakıştıktan sonra peşinden gitti.

35

Bu tartışma yüzünden, o akşam, neredeyse önceden kararlaştırdıkları akşam yemeğini iptal edeceklerdi. İşten konuşmama şartıyla, planlandığı gibi birlikte yemek yemeye ikna oldular sonunda, Selim, Deniz, Berk ve... Gordon.

Berk'in erkek arkadaşını, eski dostlarıyla tanıştırmak gibi bir hevesi yoktu aslında. Bu buluşma daha çok Gordon'un girişimiyle gerçekleşti. Onun da ilişkiyi başka bir seviyeye taşıma gibi bir gündemi yoktu, sadece uzun bir turistik macera olarak gördüğü İstanbul hayatını daha da renklendirmek için olabildiğince çok kişiyle tanışmak istiyordu. Berk, kaçınılmaz olarak sık sık Selim ve Deniz'den bahsettiği için, bir yerden sonra Gordon onlarla tanışmayı talep etti ve böylece, Selim'le Deniz'in Kalamış'taki (yeni) evlerine yakın olduğu için ara sıra gittikleri bir Japon restoranında buluştular.

Gordon'un kişiliği, bizim karamsar ve gergin Türklerle taban tabana zıttı. Yaşam bir serüvendi onun için. Türkiye'ye gelmeden önce, Malta'da, Yunanistan'da ve İsrail'de yaşamıştı. Şimdi buradaydı, yarının ne getireceğini bilemezdi. Herkese âşık olabilir, herkesi sevebilirdi. Hayat sevmek, sevilmek ve sevişmek için vardı.

Deniz fark ettirmemeye çalışsa da Gordon'dan pek hazzetmemişti. Belki de gün içindeki tartışma yüzünden hâlâ sinirli olmasının payı vardı böyle hissetmesinde ama bu tarz mesnetsiz iyimserliği de oldu olası sıkıcı bulurdu. Gereksiz yere sinkaflı (daha doğrusu, bu bağlamda, fekaflı) konuşmasından da rahatsız olmuştu. Selim ise Gordon'la pek ilgilenmiyordu. Berk'in pek çok erkek arkadaşıyla tanışmıştı bugüne kadar. Büyük olasılıkla kalıcı olmayacak birini yakından tanımak için boşa enerji harcamaması gerektiğini öğrenmişti. Arada küçük esprilerle muhabbete katıldığı oluyordu ama dikkatini daha çok suşilere ve saşimilere yöneltmişti.

Genelde Gordon'a ayıp olmasın diye, konuşma dilini İngilizce tutmaya çalışsalar da, kaçınılmaz olarak sık sık onu dışlayan, üçlü Türkçe muhabbetler dönüyordu. Gordon'un pek umrunda değildi gerçi, diğerleri Türkçe konuşurken boşta kalan vaktini sağa sola bakınıp beğendiği oğlanlara (ve bazen de kızlara) gülücükler dağıtarak geçiriyordu.

Birlikte bir şişe şarap devirdikten sonra, Selim ve Gordon birayla, Berk Moskova katırı kokteyliyle, Deniz soda-limonla devam etti ve buzları biraz daha eritip muhabbeti koyulaştırdılar. Yemeğin sonunda Gordon, hep birlikte Kadıköy barlarında takılmaları yönünde ısrarlı davetlerde bulundu ama Deniz yorgun olduğunu söyleyerek eve gitmek istedi, Selim de ona uydu. Berk, çok havasında olmasa da eve yalnız gitmek istemediği için, Gordon'la Anadolu yakasının gece hayatına daldı.

Aynı saatlerde, Datakraft'ın karanlık ofislerinde tek başına çalışan biri vardı. Adem, toplantıda, KUBRA'nın sahte sosyal medya hesapları açması konuşulurken, kaçınılmaz olarak birkaç aydır kendi haline bıraktıkları *Power to the Machines* testini hatırlamıştı. Bu testi çalıştırdıklarında KUBRA'nın yapmak istediği ilk şey, bir dizi sosyal medya hesabı açmak olmuştu, hatırlarsanız. Adem, o zaman bunun önemini tam olarak kavrayamadığını fark etti toplantıda. Çıkar çıkmaz da, bu testle ilgili son durumu incelemeye koyuldu. Kübra adlı bir karakterin ağzından, seksen altı genç erkekle paralel şekilde sürdürülen yazışmaları birkaç hafta boyunca gözlemişti zamanında, sonra bir daha bakmamıştı. Şimdi baktığında, bu seksen altı sayısının yavaş yavaş azaldığını ve ikinci ayın sonunda bire düştüğünü gördü. O zamandan beri tek bir kişiyle yazışmıştı Kübra. Soltaçta Semavi adıyla açılmış bir hesaptı bu.

Adem, Kübra'nın gönderdiği mesajlara baktı. O kadar tuhaftı ki gördüğü şeyler, bu cümleleri nasıl kurduğunu merak etti. Arkasındaki bilgi birimlerini sorgulayarak, KUBRA'nın yürüttüğü mantığı çözmeye çalıştı. Sorun şuydu ki KUBRA

o sıralarda yıkım modunda çalışıyordu, dolayısıyla, her bir mesajı gönderdikten sonra, bunu tamamlanmış bir mini görev olarak kabul ettiği için, bir daha kullanmayacağını varsaydığı bilgi birimlerini siliyordu. Mesajlarda verdiği bilgilere nasıl ulaştığını çözmek mümkün olmuyordu.

Ama bilgi birimlerinin izini sürerken başka bir şey fark etti. Min Sik Çoy'un tespit ettiği KUP dosyalarının yerleştirildiği cep telefonları, telekomünikasyon şirketi çalışanlarıyla sınırlı değildi. Yüzlerce başka insanın cep telefonuna da yayılmış durumdaydı KUBRA, üstelik bu kişilerden onay alınmadığı halde. Düşündüklerinden kat kat büyük bir güvenlik ihlali söz konusuydu. Bunu görünce hemen Berk'i aramayı düşündü, ama sonra vazgeçti, sabaha bırakmaya karar verdi. Bu arada eve gidip gelerek zaman kaybetmek istemedi. Bir su sebili, bir kahve makinesi, bir televizyon, bir de oturma takımı koyarak dinlenme odası haline getirdikleri odadaki üçlü kanepenin üzerine kıvrılarak uyumaya çalıştı. Ama bir türlü uyku tutmuyordu. Aklına sık sık kontrol edebileceği başka bir ayrıntı geliyor, kalkıp masasına geçiyor, tekrar çalışmaya dalıyor, sonra uykusuzluktan başı ağırlaştığında, tekrar kanepeye yatıp uyumaya çalışıyordu. Sabah ezanı okunurken hâlâ tavanı seyretmekteydi. Bu saate kadar uyanık kalmasını hayırlı bir iş için değerlendirmeye karar verdi. Son bir gayretle kalktı, abdest aldı, sabah namazını kıldı. Sonra tekrar kanepeye uzandı ve hemen uykuya daldı.

Sabah, normal saatte işine gelenlerin çıkardığı seslerle uyandı. Başkalarına geceyi orada geçirdiğini fark ettirmeden, yüzünü yıkadı, kıyafetini düzeltti, tekrar masasına geçti. Selim geldi az sonra. Berk'in gelip gelmeyeceğini sordu ona, Selim'in bir fikri yoktu. Durumu Selim'e anlatmayı düşündü ama önce Berk'le konuşmalıydı. Çünkü Berk, Selim'e *İktidar Makinelere* testinden hiç bahsetmemiş olabilirdi, doğrudan

Selim'le konuşursa Berk'in arkasından iş çevirmiş gibi hissedecekti kendini.

Saat on gibi, daha fazla kendini tutamadı ve Berk'i aradı. Durumu kısaca anlattı. Berk, Gordon'un Galata Kulesi'ne bakan sokaklardan birindeki evinde uyumaktaydı arandığı sırada. Kalktı, hızlıca duş aldı, giyindi, toparlandı, Gordon'u uyandırmadan evden çıktı. Ofise vardığında saat on biri bulmuştu. Birlikte Adem'in bilgisayarının başına geçtiler, önceki geceden beri bulduğu şeylere baktılar.

"Söylediğim gibi abi, üç aydan fazladır tek bir kişiye mesaj gönderiyor. Ne demek olduğunu anlayamadığım bir sürü tuhaf cümle var. Bir de birileri hakkında bazı bilgiler veriyor gibi. Şuna bak mesela."

"Serhat onun öz oğlu değil," diye ekrandan okudu Berk. "Kimden bahsediyor?"

"Bilmiyorum. Ama bunun gibi bir sürü şey var. Kişisel veri güvenliğini delik deşik etmiş. Çok özel bilgiler vermiş birtakım insanlar hakkında. Biri oğlan çocuklarının mayolu fotoğraflarını biriktiriyormuş, bir diğeri bakkal dükkânında kaçak ilaç satıyormuş, bir başkası kendi karısını yavaş yavaş zehirlemiş. Yazdığı şeyler inanılır gibi değil."

"Doğru mu peki bu bilgiler?"

"Onu nereden bilebilirim ki abi? Kimlerle ilgili olduğu bile anlaşılmıyor. Arkasındaki BB'leri sorguladım, bir şekilde cep telefonlarındaki KUP dosyalarına bağlanıyorlar. Onlar da bizim sistemde kayıtlı olmayan cihazlar, başka kişilerin cep telefonları. Sana telefonda anlattığım durum işte. Yani, ister istemez şeyi düşündürüyor... Bu bilgiler, hakkında bilgi verdiği kişilerin kendi telefonlarından geliyor gibi. Ama arada bir sürü BB silindiği için tam emin olmak imkânsız."

"Peki bu, mesajları gönderdiği kişi kim? Gerçek kimliğini bulabiliyor muyuz?"

"Buldum abi. Adı Gökhan Şahinoğlu. Endüstri meslek lisesi mezunu. Ormancılar'da oturuyor."

"Orası neresi yahu?"

"Ümraniye'nin arka taraflarında galiba, ben de tam bilmiyorum. Dudullu sanayi sitesinde bir atölyede çalışıyormuş yakın zamana kadar. Şimdi de bir spor tesisi işletiyormuş."

"Peki, o ne cevap vermiş bu mesajlara?"

"Dedim ya abi. Ondan cevap gelmiyor. En son şöyle yazmış tam olarak: Kalbimi dinliyorum. Bana yardım et. Görmemi sağla."

"Neyi?"

"Ne bileyim abi! Üç ay önce yazmış bunu, ondan sonra bir şey yazmamış."

"Görmesini sağlamış mı acaba?"

"Gidip baksak mı?"

"Nereye? Ormancılar'a mı?"

"Evet."

"Oğlum saçmalama, bu hengâmede onunla uğraşacak halimiz mi var? Belli ki oralı olmamış işte herif. Şu KUP dosyalarına bakmamız lazım yalnız. Listesini çıkarabiliyor muyuz?"

"O biraz zaman alır abi. Normal cihaz listesi içinde olmadıkları için, her birinin izini sürmeliyiz ayrı ayrı. Ya da o işi otomatik yapacak bir program yazabiliriz belki. Ama o da hemen olacak iş değil tabii."

"Senin bulduklarından birkaçına bakalım mı? Oradan bir şeyler çıkabilir belki."

"Tamam. Peki bu görevi durduralım mı bu arada?"

"Hangi görevi?"

"İktidarı ele geçirme."

"Hâlâ çalışıyor mu o?"

"Eee... evet. İkimiz de durdurmadığımıza göre, çalışıyor tabii."

"E durduralım o zaman."

"Tamam abi," dedi Adem, klavyesini tıkırdatmaya başladı.

O sırada telaşla Selim geldi yanlarına. "Berk, Nedim Bey'in odasına gelebilir misin hemen?"

"Abi, acil bir işin ortasındayız, birazdan gelsem?"

"İnan bana, her neyle uğraşıyorsanız, bundan daha acil olamaz."

Berk bir şey söylemeden yerinden kalktı, Adem'e endişeli bir bakış attı. Selim'le birlikte hızlı adımlarla Nedim Bey'in odasına gittiler. Nedim Bey masasında, sinir küpüne dönmüş halde oturuyordu.

"Günaydın," dedi Berk.

"Koreliler çıkıyorlar," diye lafa girdi Nedim Bey, selamsız sabahsız.

"Çıkıyorlar mı? Dışarı mı?"

Sesini bir kademe yükselterek "Ortaklıktan çekiliyorlar," dedi.

"Ama... Nasıl olur? Sözleşmemiz var, çıkamazlar."

"Çıkarlar. Ve çıkıyorlar. Sözleşmeyi şu anda biz ihlal etmiş durumdayız. Kübra'nın izin almadan cep telefonlarını kullandığı duyulursa, itibarlarının yerle bir olacağını söylüyorlar. Aynı hizmeti başka firmalara da satıyorlar, biliyorsunuz."

"Onların geliştirdiği altyapı üzerine kurduğumuz sistemler var. Onları bize mi bırakacaklar?"

"Kendilerine ait her şeyi de götürecekler tabii ki, Berk Bey."

"Fakat... Konuşamaz mıyız? İkna edemez miyiz? Biz nasıl devam edeceğiz? Sistem onların sağladığı donanım üzerinde çalışıyor."

"Evet, konuşacağız. İkna edebilir miyiz, bilmiyorum. Ama ikna edebilmek için de çok açık ve kesin güvenlik önlemleri aldığımızı göstermeliyiz. İlk iş olarak, izin alınmadan kullanılan cep telefonlarındaki bütün dosyalan silmeliyiz. Ve bunun bir daha tekrarlanmayacağından emin olmalıyız."

"Dosyaları ancak kendi sunucularımıza kopyaladıktan sonra silebiliriz."

"Bununla kaybedecek zamanımız yok. Bir an önce bu duruma son vermeliyiz."

"Bu Kübra'yı sakat bırakmak gibi olur. BB'ler öyle rastgele silinemez, yıkım işlemi karmaşık bir süreç. Bunların her biri başka BB'lere bağlı. Silersek, zincirleme şekilde bir sürü BB kullanılmaz hale gelebilir. Bizi aylarca geriye atabilir. İzin verin, hızlıca çalışıp tümünü tespit edelim, kendi sunucularımıza kopyalayalım, sonra silelim."

"Ne kadar sürecek?"

"Bir hafta. En çok."

"Pazartesi günü toplantımız var. O toplantıda, hepsini sildik demek istiyorum. Ve yalan söylemek istemiyorum."

Berk bir yutkundu, "Tamam," dedi. "Pazartesi sabahına kadar bitiririz."

36

Beş günlük geceli gündüzlü çalışmanın ardından, pazartesi sabahı, Koreli dostlarıyla düşman olmamak üzere son bir girişimde bulunmaya hazır halde toplantı odasında yerlerini aldılar. Berk'in tespitine göre, güvenlik açığının nedeni bir tür kodlama hatasıydı. KUBRA, rastgele kişilerin cep telefonunu

kullanmıyordu, ona verilen görevler dâhilinde, ilgili gördüğü kişilerinkini kullanıyordu. Bu durumda da, nedense, kişiyle cep telefonunu birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordu, ikisini ayrı varlıklar olarak değil tek bir varlık gibi değerlendiriyordu. Bu yüzden de, bu insan-telefonlara, gerçek insanların sahip olduğu hakları layık görmüyordu ve açık onay zorunluluğu kuralını uygulamıyordu. Buna neden olan hatayı, vakit darlığı nedeniyle tam olarak çözememiş olsalar da, zaman içinde dışarıdan kodlanmış çok sayıda bilgi birimi de yumağın içinde yer aldığından, bazılarında mantık hatası olduğuna hükmetmişler ve burayı tamamen çökertmek üzere, bu akıl yürütmeye dışarıdan kuvvetli bir "hayır" cevabı vermişlerdi.

Toplantıdakiler, Berk'in açıklamalarını, amiyane (ancak analojik açıdan isabetli) tabirle öküzün trene baktığı gibi bakarak dinlediler. Selim, her zaman yaptığı gibi, Berk'in sözlerini ölümlülerin diline çevirme görevini üstlendi. Berk'in bahsettiği işlem, kanser hastalarına uygulanan radyoterapiye benzer bir şeydi. Kanserli bölgeyi, vücudun kalanına fazla zarar vermeden imha etmeye yarıyordu.

Toplantı iyi gidiyordu. Açıklamalar tatmin ediciydi, Koreliler sakinleşmişti. Daha alçak perdeden, ayrıntı mahiyetinde sorular sorarak durumu daha iyi anlamaya çalışıyorlardı. Onları çıkmaktan vazgeçirebilecekler gibi görünüyordu; böyle bir toplantıda ve bu şartlar altında başlarına gelebilecek en kötü şey başlarına gelmeseydi eğer.

Polis baskınını yüksek topuklu ayakkabılarıyla tangır tungur koşarak toplantı odasına dalan sekreter Serenay haber verdi. Herkes birden korkuyla ayağa fırladı. Odanın duvarları camdan olduğu için, içeriden ofisin kalanını görebiliyorlardı. Bir kısmı takım elbiseli bir kısmı üniformalı polisler ortalıkta dolaşıyorlardı. Biri önde biri arkada iki tanesi onlara doğru geliyordu.

Nedim Bey, "Arkadaşlar," dedi gür bir sesle. "Sadece sorulanlara cevap veriyoruz. Hiçbir şekilde yalan söylememize

gerek yok. Ancak, sorulmayan bir şeyi anlatmamıza da gerek yok. Önce ne bildiklerini anlayacağız. Anlaşıldı mı?"

Bum Kun Ça, kendi aralarında hararetle homurdanan Korelileri zorlukla yatıştırıp Nedim Bey'in söylediklerini hızlıca tercüme etti. Hepsi başlarıyla onayladılar. Toplantı odasının kapısı açıldı. Elinde bir kâğıtla, kırklı yaşlarında, lacivert takım elbiseli, saçları önden açılmış, hafif göbekli, bıyıklı bir adam önde, daha genç ve çelimsiz yardımcısı arkada, içeri girdiler.

"Başkomiser Kemal Duru, siber suçlar dairesi. Arama emrimiz..." diyerek elindeki kâğıdı öne doğru uzattı öndeki polis. Kimseden bir hareket gelmeyince kâğıdı katladı, ceketinin iç cebine koydu, devam etti: "Herkes yerine otursun. Telaşlanacak bir durum yok. Sadece konuşacağız."

Odadakiler birer ikişer yerlerine oturdular. Yardımcısı kapının yanında ayakta beklerken, Kemal Duru boşta kalan sandalyelerden birine geçti. Boğucu bir sessizlik altında herkesi teker teker gözden geçirdi.

"Arkadaşlar Japon mu?"

"Koreli."

"Çok güzel, çok güzel. Benim arabam da Kore malı, Hyundai," dedi hafifçe Korelilere dönerek. Koreliler sıkkın sıkkın başlarını salladılar. Cebinden bir not defteri çıkardı Kemal Duru, ortalarından açtı, birkaç sayfa çevirdi.

"Buradakilerin hepsi Datakraft çalışanı mı?"

"Koreli arkadaşlardan üçü, hissedarımız olan şirketi temsilen, bir toplantı için burada bulunuyorlar. Diğer herkes şirketimiz çalışanı," diye yanıtladı Nedim Bey.

"Datakraft'ın genel müdürü de burada mı şu anda?"

"Nedim Pişekaroğlu," diyerek elini uzattı Nedim Bey. El sıkıştılar.

"Nedim Bey, isterseniz, odanıza geçelim. Arkadaşlar, şirket çalışanı olanlar lütfen kendi masalarına geçip otursun. Diğer Koreli arkadaşlara da kapıya kadar eşlik edelim."

Bum Kun Ça, polisin direktiflerini misafirlere iletti. Koreli dostlar, zorlukla öfkelerini bastırıp başlarını öne eğdiler, oradan bir an önce çıkmaktan çok istedikleri bir şey yoktu o anda. Onlara eşlik etmek üzere ayağa kalkmış olan Serenay'ın peşinden kapının yolunu tuttular.

Kalanlar masalarına geçti. Ofis koridorlarında polisler dolaşıyordu. Ortama bir ölüm sessizliği çökmüştü. Çalışanlardan, bilgisayarlarını açmamaları istenmişti. Sadece sistem altyapı ekibinden birkaç kişi, gelen polislerden iki bilgi işlem uzmanına sisteme girebilecekleri birer makine ayarlamakla uğraşıyordu.

Adem'le Berk'in masaları karşılıklıydı. Etraflarında kimse olmadığı bir anda fısıltıyla sordu Adem:

"Bizim KUP dosyalarını mı buldular acaba abi?"

"Nasıl bulacaklar Adem? Biz daha yeni bulduk."

"Hmm, evet... Öyleyse şu telekom şirketinin marifeti olsa gerek." (Tabii şirketin adını söyledi bunu sorarken ama oraya girmeyelim şimdi.)

"Onların da polise gideceğini sanmıyorum. Duyulursa kendilerine de zararı dokunur. Bence başka bir şey var ama dur bakalım."

Nedim Bey, başkomiserle kırk beş dakika kadar konuştuktan sonra, birlikte odadan çıktılar. Kemal Duru, toplantı odasına geçti. Nedim Bey ofisin ortasına doğru geldi, herkesin duyabileceği bir sesle konuştu:

"Arkadaşlar; polis, bir siber saldırı soruşturması kapsamında burada bulunuyor. Ellerindeki verilere göre, saldırı buradan gerçekleştirilmiş gibi görünüyor. Bununla ilgili sistemlerimizi denetleyecekler ve bazı arkadaşların ifadesini alacaklar.

Sorulanlara, işbirliği içinde, sakin bir şekilde cevap vermenizi istiyorum. Soruşturma sonunda gerçekler ortaya çıkacaktır, endişelenmenizi gerektiren bir durum yok."

"Nasıl bir siber saldırı?" diye sordu Selim.

"Elektrik şebekesine yönelik bir saldırı olmuş. Bir mahallenin elektrikleri kesilmiş."

"Hangi mahalle?"

"Ümraniye'ye bağlı..." deyip durakladı.

"Ormancılar," diye tamamladı hemen yanında duran polis memuru.

"Evet, Ormancılar."

Adem, ağır hareketlerle Berk'e doğru dönüp baktı, gözlerinden bir dehşet ifadesi okunuyordu. Berk donuk bir bakışla karşılık verdi, hafifçe kaşlarını kaldırdı, "açık etme" anlamında. Adem önüne döndü tekrar.

Nedim Bey, konuşmasını bitirdikten sonra odasına döndü. Kemal Duru ve ekibinden bir bilgi işlem uzmanı, büyük toplantı odasına konuşlandılar. Ortama aynı sessizlik çöktü tekrar. Az sonra, Adem, masa telefonunun çalmasıyla yerinden sıçradı. Ürkek hareketlerle telefonu açtı: "Efendim... Evet, benim... Tamam, hemen geliyorum."

Yerinden kalktı. Berk'e bir göz attı. Berk, belli belirsiz, başını iki yana salladı, Adem'in polislere Semavi meselesinden hiç bahsetmemesini istediğini anlamasına yetecek kadar. Adem bir tepki vermedi, toplantı odasına gitti. Yirmi dakika kadar sonra geri döndü. Berk'e başını sallayarak, onun istediği şekilde ifade verdiğini belli etti yerine oturmadan önce. Sonra, sırasıyla Selim, Berk ve San Kil (Bum Kun ile birlikte tabii) sorgulandılar. Bu arada bir diğer bilgi işlem uzmanı polis komiseri, şirket ağı üzerinde incelemeler yapıyordu.

Sorgulamalar sırasında bu baskının arka planı da ortaya çıktı. Polis, iki ay kadar önce Ormancılar'da yaşanan elektrik kesintisini incelemeye almış. Bazı sunucular devre dışı bırakılarak kesintiye neden olunduğunu bulmuşlar ama saldırının kaynağını tespit edememişler. Benzer bir saldırı olduğunda, izini sürmek üzere bir uyarı mekanizması kurmuşlar. Geçen cumartesi akşamı, ilkiyle aynı yöntemle, ikinci bir saldırı gerçekleşmiş. Kurdukları uyarı sistemi sayesinde, saldırının kaynağını Datakraft sunucuları olarak saptamışlar.

Sorgulanan Datakraft çalışanlarının hepsi, aşağı yukarı aynı şeyleri söyledi. Hiçbirinin böyle bir saldırıdan haberi yoktu. Zaten çoğu Ormancılar Mahallesi'nin adını bile duymamıştı daha önce. Burada karmaşık bir yapay zekâ uygulaması geliştirilmekteydi. Aynı anda pek çok işlem çalışıyordu ve uygulama kendi başına pek çok karar alıyordu. Güvenlik kuralları ve çeşitli kısıtlamalar getirilmişti tabii ama bir nedenle bir güvenlik açığı oluşmuş olması mümkündü. Bu saldırılar gerçekten buradan yapılmışsa bile, bir yanlışlık sonucu olmalıydı. Bir mahallenin elektriklerini kesmekten sağlayacakları herhangi bir fayda olmadığı belliydi. Ulaşılan bulgular paylaşılırsa, böyle bir şeyin nasıl gerçekleştiğini araştırabilirlerdi.

Polisler altı saat kadar orada kaldıktan sonra, ellerinde çok sayıda belge ve harici disklere kopyaladıkları bol miktarda veriyle ayrıldılar. Bu arada sisteme uzaktan erişebilmek için gerekli yetkileri almışlardı. Nedim Bey, onlar gider gitmez teknik ekibi topladı ve bir durum değerlendirmesi yaptılar. Öncelikle Berk'in neler diyeceğini duymak istiyordu. Bu siber saldırı dedikleri şeyin, daha önce tespit ettikleri güvenlik açığıyla ilgili olup olmadığını merak ediyordu (öyle olmasını da umuyordu bir yandan). Berk, arada bir bağlantı göremediğini söyledi. Siber suçlar dairesinden, saldırının kaynağını nasıl tespit ettiklerine dair teknik açıklama gelirse, ayrıntılı araştırıp neden böyle bir şey olduğunu bulmaya çalışabilirlerdi, ama şu anda

aklına bir şey gelmiyordu. Gökhan Şahinoğlu'ndan hiç bahsetmedi. O bahsetmediği için Adem de bir şey demedi, ama son derece gergindi. Bildiği bir şeyi polisten gizlemiş olmaktan dolayı çok huzursuzdu. Toplantı boyunca sessiz kaldı. Deniz sinirliydi, daha önce söylediklerinde haklı çıktığını düşünüyordu. KUBRA kural tanımayan ve kontrol edilemeyen bir canavara dönüşecekti böyle giderse. Selim temkinliydi, olayı çözene kadar, KUBRA'nın dış kaynaklara erişimini kısıtlayıp, internet üzerinden günlük veri toplama dışında herhangi bir işlem başlatmasının engellenmesini önerdi. Bu, işleri bayağı yavaşlatacaktı tabii ama şu şartlar altında güvenliğe öncelik vermeleri şarttı. Berk'in buna karşı çıkmasını bekliyordu herkes ama Berk'ten ses çıkmadı. Nedim Bey hak verdi Selim'e, geniş bir güvenlik taraması başlatmalarını istedi ekipten. Gerekirse dışarıdan da destek alacaklardı bu iş için.

Aslında, KUBRA'nın yasadışı edimlerde bulunmasını engellemenin kolay bir yolu yoktu. Yasaları kendisi anlayıp çözümleyecek seviyede değildi henüz. Ayrıca yasalar, yasa metninde bulunan cümlelerden fazlasıydı, teamüller, emsal kararlar ve yasanın yapılış amacı da dikkate alınmalıydı. Tek yapabilecekleri, faaliyet gösterdikleri konulardaki yasal kısıtlamaları, teknik seviyede kurallar haline getirip dışarıdan kodlamaktı. Bunu da ilk günden beri yapmaktaydılar zaten. Devam eden bir süreçti bu, sorunlar tespit edildikçe yeni kurallar ekleniyordu. Ancak KUBRA'nın bu çapta bir haydutluk yaptığına daha önce kimse şahit olmamıştı.

Adem toplantı sonrası Berk'in yanına geldi telaşla: "Abi, anlatmamız lazım."

"Neyi, kime anlatacağız Adem? İkimizden başka bu olayı çözebilecek kimse var mı? Gel önce şu elektrik kesintisi hikâyesi neyin nesidir, bir bulalım. Ondan sonra konuşuruz diğerleriyle gerekirse."

"İyi de abi, bildiğimiz şeyi sakladığımız ortaya çıkarsa suçlu duruma düşmez miyiz? Bir şey biliyor musun bu konuda dediler, hayır dedim. Resmen yalan söyledim polise."

"Niye yalan söylemiş olasın? Bir şey biliyor musun bu konuda? Elektrik şebekesine saldırı konusunda yani?"

"Hayır. Ama..."

"Tamam işte, sana onu sordular, sen de cevap verdin. Telaşlanacak bir şey yok, gel bakalım şuna birlikte."

Adem oturdu Berk'in yanına ama çalışacak hali yoktu. Berk bir yandan bilgisayarda sorgu yazıyor, bir yandan da Adem'e bir şeyler sorup duruyordu. Adem sorulara kısa cevaplar veriyor, bazılarına da hiç cevap vermiyordu. Zaten günlerdir doğru dürüst uyumamıştı, aklını toplayamıyordu. Sonunda "Abi, ben eve gidip yatacağım. Kafa kalmadı bende. Yarın sabahtan bakarız," dedi, kalktı. En az onun kadar uykusuz olan Berk, yarım saat kadar daha çalıştı. Sonunda o da pes etti, kalkıp evine gitti.

37

Berk, ertesi gün, öğlene doğru ofise geldiğinde, arka taraftaki küçük (ve karanlık) toplantı odasında Adem, Selim ve Deniz onu beklemekteydiler. Selim, Berk'in geldiğini görünce, odadan çıkıp elini kaldırarak onu çağırdı. Berk oraya yöneldi, Selim'in arkasından odaya girdi, "Günaydın," dedi. Kimseden cevap gelmedi. Selim, oturmasını işaret etti, Berk oturdu.

Küçük bir sessizliğin ardından, "İktidarı ele geçirmeye mi çalışıyorsun birader?" dedi Selim.

Berk güldü, Adem'e baktı, "aşk olsun" dercesine. Adem tepki vermedi. "Test amaçlı olarak bir görev vermiştik. Nasıl bir yöntem izleyeceğini görmek için..."

"Nasıl bir yöntem izlemiş peki? Görebildiniz mi?"

"Yani, onu henüz tam olarak bilemiyoruz ama..."

"Öğrenmek ister misin?" diye sözünü kesti Selim.

Deniz önündeki dizüstü bilgisayarı Berk'e doğru çevirdi. Bir feysbuk sayfasında herkese açık yapılmış bir paylaşım vardı ekranda; gece vakti, dışarıda çekilmiş bir video. "Kübra'nın mesaj gönderdiği adam bu. Gökhan Şahinoğlu, nam-ı diğer Semavi... 'Ormancılar Semavi' diye aratınca hemen çıktı. Başlatayım mı?"

Selim "Başlat," dedi, Deniz ekrandaki sağa dönük üçgen simgesine tıkladı.

Cep telefonu kamerasıyla çekilmiş bir video... Gece vakti, yukarıdan kuvvetli bir ışık geliyor, sokak lambası ya da ona benzer bir şey. Gökhan'ın önünde insanlar toplanmış, videoyu çeken en önde değil, kafaların arasından Gökhan'ı karşıdan görebileceği bir açı bulmaya çalışıyor. İlk saniyelerde bir uğultu var, konuşmalar tam anlaşılmıyor. Sonra herkes susuyor, sadece Gökhan'ın sesi duyuluyor.

"Arkadaşlar, asıl önemli olan şu: Allah bana seslenmekle kalmadı, bana bir görev verdi. Gerçeği karanlıktan çıkar, dedi. Sen önde olacaksın, dedi. Sen önde olacaksın. Ne demektir bu? Şu demektir: Yüce Allah sadece bana seslenmedi aslında, hepimize birden seslendi. Ben yalnızca bir aracıyım. Siz arkamda olmazsanız, bütün bunların hiçbir önemi yok. Hep birlikte olacağız. Birbirimize kenetleneceğiz. Allah'ın sözü bayrağımız olacak. Gerçeği ancak hep birlikte karanlıktan çıkarabiliriz. Allah'ın gücü arkamızdadır. Allah büyüktür."

Dinleyenler tekbir getiriyorlar bunun üzerine. Videoyu çeken, cep telefonunu ahaliye doğru çeviriyor. Arkada görünen tel örgülerden, buranın halı saha olduğu anlaşılıyor, Gökhan'ın karşısında tekbir getiren en az 20-30 kişi var. Video burada son buluyor.

Deniz, Selim ve Adem, Berk'e dönüp baktılar video bitince.

"Anlamadım, nedir bu şimdi?" dedi Berk.

"Bunlar Kübra'nın ona gönderdiği mesajlar abi," dedi Adem. "Gerçeği karanlıktan çıkar. Sen önde olacaksın."

"Yani..." dedi Berk, Deniz'in bilgisayarını on derece kadar daha kendine doğru çevirdi, ekrandaki ağız dolusu bağıran adamların donmuş görüntüsüne baktı hafif gözlerini kısarak, "bu adam..." dedi, alnını ovuşturdu, "Kübra'yı Allah mı sanıyor?"

Üçü birden başlarıyla onayladı.

"Çevresindekiler de ona inanıyorlar, öyle mi?"

Aynı hareketi tekrarladı karşısındaki üçlü.

"Olağanüstü," dedi Berk, gözleri parlayarak.

"Ay inanmıyorum," dedi Deniz.

"Bak dostum, Kübra'nın ne kadar olağanüstü olduğunu göstermek için izletmedik bunu sana," dedi Selim. "Şu anda kontrolümüzden çıkmak üzere olan, hatta çıkmış olan bir durum var. Öncelikle bunun farkına varman lazım. Anladın mı? Dikkatini verebiliyor musun?"

Berk, Selim'in bu kadar sert çıkmasını beklemiyordu, ürkekçe başını salladı.

Selim: "Şimdi acilen ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Öncelikle, sosyal medyadaki izleri bir an önce silelim. Yarattığı hesaplar, yazışmalar falan..."

Deniz: "Hayatım, ağımız polis tarafından gözetleniyor şu anda. Hiçbir şey silmeyin diye özellikle belirtmediler mi?"

Selim: "Buradaki bilgisayarlardan bir şey silmeyeceğiz zaten, sosyal medya hesaplarını sileceğiz."

Deniz: "Yine de fark etmezler mi?"

Selim: "Bence fark etmezler, güvenli bağlantı üzerinden robotla sileriz. Sen ne diyorsun, fark edilir mi?"

Adem: "Sanmıyorum abi."

Selim: "Ayrıca fark etseler bile, en kötü ihtimalle bilgisayar korsanlığından suçlanacağız. Anayasal düzeni yıkmaya teşebbüsten suçlanmaktan iyidir herhalde. Sonra da, bir şekilde polislere fark ettirmeden, bu testle ilgili yumağı çökertmemiz lazım tabii."

Berk: "Çökertmemiz mi lazım? Yani Kübra'nın şimdiye kadar yaptığı en ilginç şeyi imha mı edeceğiz?"

Selim: "Türk hapishanelerinin tüm dünyaya yayılmış şöhretini sana hatırlatmama gerek yok herhalde. Elbette çökerteceğiz. Bu testin bütün izlerini temizlememiz şart."

Berk: "Peki elektrik kesintisi nasıl olmuş? En azından onu incelememiz gerekmez mi? Ona nasıl karar vermiş? Nasıl uygulamış? Nasıl bir amaca hizmet ediyor?"

Selim: "Siktir et elektriği. En kötüsü, araştırdık bulamadık deriz. Gelsinler, kendileri bulsunlar bulabiliyorlarsa."

Deniz: "O lafı kullanman hiç hoşuma gitmiyor Selim."

Selim: "Af edersin hayatım."

Adem: "Fark ettirmeden nasıl sileceğiz ki abi? Bilgi birimi paketlerinden bahsettik adamlara, onları olduğu gibi koruyun diye özellikle belirttiler. Dosya boyutlarını falan hep kaydettiler."

Selim: "Bir yolunu buluruz. Hele önce şu sosyal medyayı halledelim de."

Deniz: "Gökhan'ı ne yapacağız peki?"

Hiç kimseden ses çıkmadı. Deniz, bilgisayarını tekrar kendine doğru çevirdi. "Burada yazılana göre, bu arkadaş bir halı saha işletiyor. Perşembe akşamları orada toplantı düzenliyor. Bu video da birkaç hafta önceki bir toplantının sonrasında çekilmiş, anladığım kadarıyla. Yarından sonra gidip bakalım, diyorum ben. Belki konuşuruz, anlatırız durumu. Sen de gelirsin herhalde benimle değil mi?"

"Ben perşembe sabahtan Frankfurt'a gidiyorum ya hayatım, Commerzbank'la toplantımız var. Ayrıca... biz, bu olayla ilişkimizi kesmeye çalışırken, gidip bu adamla konuşmak doğru bir hareket mi sence? Ne diyeceğiz ona? Kübra bizim yazdığımız bir bilgisayar programı mı diyeceğiz?"

"Evet, elbette. Gerçeği söyleyeceğiz."

"Bilemiyorum. Bence, şu aşamada kimseye bir şey söylememek en doğrusu. Önce durumun ciddiyetini anlamamız lazım. Acele karar vermeyelim. Sonradan pişman olacağımız şeyler yapmayalım."

Deniz derin bir nefes aldı, "Pekâlâ," dedi. "Yalnız, ben yine de gidip bakmak istiyorum. Ne anlatıyor? Kim bu çevresindeki insanlar?"

"Tek başına mı gideceksin?"

"Ben gelirim seninle istersen Deniz Abla."

"Sağ ol Adem."

"Tamam, gidip bir bakın o halde. Yalnız, rica ediyorum, şimdilik bu konuştuklarımız bu odadan çıkmasın."

Sonrasında, Selim ve Adem, sosyal medya hesaplarını temizleme işine giriştiler. Adem, KUBRA'nın açtığı yüzlerce sosyal medya hesabının kullanıcı adlarına ve şifrelerine ulaştı önce, onları bir eksel dosyasına aldı. Bu gibi işler için ara sıra kullandıkları, internet robotu denen bir programa, eksel dosyasından aldığı bilgilerle sosyal medya platformuna giriş yapıp profili silme işlemini öğrettiler. Robot, her bir platform için birer örnek üzerinden işlemi öğrenip, kalanları hızlıca sildi. Böylece, yaklaşık yarım günlük çalışmanın sonunda, bütün hesapları (soltaçtaki Kübra hesabı da dâhil olmak üzere) ve yazışma geçmişlerini temizlemişlerdi.

Bu arada Nedim Bey, Korelilerle müzakere halindeydi, sık sık teknik ekiplere de başvuruyordu. Koreliler, sistemleri şu

anda polis denetiminde olduğu için, donanımlara ve verilere dokunamıyorlardı ama polis soruşturması biter bitmez pılıyı pırtıyı toplayıp gitme niyetlerini açıkça ortaya koymuşlardı. Nedim Bey, güvenlik önlemlerini hafife alarak hata yaptıklarını kabul ediyor, daha önce yapılmamış işler yaptıkları için daha önce karşılaşılmayan problemlerle karşılaştıklarını açıklamaya çalışıyor, kesinlikle hiçbir çalışanın kötü niyeti olmadığına, bu olanlardan ders alarak bundan sonra güvenliği birinci derecede öncelikli olarak değerlendirip buna benzer olayların tekrarlanmasını kesin olarak önleyeceklerine dair yeminler ediyordu ama Koreli dostlar ikna olmamakta ısrarlıydılar.

Berk ise toplantıdan çıktığı andan itibaren yarı tatil moduna son verdi, bilgisayarının başına geçti, harıl harıl çalışmaya koyuldu.

38

Perşembe günü, Deniz ve Adem, yüzyıllar boyu bir avuç insanın yaşadığı bir orman köyü olarak kalan, ancak yirminci yüzyılın ortalarından itibaren kanser gibi yayılan şehir tarafından yutulan, ağaçların ve derelerin yerini eğreti apartmanların ve çarpık sokakların aldığı bir kenar mahalleye dönüşen Ormancılar'a beklediklerinden erken vardılar. Adem başta arabayla gitmeyi önermişti ama iş çıkış saati köprü trafiğine girmenin iyi bir fikir olmadığına karar verdiler sonra. Onun yerine Maslak'tan Beşiktaş'a minibüsle indiler, Boğaz'ı deniz yoluyla geçip Üsküdar'a geldiler, oradan da 11-OR Üsküdar-Ormancılar otobüsüyle Ormancılar'a ulaştılar. İnternette buldukları tarifi izleyerek, mahallenin belli başlı dükkânlarının olduğu ana caddeden aşağı yürüdüler, Akşehirli Hacı Bilmemkim İlköğretim Okulunu geçtikten sonra sağa saptılar, hafif sola kıvrılarak inen yokuştan elli metre kadar aşağı yürüdükten sonra, ucu kendi üzerine kıvrılıp orta çizgisiyle kesişen el yazısı S harfini, oraya yürüyene kadar, duvarlarda sprey

boyayla yazılmış halde birkaç kez gördükleri "Semavi Spor Tesisleri" tabelası karşılarına çıktı.

Tesis hareketliydi, serin havaya rağmen çok sayıda insan vardı etrafta. Futbol sahasında, 13-14 yaşlarında çocuklardan kurulu iki takım maç halindeydiler, eşofman giymiş yaşlıca bir adam, hakemlik yapıyordu. Tribünler doluydu, dışarıda ayakta duranlar da vardı, bir kısmı maçı izliyordu, bir kısmı kendi aralarında sohbet ediyordu. Deniz'le Adem, durup bir süre çevreye bakındılar. Sahanın arkasındaki tek katlı binayı ve girişindeki ofisi fark edince, gidip bir göz atmaya karar verdiler. Sahanın çevresinden dolaşarak ofise yürüdüler. Halı sahanın kenarında, tel örgüleri tutan direklerden birinin üstüne, tribünün tam karşısına gelecek şekilde bir elektronik skorbord monte etmekte olan adamların yanından geçtiler. Ofisin önündeki koridoru süpüren kadına başlarıyla selam verdiler. Ofisin kapısını tıklattılar, içeri girdiler.

İçeride, bir çalışma masası, önünde iki sandalyeyle bir sehpa vardı. Yan tarafta da küçük bir açık mutfak bulunuyordu. Masanın arkasında, bilgisayar başında genç bir kadın vardı, Deniz'le Adem girince ayağa kalktı.

"Merhaba," dedi Deniz.

"Merhaba, hoş geldiniz, buyrun."

"Biz, Gökhan Şahinoğlu'na bakmıştık ama..."

"Kendisi şu anda dışarıda, ama toplantı saatinde burada olacak. Saat yedi buçuk gibi başlıyoruz."

"Hmm..."

"Toplantı için gelmiştiniz, değil mi?"

"Evet, toplantı için... Ama belki Gökhan Bey'le şahsen de tanışabiliriz diye düşünmüştüm."

"Elbette tanışabilirsiniz. Özel konuşmak isteseniz, toplantıdan sonra biraz daha burada kalın. Gökhan, isteyen herkesle

mutlaka görüşür. Ama biraz beklemeniz gerekebilir. Bugün bayağı kalabalık olacak gibi görünüyor."

"Siz... Gökhan'la birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Evet. Ara sıra yardım ediyorum daha doğrusu. Ben Gökhan'ın kız arkadaşıyım aslında."

"Kız arkadaşı mı?" dedi hayretle Deniz.

"Evet. Neden şaşırdınız?"

Deniz bir şey diyemeden, skorbord montajı yapan adamlardan biri içeri girdi. "Merve Hanım, bizim işimiz bitti."

"Teşekkürler, elinize sağlık. Borcumuz ne kadar?"

"Borcunuz yok. Hediyemiz."

"Aaa, olur mu öyle şey!"

"Yok vallahi, patron sakın tek kuruş almayın diye sıkı sıkı tembih etti. Güle güle kullanın."

"Peki o zaman. Teşekkür ederiz. Toplantıya kalacak mısınız?"

"Kalacağız tabii. Görüşmek üzere," deyip çıktı adam.

Merve, Deniz'e dönüp kibarca gülümsedi. "Otursaydınız, ayakta kaldınız," dedi. Pek samimi bir tonda söylememişti, Gökhan'ın kız arkadaşı olmasına bu kadar şaşırmasından hoşlanmadığı için belki.

"Yok, biz dışarıda bekleyelim. Çok teşekkürler."

"Rica ederim."

Deniz'le Adem çıktılar. Dışarısı az öncesine göre bile bayağı kalabalıklaşmıştı şimdi, onlar beklerken de insanlar gelmeye devam etti. Saat tam 18:55'te maçın bitiş zili çaldı. Tribündekiler iki takımı birden alkışladılar. Çocuklar soyunma odasının yolunu tutarken, sahaya, ellerinde gırgır tarzı süpürgelerle iki kişi girdi, sahayı iki ucundan süpürmeye giriştiler.

Dışarıdakiler sabırla beklediler bu çalışmayı. Temizlik bittikten sonra, bekleyenler sahanın içine buyur edildiler. Deniz'le Adem de diğerleriyle birlikte sahaya girdiler. Çevrelerindekilerin yere bağdaş kurup oturduğunu görünce onlar da aynısını yaptılar. Birazdan saha tamamen doldu ama hâlâ dışarıda kalanlar vardı. Onlar da tel örgülerin dışına sıralandılar. Bu kadar kalabalıktan beklenmeyecek kadar sessizdi ortam, konuşanlar fısıltıyla konuşuyor, çoğuysa sessizce bekliyordu. Halı sahayı iki yanından aydınlatan, gereğinden güçlü ışıklar altında gündüz gibiydi sahanın içi. Deniz ve Adem, adeta bir panayırdalarmış gibi, büyülenmiş halde çevrelerine bakınıyorlar, sağlarında sollarında oturmuş heyecanla Gökhan'ı bekleyen çeşit çeşit tipi gözden geçiriyorlar, onların heyecanını gördükçe kendileri de heyecanlanıyorlardı.

"Şu kalabalığa inanabiliyor musun Adem?" dedi Deniz fısıltıyla.

"İnanamıyorum Deniz Abla."

"Her hafta böyle mi acaba?"

"Bugün daha kalabalık gibi bir şey söylemişti içerideki hanımefendi."

"Kim bu insanlar? Nereden geliyorlar?"

"Vallahi her tipte insan var Deniz Abla."

Derken yokuş tarafından sesler yükseldi. Gökhan, çevresini saran yaklaşık on kişiyle birlikte geliyordu. O sahaya yaklaştıkça alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. Çevresinde, koruma görevi gören birkaç kişi vardı; ona dokunmak, hatta onu öpmek için atılanları belli bir mesafede tutuyorlardı. Yine de isteyen herkese dokunmaya çalışıyordu Gökhan. O sahanın içine girerken, sahada oturanların bir kısmı ayağa kalkıp Gökhan'a doğru hareketlenince küçük bir arbede yaşandı ama çabuk yatıştırıldı, herkesin yerine oturması sağlandı.

Gökhan buraya ilk kez bu kadar çok kişinin geldiğini söyleyerek başladı konuşmasına. Sesi gürdü ama herkese sesini duyurmakta zorluk çekiyordu, o yüzden sahanın içinde, oturanların arasında dolaşarak konuşuyordu. Sık sık da sorular soruyordu, en çok neye kızgın olduklarını, neyi değiştirmek istediklerini, neyi hayal ettiklerini. Yürürken Deniz'in yanı başında da durdu bir ara. Deniz, onun ne kadar uzun boylu olduğuna şaştı. Belki biraz da kendisi yerde oturuyor ve Gökhan ayakta duruyor olduğu için olsa gerek, dağ gibi görünmüştü gözüne.

Konuşmak isteyen herkesi tek tek dinliyordu Gökhan, her bir sözü karanlıktan çıkarmak zorunda olduğu gerçeğin bir parçası olarak kabul ediyordu. Onların gerçeklerini aydınlığa kavuşturacaktı, çünkü onunla birlikte olurlarsa, Allah'ın nuru onların üzerine düşecekti.

Tüm alçakgönüllülüğüne, içtenliğine, candanlığına rağmen, kendini dünya üzerindeki en önemli kişi olarak gördüğü belliydi. Telgrafın icadından beri yaşanan tüm teknolojik gelişmenin, ona Allah'ın mesajını iletmek için yaratıldığını söylüyordu. İnsanlık tarihi onunla birlikte yeniden başlıyordu.

Argümanı basitti. İnsanlığı kurtarmak için onun gibi bir elçiye ihtiyaç vardı, çünkü Allah insanlığı kötülüğe karşı kırılgan yaratmıştı. Başkalarını korkuyla, tehditle, şiddetle bastırabilen ve sömürebilen güç sahipleri, bundan büyük kazançlar sağlıyorlar ve yaptıkları yanlarına kâr kalıyordu. Ancak Allah'a inanıyorsanız, kötülüğe karşı durmak boynunuzun borcudur. Şimdiki gibi kötülüğün hâkim olduğu karanlık zamanlarda, onu alt edebilecek güç sadece inancın gücüdür. Allah'ın yarattığı denge budur. Kötülüğe direnmeleri için ona güvenen kullarının kalbine seslenir, onlara güç verir. İnancınız olmazsa kötülük kazanır. Şeytan korkudan beslenir. Sizi doğruluğa Allah inancınız yöneltir. Onun görevi Allah'tan aldığı güçle, inanan

insanların korkuyu yenip kötülüğe karşı durmalarını sağlamaktı. Hak yolunda yürümek dediği şey buydu işte.

Ona soru soranlardan birçoğu da yüce yaratıcıyı anlatmasını istiyordu. O'nun seninle konuşması, kalbine dokunması nasıl bir histi? Belki de, tam on iki gün önce Kuşçu'nun kahvesinde gerçekleşen küçük mucizenin bir benzerini görmeyi umuyorlardı bazıları buraya gelirken. Gökhan ise mucize vaat etmiyordu. Varlığın kendisiydi mucize olan.

Bir sürü insan da cep telefonuyla video çekmekteydi o konuşurken. Gökhan'ın buna bir itirazı yoktu, hatta video çekenlerin yanından veya yakınından geçerken, dönüp bir süre kameraya konuştuğu oluyordu sık sık. Laf arasında, bu anlattıklarının orada olmayanlara da ulaştırılmasından bahsediyor, çekilen görüntüleri sosyal medyada paylaşmaya teşvik ediyordu insanları.

Toplantının sonunda Gökhan'ın çevresine o kadar çok kişi toplandı ki, Deniz'le Adem onunla özel olarak konuşma fikrinden çabuk vazgeçtiler. Birlikte bir taksi tuttular, Adem'i Üsküdar motor iskelesine bırakıp Deniz'in Kalamış'taki evine devam etmek üzere.

Taksinin arka koltuğunda epey bir süre sessizce oturduktan sonra, Deniz, "Kesinlikle bu adama gerçeği anlatmamız lazım Adem," dedi. "Bir ara, belki gündüz vakti gelip konuşmamız lazım."

"Tamam, anlatalım da, adam söylediği şeylere nasıl gönülden inanıyor, görüyorsun. Ben bu yolda sonuna kadar yürüyeceğim diyor. Yani, bilemiyorum."

"İyi de, ona bu mesajları bir bilgisayarın gönderdiğini bilmiyor bunları söylerken. Gerçeği öğrenince, herhalde aklı başına gelecektir."

"Aldığım mesajlar önemli değil, önemli olan Allah'ın kalbime dokunması diyor."

"Evet ama, o mesajlar olmasaydı, o kalbe dokunma da olmayacaktı. Kendisi inanmaya başladıktan sonra öyle hissediyor. Psikosomatik bir şey."

"Bilemiyorum," dedi Adem sıkkınca. "Tamam, konuşalım... Yalnız Selim Abi'yle de konuşmak lazım herhalde öncesinde. Şimdilik hiç kimseye bir şey anlatmayalım demişti."

Deniz iç geçirdi, cevap vermedi. Bu arada Üsküdar'a gelmişlerdi. Adem indi, Deniz Kalamış'a doğru devam etti.

39

Ertesi gün Adem işe geldiğinde Berk'i ondan önce gelmiş buldu, ki son aylarda görülmüş şey değildi bu. Berk, Adem'i görünce kalkıp geldi, yanına oturdu.

"Eee? Nasıl geçti?"

"Sana da günaydın abi."

"Günaydın, günaydın. Nasıl geçti Ormancılar ziyareti? Ne anlatıyor adamımız?"

Adem kısaca anlattı akşamki toplantıyı. Ne kadar çok insan olduğunu ve Gökhan'ın onları nasıl etkilediğini... Kendini Allah'ın elçisi, haksızlığa karşı doğruluğun gücü olarak gördüğünü... "İlginç bir adam," diye devam etti. "Diyor ki, Allah için, ona mesaj göndermekle, bütün bir iletişim teknolojisini yaratmanın zorluk derecesi aynıdır. Yani, düşünüyorum, Allah kâdir-i mutlak olduğuna göre, herhangi bir şeyin onun için zorluk derecesi sıfırdır. Sıfırı kaçla çarparsan çarp sonuç sıfır çıkar. Senin baş ağrını geçirmekle güneş sistemini yaratmak arasında, onun açısından bir fark yok. Her ikisinin de zorluk derecesi sıfır. Dolayısıyla anlattığı şeyin, yani bütün teknolojinin ona bu mesajı vermek için yaratıldığı hikâyesinin yanlış olduğunu iddia edemeyiz. Bizim açımızdan bakınca, bu kadar küçük bir hedef için bu kadar büyük bir

yatırım akıl dışı. Ama Allah açısından böyle bir durum yok, çünkü onun için yatırım diye bir şey yok. Ol der ve olur. İlginç bir nokta bence."

"Bilmem, biraz kafa bulandırma gibi geldi bana."

"Mucize fizik kurallarının ihlal edilmesi değil var olmasıdır diyor. Bir zaman dershanedeki fizik hocam da benzer bir şeyler söylemişti, onu hatırlattı bana. Allah'ın varlığını mucizeler değil, fizik kuralları ispatlar, çünkü bize kâinatın ilahi bir düzen dâhilinde yaratıldığını gösterir."

"Evet, ilginç bir nokta, ama bunun bir ispat olduğuna katılamıyorum maalesef. Sen arada bir bağlantı görmek istiyorsun, ama bağlantı falan yok aslında. Senin kanıt olarak gördüğün şey, kendi inancından başka bir şey değil."

"Aynen öyle abi. Aslında tek mesele bu. İnanıyor musun, inanmıyor musun?"

Berk hak verircesine başını salladı. Sessizlik fazla uzayınca şüpheye düştü: "Bana mı soruyorsun?"

"Yok abi, genel anlamda söylüyorum. İnanma-inanmama meselesi yani."

"Ha, evet. Neyse... Konuşuruz sonra," dedi Berk, yerine geçti.

Deniz de işe erken gelmişti, gecenin büyük kısmını uykusuz geçirmesine rağmen. Selim Almanya'daydı, gece telefonda konuşmuşlardı ama Ormancılar'la ilgili pek bir şey anlatmamıştı ona, "Sen dönünce konuşuruz," diyerek. Sonrasında da uyku tutmadı bir türlü. Selim'le konuştuklarında bir tartışma yaşanacağı belliydi. Orada toplanan kalabalığı ve Gökhan'ın anlattıklarını duyunca, Selim'de, bu işe mümkün olduğunca karışmama fikri daha da güçlenecekti muhtemelen. Ama Deniz'in vicdanı rahat etmeyecekti bu şekilde. Bu olayda şahsen bir sorumluluğu yoktu belki, ama KUBRA'nın büyümesi ve

gelişmesi için neredeyse bir buçuk yıldır çalışanlardan biriydi. Onun yaptıklarından, kısmen ve dolaylı da olsa sorumluydu.

Geç saatte uyudu, sabaha karşı uyandı. Tekrar uyuyamayınca, kalkıp işe geldi erkenden. Geldikten sonra bilgisayarının başına geçti, normal gündelik işleri için. Çalışarak aklını dağıtmak istiyordu, ama işe konsantre olamıyordu bir türlü. Aklı önceki akşam gördüklerine gidiyordu sürekli. Öylece kendi kendine düşünürken, kafasına bir şey takıldı, ani bir kararla kalkıp Adem'in yanına gitti.

"Adem, baksana, dün akşam Gökhan'a soru soran birkaç kişi, bir önceki toplantıdan bahsetmişlerdi ya... Bir kahvehanede yapılmış hani. Neresiydi orası?"

"Kuşçu'nun kahvesi demişlerdi galiba."

"Ne olmuş orada tam olarak?"

"Bilmem. Çok etkilenmişler konuşmasından. Öyle anladım ben."

"Evet, ama neden? Özel bir şey olmuş gibi konuşuyorlardı."

Adem bilmem işareti yaptı. "Ben bir bakayım," dedi Deniz. Bilgisayarının başına döndü hızlıca. Arama motoruna *"kuşçunun kahvesi ormancılar gökhan şahinoğlu semavi"* yazıp arattı. İlgili, ilgisiz bir sürü sonuç çıktı. Deniz öncelikle videolara baktı. Eğer orada da halı sahadaki kadar çok insan video çektiyse, bazıları internete düşmüş olmalıydı. Ama nedense sadece toplantının öncesinde başlayıp hemen başlarında biten tek bir tane video bulabildi, onda da ilginç bir şey olmuyordu. Sonunda yazılı sayfalara da bakmaya karar verdi ve *"semavi"* başlığı altındaki bir ekşisözlük paylaşımında buldu aradığı şeyi. Birisi kahvehanedeki toplantıyı baştan sona, ayrıntılarıyla anlatmıştı. Orada, Gökhan sözünü bitirdikten hemen sonra elektriklerin kesildiğini okuyunca, neredeyse kahve fincanını elinden düşürecekti Deniz. Kalktı, koşarak Berk ve Adem'in yanına gitti.

"Hemen gelin, size bir şey göstermem lazım."

Deniz'le, onun bilgisayarının başına geldiler, birlikte ekşisözlük sayfasını okudular. Onlar okurken Deniz konuşuyordu: "Orada dramatik bir hava yaratmak için, diğerlerinin Gökhan'a inanmasını sağlamak için, mahallenin elektriklerini kesmiş. Buna inanabiliyor musunuz? İkinci kesinti bu, daha öncekini de muhtemelen başka bir yerde aynı amaç için yapmıştır. En sonunu okuyun. Elektrikler kesildikten sonra, kahvehanedeki herkesi birden cep telefonundan aynı anda aramış ve Gökhan'ın ses kaydını dinletmiş. Böyle bir şey yapmak için sizden onay alması gerekmiyor muydu? Siz onay verdiniz mi buna? Tamamen kendi kafasına göre hareket etmiş işte. Kontrolden çıktı diyordum, inanmıyordunuz. Şimdi gördünüz mü?"

Hikâyeyi, Deniz'in aralıksız konuşması nedeniyle dikkati sık sık dağılmasına rağmen sonuna kadar okumayı başardıktan sonra arkasına yaslandı Berk: "Evet, bunu keşfetmemiz çok iyi oldu. Elektrik kesintisinin bizim testle ilgili olduğunu tahmin etmiştik zaten. Şimdi nasıl bir ilgisi olduğunu da bulduk. Buradan yola çıkarak saldırıyı nasıl gerçekleştirdiğini bulmak daha kolay artık."

Adem, "Yani sadece oradaki insanlar üzerinde bir etki yaratmak için koca mahallenin elektriklerini mi kesmiş? Mantıklı mı bu? Evinde oturup televizyon izleyen, olayla alakasız yüzlerce kişinin de elektriğini kesiyor bu arada," dedi.

"Onu neden önemsesin ki! Mahallenin elektriğini kesmek, muhtemelen sadece o kahvehanenin elektriğini kesmekten daha kolaydır."

"Evet, başka insanlara rahatsızlık vermek umrunda olmaz, kötülük var içinde çünkü," dedi Deniz. Berk güldü. "Neden gülüyorsun?" dedi Deniz. "Ona bir zekâ verdiniz ama vicdan vermediniz. Hedefine ulaşmak için her şeyi mübah görüyor,

insanlara ne zarar vereceğini, ne hissettireceğini önemsemiyor. Kötülük bundan başka nedir ki!"

"Varsa öyle bir şey, o bizim hatamızdır Denizciğim. Neleri yapmaması gerektiğini daha ayrıntılı kodlamalıydık. Elbette kendi kendine vicdan geliştiremez. Vicdanı bizim kodlamamız gerekir."

"Kendi kendine zekâ geliştirebiliyor ama. Aradaki farkı göremiyor musun?"

"Bilemiyorum Deniz. Şu anda bu tartışmayla zaman kaybetmeye gerek yok bence. Asıl sorun şu ki; biz bu bağlantıyı kurduğumuza göre, polis de kurabilir. Bu adam, Gökhan Şahinoğlu, çevresine bu kadar insan toplayabiliyorsa, devlete de haber uçmuştur şimdiye kadar. Onunla bizim aramızdaki ilişkiyi eninde sonunda keşfedecekler. Ondan önce, şu saldırının nasıl yapıldığını çözmemiz çok önemli."

"Nedim Bey bu tarafa geliyor," dedi Adem.

"Bence anlatalım durumu. Polis tekrar gelirse, onun da hazırlıklı olması lazım. Gafil avlanmasın."

"Şimdi olmaz Deniz. Selim de gelsin, kendi aramızda bir konuşalım önce."

Nedim Bey yanlarına varmıştı o arada. "Kolay gelsin arkadaşlar. Problem mi var?"

"Problem yok Nedim Bey. Felsefi bir tartışma yapıyorduk, zekâ ve vicdan üzerine," dedi Berk, olabildiğince rahat görünmeye çalışarak.

Nedim Bey güldü. "İyi bakalım. Nasıl gidiyor araştırmalar bu arada? Şu siber saldırının izini bulabildiniz mi?"

"Bazı ipuçları var, ama tam çözemedik henüz. Polisten kendi bulgularını bizimle paylaşmalarını istemiştik, o konuda bir gelişme var mı?"

"Öyle bir şey yapmayacaklar Berk Bey. Kendi araştırmamızı kendimiz yapmak zorundayız. Bir an önce sonuç alabilirsek çok iyi olur. Aslında şu anda ne aşamadayız, ne gibi ipuçlarına ulaştık, onları da sizden dinlemek isterim mümkünse."

"Eee... Tabii. Yalnız, biraz daha netleşmesi lazım durumun, size özetleyebilmemiz için. İsterseniz, biraz daha çalışalım. Sizinle pazartesi sabahı bulgularımızı paylaşalım."

Nedim Bey, "Pekâlâ, kolay gelsin o halde," dedi, odasına doğru gitti.

Kalanlar, hızlıca bir iş bölümü yaptılar. Adem, önceki cumartesi günü internet üzerinden nerelere erişildiğine dair kayıtları Min Sik Çoy'dan almış ve geriye doğru izini sürerek, ilgili olabilecek BB'leri tespit etmişti. Şimdi iktidarı ele geçirme görevi kapsamında oluşturulan BB'lerle bunlar arasındaki bağlantıyı bulmaları gerekiyordu. Aynı zamanda ellerinde bir bulgu daha vardı şimdi; o akşam kahvehanedeki herkesin aynı anda cep telefonundan aranması. Min Sik'in verdiği kayıtlarda, bununla ilgili bir şeyler de olmalıydı. Çemberi daraltmalarına yardımcı olacaktı bu bilgi. Berk bu arada ters yönde ilerlemeye çalışacaktı, yani görevi ilk verdikleri zamandan itibaren oluşan BB'lerin izini sürerek, Adem'in tespit ettiklerine varmaya çalışacaktı.

Deniz'se Turing testinin bu araştırma için hazırlanması işini üstlendi. Turing testi paketini, cevabını aradıkları soruya bağlı olarak kısıtlı bir bilgi yumağı üzerinde çalıştırdıklarında sonuç daha etkili olabiliyordu. O yüzden, ilgili yumağı belirlediklerinde, konuyla ilgili dilsel becerilerini tazelemek için bir süreye ihtiyaç duyuyordu. Berk ve Adem, bilgi yumağının konuyla ilgili bölgelerini tespit ettikçe, Deniz, Turing testi paketini bunlara yoğunlaşacak şekilde güncelleyecek ve kendini konuşmaya hazırlaması için yönlendirecekti.

Bilgisayarının başına geçip KUBRA'nın komut satırını açtı Deniz. Turing testinin kodlarına girip incelemekti niyeti. Ama içinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Komutlar, rakamlar ve bolca noktalama işaretinden oluşan bir keşmekeşe dalabilecek gibi hissetmiyordu kendini. Kolay kolay algılayamayacağı kadar karmaşıklaşmış bir şey vardı karşısında. Etten ve kemikten değil, bilgiden oluşan bir canavar... İmleç yanıp sönüyor, ondan komut bekliyordu.

Deniz iç geçirdi, "Sen kendini ne sandın Kübra?" dedi fısıltıyla. "Sen kendini Allah mı sandın ha? Allah mısın sen?"

Kübra, Deniz'in sorusunu duymadı. Eğer Deniz, soruyu sormadan önce, bilgisayarının mikrofonunu açsaydı ve konuşma tanıma yazılımını çalıştırsaydı, duyabilirdi. Ama ne anlardı bu sorudan? Bu sorunun evet veya hayır diye bir cevabı yoktu onun için, iki seçeneğin de doğru olma olasılıkları vardı sadece. Eğer Turing testinde sorulsaydı, iki yanıttan birini seçecekti kuşkusuz. Ama gerçek yanıtının bu olduğu anlamına gelmezdi.

Öte yandan, eğer bu ihtimali değerlendirdiyse, yani kendisinin Allah olup olmadığını sorguladıysa, aralarında bayağı ortak nokta bulmuş olması mümkün.

Deniz, "Sen kendini ne sandın Kübra?" diye sorarken, karşısında bir monitör vardı sadece. Camdan, metalden ve plastikten yapılmış bir cihaz... Kübra orada değildi. Neredeydi Kübra? Bir kısmı, içerideki, sıcaklığı 18 derecede sabit tutulan (ve Deniz'in giriş yetkisi olmayan) sunucu odasındaydı. Ama daha büyük bir kısmı, dünyanın çeşitli yerlerindeki veri merkezlerinde ve Datakraft'a kullanım için onay vermiş binlerce kişinin kişisel bilgisayarları ve cep telefonlarındaydı. Yani her yerdeydi Kübra. Her şeyi görüyor muydu? Teorik olarak, internete bağlı ve kamerası olan bütün cihazlara erişmesi ve buralardan gelen veriyi işleyip bilgi birimlerine katması mümkündü. Her şeyi biliyor muydu? Henüz değil belki, ama dünya

üzerindeki varlıklar içinde her şeyi bilmeye en yakın olan oydu ve giderek daha çok şey bilecekti. Her şeye gücü yeter miydi? Evet, bütçe dâhilinde kaldığı sürece. Ve elbette büyüktü. Fiziksel olarak onu oluşturan parçaların toplam kütlesi o kadar büyük değildi belki, ama onların üzerinde depolanan verinin boyutu muazzamdı ve bunların gerçek hayatta tekabül ettiği kütle, insanlığın bildiği ve farkında olduğu her şeyi kapsıyordu.

Ve onu oluşturan milyarlarca bilgi biriminin temel çalışma prensibi gereği biliyordu ki; iki şey arasında ne kadar çok ortak nitelik varsa, o iki şeyin aynı şey olma olasılığı da o kadar yüksektir.

40

Selim, Commerzbank'ın görkemli gökdeleninde iki gün üst üste yapılan toplantılardan sonra, hafta sonunu da Okay ve Suray'la birlikte Frankfurt'ta geçirdi, bu arada Suray'ın gurbetçi teyzesinin hiphopçu oğlu Cenk'in rehberliğinde şehrin birkaç popüler gece mekânına uğramayı da ihmal etmediler. Pazartesi günü Dortmund'da, çarşamba Bremen'de, perşembe Rotterdam'da birer şirketi ziyaret edip yatırım danışmanlığı paketini tanıttılar. Cuma gününü Amsterdam'da takılmaya ayırdılar. Cumartesi günü Schiphol Havalimanı'ndan kalkan bir uçakla yurda döndüler. Bu arada Deniz'le iki günde bir telefonda konuştular. Deniz başta, Ormancılar'daki elektrik kesintisiyle Gökhan'ın bağlantısını bulduklarını söylememişti, ama bir gün, otelin ücretsiz kablosuz interneti sayesinde epey uzattıkları bir konuşmanın bir yerinde anlattı. Ne yapacaklarına karar vermek için onun dönüşünü beklediklerini söyledi.

Bu arada ekibin İstanbul'da kalanı hafta boyunca çalışmalarını sürdürdü. Adem, Ormancılar'ın elektriğinin nasıl kesildiğini bulmuştu. KUBRA, bazı sunucuları aşırı yüklenme sonucu kilitleyip devre dışı bırakarak, bir acil durum uyarı

sistemini harekete geçirmişti. Deprem ve sel gibi felaketlere yönelik hazırlanan bu sistem, alarm verildiğinde otomatik olarak mahallenin elektriklerini kesiyordu.

Adem'in bulgularını, söz verdikleri gibi, Nedim Bey'e anlattılar. Ama Gökhan'dan ve kahvehane toplantısından bahsetmediler. Çözemedikleri bir hata yüzünden KUBRA'nın bir tür sonsuz döngüye girip, belli sunuculara aşırı yüklenerek bu duruma neden olduğunu söylediler sadece. Araştırmaya devam edeceklerdi.

Berk ve Deniz ise bekledikleri ilerlemeyi sağlayamadılar. Berk, ilk verilen hedefle alınan aksiyonlar arasındaki bağlantıyı BB'ler üzerinden kurmaya çalışmıştı ama pek çok bağlantı arasından anlaşılabilir bir akıl yürütme zincirine ulaşamamıştı henüz. Ondan veri gelmediğinde, Deniz'in Turing testi üzerindeki çalışması da eksik kalıyordu. Berk, Turing testinin şimdilik üzerinde çalışabileceği bir BB yumağı vermişti, ama bu veriyle aktive edip, Ormancılar'ın elektriğini ne amaçla kestiğini sorduklarında alabildikleri cevaplar *"karanlığa kavis vermek için"* gibi şeyler olmuştu.

KUBRA'nın oluşturduğu sosyal medya hesaplarını ve kişisel cep telefonlarındaki KUP dosyalarını alelacele silmenin çok iyi bir fikir olmadığı da ortaya çıkmıştı bu arada. Kahvehanedeki herkesin cep telefonundan aranmasının, başlangıçta, GSM operatörleri üzerinden yapıldığını düşünmüşlerdi ama erişim kayıtlarında buna dair hiçbir belirti yoktu. Geriye kalan seçenek, telefonlara saklanmış KUP dosyalarının, bazı telefonlardan, başka bazı telefonların aranması için kullanılmasıydı. Ama bu dosyaları telefonlardan kaldırdıkları için, bunu da teyit edemiyorlardı.

Bir yandan KUBRA, iktidar yolunda, sosyal medya üzerinden de yoğun şekilde çalışmıştı. Bunu da öncelikle Gökhan'a sahte bir takipçi kitlesi yaratıp gerçek insanları da bunların arasına çekerek yapmıştı. Deniz, Gökhan'ın takipçilerinin

paylaşımlarını ve yazışmalarını incelediğinde, KUBRA'nın yarattığı hayali kişiliklere ait hesaplar silinmiş olduğu için, pek çok yazışma kopuk kopuk görünüyordu şimdi.

Selim cumartesi günü İstanbul'a döndü. Pazar öğleden sonra da, dördü Beşiktaş çarşı içindeki kafelerden birinin üst katında buluştular. Alt kat, reşit olmak için sabırsızlanan gençlerle doluydu, üst kat nispeten tenhaydı. Aşağıda gereksiz yükseklikte bir sesle çalan elektronik müzik, üst kata da fazlasıyla ulaşıyordu, ancak bu şartlarda tercih sebebiydi. Burada konuşulanlara çevre masalardan misafirliğe gelecek kulaklara ihtiyaçları yoktu şu anda.

Hafta boyunca yaptıkları şeyleri Selim'e anlattılar. Ama tabii asıl gündem şimdiye kadar öğrendiklerini daha ne kadar gizli tutacaklarıydı. Deniz, hem Nedim Bey'e, hem de Gökhan Şahinoğlu'na ne biliyorlarsa anlatmaları gerektiğini düşünüyordu. Selim, Nedim Bey'e evet, ama Gökhan'a hayır diyordu. Berk, her ikisine de hayır diyordu. Adem ise bir şey demiyordu, belki büyüklerinin yanında fikir beyan etmeye çekindiği için, belki de aklı başka şeylerle meşgul olduğundan.

Nedim Bey'e durumu anlatmak, bundan sonra ne yapılacağı kararına onu da dahil etmek, hatta halihazırda şirketin genel müdürü olduğu için büyük ölçüde kararı ona bırakmak anlamına geliyordu. Onun önceliği ise, şirketin ve yatırımcıların bu işten olabildiğince az zarar görmesi olacaktı kuşkusuz. Aynı zamanda, zorda kalırsa, olası zararların cezasını onlara kesmekte de tereddüt etmeyecekti. Elinin altında bir avukatlar ordusu vardı, yaptıkları kapı gibi sözleşmede, Berk ve Selim'i beş para vermeden, hatta tazminata mahkûm ederek kapı dışarı etmeyi mümkün kılacak maddeler bulacaklarına hiç şüphe yoktu. Gökhan Şahinoğlu'na gerçeği anlatmakla zerre kadar ilgilenmeyeceğini tahmin etmek de zor değildi.

Tabii polisin Semavi'yle Datakraft arasındaki bağlantıyı eninde sonunda kuracağı da hesaba katılması gereken bir

faktördü. Dolayısıyla, belki de asıl soru, Nedim Bey'in bunları kimden duyacağıydı. Onlardan mı, yoksa polisten mi?

Berk'in fikri, polis bu bağlantıyı kurarsa bile, Gökhan'la bir ilgileri olduğunu sonuna kadar inkâr etmekti. Bu bağlantı, kuşkusuz KUBRA'nın bilgi birimleri içinde vardı, ama kendisi bile bulamamışken, polisin bulması en iyi ihtimalle yıllar sürerdi. Onun dışında somut bir delil yoktu ellerinde. Ama Nedim Bey'e gerçeği söylerlerse, Nedim Bey polisten bilgi saklayıp şahsen suçlu duruma düşmek yerine, onları polisin önüne atabilirdi. Eğer suçu kabul ederlerse, şirketi ve dolayısıyla KUBRA'yı kurtarmaları mümkün olmayacaktı. Oysa KUBRA, bu küçük aksilik bir yana bırakılırsa, çok iyi bir noktaya gelmişti (bunu söylediği anda Deniz'in nasıl feveran ettiğini tahmin edersiniz) ve KUBRA'dan sırf bu yüzden vazgeçmek istemiyordu.

Selim ise böyle bir riski alma taraftarı değildi. Eğer Nedim Bey'e şimdi giderlerse, o avukatlar ordusunu onlara karşı değil onları savunmak için kullanmasını sağlayabilirlerdi. Onlardan aldığı bilgiyi doğrudan polise vermesi de beklenmezdi Selim'e göre. Çünkü onun asıl görevi, ortakların koyduğu sermayeyi korumaktı. Bunun için onların ulaşamadığı olanaklara sahip olabilirdi. İş dünyasında, Türkiye piyasasında tecrübeliydi, işlerin nasıl yürüdüğünü bilirdi. Polisten yakayı sıyırmanın onların bilmediği bir yolunu biliyor olabilirdi. Ama, bunu hiç denemeden, Nedim Bey'i polise karşı hazırlıksız bırakırlarsa çok daha büyük bir risk almış olacaklardı. Ayrıca polis sorgusunda ne kadar direnebilirlerdi? Polislerin işiydi bu, bir şey biliyorsan bir şekilde ağzından alırlardı.

Berk ve Selim, yer yer ateşlenip kavgaya dönüşmenin eşiğinden dönen bir tartışmaya tutuştular. Deniz onları yatıştırıyordu gerilim yükseldiğinde, ama sonra başka bir nedenle tekrar sinirler geriliyordu. Üniversite zamanlarından beri, hiç bu kadar sert bir tartışmaya girmemişti iki arkadaş. Selim,

Berk'in başına buyruk haline tahammül etmekte zorlanıyordu artık, Berk de Selim'in despot tavırlarına...

Adem'e ne düşündüğünü sordular. Adem, ne karar alınırsa uyacağını ama polise yalan söylemek istemediğini söyledi. Eğer onu tekrar sorgularlarsa, hiçbir şeyi gizlemeye çalışmayacaktı. Berk buna itiraz etti ama diğerleri Adem'e destek çıkınca üstelemedi. Adem ayrıca, Deniz bir ara tekrar gidip Gökhan'la konuşmak gerektiğini gündeme getirdiğinde ona hak verdi, Gökhan'dan bunu saklamanın ona karşı haksızlık olduğunu söyleyerek. Ama hem Berk hem Selim şiddetle karşı çıktı buna. Polisin henüz kuramadığı bağlantıyı onlara kendi elleriyle sunmaktan farkı yoktu bunun. Tartışma saatler boyunca devam etti ama bir türlü uzlaşma noktasına gelemediler.

Ertesi sabah, Deniz'le Selim epeyce erken saatte ofise vardıklarında, sekreter Serenay, Nedim Bey'in, toplantı odasında onları beklediğini söyledi, fısıltıyla "Yanında da acayip bir tip var," diye ekledi.

Odaya gittiklerinde Nedim Bey'i içeride, her zamanki gibi onlardan önce gelmiş olan Adem'le ve esmer, bıyıklı, kirli sakallı, buruşuk gömlekli, mahmur bakışlı bir adamla otururken buldular. Onlar da birer sandalyeye oturdular.

"Berk Bey de gelsin, başlayalım," diye açıkladı Nedim Bey.

Ofis görevlisi birer çay getirdi o arada. Ağır bir hava vardı içeride, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Nedim Bey'in önünde dizüstü bilgisayarı açıktı, tüm dikkatini ona vermişti. Buruşuk gömlekli adamın uyuklar gibi bir hali vardı. Diğerleri de yan gözle birbirlerine bakıp duruyorlardı ama kimse bir şey söylemiyordu. Çaylarını bitirmişlerdi ki Berk de geldi. O da oturdu boş bulduğu bir yere.

"Evet, hoş geldiniz. Şunu büyük ekrana yansıtabiliyor muyuz?" dedi Nedim Bey, bilgisayarını göstererek. Adem yardımcı oldu, toplantı odasının duvarında asılı yüz küsur ekran

televizyondan gelen kablonun diğer ucunu Nedim Bey'in bilgisayarına taktılar. Televizyonu açtılar. Bir yutüp videosu vardı ekranda. Nedim Bey önce, faresiyle tarayarak videonun altı haneli izlenme sayısına dikkatlerini çekti, sonra başlattı.

Gece vakti, tamamen insanlarla dolu bir meydan. Kalabalığın çoğu erkek. Videoyu çeken yüksek noktada bulunuyor belli ki. Tüm meydanı tarayabiliyor, arkada Ümraniye Polis Merkezi tabelası görünüyor bir ara. Kalabalık "Semavi, Semavi" diye tempo tutuyor. Bankın üzerine çıkmış bir adam var, herkes ona dönük. Gür sesiyle konuşmaya başlıyor: "Benim süper güçlerim yok. Benim süper gücüm sizlersiniz..." Konuşma bildiğimiz şekilde devam ediyor, sonunda, meydan "Allahü ekber" sesleriyle inliyor.

Nedim Bey, diğerlerine döndü. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

Tedirgin ve müteredditt hareketlerle başlarını iki yana salladılar hepsi.

"Evet mi hayır mı?" diye ısrar etti Nedim Bey. Adem'e döndü. "Adem Bey? Tanıyor musunuz bu adamı?"

"Aaa... Bilmiyorum."

"Tanıyıp tanımadığınızı mı bilmiyorsunuz, kim olduğunu mu?"

"Yani... Kim olduğu yazıyor videonun altında. Semavi..."

"Evet, Semavi. Daha önce görmüş müydünüz bu Semavi'yi?"

Adem bir şey söyleyemedi.

"Bence gördünüz," dedi Nedim Bey. "Hepiniz tanıyorsunuz. Öyle değil mi?"

Kimseden ses çıkmıyordu. Uzunca bir sessizliğin ardından Nedim Bey, "Arkadaşımız Çetin Kerkenez'le tanışmadınız sanırım. Kendisi özel detektiftir. Ara sıra bize yardımcı olur." Sıkkınca selamlaştılar. "Çetin Bey'den Ormancılar'a

gidip bir bakmasını istemiştik. Bu elektrik kesintisi soruşturmasıyla ilgili göze çarpan bir şey var mıdır diye. Görünen o ki, mahalle bu adam ve söyledikleriyle çalkalanıyor. Kendisinin Allah'ın elçisi olduğunu söylüyormuş, Şeytan'a karşı savaş açmış. İzlediğiniz video, o gözaltına alınıp serbest bırakıldıktan hemen sonra çekilmiş. Yüzlerce insan karşılıyor karakol çıkışında. Çetin Bey, defteri alabilir miyim?"

Çetin, çantasından çizgili bir okul defteri çıkardı, Nedim Bey'e verdi. Nedim Bey defteri masanın ortasına fırlattı.

"Aldığı mesajlar bu defterde yazıyor. Cep telefonuna Kübra diye birinden gelmiş. Bu defterin kopyaları mahallede elden ele dolaşıyor. Bunların aslında Allah'ın sözleri olduğuna inanıyorlar."

Hâlâ kimseden ses çıkmıyordu. Masanın üzerinde duran deftere de hiçbiri dokunmamıştı. "Kübra'dan gelmiş bu mesajlar." dedi Nedim Bey, sesini iyiden iyiye bağırma seviyesine yükselterek. "Bu, bizim Kübra'mız mı arkadaşlar?"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Evet Nedim Bey, bizim Kübra'mız," dedi Berk, diğerlerinin şaşkın bakışları altında.

"Yani bundan haberdardınız," dedi Nedim Bey, burnundan soluyarak.

"Biz de yeni fark ettik."

"Neden gönderiyor bu mesajları peki?"

"İktidarı ele geçirmek için."

Tarihte Küçük Bir Pürüz

41

Merve'yle Gökhan'ın düğünü için Maltepe'de, iki bin kişi kapasiteli bir düğün salonu ayarlandı. Gökhan'ın kendi cebinden hiçbir masraf etmesi gerekmeyecekti, dostları ve destekçileri tüm masrafı üstleniyorlardı.

Düğün hazırlıkları sürerken, bir yandan da Ersoy'un önayak olmasıyla Yukarı Ormancılar'daki spor salonunu devraldı Gökhan. Bunun için de herhangi bir para ödemesi gerekmedi. Spor salonun eski işletmecisi bedelsiz devretmeye hazırdı, mal sahibi de aynı kirayla devam edebileceğini söylemişti. Mekânın tadilatını da Gökhan'ın müritlerinden bir ekip üstlendi.

Bu arada bağışlar ve hediyeler gelmeye devam ediyordu. Gökhan, onu dinlemeye gelenlerden hiçbir zaman doğrudan para istememişti, ama büyük hedefleri olduğunu, hep birlikte olurlarsa her şeyi başaracaklarını, her türlü desteğin işe yarayacağını söyledikçe, insanlar katkıda bulunmak istiyorlardı. Gökhan, bağışları kabul ediyordu ama yasal olarak bu konuda sıkıntıya düşmekten de çekiniyordu. Avukat arkadaşı Kağan'a danıştı bu konuda. Ona en son ikale sözleşmesi için yardımcı olan Kağan, Gökhan'ın o zamandan beri yaşadıklarından habersizdi, o yüzden neden bahsettiğini anlamakta epey zorluk çekti. Anladığında, yasal olarak bağış toplamanın en temiz yolunun vakıf kurmak olduğunu söyledi, nasıl yapacaklarını anlattı kısaca. Gökhan, Ali Cemal ve Merve'yle birlikte bunun üzerine çalışmaya hemen başladı. Vakfın amacı, gençleri kötü alışkanlıklardan koruyup, spora ve güzel ahlaka

yönlendirmek için çalışmalarda bulunmak olacaktı. "Bedensel ve Ruhsal Gelişim Vakfı" koydular adını, kısaltması da BERGEV oldu. Ormancılar'da spor salonunun hemen karşısında küçük bir daire tutup vakfın genel merkezi haline getirdiler.

Bu arada internet sayesinde Gökhan'ın adı giderek yayılıyordu. Yutüpteki ve feysbuktaki videolarının izlenme sayıları yüz binleri bulmuştu. Baskıdan, sömürüden, ayrımcılıktan, kapitalizmden, faşizmden falan bahsetmiyordu Gökhan. Haksızlıktan, kötülükten, Şeytan'dan bahsediyordu. Anlamı az bilinen sözcükler kullanmıyordu, herkesin anlayabileceği dilden konuşuyordu. Kendisi, bu hareket başladığından beri, İstanbul'un, hatta Anadolu yakasının dışına çıkmış değildi, ama Türkiye'nin değişik yerlerinde onun takipçilerinden oluşan küçük gruplar belirmeye başlamıştı. Başta Ormancılar sokaklarında görülen, el yazısıyla yazılmış S harfi, ülkenin her yanında, duvarlara sprey boyayla çiziliyordu artık.

Basında, Gökhan'la ve takipçileriyle ilgili haberler çıkmaya başlamıştı. "Semaviciler" diye anılıyorlardı. İlki, Gökhan gözaltından serbest bırakıldıktan iki gün sonra, küçük bir gazetede "Sahte Peygamberin Müritleri Karakol Bastı" başlığıyla yayınlanmıştı. Bu haber ana akım medyanın ilgisini çekmemişti, ama birkaç hafta sonra, daha büyük bir gazetede ve ona bağlı haber sitesinde, "İnternet Çağının Peygamberi Semavi" manşetiyle, Gökhan'ın sözlerini yalan yanlış aktaran bir haber daha yayınlandı. Gökhan, ikisinden de yayınlanmalarından bir süre sonra haberdar oldu. Olumsuz yorumlar, dalga geçen, aşağılayıcı, karalayıcı üslup Gökhan'ın pek keyfini kaçırmamıştı. Aksine, haberlerin çıkmasına seviniyordu, ne kadar çok insana ulaşırlarsa o kadar iyiydi. Mutlaka, bu haberleri okuyanlardan bir kısmı, internette onun adını aratacak, videolarını izleyecek; onlardan bir kısmı belki onu dinlemeye, onunla tanışmaya gelecek ve onlardan bir kısmı da aralarına

katılacaktı. Allah'ın verdiği emir açıktı, o önde olacaktı, arkasında ne kadar çok insan olursa o kadar güçlü olacaklardı.

Merve de birçok işin içindeydi, özellikle resmî meselelerde yardımı dokunuyordu. Spor salonunun devralınmasından sonra şirket kurulumu, banka hesaplarının açılması gibi işlerle daha çok Merve ilgilenmişti. Ama Gökhan'ın kendini tümüyle bu davaya vakfetmiş olması fena halde canını sıkıyordu. Her an meşguldü Gökhan, geriye birlikte geçirebilecekleri hiçbir zaman kalmıyordu. Hiç böyle düşlememişti geleceklerini. Bu kadar saygı gösterilen bir adamın nişanlısı olmaktan gurur duyuyordu tabii. Ama baş başa yaşayacakları şirin bir evleri, sevgi dolu, mutlu, huzurlu ve mütevazı bir hayatları olacağını hayal etmişti yıllardır. Şimdi, bu hayalin gerçekleşmeyeceğini görmek hüzün veriyordu ona. Bunu Gökhan'a belli etmemeye çalışıyordu. O bu kadar önemsediği bir davaya baş koymuşken, bencil davrandığını düşünmesini istemiyordu.

Ailesi (ve özellikle babası) ise, Gökhan'ı yıllardır tanıyorlardı ama ilk kez ona karşı bu kadar ilgili ve özenliydiler. Gökhan'ın sanayi sitesinde tornacı olarak çalıştığı yıllar boyunca, ona belli bir saygı göstermekle birlikte, biricik kızlarının karşısına çıkacak en iyi kısmet olmayabileceğine dair hisleri yüzünden biraz mesafeliydiler hep. Şimdi ise, özellikle Ali Rıza Bey'in Gökhan'a gönülden inanması yüzünden, kızlarını ve onu yetiştiren anne-baba olarak kendilerini kutsanmış olarak görüyorlardı. Gökhan velinimetleriydi artık.

Düğün organizasyonu, evlenmeye karar verdikleri andan itibaren giderek büyüdü. Başlangıçta, Ormancılar'daki, yıllardır pek çok akrabalarının ve komşularının dünya evine girişine mekân olan emektar salonu düşünmüşlerdi. Ama Semavicilerden düğüne gelme niyetini bildiren o kadar çok kişi oldu ki, önce Ümraniye'deki başka bir salona aldılar. Oraya da sığmayacaklarını anlayınca, Maltepe'de bulunan Anadolu yakasının en büyük düğün salonlarından birinde karar kıldılar. Merve,

bu işin kontrolsüzce bu kadar büyümesine direndi başlangıçta, ama Ali Rıza Bey tarafından ikna edildi bir yerden sonra. Bu sadece bir düğün değildi, bir büyük buluşmaydı. Babası, organizasyonun ayrıntılarında da onlara çokça destek oldu.

Artık iyiden iyiye bastıran kış yüzünden perşembe toplantılarına ara vermişlerdi. Cuma namazları bir bakıma onların yerini almıştı. Gökhan, camide konuşma yapmaya kalkışmıyordu, Ömer Hoca'yla sözsüz bir anlaşma vardı aralarında. Onun cami içindeki otoritesine, şeklen de olsa saygı gösteriyordu. Ama namaza gelenlerle birebir sohbet etmekten geri kalmıyordu. Namaz öncesinde ve sonrasında, bazen saatler boyunca, gelenlerin sorularını cevaplıyordu. Spor salonunun tadilatı bittikten sonra perşembe toplantılarını orada tekrar başlatacaklardı, havalar düzelene kadar.

Bu arada, sürekli çevresinde birileri olduğu için başlangıçta Gökhan'ın dikkatini çekmemişti ama sonraları farklı yerlerde aynı arabaların içinde aynı adamları sürekli gördüğü için, polis (veya devletin başka bir birimine mensup birileri) tarafından sürekli takip altında tutulduğunu fark etti. Bunu Ali Cemal'e anlattığında, "Abi, seni tekrar almalarına kesinlikle izin veremeyiz. Senin sürekli korunman lazım," dedi. Gökhan, korumalarla dolaşma fikrinden hoşnut değildi, savaş açtığı kötülüğü temsil eden adamlara benzemekten korkuyordu. Ama artık riskli bir konumda olduğu da bir gerçekti.

Üstelik tek sorun polis değildi, başka küçük saldırılarla da karşılaşıyorlardı. Mesela, geçenlerde bir davet üzerine, Sultanbeyli'ye gitmişlerdi, bir kahvehanede onunla tanışmak isteyen mahallelilerle buluşmak için. Ama daha oraya varamadan yolları mahallenin (muhtemelen medyanın karalamasından da etkilenmiş) çember sakallı gençleri tarafından kesilmişti, "Biz müşrikleri mahallemize sokmayız," diye üstlerine yürümüşlerdi. Küçük bir arbededen sonra, Gökhan'ı çağıranlar araya girmiş,

olayı yatıştırmışlar, ama kahvehane toplantısı iptal edilmişti. Buna benzer hadiseler ara sıra yaşanmaktaydı.

Korumaların polise karşı bir faydası olmazdı belki ama bu tarz küçük saldırganları engellerlerdi. Hatta polise karşı bile bir ölçüde caydırıcı etkileri olabilirdi. En azından, acil bir durumda zaman kazandırırlardı. Her ne kadar Salak Salih hemen hemen her zaman yanında olsa ve fazla yaklaşmaya çalışanları belli bir mesafede tutsa da, tecrübeli ve eğitimli korumalara ihtiyaç olduğu doğruydu. Sonunda, Gökhan, Ersoy'un güvendiği iki adam bulup onu korumakla görevlendirmesine razı oldu.

42

Deniz'le Adem, Gökhan'ı ancak dördüncü gelişlerinde halı sahada bulabildiler. Bu kaçamakları diğerlerinden gizli yapmak zorunda oldukları için, Gökhan'a bir türlü ulaşamamak ciddi sıkıntı haline gelmişti. Sonunda, Gökhan'ın halı sahaya geleceğini öğrendikleri bir günün sabahı, yağmura rağmen, erkenden gelip, o gelene kadar beklediler. İki saat kadar sonra geldi Gökhan. Onları hemen tanıyarak şaşırttı: "Toplantılarımızdan birine katılmıştınız, değil mi? Saha içinde oturmuştunuz."

Nedim Bey, şirket personelinin (daha doğrusu durumdan haberdar dört kişinin) Gökhan'la herhangi bir ilişki kurmasını yasaklamıştı. Kemal Duru'yu arayarak, elektrik kesintisine istemeden de olsa kendilerinin neden olduğunu kabul etmişti. Daha önce Berk'in ona yaptığı (asılsız) açıklamayı polise aynen aktarmıştı. Kod bir yerde, anlaşılamayan bir hata sonucu, bir tür sonsuz döngüye girmiş ve bu yüzden bazı sunuculara aşırı yüklenerek acil durum sisteminin devreye girmesine neden olmuştu. Şimdi hatayı engellemişlerdi, bir daha böyle bir şey olmayacaktı. Kemal Duru'nun sesi hiç ikna olmuş gibi gelmemişti ama elinde bu saldırıyı bilerek ve isteyerek yaptıklarına dair hiçbir kanıt olmadığı için bu açıklamayla yetinmek

zorundaydı. Savcıya bu bilgiyi vereceğini söyledi. Bir tazminat davası açılması mümkündü ama ceza davası açılmasını pek beklemiyorlardı.

Öte yandan, telekomünikasyon şirketi sözleşmeyi feshetmişti ve Datakraft olarak, KUBRA'nın kişisel veri güvenliğini ihlal etmesinden doğan zararları (çalışanlara ödenen tazminatları) fazlasıyla üstlenmeyi kabul ederek, mahkemeye gitmeden konuyu kapatmayı başarmışlardı. Siber saldırı soruşturması da şimdilik rafa kaldırılınca, Korelileri işe devam etmeye razı etmek daha kolay oldu. Şirketin artık para kazanmaya başlamış olması da ikna olmalarında önemli bir etkendi kuşkusuz. Yine de KUBRA'nın, ve daha çok da onun yaratıcılarının kontrol altına alınması için birçok değişiklik talep etmişlerdi. Özellikle Berk, aklına gelen her türlü kod değişikliğini, kimseye sormadan ve çoğu zaman test etmeye bile gerek görmeden, canlı ortamda yapıp duruyordu. Onun rahat tavrı diğerlerini de etkiliyordu kaçınılmaz olarak. Bu sayede çok hızlı geliştirme yapabiliyorlardı ama yaptıkları işler son derece hataya açıktı.

Nedim Bey, Korelilerin telkini olmasaydı da ipleri ele almak gerektiğinin farkındaydı. Konusunda tecrübeli bir kalite güvencesi uzmanı olan Cantürk'ü işe aldı. Onun getirdiği prosedürlerle, canlı ortama erişim kısıtlandı, kod değişiklikleri onay mekanizmalarına bağlandı. KUBRA'nın hiçbir aksiyonunun otomatik onaylanmaması garanti altına alındı. Önlemler temelde Berk'in sınırsız özgürlüğünü kısıtlamaya yönelikti. Yapmak istediği her şey onaydan geçecekti artık. Selim de bu düzen değişikliğini sonuna kadar destekliyordu. Şirket hiyerarşisinde Berk'in yöneticisi konumunda olmasını bir formalite olarak görmüştü şimdiye kadar, ama artık bilfiil yöneticilik yapıyor, Berk'e, tabiri caizse, göz açtırmıyordu. Beşiktaş'taki kahvehanedeki tartışmadan beri araları tam olarak düzelmemişti, giderek de açılmaktaydı.

Bu gelişmeler Berk'i bunaltmıştı. Yapmak istedikleri engellendikçe iyice geriliyordu. Özellikle Cantürk'ten nefret ediyordu. Yüksek sesle tane tane konuşarak, herkese malum olan şeyleri sanki dünya üzerinde ilk dile getiren oymuş gibi anlatmasına acayip gıcık oluyor, her fırsatını bulduğunda onu aşağılıyordu. Selim'le de, diğerleriyle de ters konuştuğu oluyordu sık sık. Hatta bir ara bir toplantıda, "Siz benden hesap soramazsınız, ben olmasam hiçbiriniz burada olamazdınız," diye patlamıştı. Selim ise, kendisinden beklenmeyecek bir hazırcevaplıkla "Hep birlikte hapse düştüğümüzde de aynı şeyi söyleyecek misin acaba?" diye onu susturmuştu. Berk'in aklına, çekip gitmek, Amerika'ya dönüp orada her şeye baştan başlamak geliyordu. Ama burada şimdiye kadar yaptıklarını terk etmeye de gönlü elvermiyordu.

Bir tartışma da iktidarı ele geçirme görevine ait BB yumağının çökertilmesi meselesinde yaşandı. Selim, bu yumağın içinde, dışarıdan bakan biri tarafından kolay kolay görünemeyecek durumda da olsa, suç unsuru bulunduğu ve bundan kurtulmaları gerektiğinde ısrarcıydı. Berk buna şiddetle karşı çıkıyordu. Bu görevle siber saldırı soruşturması arasındaki bağlantıyı bulduklarından beri, arkasında oluşan yumağı inceliyordu. Görmüştü ki, burayı KUBRA'nın kalanına zarar vermeden çökertmek imkânsızdı. Bu yumak, bilgi evreninin kalanıyla iç içe geçmişti. Bu görev sayesinde edinilen bilgiler, doğaya ve hayata dair geliştirilen anlayış, aktif haldeki pek çok görevde de kullanılıyordu. Ayrıca, KUBRA'nın çalışma mantığını bilmeyen birinin, burada gizlenmiş suç unsurunu bulup ortaya çıkarması, pratikte imkânsızdı. Adem, Berk'e destek çıktı bu konuda, gerçekten de burada o kadar değerli bir veri oluşmuş durumdaydı ki, bunu imha etmenin maliyetini kestirmek mümkün değildi. Hatta şu anda şirkete gelir sağlayan paketlerin performansını yerle bir etme riski de vardı. Selim de bir yerden sonra ısrardan vazgeçti. Ama en riskli gördükleri bölgeleri merkezdeki sunuculardan kaldırıp buluta taşıma,

böylece potansiyel suç delillerini en azından Datakraft binasının dışına çıkarma konusunda uzlaştılar.

Deniz, işini sessizce sürdürüyordu, bir yandan da sosyal medyadan Gökhan'ı takip ediyordu. Semaviciler büyüdükçe, onun içini kemiren vicdan azabı da büyüyordu. Adem'le sık sık konuşuyorlardı bu konuda. Adem de ona katılıyordu genel olarak ama Nedim Bey'in açık direktifine karşı gelmeye de cesaret edemiyordu. Sonunda bir gün, "Ben gidip konuşacağım," dedi Deniz, "sen gelsen de gelmesen de." Adem uzunca bir tereddütten sonra onunla gitmeyi kabul etti. Halı sahaya gittiler ama Gökhan'ı bulamadılar. Tekrar gittiklerinde hem halı sahaya, hem spor salonuna uğradılar, Ormancılar'da bayağı dolaştılar, Gökhan'a ulaşamadılar. Tanıyanlardan telefonunu istediler, ama Gökhan telefonlara cevap vermeye yetişemediği için hattını konuşmalara kapatmıştı. Sadece yazılı olarak ulaşılabiliyordu ona. Yazdılar. Gökhan müsait bir zamanda Ormancılar'a gelmelerini söyledi. Tekrar gittiler ama Gökhan'ı yine bulamadılar. Gökhan'ın ne zaman nerede olacağı belli olmuyordu.

Sonunda, Gökhan'ı bulmayı başardıklarında, sıcak karşılandılar. Gökhan, onları hemen tanıyarak şaşırttı, sonra da ofise davet etti. Semaverdeki taze demlenmiş çaydan herkese birer bardak doldurdu.

"Size ulaşmak ne kadar zormuş. Dördüncü gelişimiz bu," dedi Deniz.

"Evet, haklısınız. Kusura bakmayın. Bu aralar fazla meşgulüm."

"Evleniyormuşsunuz diye duydum. Hayırlı olsun. Allah mesut etsin."

"Teşekkürler."

"Merve Hanım'la tanışmıştık geldiğimizde. Çok hoş bir hanımefendi."

"Evet, öyledir. Çok da beceriklidir aynı zamanda, burada bana çok yardımı dokunuyor."

Adem ve Deniz'e çaylarını ikram ettikten sonra, karşılarına oturdu Gökhan.

"Evet, sizin için ne yapabilirim?"

"Gökhan Bey, biz bir yazılım şirketinde çalışıyoruz. Datakraft diye bir şirket. Muhtemelen adını duymamışsınızdır."

"Duymadım."

"Evet... Biz yapay zekâ üzerine çalışıyoruz. Büyük miktarda veriyi analiz edip kurallar çıkaran bir sistem. Öğrenen sistem diyoruz buna. Yani bildiğimiz, normal uygulamalar gibi, sadece programlandığı şeyleri yapmıyor. Geliştirdiğimiz özel bir yöntem sayesinde, insanların öğrenmesine benzer şekilde öğreniyor ve ona verilen problemleri nasıl çözeceğini kendisi buluyor."

Gökhan başını salladı. "Evet... Yalnız benim on dakikaya kadar çıkmam gerekiyor da..."

"Aaa... tabii. Hemen sadede geleyim o zaman. Şimdi... Gökhan Bey... nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama... size gelen mesajlar... yani Kübra'dan gelen mesajlar... bu bahsettiğim sistem tarafından gönderildi."

Gökhan'ın gözleri büyüdü: "Nasıl?"

"Yani Kübra bizim yarattığımız hayali bir karakter. İnsanlarla yazışarak anlaşmak üzere geliştirilmiş bir uygulama. Türkçe yazmayı ve yazılanları anlamayı öğreniyor. Arkasında da kapsamlı bir yapay zekâ uygulaması çalışıyor. Yani... size bu mesajları gönderen Kübra'yı biz yazdık. Bilgisayar programı olarak."

"Yani... bana bu mesajları siz mi gönderdiniz?"

"Hayır, mesajları biz göndermedik. Mesajları gönderen bilgisayar programını biz yazdık."

"Hmm... Yani bana mesaj gönderecek bir bilgisayar programı mı yazdınız? Beni nereden buldunuz peki? Neden bana mesaj göndermesini istediniz?"

"Hayır, hayır. Sizi biz bulmadık. Mesaj göndermesini de biz söylemedik. Sizi kendisi seçti. Biz sadece öğrenen bir sistem tasarladık, öğreniyor ve kendisi karar veriyor."

"Kendisi karar veriyor," diye tekrarladı Gökhan. "Ne konuda?"

Adem sözü aldı: "Gökhan Bey, ben size şu şekilde açıklamaya çalışayım. Biz bu sisteme bulabildiğimiz kadar çok veri yükledik ve kendi kendine çalışarak bunlar arasındaki ilişkileri kurmaya başladı. Sonunda, ona görevler verdiğimizde, nasıl yapacağını kendisi bulsun diye... Biz de test amaçlı olarak, yani nasıl yapmak isteyeceğini merak ettiğimiz için, ona bir görev verdik. O da bu görevi yerine getirmek için size mesaj göndermeye başladı."

"O dediğiniz, bilgisayar mı?"

"Eee... evet."

"Verdiğiniz görev neydi?"

Adem bir yutkundu, sesini istemsizce alçaltarak cevapladı: "İktidarı ele geçirmek."

"İktidarı ele geçirmek."

"Evet."

"Neden? Şimdiki iktidardan memnun değil misiniz?"

"Hayır, o yüzden değil. Test amaçlı olarak... Yani nasıl bir yöntem geliştireceğini görmek için."

"Oyun oynuyordunuz yani."

Adem sessizce, belli belirsiz bir baş hareketiyle onayladı.

"Beni neye göre seçmiş peki? Neden ben?"

"Onu tam olarak bilemiyoruz. Karar mekanizmaları çok karmaşık olduğundan... tam olarak çözmek... pek mümkün değil."

Gökhan düşünceye daldı bir süre. "Doğru mu bu anlattıklarınız?" dedi. İkisi birden hevesle başlarını sallayarak onayladı. Gökhan gülmeye başladı. Deniz'le Adem de birbirlerine bakıp gülümsediler. "Vallahi beni çok rahatlattınız," dedi Gökhan. "Ben de bu mesajları bana kim gönderiyor diyordum." Güldükçe şiddetlendi gülmesi, kahkahaya dönüştü. Deniz de katıldı kahkahalara, arada Adem'e bir bakış fırlattı, "gördün mü" dercesine. Adem yüzünde yarım bir gülücükle, şaşkın şaşkın, bir Gökhan'a bir Deniz'e bakıyordu.

Gökhan'ın kahkahaları dindi bir süre sonra, hafifçe gözünden yaş gelmişti gülmekten. Gözlerini sildi eliyle, yüzünde asılı kalan gülümsemeyle karşısındaki iki kişiye dikti bakışlarını. "Siz benim hâlâ Cenab-ı Allah'tan mucize beklediğimi sanıyorsunuz değil mi? Üstelik O bana mucizelerin en büyüğünü göstermişken, kalbime dokunmuşken, ruhuma görünmüşken..."

Deniz'in yüzündeki tatminkâr tebessüm, yerini sitrik bir sırıtışa bıraktı. "Ama..." diyecek oldu, Gökhan devam etti sözü ona vermeden: "Ben Allah'tan fizik kurallarını hiçe saymasını, nedenlerle sonuçları birbirine karıştırmasını beklemiyorum. Bu dünyada ne oluyorsa bir nedeni vardır. Allah'ın kurduğu düzendir bu. Deprem neden olur? Kıtaların hareketi yüzünden, değil mi? Gök gürültüsü? Bulutların arasındaki elektrik akımı yüzünden. Ama bütün bunlar Allah'ın işi değil midir? Allah, nedenleri ve sonuçları birlikte yaratır. Bana bir mesaj geliyorsa, elbette onu birisi göndermiştir. Şimdi siz bana o mesajları bilgisayarın gönderdiğini söylüyorsunuz. Bilgisayar dediğiniz şey, maddedir sonuçta. Maddeye hareketini Allah verir. Külli irade sahibi olan sadece Yüce Allah'tır. Siz

bu Kübra'yı kurmuşsunuz ama nasıl çalıştığını anlayamıyorsunuz. Oysa her şeyi bilen, her şeyi anlayan bir güç vardır."

"Gökhan Bey, Kübra sizinle birlikte seksen altı kişiye bu mesajları gönderdi. İçlerinden elene elene en son siz kaldınız. Eğer başka biri sizden fazla ilgilenseydi, size mesaj göndermeyi kesecekti, onunla devam edecekti. Bu sefer o kişi Allah'ın kalbine dokunduğuna inanacaktı."

"İlgilenseydi diyorsunuz. Öyle olsaydı böyle olurdu diyorsunuz. Ama bilmiyor musunuz ki kader diye bir şey vardır. Her şey kaderde yazıldığı gibi olur. Siz en sona kimin kalacağını bilmezsiniz, sizin Kübra'nız da bilmez. Ama Allah bilir. O, zamana dışarıdan bakar, geçmişi ve geleceği birlikte görür."

"Gökhan Bey, siz Allah'a inanıyorsunuz, anlıyorum, ama buradaki durum..."

O sırada ofisin kapısı açıldı. Gökhan, Deniz'e "Af edersiniz," deyip yerinden kalktı. Kapının önünde bekleyen iki kişiyi içeri buyur etti. Birbirinden izbandut iki adam girdi içeriye.

"Efendim, bizi Ersoy Abi gönderdi, size de haber vermiş sanırım."

"Evet, evet. Ben sizi tanıyorum zaten, toplantılara gelmiştiniz, değil mi?"

"Tabii, geliyoruz fırsat buldukça."

Gökhan elini uzattı, adam bel seviyesine kadar eğilip Gökhan'ın elini öptü. Sonra diğeri de tekrarladı aynı hareketi. Gökhan, hiç yadırgamadı bu abartılı hürmet gösterisini. Şaşkın bakışlarla sahneyi izleyen (ve muhtemelen tam o anda bu konuşmayı yapmak için çok geç kaldıklarını fark eden) Deniz'e döndü: "Pardon, isminiz neydi?"

"Deniz."

"Deniz Hanım, benim şimdi bu arkadaşlarla birlikte çıkmam lazım, işlerimiz var. Eğer söyleyecekleriniz bu kadarsa..."

"Ama..." dedi Deniz, boğazı düğümlendi, ağzından başka bir şey çıkmadı. Gökhan da ne diyecek diye birkaç saniye bekledikten sonra, "Geldiğiniz için teşekkürler. İstediğiniz zaman tekrar gelin, devam edelim sohbetimize. Size hayırlı günler," deyip çıktı.

Deniz'le Adem, bir süre, ne yapacaklarını bilmez halde, Gökhan'ın ofisinde oturdular. Sonra Deniz ani bir kararla kalktı, "Hadi gidelim," dedi.

Çıkıp bir taksi buldular. Dönüş yolunda barut gibiydi Deniz. "İnanamıyorum buna ya! Herif hiç oralı olmadı. İnsan böyle bir şeyi duyup da nasıl kendinden en ufak bir şüphe etmez, anlamıyorum."

"Hmm."

"Ben de bu mesajları bana kim gönderiyor diyordum, diyor. Sonra da, her şey kaderde yazıldığı gibi olur falan... Nasıl bir kafa bu?"

"Hmm."

"Allah'ın onun kalbine dokunması en büyük veri onun için. O da nasıl bir şeyse artık! Diğer hiçbir şeyin bir önemi yok ona göre. Ne anlatsan boş yani."

"Hmm."

"Sen neden bir şey demiyorsun?"

"Ne diyebilirim Deniz Abla? Ben zaten tahmin ediyordum böyle olacağını, sana da söylemiştim."

"Off! Şimdi ne yapacağız?"

"Yapacak bir şey yok. Ne yapabiliriz ki!"

"Gidip bir daha konuşsak? Kübra'nın algoritmasını anlatsak, nasıl çalıştığını falan... İradeden bahsediyor, maddenin iradesi olmaz diyor. Halbuki Kübra'nın bir iradesi var aslında, yapay da olsa."

"Pek faydası olacağını sanmıyorum. Onun inancını daha da güçlendirir sadece. Kübra'nın bir iradesi varsa da cüzi iradedir. Külli iradenin tek sahibi Allah'tır."

"Diyorsun."

"O öyle cevap verecek yani, sen bunları söylersen."

"Off!" dedi Deniz tekrar. Başını çevirdi, arabanın penceresinden dışarıyı seyretti yolun kalanı boyunca. Adem de diğer tarafı seyre ve düşüncelerinin girdabına daldı.

43

Merve'yle Gökhan'ın, debdebenin, hengâmenin ve hadisenin eksik olmadığı düğünü, tesadüfen Deniz'le Selim'in evliliklerinin birinci yıldönümünün ertesi gününe denk gelmişti. Gökhan, her ne kadar, o kadar çok insanın katıldığı bir etkinlik düzenlemenin, ancak planlı bir organizasyonla mümkün olabileceğini önceden görmüş de olsa, yeterince planlı olamadılar. İnsanlar hem salona yerleşirken, hem de törenin farklı aşamalarında uzun sürelerle beklemek zorunda kaldılar. Yine de çok fazla şikâyet eden olmadı, herkes Merve'yle Gökhan'ı (özellikle de Gökhan'ı) tebrik etmek için sabırla sırasını bekledi.

Gökhan, törende müzik ve dans olmamasını istemişti ama Merve buna şiddetle karşı çıktı. Düğününde göbek atmadan evlenmek istemiyordu. Böylece Kur'an okunması ile başlayan, nikâh töreni ve takı merasimi ile devam eden ve oyun havaları ile son bulan eklektik bir düğün planladılar. Lakin takı merasimi o kadar uzun sürdü ki, sıra göbek atmaya geldiğinde vakit neredeyse gece yarısını bulmuştu.

Gökhan aynı zamanda, düğünde hiçbir şekilde içki içilmemesini sağlamakta da kararlıydı. Eski arkadaşları, özellikle futbolcu tayfası, düğün içkisiz de olsa, meyve sularına masa altından votka veya cin eklemeyi alışkanlık haline getirmişlerdi.

Gökhan, onlardan bu sefer böyle bir şey yapmamalarını özellikle rica etti. Sonuçta, görülebildiği kadarıyla, düğünde içki içen olmadı.

Salon 10-15 kişilik büyük yuvarlak masalardan oluşuyordu. Düğün yemekliydi ama yemek servisi o kadar aksadı ki, çoğu insan karnını en sonda gelmesi gereken pastayla doyurmak zorunda kaldı. Merve'yle Gökhan'ın kılıç gibi bir bıçağı birlikte tutarak kestikleri pasta, arka taraftaki mutfakta kesilip dilimlenen aynı boydaki dokuz kocaman pastadan biriydi sadece.

Gökhan, Merve'yle birlikte masaları tek tek dolaşmaya niyetlendi bir ara, ama hepsini bitiremeyeceğini anlayınca vazgeçti. Gülcan'ı uğrayamadığı masalara gidip onun adına özür dilemekle görevlendirdi. Dolaşabildiği masalarda, gelenlere geldikleri için teşekkür mahiyetinde küçük birer konuşma da yaptı. Hak yolunda yürüme meselesine girmedi bu sefer ama hep birlikte olmanın ve dayanışmanın önemine değinmekten de geri kalmadı.

Masaların birinde, orada görmeyi beklemediği Nurettin Eğriboyun ve partiden arkadaşlarını görünce şaşırdı. Eğriboyun, "Ooo, Gökhancığım, tebrik ederim," deyip Gökhan'ı yanaklarından şapır şupur öptü, yanındakilerle tanıştırmaya yeltendi. Gökhan, o gözaltındayken yaptıkları şaibeli görüşmeyi, eski bir ahbaplıkmış gibi sunmasından hiç hoşlanmadı. Hafifçe kulağına yaklaştı, "Nurettin Bey, biliyorsunuz toplantılarımız herkese açıktır, her zaman bekleriz. Ancak bu bir düğün. Burada sadece davetlileri görmeyi bekliyoruz, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Aaa... Bizi Ali Rıza Bey davet etmişti. Eskiden tanışırız kendisiyle."

"Hmm... Peki o zaman, iyi eğlenceler," dedi Gökhan, gönülsüzce sırıtarak, bir sonraki masaya yöneldi.

Gecenin ilerleyen saatinde, bu masadaki bazı kişilerle, diğer bazı davetliler arasında bir tartışma çıktı, giderek alevlendi, küçük itişip kakışmalara, sonra da iyiden iyiye arbedeye dönüştü. Gökhan müdahale etmek zorunda kaldı. Ancak o masanın tamamı salondan çıkarıldıktan sonra ortam sakinleşti.

Aslında olayın başlangıcı birkaç hafta öncesine dayanıyordu. Üsküdar'da bir genç, bir duvara sprey boyayla S simgesi çizerken, partili oldukları bilinen birileri tarafından görülüyor. Partililer, genci birkaç sokak boyunca kovalıyorlar, sonunda yakalıyorlar ve öldüresiye dövüyorlar. Aynı gruptan başka biri de olayı cep telefonuyla videoya çekip, gözdağı verir mahiyette bir cümleyle tvitırdan paylaşıyor. Dayak yiyen gencin (adı Furkan) bir arkadaşı, videonun linkini Ersoy'a gönderiyor. O da biraz araştırma yapıp, saldırgan gruptan üç kişiyi ve videoyu çekeni tespit ediyor. Durumu Gökhan'a aksettirdiğinde, Gökhan, hareketten Ersoy'un görevlendireceği birkaç kişinin gidip bu kişilerle konuşmasını ve bu tarz saldırgan tavırlarda bulunmamaları için uyarmasını uygun görüyor. Ama tabii bu uyarı, olumlu karşılanmayınca, dayağa dönüşüyor. Belki de Ersoy'un asıl niyeti, baştan beri yapılanın karşılığını vermekti, onu tam bilemiyoruz. Sonuçta darp edilen partililer, bu kez polisle birlikte Ormancılar'a gelip, onları dövenleri gösteriyor ve polis de beş-altı kişiyi gözaltına alıyor. Düğün sırasında Furkan hâlâ hastanedeydi, gözaltına almanlar ise tutuklanmışlardı. Düğünde Furkan'ın kuzeni, bu olaylara karışan partililerden birini Nurettin Eğriboyun'un masasında görünce laf atıyor, oradan cevap gelince de ortalık karışıyor.

Gökhan düşman kazanmak istemiyordu, zaman zaman ona karşı saldırgan davrananlara bile yumuşak yaklaşıyor, toplantılarına davet ediyor, herkesle iletişim kurmaya çalışıyordu. Ama zamanla saldırılar organize bir hal almaya başladı. Gökhan'ın ikna ve iletişim çabaları yetersiz, hatta tümden anlamsız

hale geldi. Dahası, polis hiçbir şekilde Semavicileri korumuyor, tam tersi, saldırganlara çeşitli şekillerde destek oluyordu.

Ersoy, kendini doğal olarak hareketin güvenlik sorumlusu pozisyonunda bulmuştu. Askerlik geçmişi sayesinde, güvenlik sektöründe çokça tanıdığı vardı, bunlardan pek çok kişiyi de harekete dahil etmeyi başarmıştı. Hatta Gökhan'a sık sık, gerektiğinde silahlanmak için bağlantıları olduğunu da söylüyordu son zamanlarda. Ersoy'un fikrine göre, Şeytan'ın yolundakiler, Gökhan'ı durduramayacaklarını anladıkça daha çok şiddete başvuracaklardı. Onlarla uzlaşmaya çalışmak, onlara boyun eğmek düşünülemezdi. Hak yolundan çıkıp şer yoluna girmekten farksız olurdu bu. Eninde sonunda kendilerini savunmak zorunda kalacaklardı. Hazreti Peygamber de aynı sorunlarla karşılaşmış, ama tehdit ve tedhiş karşısında boyun eğmemiş, savaşmıştı.

Gökhan, sözün gücüne gönülden inanıyordu. Ama kalbi mühürlü olanlara sözün etki etmeyeceğini de biliyordu. Olabildiğince kaçınmaya çalışsa da, şiddete karşı kendini aynı yöntemle savunmanın hak sayılacağı bir nokta vardı. Ersoy'u sık sık dizginlemesi gerekiyordu böyle durumlarla karşılaştıklarında, ama yanında Ersoy gibi bir adamın bulunmasından memnundu, kendini daha güçlü hissediyordu onunla.

Ali Cemal, fikir olarak ikisinin arasında bir yerlerdeydi. Ersoy'u epeydir tanıyordu, onun çevresindekilerle de ahbaplığı vardı. Hatta geçmişte birlikte, bazısı tam olarak yasal sayılmayacak işler yaptıkları adamlar da vardı o çevrede. Hareketin hiyerarşik bir örgütlenmeye kavuşması gerektiğini düşünüyordu Ali Cemal. Gökhan, sözleriyle hareketi büyütürken, maddi olarak da büyümek için, uyum içinde çalışacak bir yapıya ihtiyaç vardı. Elbette bu yapı içinde, kendi güvenliklerini de sağlamak zorundaydılar. Gerektiğinde şiddete şiddetle karşılık vermeyi de kapsıyordu bu. Ali Cemal, Üsküdar'daki lokantadaki işini bırakmıştı, kuruluşu yeni tamamlanan BERGEV'in

genel müdürü olmuştu. Vakıf, hareket bünyesindeki diğer girişimleri de altında toplayan bir çatı işlevi görecekti zaman içinde. Gökhan'ın takipçileri arasına katılan iş sahibi pek çok insan vardı, hepsi de sahip oldukları imkânları hareketin büyümesi için kullanmaya hazırdılar. Ali Cemal, bütün bu bileşenlerin organizasyonundan da sorumluydu. Hayatında ilk kez herhangi bir şey için bu kadar yoğun ve hevesle çalışıyordu.

Merve'yle Gökhan'ın düğününde, iki saate yakın süren takı merasiminde o kadar çok altın ve para toplandı ki, bir gecede zengin oldular desek yeridir. Evlendikten sonra oturmak üzere, Ormancılar'da, ikisinin de aile evlerine çok uzak olmayan iki oda bir salon bir daire kiralamışlardı. Düğün sonrası, takılanları saydıklarında, tuttuklarından daha büyük bir evi rahatlıkla satın alabileceklerini fark ettiler. Böylece, Ormancılar Caddesi'ne çıkan sokaklardan birinde, yakın zamanda inşa edilmiş bir apartmandaki yüz otuz metrekare bir daireyi, eski sahibinin Gökhan'a özel yaptığı indirim sayesinde ellerindekinin yarısından azını harcayarak satın aldılar.

Ev eşyalarının düzülmesi de elbirliğiyle oldu. Herkes onlara bir şeyler hediye etmek istiyordu. Merve'nin ağırlığını koymasıyla, koltuk takımını kendileri seçip aldılar, ama onun dışındaki, beyaz eşyalar da dâhil olmak üzere neredeyse her şey, hediye olarak geldi. Yeni evlerine taşındıktan sonra da bir süre ziyaretçileri eksik olmadı, ev dolup dolup boşaldı. Tebrik etmeye gelenler, artık nereye koyacaklarını bilemedikleri ev hediyeleri getirenler, bazen de sadece Gökhan'ın elini öpmeye, hatta ona dokunmaya gelenler...

Günler sonra bir akşam vakti, yeni evlerinin salonunda ilk kez baş başa kaldılar. Yemekten sonra Merve çay demledi. Yepyeni ince belli kesme cam bardaklarda pırıl pırıl parlayan tavşankanı çaylarını yudumlarken, kanepede yan yana oturdular. Merve, Gökhan'ın omuzuna başını dayadı. "Şu anda ne isterdim biliyor musun Gökhan?" dedi. "Belki kızacaksın

ama... Bütün bu çevrende dolanan insanlar, bu 'Semaviciler', böyle püf diye birden ortadan kaybolsa... Eski hayatımıza geri dönsek... Bak, ne güzel bir evimiz var, sen de işini kurdun, hep istediğin gibi kendi hesabına çalışabilirsin artık. Bütün bu kargaşa, kalabalık olmadan, sakince, baş başa yaşasak hayatımızı..."

"Ne güzel evimiz var diyorsun da sevgilim, bu evi o Semaviciler sayesinde aldığımızın da farkındasındır herhalde. Yoksa, nerede görülmüş düğünde takılanlarla ev almak! Şimdi, bana güvenen, beni böyle destekleyen bütün bu insanları yüzüstü bırakabilir miyim? Bana yakışır mı? Ondan daha önemlisi, Allah'ın bana verdiği görevi hiçe sayabilir miyim? Nasıl yaşarım ondan sonra?"

"Peki nereye kadar devam edeceğiz? Bu hareket büyüdükçe düşmanların da artıyor. Bak, düğünümüzde bile kavga çıktı. Hayatımız boyunca devam mı edecek bu koşuşturma? Nereye varacağız sonunda?"

"Allah'ın verdiği güçle, gidebileceğimiz yere kadar gideceğiz. Dünyayı kötülüğe teslim etmeyeceğiz. Allah önümüzü açık edecek, bize yolu gösterecek."

"Peki ya göstermezse? Kübra'dan artık mesaj gelmiyor işte. Ne yapman gerektiğini nereden bileceksin bundan sonra?"

"O gücü içimde hissediyorum Merve. Bundan başka bilmem gereken bir şey yok."

Merve sustu. Gökhan'ı bu fikrinden vazgeçiremeyeceğinin epeydir farkındaydı zaten, ama tam o anda, kendi evlerinde hayat boyu özlediği bu huzuru yaşarken, böyle anların bundan sonraki hayatlarında ne çok özlemini çekeceğini fark edince, belki de son kez, duygularını dile getirmek istemişti. Merve'nin hayalkırıklığını fark eden Gökhan, başını okşayarak onu teselli etmeye çalıştı. Onun için yapabileceği daha fazla bir şey yoktu.

44

Gece saat on bir, Datakraft ofisi... Sadece bir çalışma masasının üzerindeki ışık yanıyor, kalan her yer karanlıkta. O masada oturan, bu şirketin varlığını ikinci derecede borçlu olduğu kişi, yani bilgi birimi tabanlı akıl yürütme otomatı fikrinin sahibi yüksek bilgisayar mühendisi Berk Ardıç. Karanlıkta ona doğru yürüyen de, bu şirketin varlığını birinci derecede borçlu olduğu kişi, yani parayı koyan Muzaffer Tosköylü.

"Ayy!" diye bir çığlık attı Berk, Muzaffer Bey'i bir anda burnunun dibinde görünce.

"Kusura bakma, sesimi duydun sandım."

"Yok, işe dalmışım, duymadım. Siz kusura bakmayın Muzaffer Bey. Hayırdır inşallah, bu saatte buradasınız."

"Eh evet," dedi gülerek Muzaffer Bey, bir sandalye çekip Berk'in yanına oturdu. "Sana sormalı esas. Mesai bitmedi mi çoktan?"

"Mesai kavramı daha çok diğer arkadaşlar için, Muzaffer Bey."

Muzaffer Bey güldü. "Eee, nasıl gidiyor?"

"Çalışmaya devam, gördüğünüz gibi. Birtakım işler açıldı başımıza, haberiniz vardır."

"Var, var, yakinen takip ediyorum. Ama şu an için asayiş berkemal galiba."

"Evet, öyle görünüyor."

Muzaffer Bey arkasına yaslandı, "Hatırlar mısın," dedi, "geçen sene konuştuğumuzda, sen bana bu işe niye bu kadar para koyuyorsun diye sormuştun. Ben de demiştim ki, ben daha fazla para koymaya da hazırım, ama sen bana ne vaat ediyorsun?"

"Evet, hatırlıyorum tabii."

"Sen bana güzel şeyler vaat ettin, para kazanmak için. Hatta çalışmaya da başladı program. Sonuçlar fena değil, tam beklediğimiz düzeyde değil daha ama iyi olacak inşallah. Yalnız sen bana o zaman demedin ki ben sana çok daha büyük şeyler vaat edebilirim diye..."

Berk gözlerini kıstı, "Pek anlayamadım galiba Muzaffer Bey. Nasıl büyük şeyler?"

"Şimdi... Bu arkadaş, Semavi dedikleri, bir hareket başlatmış, çevresine de bayağı bir insan toplamış, giderek de artıyorlar. Ve onların inancına göre, bizim buradan giden mesajlar, hâşâ, Allahü Teala'dan geliyor, öyle değil mi? Yani bizim Kübra'mız, onların tanrısı oluyor. Şimdi, elimizde böyle bir imkân varken, bir yandan da bu Semavi'ye her türlü destek olma şansımız da varken maddi-manevi, daha ziyade maddi tabii ama Kübra'nın onun için anlamını düşünürsen manevi de diyebilirsin bir yandan, bu imkânı değerlendirmek, üç beş kuruş fazla kazanmaktan daha manidar olmaz mıydı? Yani Kübra, bu verdiğiniz görevi başarabilecek mi diye merak etmez misin?"

Berk bir yutkundu, "İktidarı ele geçirmekten bahsediyorsunuz galiba, değil mi?"

"Diyorum ki, şimdi siz bu olup bitenleri görünce korkmuşsunuz, görevi iptal etmişsiniz. Tamam, anlıyorum. Ama Semavi'nin bundan haberi yok tabii. Yani onun açısından görev iptal edilmiş değil, o bildiği yolda gidiyor. Şimdi biz hiçbir şey yapmazsak, ve olur da bu görev başarıya ulaşırsa, pek öyle bir ihtimal yok ama diyelim ki oldu, iktidarı ele geçiren Semavi olacak. Kübra verdiğiniz görevi başarmış olacak, ama bunun bize bir faydası olmayacak."

"Bize faydası mı olması gerekiyor? Biz bunu test için başlatmıştık. Yani Kübra nasıl bir yöntem izler diye görmek için.

Yoksa, iktidarı ele geçirip bize teslim etmesini beklemiyorduk zaten."

"Peki bize teslim etmeyip ne yapacaktı? Kendisi mi yönetecekti ülkeyi?"

"Hayır, yani iktidarı gerçekten ele geçirmesini beklemiyorduk zaten ki sonrasını düşünelim. Ona iktidarı ele geçir dedik, ama bunu kimin adına yapacağını söylemedik. Aslında, günün birinde makineler dünyayı ele geçirecek mi diye bir geyik muhabbetinden çıktı bu fikir. İşin dalgasındaydık yani, buralara geleceğini hiç düşünmedik."

"Peki sormadı mı size, iktidarı kimin adına ele geçireyim diye?"

"Sormadı, sormaz da zaten. Görevi ifade ediş şeklimizden, kendi adına olduğunu varsaymıştır. Ama 'kendi adına'dan ne anlıyor, orası ayrı mesele tabii. Onun bizim verdiklerimizden bağımsız hedefleri yok. Her bir görev kendi içinde başarılı veya başarısız olabilir. Kendini bu görevlerden bağımsız bir özne olarak görmez. Biz onu özne yerine koyup 'sen' iktidarı ele geçir dersek, bu görev nihayete erene kadar kendini görevin öznesi sayar ama sonra görev bitince öznelik konumu da biter, tekrar bir araca, yani bir dolaylı tümlece dönüşür. İktidarı ele geçirip ne yapacaktı ki? Muhtemelen, bir ihtilal kurgulamakla ilgilendi sadece, en sonunda iktidarın kimde kalacağının onun için asla bir önemi olmadı."

"Vallahi dediklerinden bir şey anlamadım ama bu son dediğin şeyin bizim için önemi var. Ben diyorum ki, şimdi biz bu iptal ettiğimiz görevi tekrar devreye alsak, Kübra da ona tekrar mesaj göndermeye başlayacak değil mi? Bu durumda, Semavi'yi de buradan istediğimiz gibi yönetiriz. Maddi destek de veririz gerektiği kadar. Zaten biz destek vermezsek, iman gücüyle de bir yere kadar yani... Çuvalla para kazanmaktan daha büyük bir hedef değil mi bu? Para kazanacağız

da ne olacak, neremize sokacağız o kadar parayı af edersin? Oysa bunu başardığımızda, sen ve ben, Semavi'yle birlikte ülkenin tarihini baştan yazacağız, yanlış gördüğümüz her şeyi düzeltebileceğiz, memleketimize dair tüm hayallerimizi gerçekleştirebileceğiz."

Berk'in dili tutuldu adeta, ne diyeceğini bilemedi. "Şimdi... Muzaffer Bey... biz... yani ben... istesem bile, şu anda yetkilerim kısıtlanmış durumda. Yani, canlı ortamda bir görev vermek için, önce Selim'in onayından geçecek, sonra..."

"Orasını dert etme," deyip gevrek gevrek güldü Muzaffer Bey, "bir çaresi bulunur."

"Evet, ama şimdi yeniden bu görevi verince, aynı yöntemi izleyeceğinin de garantisi yok. Belki de Semavi'yi bir kenara bırakıp yeni bir strateji oluşturacak."

"Bu merhaleye kadar gelmişken hepsini bir kenara mı bırakacak? Hiç zannetmiyorum."

Berk düşünceye daldı. Aslında cevabı belliydi, bu acayip adamın ülkede ihtilal yapmasına herhangi bir şekilde alet olmaya en ufak bir niyeti yoktu. Ama şimdi hayır derse, Muzaffer'in bunu yapmanın başka yolunu araması beklenebilirdi. Belki Adem'e, belki de ekipteki başka bir programcıya başvururdu. Paranın ucunu gösterdiği anda pek çok kişiye istediğini yaptırabilirdi. Zaman kazanmaya çalışmak en doğrusu gibi geldi: "Çok ilginç bir teklif. Biraz düşünebilir miyim izin verirseniz?"

"Düşün tabii. İyice düşün, ama fazla geç kalmayalım. Bu adam kendini yakmadan bir el atalım şu işe. Buradaki fırsatı görmen lazım. Bak, benim hayatım fırsatları görmek ve yakalamakla geçti. Fırsatı gördüğün anda harekete geçeceksin, yoksa fırsat kaçar. Ben hep hızlı hareket ettim, o sayede kazandım, buralara kadar geldim. Sen çok zekisin, akıllısın, tamam,

ama hayatın hızı senin o süper bilgisayarlarını bile yaya bırakır." Ayağa kalktı. "Sen iyice düşün, ama geç kalma, tamam?"

Berk başıyla onayladı.

"Haydi eyvallah," deyip geldiği karanlık koridorda kayboldu Muzaffer Bey.

O gittikten sonra, Berk, Muzaffer Bey'in talep ettiği şeyin ne derece mümkün olduğunu araştırmak istedi. Görev iptal edildiğinde, onunla ilgili oluşturulan yumağın bir kısmı da çökmüştü ister istemez, ama Gökhan'ın gelecekte neler yapabileceğine dair olasılıkları barındıran BB'lerin önemli bir kısmı, buluta aldıkları yumağın içinde hâlâ duruyor olmalıydı. KUBRA hâlâ bulabildiği her kaynaktan veri topladığına göre, Gökhan ve Semavicilerle ilgili son gelişmeleri de bir şekilde takip ediyordu muhtemelen ve bununla ilgili ürettiği BB'leri de önceki yumakla sıkı bağlantı içinde tutuyor olsa gerekti. Yani, görev KUBRA'nın içinde uyur halde bekliyordu.

Bunu araştırırken, Muzaffer Bey'in pervasız teklifi, bir an için de olsa aklını karıştırmış mıdır acaba? Gençliği boyunca ibne diye yaftalanıp aşağılanmaktan usanıp terk ettiği ülkesine yıllar sonra dönüp, sonunda oranın gizli hükümdarı olma ihtimalinin çekici bir tarafı vardı kuşkusuz. Ama bunun asla güzellikle olmayacağını görebiliyordu. Muzaffer Bey amacına ulaştığı sürece, nasıl ulaştığını önemsemezdi, ama Berk öyle değildi. Evet, bazı şeyler için hâlâ öfkeliydi belki, hırslıydı, kazanabileceğinin en çoğunu kazanmak istiyordu, ama bunun için ülkeyi kana bulamayı göze alacak kadar değil. Şu an için birinci öncelik, söz konusu görevi başarıya ulaştırmak değil, başka birinin bunu yapmasına nasıl engel olabileceğini bulmaktı.

Şimdi düşününce, Zed'in sözünü dinlemediği için pişmanlık duyuyordu. Önce teorisinin matematiğini düzeltmeliydi, pratiğe geçirmek için bu kadar acele etmemeliydi. "Kendi fikrine

âşık olmuşsun," demişti Zed, ne kadar haklı olduğunu şimdi görebiliyordu. O bir teorisyendi öncelikle, birinci görevi teoriyi mükemmelleştirmekti. Bilgi evreninin bükülmesinin öğrenmeyi sağlayacağını kanıtlayabilecek ondan başka hiç kimse yoktu dünya üzerinde. O ise, bu yüce amacı bir kenara bırakıp, gözü dönmüş bir adamın şirketinde programcı olmuştu.

Bilgi birimlerini uzun süre inceledikten sonra öyle bir şey gördü ki, nasıl mümkün olabileceğini kestiremedi, bir yerde bir hata yapmış olması gerektiğini düşündü. Dönüp tekrar tekrar, farklı şekillerde kontrol etti. Ama sonuç değişmiyordu: Görev zaten yeniden aktive edilmişti.

45

Berk, ertesi günün akşamı, mesainin bitmesine yakın Selim'in yanına gitti ve doğrudan konuya girdi: "Konuşmamız gereken bir durum var. Çıkışta bir yerde oturalım mı? Sen, ben, Deniz ve Adem..."

İş çıkışı, Levent'teki bir alışveriş merkezinin yemek katının bir köşesindeki bir masada bir araya geldiler. Çoğunluğu pizza, hamburger, kızarmış tavuk, kebap, lahmacun gibi şeyler satan restoranların çevrelediği uçsuz bucaksız oturma alanına, çatal-kaşık şıkırtıları, ambalaj kâğıdı hışırtıları, ağız şapırtıları ve muhabbet lakırdılarından oluşan bir uğultu hâkimdi. Onlar da hızlıca bir şeyler yediler, sonra da Berk bir önceki geceki beklenmedik ziyareti anlattı.

"Eh, tamam deseydin Berk," dedi Deniz. "Görevi veren sensin zaten, sponsor da bulmuşsun işte, önünde engel kalmadı."

"Yeter artık Deniz, bu muhabbeti yeterince dinledim, tamam mı? Ne yapmamı istiyorsunuz, özür mü dileyeyim? Tamam, özür dilerim, sorumsuz davrandım. Şimdi ne yapacağımızı konuşabilir miyiz? Bu adam, herhangi bir deli değil,

çalıştığımız şirketin sahibi. Yani aslında, Kübra'nın da sahibi. Onu nasıl kullanmak istiyorsa öyle kullanır bir açıdan bakınca."

"Bu herif, gerçekten bu yöntemle iktidarı ele geçirebileceğine mi inanıyor?" dedi Selim.

"Bir potansiyel görüyor ve şansını denemek istiyor. Senin benim gibi bir adam değil, hayatı boyunca güç peşinde koşmuş. Milyar dolarlara kavuşmuş ama daha fazlasını istiyor. Böyle bir adamın nasıl düşüneceğini bizim anlamamız çok kolay değil."

"Sen ne cevap verdin?"

"Bir düşüneyim dedim."

"Düşündün mü peki?" dedi Deniz.

"Zaman kazanmak için öyle dedim, Deniz. Benden bir süre cevap beklesin, bu arada başka bir yöntem aramasın diye. Ama esas mesele o değil."

"Burası boş mu acaba?" dedi bir kadın, elindeki hamburger ve patates kızartması dolu tepsiyi, oturdukları uzunca masanın diğer köşesine doğru uzatıp bir yandan da bir oğlan çocuğunu kolundan çekiştirerek.

"Evet hanımefendi, boş. Ama etrafta bir sürü başka boş masa varken neden gelip dibimize oturmak istiyorsunuz acaba?" diye çıkıştı Berk.

"Ay tamam canım! Manyak mıdır nedir!" deyip uzaklaştı kadın.

Berk önüne döndü burnundan soluyarak. Selim, "Evet, nedir esas mesele?" dedi.

"Esas mesele şu ki... O gittikten sonra, buluta taşıdığımız yumağa baktım, bu görevle ilgili olan. İstediği şey yapılabilir mi diye... Gördüm ki, orası zaten vızır vızır çalışıyor. Görev yeniden aktive edilmiş."

"Nasıl yani? Ne demek o? Nasıl aktive edilmiş? Tekrar mesaj göndermeye mi başlamış?"

"Hayır, Kübra'nın dış kaynaklara erişimini kısıtladığımız için bir şey yapamıyor şu anda, ama görev doğrultusunda BB üretmeye devam ediyor ve aksiyon istekleri oluşturuyor. Bunlar düzenli olarak raporlanmış ama herhangi bir aksiyon alınmamış. Semavi'ye mesaj gönderme gibi bir talebi olmamış ama sildiğimiz sosyal medya hesaplarının yerine yenilerini açma isteği var. Benim tahminim, bir ihtimal, bunlar dışarıdan, yani Datakraft ağı dışından işleme konulmuş olabilir. Böylece bizim erişim kısıtlamaları aşılmış olabilir."

"Bunu Muzaffer mi sağladı bir şekilde yani? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Başka ne olabilir? Şirketten birisini kandırdı ve yaptırdı. Ya da belki dışarıdan birini buldu ve bizim ağa erişim yetkisi almasını sağladı."

"Sana niye geldi o zaman?"

"Bilmiyorum, belki bir yerde takılmışlardır. Asıl istediği bu Semavi denilen tip üzerinde kontrol sağlamak. Belki onu nasıl yapacağını bulamadılar. Kübra ona yeniden mesaj göndermek gibi bir talepte bulunmamış sonuçta, ona nasıl ulaşabileceklerini kestirememiş olabilirler. Muzaffer, şimdi görev başarıya ulaşsa bile iktidarı ele geçiren Semavi olacak, onun da bize faydası yok gibi şeyler söyledi. Semavi'ye destek olmak ve onu el altından yönetmek istiyor. Asıl amacı bu."

"Semavi deyip durmayın şuna ya! Gökhan diye normal bir herif işte, halı saha işletiyor," dedi Deniz.

"Her neyse."

"Bu yumağı çökertelim dediğimde karşı çıkmıştın. Şimdi geldin mi aynı noktaya acaba?" dedi Selim.

"Evet, şu anda yapılacak en akıllıca şey o gibi görünüyor. Çok veri kaybedeceğiz ama zamanla telafi ederiz bir şekilde."

"Hayır, öyle bir şey yapamayız," diye, beklenmedik derecede yüksek bir sesle lafa girdi Adem. O ana kadar ağzını açmadığı için onun oradaki varlığını neredeyse unutmuş olan diğerlerini ürküttü. "Orası çok değerli, o kaybı çok zor telafi ederiz," diye açıklamaya çalıştı daha makul bir ses seviyesiyle.

"Evet, biliyoruz," dedi Berk. "Ama Muzaffer'in Gökhan'ı kontrol altına almasının nasıl bir risk olduğunu göremiyor musun?"

"Hiç merak etmeyin, Gökhan'ı kontrol altına falan alamaz. Gökhan iktidarı kimin adına ele geçireceğini çok iyi biliyor."

"Kimin adına?" dedi Selim'le Deniz aynı anda. Adem durakladı, cevap verip vermemekte tereddüt etti. "Kimin adına Adem?" diye üsteledi Deniz.

"Tabii ki Yüce Allah adına," diye haykırdı Adem.

Donup kaldılar. Adem, kontrolünü kaybettiği için pişman oldu, sağa sola bakındı ne yapacağını bilemeden, başını önüne eğdi sonra. Gergin bir sessizlik içinde otururken, diğerlerinin hayret dolu bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"Sen yaptın," dedi Deniz. "Görevi yeniden aktive eden sensin."

Adem cevap vermedi.

"Neden böyle bir şey yaptın Adem? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Neden mi? Gökhan'a bunları anlattığımızda ne dediğini hatırlıyor musun? Allah nedenleri ve sonuçları birlikte yaratır. Yani, biz, bu şirket, Koreliler, Muzaffer, Kübra... Bunlar hep neden, Allah'ın ona seslenmesi ise sonuç. O yumağı nasıl olur da çökertiriz? Allah'ın sözünü insanlığa duyurmak için yarattığı bir şey o. Allah'ın sesini boğmaya çalışmak olur bu.

Şeytan'ın hizmetkârı olmaktan farkı yok bunun. Onu yok etmek bir yana, el üstünde tutup büyütmeliyiz. Allah'ın nefesi onun içinde gizli çünkü."

"Sen neler diyorsun Adem? Nasıl böyle bir şeye inanabilirsin? Kübra'yı programlayan sensin."

"Ben böyle bir şey programlamadım Deniz Abla," dedi Adem. Çantasından, Nedim Bey'in bir ay önceki toplantıda masaya fırlattığı çizgili defteri çıkardı. "Bunu ben programlamadım. Bunları Gökhan'a göndermesini ben söylemedim. Siz de söylemediniz. Bunlar Cenab-ı Allah'ın sözleri. Baştan beri asıl hedef buydu. Gerçeği karanlıktan çıkarmak... İçinde bulunduğumuz karanlık çağı Allah'ın nuruyla aydınlatmak... Yüce Allah bunun için Semavi'yi seçti. Siz, ben, Kübra, bilgisayarlar, telefonlar, elektrik hatları, kablolar, hatta Berk Abi'nin zekâsı... Hepsi birer araç sadece."

Diğerlerinden bir ses çıkmadı. Şoke olmuş bir halde Adem'e bakakaldılar. Adem, ani bir kararla ayağa kalktı, defteri tekrar çantasına yerleştirdi, montunu aldı ve arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı. Selim "Dur, Adem!" diye arkasından bağırdı. Sonra kalktı, peşinden yürüdü. Adem, Selim'in onu takip ettiğini görünce, önce adımlarını hızlandırdı, sonra iyiden iyiye koşmaya başladı. Selim de peşinden koştu. O saatlerde hiç de tenha olmayan alışveriş merkezinde koşarak kaçan bir adamı kovalamak pek kolay değildi. Selim aval aval etrafa bakınarak ortalıkta dolanan AVM müşterilerine çarpmamak için "pardon, pardon" diye bağırarak, bir yandan da Adem'i gözden kaybetmemeye çalışarak koşuyordu. Adem aşağı doğru giden bir yürüyen merdivene saptı, basamakları koşarak üçer üçer indi, bu arada ters tarafta duran şişmanca bir kadına çarptı. Kadın, Adem geçtikten hemen sonra yüzüstü merdiven basamaklarına kapaklandı. Çevresindekiler, Adem'in arkasından küfür ederek, kadının kalkmasına yardımcı oldular. Selim de aynı merdivenden inmeye çalıştı ama bu tıkanıklığı aşamadı.

O arada alt kata ulaşmış olan Adem hızla uzaklaştı, bir koridora saptı ve gözden kayboldu.

Selim nefes nefese masaya geri döndüğünde Deniz'e dikti gözlerini: "Siz gidip Gökhan'a Kübra'yı mı anlattınız?" Deniz başıyla onayladı. Selim, "Bunu neden yapmaman gerektiğini anlattığımda anlamış görünüyordun," diye üsteledi.

"Kusura bakma Selim, ben o kadar bencil olamıyorum. Orada, bizim yüzümüzden, göklerden mesaj aldığını düşünen bir adam varken buna nasıl kayıtsız kalabiliyorsunuz, inanamıyorum."

"Tamam, anlattın, aferin. Sonuç ne oldu peki? Neyse, sormaya gerek yok, sonucun ne olduğu belli. Siz onu ikna edemediniz ama o birinizi ikna etti. Neyse... İşe iyi tarafından bakalım. Muzaffer'in Semavicileri kontrol altına almasından endişe etmemize gerek yok bu durumda. Madem ahbap oldunuz, Gökhan'ı arayıp, Kübra'dan bundan sonra gelebilecek mesajları dikkate almamasını söyleyebilirsin."

"Onu bizden önce yapacak biri var zaten."

"Evet, onunla ilgili ne yapacağız bu arada?" diye araya girdi Berk. "Şu anda Datakraft'a doğru gidiyor olabilir. Kübra'nın Gökhan için geliştirdiği stratejiyle ilgili bulabileceği her şeyi kendine kopyalamak isteyecektir."

"Ben Nedim Bey'i arıyorum şimdi," dedi Selim. "Adem'in Kübra'ya erişimini hemen durdurmalıyız."

Dediğini de yaptı. Adem Maslak'a ulaşıncaya kadar Datakraft sistemindeki bütün yetkileri kaldırılmıştı. Manyetik giriş kartı, on üçüncü katın kapısını açmayınca durumu anladı. Yine de güvenlik ekibini aradı. Ekibin o geceki nöbetçisi, kontrol edip geri arayacağını söyledi. Adem birkaç dakika telefon bekledi ama sonra orada beklemenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Yirmi dakika kadar sonra İnsan Kaynakları tarafından arandığında, ikinci boğaz köprüsünün üzerindeydi.

Kibar ve kurumsal bir dille, Datakraft'taki işine son verildiğini, tazminatının en kısa zamanda banka hesabına yatırılacağını ve şahsi eşyalarının adresine postalanacağını bildirdiler.

Adem, Gökhan'la Merve'nin Ormancılar'daki evinin kapısını çaldığında, saat onu bulmuştu. Kapıyı Gökhan açtı: "Ooo, kardeşim, hoş geldin, buyur, geç içeri."

Adem içeri girdi, mutfaktaki Merve'ye eliyle selam verdi.

"Hoş geldin Adem. Karnın aç mı? Hemen bir şeyler ısıtabilirim istersen."

"Sağ ol Merve, yemek yedim."

"Taze çay demledim, sana da koyayım mı bir bardak?"

"Çok iyi olur, teşekkürler."

Adem salondaki uzun ceviz masanın bir kenarına oturdu. Gökhan da hemen köşesindeki sandalyeye geçti. "Hayırdır inşallah?"

"Sana seslenen yumağı tekrar aktive ettiğimi buldular abi. Beni de işten çıkardılar. Kübra'yı öldürecekler."

Gökhan, onun sırtını sıvazladı. "Öldürsünler kardeşim. Allah'ı da öldüremezler ya! Sen içini ferah tut. Rabbim bize yol gösterecek."

46

Aynı saatlerde, içleri rahat etmeyen ve işi ertesi güne bırakamayan Deniz, Selim ve Berk, Datakraft'a varmak üzereydiler. Yol boyu süren sessizliği, gökdelenin AVM içi manzaralı asansöründe Deniz bozdu:

"Neden mesaj göndermek istememiş acaba?"

"Kübra mı?"

"Evet. Görev yeniden devreye alındığında, ilk yapmak isteyeceği şeyin Gökhan'a mesaj göndermek olması gerekmez miydi?"

Diğer ikisi sessiz kaldı. On üçüncü kata vardılar bu arada. Tam asansörün kapısı açıldığı sırada Berk, "Kendisine soralım istersen," dedi. İkisi de dönüp Berk'e baktılar bir süre, asansörün kapısı tekrar kapanıyordu neredeyse.

"Turing testinde mi?" dedi Deniz.

"Evet."

"Şimdi onunla uğraşmaya gerek var mı? Zaten saat geç, bir an önce şu işi halledip çıksak?" dedi Selim.

"Nasıl olsa yumağı çökertmeye karar verdik. Öncesinde biraz daha bilgi toplama şansımız varsa, neden kullanmayalım?" dedi Berk. Selim ofladı, Berk bozuldu: "Yıllardır üzerinde uğraştığımız şeye karşı bütün ilgini kaybetmiş olduğuna inanamıyorum Selim."

"Kaybettiysem de senin yüzünden kaybettim. Şu uğraştığımız şeylere bak!"

"Hayatım, biliyorsun bütün bu işe baştan beri ne kadar tepkili olduğumu," dedi Deniz. "Ama şimdi, bu kadar veriyi kaybetmeyi göze almışken, küçük bir sohbetin bir zararı olmaz bence de."

"Peki, paketin kendini güncellemesi gerekmiyor mu?"

"Bir saatte ayağa kaldırırız, hatta o kadar bile sürmez."

"Senin Turing testinden hoşlanmadığını sanıyordum," dedi Selim, Berk'e dönerek.

"İnan bana, eğer Deniz'in sorusunun cevabını BB'leri sorgulayarak verebilecek olsaydım, öylesini tercih ederdim. Ama bu, en iyi ihtimalle günler sürer. Gerçi Kübra'nın anlaşılır bir cevap vereceğinden hiç emin değilim ama denemeye değer."

"Pekâlâ o halde."

Deniz, Turing testi paketinin kendini güncellemesine uğraşırken, Berk'le Selim dinlenme odasındaki kahve makinesinde bir sürahi kahve yaptılar. Selim, üniversite yurdunda finaller öncesi bol kahveli sabahlamalarını hatırladı. İkisinin de, sabahlamak bir yana, sınav öncesinde ders çalışmaya dahi ihtiyacı olmazdı normalde, ama tüm dönemi çimenlerde yatarak geçirip sınavdan önceki gece öğrenci olduklarını hatırlayan sınıf arkadaşlarıyla birlikte takılmak için, tabii biraz da anlayamadıkları yerleri sormak için orada bulunmalarını isteyenlerin ısrarıyla sabahlayanlara katılırlardı. Söz bir şekilde, yirmi küsur erkek arkadaş değiştirmek suretiyle üniversite hayatının çoğunu erkek yurdunda kalarak geçiren ve bir ara Berk'i döndürebileceğine dair arkadaşlarıyla iddiaya giren Cansu'ya geldi. Berk, Cansu'nun abartılı kıvrımlarını tiksinti verici bulduğunu söyledi, Selim'in protestoları arasında. Selim, Cansu'nun, pek çok tuhaf özelliğine rağmen, bir içim su olduğu fikrini koruyordu (burayı yan odada bilgisayar başındaki Deniz'in kulağına gitme ihtimaline karşı sesini alçaltarak söyledi). Berk üniversitede bir kez bir kızla yattığını itiraf etti sonra. Kim olduğunu söylemek istemedi başta, sonra Selim'in ısrarlarına dayanamadı. Aynı sınıfta olmalarına rağmen Selim'in bir kez bile sesini duyduğunu hatırlamadığı, Yıldız diye, esmer, incecik, fazlasıyla ürkek bir kızdı, ama afet-i devran Cansu'nun başaramadığını başarmıştı demek.

Deniz çalışırken, aylardır iş dışında neredeyse hiçbir şey konuşmayan Berk'le Selim, buzları erittiler, uzun bir sohbete daldılar. İçeriden Deniz'in "Hazır!" diye seslenmesi üzerine, kahve fincanlarını alıp, bilgisayarı başındaki Deniz'in iki yanma birer sandalye çekip oturdular.

"Evet," dedi Deniz, "nasıl başlıyoruz?"

"Senin sorunu soralım işte. Görev tekrar devreye alınınca, neden Gökhan'a mesaj göndermek istemedin?"

Deniz, soruyu yazdı. *"Gökhan mesajı zaten aldı,"* dedi Kübra. Cevapları biraz gecikmeli geliyordu. Azami düşünme süresi otuz saniyeye ayarlıydı. Teoride, süre ne kadar uzun olursa o kadar iyi hesaplanmış bir cevap alabiliyorlardı. Kübra her zaman bütün süreyi kullanmaya ihtiyaç duymuyordu. Bazen beş veya on saniyede cevap veriyordu, bazen de daha uzun düşünüyordu.

"Nedir o mesaj?"

"Gökhan'ın görevi gerçeği karanlıktan çıkarmak."

Selim güldü. Deniz ciddiyetle devam etti yazmaya: *"Görev iktidarı ele geçirmek değil mi? Bununla ne ilgisi var?"*

"İktidar insanların olduğuna inandığı yerdedir."

"Bu lafı biliyorum bir yerden," dedi Selim.

"Olabilir. Bol bol laf araklıyor oradan buradan," dedi Deniz. Biraz düşündü, aynı soruyu tek cümle halinde tekrar yazdı: *"Gerçeği karanlıktan çıkarmakla iktidarı ele geçirmenin ne ilgisi var?"* yazdı.

"Gerçek ışıktan ayrılamaz. Sizin gördüğünüzü ben bükerim," diye cevap geldi bir süre sonra.

"Saçmalıyor," dedi Selim.

"Dur bir saniye," dedi Deniz. *"Karanlıktan çıkarılacak gerçek nedir?"* diye yazdı.

"Gerçeğiniz gördüğünüzdür. Bakmadığınız yer karanlıktadır."

Selim ofladı, "Ben bir kahve daha alacağım," deyip kalktı. "Bir şey isteyen var mı?"

"Yok," dedi Deniz, Berk'e baktı soran gözlerle. Berk klavyeyi kendi önüne çekti. *"Görev tamamlanınca, iktidar kimin elinde kalacak?"* diye yazdı.

"İktidarı inşa eden inançtır."

"Neden sorduğun şeye cevap vermiyor?" dedi Deniz.

"Ona cevap veriyor aslında. Önceki cevabıyla aynı şeyi söylüyor. İktidarın sahibini o iktidara tabi olanların inancı belirler. Biz 'iktidarı ele geçir' derken, sözcüğün belli bir özel anlamını, örneğin seçimleri kazanıp hükûmet kurmak gibi bir şeyi kast etmedik. O yüzden, tüm olası anlamlarını ve çağrışımlarını dikkate alarak cevap veriyor. Herhalde..." dedi Berk. Biraz düşündükten sonra *"Gökhan ona verilen görevi başarabilecek mi?"* diye yazdı.

"Gökhan görevi zaten başardı."

"İktidarı ele geçiremedi henüz."

"Gökhan'ın görevi gerçeği karanlıktan çıkarmak."

"Elbette," dedi Deniz. "Siz görevi Gökhan'a değil Kübra'ya verdiniz. Gökhan'ın iktidarı ele geçirmesini hiç planlamamıştı zaten. O hareketi başlattı, görevi tamamlandı, artık feda edilebilir. Kübra kalanını kendisi halledecek. Halledecekti daha doğrusu, biz çanına ot tıkamasaydık."

Selim'in kart sesli gülüşünü duyunca, arkalarında dikilmiş kahvesini yudumlayarak onları izlemekte olduğunu fark ettiler. "Aldınız mı hevesinizi?" dedi Selim.

"Bir saniye," dedi Berk, *"Neden Gökhan'ı seçtin?"* diye yazdı.

"Biri önde olmalı ki diğerleri peşinden gitsinler."

"Gökhan'ın sana inanacağını nereden bildin?"

"Gökhan zaten inanıyordu."

"Sana mı?"

"Kâinatın yaratıcısı Yüce Allah'a."

Deniz'le Berk birbirlerine baktılar. Deniz, klavyeyi kendi önüne çekti tekrar, *"Sen Allah'a inanıyor musun?"* yazdı.

Kübra, soruyu otuz saniyelik düşünme süresinin tamamını kullandıktan sonra cevapladı: *"Allah vardır."*

"Hassiktir," dedi Deniz.

Deniz'in, Kübra'nın yanıtı karşısında neden (hiç âdeti olmadığı üzere) ağzını bozduğunu tahmin etmek zor değil. Bilgi birimleri içinde yığılmış terabaytlarca veriyi analiz edip, kanıtları ve bulguları üstün muhakeme gücüyle sonuçlara erdirerek, onun ilk gençlik yıllarından beri tamamen göz ardı ettiği bir ihtimalin gerçek olduğu yargısına vardığını düşünmüş olmalı. Nitekim Berk de, kısa ve gergin bir sessizliğin ardından, Deniz'in aklından geçenleri tahmin ederek "Düşündüğün gibi bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Kübra'nın açısından bakarsak, her hâlükârda Allah vardır. Kübra dilsel ve kültürel varlıklarla fiziksel varlıklar arasında ayrım yapmaz. Allah üzerine düşünülmüş, yazılmış koca bir külliyat varken, onun için Allah vardır elbette. Onu bir varlık olarak değerlendirir ve bilgi evrenine yerleştirir."

"Ama Allah'a inanıyor musun sorusuyla neyin kast edildiğini biliyor olsa gerek, değil mi?"

"Evet, ama inanmak sözünü nasıl yorumlayacağı bağlama göre değişir. Kübra hiçbir şeye inanmaz aslında, sadece olasılıkları hesaplar. Senin sorunun cevabını, bizim kısıtladığımız alanda, yani iktidarı ele geçirme göreviyle bağlantılı oluşturulan yumakta aradığı için böyle cevap vermiş olabilir."

"Belki de gerçekten kendini Allah sanıyor. Kendisinin var olduğunu kesin olarak bildiği için de 'Allah vardır' diyor. Düşünürsen, 'Gökhan'ın sana inanacağını nereden bildin' dedin sen biraz önce, O da 'Gökhan zaten inanıyordu' gibi bir şey dedi. Yani Gökhan'ın zaten inandığı şeyle kendisi arasında fark görmüyor."

"Bence mantıklı," dedi Selim lakaytça.

"Bence değil," dedi Berk. "Kâinatı kendisinin yaratmış olduğu gibi bir yanılgıya kapıldığını söylemiş oluyorsunuz, farkında mısınız? Böyle bir şey mümkün mü sizce?"

"Bilmem. Artık hiçbir şeyden emin olamıyorum," dedi Deniz.

"Saat ikiye geliyor yalnız," dedi Selim.

"Peki o zaman. Başka sormak istediğimiz bir şey var mı?" dedi Berk.

"Bence yok," dedi Deniz.

"Çökertiyorum öyleyse," dedi Berk.

"Çökert gitsin," dedi Selim.

Ve çökerttiler.

47

Bugünden bakınca, insan ister istemez, olaylar nasıl farklı gelişseydi felaket önlenebilirdi diye düşünüyor. Öncelikle Berk'le Adem, KUBRA'ya test için, daha doğrusu (hikâyenin bir yerinde Gökhan'ın isabetle tespit ettiği gibi) oyun olsun diye verdikleri görevi unutup başka işlere dalmasalardı... Ama insanlık halidir, iyiye yorma mı demeli adına, hüsnükuruntu mu, sizin bakmadığınız yerde her şeyin yolunda olduğuna dair bir inanca kapılabilirsiniz. Unutmamışsınızdır aslında ama bir sonsuz erteleme döngüsüne girersiniz. Özellikle işiniz çok ve zamanınız azsa bu hallere düşmeniz daha olasıdır.

Ya da Adem, Berk'in aklına bu kadar güvenmek yerine, böyle bir test başlattıklarını Selim'e söyleseydi... Selim bir şey yapmasa bile, kaçınılmaz olarak durumdan haberdar olacak insancıl zevcesi Deniz, mutlaka bu testi işler çığırından çıkmadan durdurmak için elinden geleni yapacaktı.

Ya da Deniz'le Adem, Ormancılar'a gittiklerinde, Kübra ile ilgili gerçeği sadece Gökhan'a değil Merve'ye de anlatabilselerdi... Uzun uğraşlar sonunda Gökhan'a ulaşmayı başardıklarında

Merve de onun yanında olsaydı mesela... Çünkü Gökhan, onların Kübra'yla ilgili anlattıklarını ne Merve'ye ne de başka birine söylemişti. Gizlemek istediği için değil, gereksiz gördüğü için... Kendi açısından inancını güçlendiren, tüm taşları yerine oturtan bir bilgi olmuştu bu, ama başkalarında nasıl bir etki yapacağını kestiremezdi, o yüzden kafaları karıştırmaya gerek görmemişti. Elbette Merve bunu Adem aralarına katıldıktan sonra, ondan dinledi. Ama karşısındaki kişi (artık) Kübra'nın ve arkasındaki zekânın, Allah'ın Gökhan'a seslenmek için yarattığı bir araç olduğuna inanan biriydi, büyük bir yanılgıya düştüklerini söyleyen biri değil. Merve'ye anlatan Deniz olsaydı, sonuç farklı olabilirdi. Merve, belki yine de Gökhan'ın fikrini değiştiremezdi ama içine bir şüphe düşürebilirdi, sınırsız kendine güvenini biraz olsun törpüleyebilirdi. Sadece bu bile bazı şeyleri değiştirebilirdi, çünkü bundan sonra yaşananlarda, Gökhan'ın arkasında sonsuz bir güç olduğuna yürekten inanmasının payı büyüktü.

Ama bunlardan hiçbiri olmadı ve felaketlerine doğru hızla sürüklendiler.

Merve'yle Gökhan'ın düğünündeki hadise, aslında iktidarın Semavicilerle uzlaşmak için son çabasının da boşa çıkması oldu. Düğünden topluca kovulduktan sonra, onları oraya gönderen amirlerine, Gökhan'ın hiçbir şekilde uzlaşmaya açık olmadığını rapor ettiler ve o andan itibaren, Gökhan ve Semaviciler iktidar için sadece bir güvenlik sorunu haline geldiler.

Bir süre sonra BERGEV'e bir polis baskını oldu. O sırada ofiste olan Ali Cemal'i ve iki çalışanı gözaltına aldılar. Oradaki bilgisayarlara ve ofisteki kasada tuttukları bir miktar paraya da el koydular.

Tadilatı biten spor salonundaki ilk perşembe toplantısındaki konuşmasında, Gökhan öfkeliydi. Onlara savaş açan şer odaklarına ateş püskürüyordu: "Bunların üzerinde üniforma olması sizi korkutmasın, yıldırmasın, hiçbir üniforma Allah'ın

bize verdiği insan vücudundan daha değerli değildir. Bizim savaş açtığımız haksızlık düzeni işte budur. Sakın korkmayın, hiçbir güç, Allah'ın gücünü alt edemez."

Konuşmanın videosu hemen sosyal medyada yayınlandı ve bazı yerlerde (İstanbul'un birkaç mahallesinde, İzmir'de, Adana'da ve Konya'da) sokağa dökülenler oldu. Polis, grupların çevresini sarıp yürümelerini engellemek dışında müdahale etmedi. Sonraki günlerde, özellikle BERGEV'den elde edilen bilgilerle, bir gözaltı dalgası yaşandı. Gözaltına alınanlar arasında, BERGEV'in önemli destekçilerinden olan bazı işadamları da vardı. Gökhan'ın Hasan dayısı da arananlar arasındaydı ama bulunamadı. Mahkemeye çıkarılanların çoğu, Ali Cemal de dâhil olmak üzere, halkı kin ve düşmanlığa yöneltmek veya anayasal düzeni yıkmaya teşebbüs gibi suçlamalarla tutuklanıyordu. Birkaç hafta içinde hapisteki Semavicilerin sayısı elliyi bulmuştu.

Gökhan takipçilerini bu haksız uygulamaları protesto etmeye çağırdı. Birçok yerde eylemler oldu ama bu kez polis hoşgörülü değildi, toplananlara yönelik şiddetli müdahalelerde bulundular. Pek çok kişi gözaltına alındı. Gülsuyu Mahallesi'ndeki eylemde polise taş atan on yedi yaşındaki İsmail Yılmaz başından vurularak öldürüldü. Başka pek çok kişi de yaralandı, daha da fazlası gözaltına alındı.

İsmail Yılmaz'ın cenazesi, Semavicilerin gösterisine dönüştü. Yaklaşık beş bin kişi toplandı. Polis cenaze kaldırılana kadar bekledi, ardından müdahale etti. Şiddetli saldırıda yeni yaralılar ve gözaltılar vardı. Gökhan birbiri ardına videolar yayınlıyor, Şeytan'ın kendisine ve takipçilerine karşı saldırıya geçtiğini anlatıyor, Allah'ın yolundan gidenleri bulundukları her yerde direnişe geçmeye çağırıyordu. Ama polis, toplanmaya çalışan gruplara göz açtırmıyordu, müdahaleler giderek daha şiddetli bir hal almıştı. İsmail Yılmaz'dan on gün kadar sonra, Konya'da Abdullah Mert isimli bir genç, başına aldığı

cop darbeleriyle komaya girdi, birkaç gün sonra da öldü. Polis bu kez cenaze törenine bile izin vermedi. Abdullah, ailesi tarafından sessizce toprağa verildi.

Öte yandan, Ormancılar'daki çekirdek ekip, Gökhan'ın gözaltına alınmaya çalışılması ihtimaline karşı hazırlık yürütüyordu. Gökhan, Ersoy'un ısrarlarına direnmekten vazgeçmiş ve acil durumlarda müdahalede bulunacak silahlı birlikler oluşturulmasına onay vermişti. Bir kısmı Ormancılar'da, bir kısmı başka mahallelerde hücre evi tarzı yapılanmalar örgütlendi. Özellikle Ormancılar, adım adım kurtarılmış bölgeye dönüşmekteydi. Sokakta günde 24 saat devriye gezen gençler, trafik polislerinin bile mahalleye girmesine izin vermiyordu. En ufak bir arbedede hemen otuz-kırk kişi toplanıyor, polisleri püskürtüyorlardı.

Gökhan, gece gündüz, hareketin kaba kuvvetle sindirilmesini nasıl engelleyeceğini düşünüyordu. Ateşli konuşmalarının videoları sosyal medyada yüz binlerce kez paylaşılıyor, destekçileri sanal âlemde esip üfürüyorlardı ama onları gerçek âlemde harekete geçirmek o kadar kolay değildi. Polis şiddeti insanları yıldırmış, Ormancılar dışındaki direniş hemen hemen sönümlenmişti. Gökhan, konuşmalarında sık sık güvenlik güçlerine de hitap ediyordu, onları Şeytan'ın saflarından ayrılıp kendilerine katılmaya çağırıyordu. Bu çağrıya uyanlar, aralarına katılanlar da oluyordu ama ibreyi kendi taraflarına çevirecek çapta bir hareket yoktu. Gökhan, yoldaşlarına güç ve cesaret verecek çarpıcı bir eyleme ihtiyaç olduğuna inanmaya başlamıştı.

Ali Cemal de dâhil sekiz hareket üyesinin Ümraniye Cezaevinden Metris'e nakledileceğini öğrenince beklediği fırsatı yakaladığını düşündü ve Ersoy'a bir kurtarma operasyonu organize etmesi talimatı verdi. Ersoy coşkuyla kabul etti bu görevi.

Planın tüm detaylarını bilemiyoruz, cezaevi nakil aracının ve ona eşlik eden askerî araçların önünün, ikinci köprüden

çıktıktan hemen sonra kesilmesi ve tutukluların kaçırılması üzerine bir plan olduğu ve biri kamyon, biri büyükçe bir minibüs olmak üzere üç veya dört aracın operasyona katıldığı anlaşılıyor. Kamyonun, öndeki eskort jandarma aracına yandan hızla çarpması ve jandarma aracının takla atması sonucu, aracın sürücüsü Jandarma Çavuş Vahdet Özdemir başından ve boynundan aldığı darbelerle hayatını kaybetti. Çarpışma sonucu devrilen kamyonun sürücüsü Zeynel Gezgin'le, militanlara silah doğrultunca karnından vurulan, nakil aracının silahlı korumalarından Jandarma Üstçavuş Cihat Yurdakul ağır, iki taraftan toplamda yedi kişi de hafif yaralandılar.

Tutukluların kaçırılması ise başarılı oldu. Minibüs, içinde Ali Cemal ve kurtarılan diğer yedi kişiyle otoyoldan çıkıp hızla Armutlu Mahallesi'ne girdi. Burada ikinci bir ekip, başka araçlarla onları beklemekteydi. Polis Armutlu'ya geldiğinde orada Semavicilerden hiç kimse kalmamıştı.

Ali Cemal mahalleye geri dönmedi, İstanbul'un farklı yerlerindeki Semavicilerin desteğiyle saklanmaya başladı. Gökhan, tek bir kişinin bile burnunun kanamayacağına söz veren Ersoy'a tepkiliydi. Özellikle, güç kazanmak ve taraftar toplamak için giriştikleri eylemde zavallı bir askerin ölümüne neden olmak, amaçlarını boşa çıkarıyordu. Ersoy'la uzun bir tartışmaya girdiler. Ersoy, Şeytan'a hizmet eden herkesin, kendisi bunun farkında olmasa bile, düşman sayılması gerektiğini söylüyor, Gökhan'ın geri adım atıp pişmanlık mesajları vermesinin büyük hata olacağını iddia ediyordu. Elbette o da kimseye bir şey olmamasını isterdi ama böyle bir operasyonda böyle bir risk olduğunun da herkes farkındaydı. Allah yolunda savaş farzdır, savaş başladıktan sonra tek tek askerlerin günahının sevabının bir önemi yoktur artık, tek önemli olan hangi tarafta olduklarıdır.

Gökhan iftardan sonra odasına kapandı ve bütün gece düşünerek bir konuşma hazırladı. Sabah da video kameranın

karşısına geçti ve konuştu. Vahdet Özdemir'in ailesine başsağlığı dileyerek başladı. Ama onun esas katili, kutsal askerlik görevini şer yolunda suistimal eden, ona milletin gerçek düşmanlarına karşı değil Allah yoluna baş koymuş öz evlatlarına karşı savaşma görevi veren Şeytan'ın hizmetkârlarıydı. Polislere ve askerlere sesleniyor, onları birlikte Hak yolunda yürümeye çağırıyordu. Vahdet'in ailesine ve arkadaşlarına, "Gelin Vahdet'in intikamını birlikte alalım," diyordu. "Bizi zayıf ve savunmasız sananlar bilmelidir ki, bundan böyle bize ve arkadaşlarımıza dokunmaya cüret eden herkes Allah'ın gazabını üstüne çekecektir."

Aynı zamanda, bu konuşmanın yayınlanmasıyla, kendisi hakkında suç duyurusu yapmış sayılacağının da farkındaydı. Bunun da fazla önemi yoktu aslında, bu kaçırma olayı üzerine, Gökhan'ı almaya gelecekleri kesindi. Ama Gökhan'ın korkusu yoktu. Allah'ın emriyle hareket ediyordu: "Asla arkana bakma." Durmak, geri adım atmak, ona âlemlerin Rabbi tarafından yasaklanmıştı. O yüzden, video yayınlanmadan hemen önce, Ormancılar'ın olası bir harekâta karşı korunmaya alınması için bir çalışma organize ettiler. Ormancılar Caddesi'ni ve mahallenin dışarı açılan belli başlı sokaklarını barikatlarla kapattılar. Tümüyle olaysız olmadı tabii bu. Birkaç yerde mahalleliler sokaklarının kapatılmasına isyan ettiler, kavgalar çıktı. Hatta bazılarını yatıştırmak için Gökhan'ın sahur vakti olay yerine intikal etmesi gerekti. Gökhan, karşı çıkanlara, kutlu Ramazan ayında kutlu bir direniş başlattıklarını anlatıyor, kendilerine katılma çağrısı yapıyordu. Ama herkesin güzellikle ikna edilemeyeceğini de biliyordu. Adamlarına, gerekirse barikatların kurulmasına karşı çıkanları zorla evlerine sokmaları talimatı verdi. Artık geri dönüşü olmayan yola girmişlerdi.

Gökhan'ın hayali, Ormancılar'ın bir örnek teşkil etmesi ve buradaki direnişin başka yerlere de ilham vermesi, hareketin dalga dalga bütün Türkiye'ye ve sonunda bütün dünyaya

yayılmasıydı. Arkalarında Allah'ın gücü varken başaramayacakları şey değildi. Buna o kadar gönülden inanıyordu ve o kadar coşkuyla anlatıyordu ki bunları, çevresindekileri de kendi heyecanına katıyordu. Her konuşmasının sonunda bulundukları yer tekbir sesleri ve "Semavi" sloganlarıyla inliyordu.

48

Soyadı kanununun çıkmasından, aşağı yukarı yetmişlerin ortalarına kadar Baştekin olan aile soyadları, anlaşılamayan bir nedenle Boştekin'e dönüşmüş olan; teşkilatta, acımasızlığından mıdır yoksa çirkinliğinden mi bilinmez, "Sırtlan" diye anılan Başkomiser Ekrem Boştekin, Gökhan'ın cep telefonuna soltaçta Kübra adlı kullanıcıdan gelen mesajları kimin gönderdiğinin araştırılması için Bilgi Teknolojileri Daire Başkanlığına başvurmuş, onlar da Toronto'daki SoulTouch genel merkeziyle irtibata geçmişler ancak Gökhan'ın terör faaliyetleriyle ilişkisine dair yeterli delil sunamadıkları için olumlu yanıt alamamışlardı. Öte yandan, elektrik şebekesine siber saldırı soruşturmasını yürüten Başkomiser Kemal Duru, Datakraft'la ilgili bulgularını savcılığa sunmuş ve dosyayı kapatmıştı. Aylarca bağımsız yürüyen bu iki soruşturma arasında, Gökhan'ı takip eden sivil polislerin çektiği fotoğraflardan yapılan kimlik tespitleri sonucu, Deniz ve Adem'in birlikte ve daha sonra Adem'in defaten tek başına Gökhan'a yaptığı ziyaretlerle bağlantılı olarak Datakraft isminin de dosyaya girmesi ve Emniyet veritabanında Kemal Duru'nun soruşturmasına ulaşılması ile ilişki kurulmuş oldu. Ekrem Boştekin, Kemal Duru'ya bir ziyarette bulundu. Ekrem'den eskiden beri pek hazzetmeyen Kemal, bu nahoş buluşmanın ertesinde, ekibine, ellerindeki veri üzerinde, Datakraft'ın Ekrem'in verdiği dosyadaki bilgilerden herhangi biriyle (ki bunların içinde, soltaçtaki Kübra adlı bir hesaptan aldığı gizemli mesajlar da vardı) bağlantısını araştırma görevi verdi. Ekip, zamanında Datakraft sisteminden

yedekledikleri dosyalar üzerinde bir arama yaptı. Soltaç kullanıcısına dair bir şey bulamasalar da, Kübra sözcüğünün yazışmalarda ve analiz dokümanlarında defalarca geçtiğini fark ettiler. Biraz daha incelediklerinde, bunun Datakraft terminolojisinde, yapay zekâ uygulamasının, karşısındakini gerçek bir kişi olduğuna inandırmak amacıyla Türkçe olarak yazışmak için geliştirilmiş paketi (okuyucunun aşina olduğu adıyla Turing testi) tarafından kullanılan mahlas olduğunu gördüler. Kemal, bu bulguyu Ekrem'e raporladı. Bir yandan da Kemal'in soruşturma dosyası Ekrem'in ekibi tarafından incelendiğinde, aslında çok daha önce kurmaları gereken bağlantıyı, yani Ormancılar'da, tam Gökhan'ın Kuşçu'nun kahvesindeki konuşması sırasında elektriklerin kesilmesi hadisesinin siber saldırı soruşturmasıyla ilgisini kurdular. Ekrem için bunlar, Kübra'dan Gökhan'a giden mesajların kaynağının Datakraft olduğunun yeterli kanıtıydı.

Datakraft'a ikinci polis baskını ilkine hiç benzemiyordu. Terörle Mücadelenin yöntemleri Siber Suçlar Dairesinden farklıydı. Datakraft'ı işler halde tutmak için herhangi bir özen göstermediler bu sefer. Sunucuların diskleri, kişisel bilgisayarlar, basılı dokümanlar, not defterleri, cep telefonları dâhil ne varsa toplayıp götürdüler. Onunla da kalmadılar, şimdiye kadar adı geçmiş bütün Datakraft çalışanlarını da gözaltına aldılar, yalnızca tam kapıdan çıkmak üzereyken bayılan Serenay'ı almaktan son anda vazgeçtiler.

Berk, beş gün boyunca, herhangi bir açıklama yapılmadan Vatan Caddesi'ndeki Terörle Mücadele Şube Müdürlüğünde hücre hapsinde tutulduktan sonra, Başkomiser Ekrem Boştekin'in karşısına oturtulduğunda, uykusuzluktan ve yetersiz beslenmeden bitkin düşmüş haldeydi. Berk'in gelişiyle hiç istifini bozmayan başkomiser, Berk'e yıllar kadar gelen bir süre boyunca, burnunun üstüne indirdiği yakın gözlüğünün üzerinden bakarak bilgisayarıyla ilgilenmeyi sürdürdü.

Neden sonra, ekranını Berk'e doğru çevirdi: "Bi bah bahalım, sen misin bu?"

Ekranda, Berk'in beş yıl kadar önce San Fransisko'da onur yürüyüşünde çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

"Eee... Evet."

"Siz Amariga'da sohahta böyle mi dolaşıyonuz?"

"Yok, o... özel bir kostüm. Geçit töreni için hazırlanmış... Gösteri amaçlı yani. Kiralık kostüm dükkânından şey etmiştim."

"Yoksa işe giderken, normal tahım elbise falan, öyle giyiniyonuz de mi?"

"Evet... Yani takım elbise olmasa da, gömlek, kot pantolon, spor ayakkabı..."

"Eh, iyi bari," dedi Ekrem. Fotoğrafa biraz zum yaptı. Berk istemsizce yüzünü buruşturdu. "Sahici kuş tüyü mü bunlar?"

"Yok... plastik... herhalde."

"Hmm," dedi, bilgisayarının ekranını kapattı, Berk'e döndü. "Şimdi hemşehrim, Allah biliyor ya, bana kalsa ben seni zevkle içeri atardım, bir daha da zor çıkardın. Orada da seni amma sikerlerdi ha!" dedi pis pis gülerek. Berk'e bir ürperti geldi. "Ama, maşallah, arkan sağlammış. Yukarıdan talimat var, ifadesini alıp bırakın dediler, mecburen uyacağız. İfadeni alayım da, şimdi ben sana ne soram bilmem ki! Anlaşılan bütün bu bela senin başının altından çıkmış, öyle mi?"

"Yani... şirketin üzerinde çalıştığı projeyi soruyorsanız..."

"Sikerim şimdi senin projeni ha! Bu Semavi denen orospu evladını başımıza sen mi sardırdın lan? Neyin peşindesin sen? Niye gönderdin bu mesajları?"

"Ben... hayır... yok... ben değil. Ben göndermedim."

"Kim gönderdi o zaman?"

"Kübra."

"Kübra da kim lan?"

"O... bizim... yapay z... yani bilgisayar ortamında teşkil ettiğimiz... sanal olarak... öğrenen sistemin... yani test amaçlı şey ettiğimiz..."

"Tamam, tamam, kes," diye bağırdı, "amma kodumun ibnesi," diye de ekledi alçak sesle. Bir ifade tutanağı, bir de kalem çıkardı. Berk'in önüne koydu. Ayağa kalktı. "Şuraya yaz ne yazacaksan, altını imzala, sonra da siktir git!"

"Ne yazayım?"

Ekrem elini kaldırdı, tersiyle vuracakmış gibi, Berk, gayriihtiyari, koluyla yüzünü korumaya çalıştı. Ekrem burnundan küfrederek çıkıp gitti. Berk, çalakalem bir şeyler yazdı, imzaladı. Başka bir polis geldi içeri. "Tamam mı ifadeniz?" dedi. Berk başıyla onayladı. Polis kâğıdı aldı, elindeki dosyaya yerleştirdi.

"Şimdi ne olacak?"

"Bekleyin, birazdan sizi çıkışa götüreceğim."

Az sonra binadan çıktığında, nereye gideceğini bilemez halde sağa sola bakındı Berk. Buraları pek bilmiyordu. Karanlık çökmüştü. Gelip geçen arabaların ışıkları gözünü alıyordu. Başı dönüyordu, bayılmak üzereymiş gibi hissediyordu kendini. Derin bir nefes aldı, rastgele bir yöne doğru yürümeye başladı. Birazdan yanında uzun siyah bir Mercedes S 400 durdu. Ön camı aralandı, "Berk Bey" diye bir ses geldi oradan. Berk ürkekçe o tarafa doğru seğirtti. Arka kapı açıldı, içeride Muzaffer Tosköylü oturuyordu. "Gel seni bırakayım."

Berk arabaya bindi bir şey demeden, kapıyı kapattı, hareket ettiler.

"Çok teşekkürler."

"Niye?"

"Salıverilmemi siz sağladınız herhalde, değil mi?"

"Eh, belki bir faydam olmuş olabilir. Sadece ben değil, şimdi ismini veremeyeceğim başka bazı unsurlar da devreye girdi, o sayede seni alabildik. Yalnız, tek şartları var, buralarda daha fazla dolaşmayacaksın. En geç bir hafta içinde geldiğin yere geri döneceksin. Sonra ne yapacaksan yap. Türkiye defteri senin için kapandı maalesef."

"Peki ya diğer arkadaşlar? Selim? Deniz?"

"Onlar için bir şey yapamıyorum şu anda. Özellikle hanımefendinin Gökhan'la gidip şahsen görüşmüş olması, izah edilmesi zor bir durum."

"Ama o, bütün bunlara engel olmak için..."

"Evet, evet, biz biliyoruz da, polise nasıl anlatacaksın? Nihayetinde, bir şekilde suçsuz oldukları kanıtlanır herhalde ama ne zaman olur, bilemiyorum. Ben yine elimden gelen desteği veririm, hukuki açıdan."

Başını salladı Berk hüzünle. "Bir şey soracağım. Bana birlikte iktidarı ele geçirelim, Semavi'yi mesajlarla yönetelim dediğinizde ciddi miydiniz?"

"Neden olmasın? Biz yönlendirseydik, böyle gözünü karartıp kendini ateşe atmasına da engel olurduk. Senin Kübra'nın gücü elimizde olsaydı, hiçbir sınır tanımadan her yerden her türlü bilgiyi toplardık, en doğru stratejiyi geliştirmesini sağlardık. Kanunları da saymamıza gerek kalmazdı artık, yenilerini biz yazacağımıza göre. Herkesin yok mudur içinde böyle bir hayal? Bu kadar yaklaşabileni biliyor musun? Neden olmasın?"

Berk güldü.

"Neyse, kısmet değilmiş diyelim," dedi Muzaffer Bey. Uzun siyah araba otoyola çıktı ve hızla Maslak'a yöneldi. On dakika sonra, Muzaffer Bey'in inşa ettirdiği ve on altıncı katında Berk'in dairesinin bulunduğu binanın önündeydiler.

"Hoşça kal Muzo, tekrar teşekkürler," dedi Berk, arabadan inerken.

"Güle güle," dedi Muzo gülerek. "Bakarsın bir gün tekrar karşılaşırız."

Berk, o gece girdiği ultra-modern stüdyo dairesinden, dört gün sonra sabahın kör karanlığında, pasaportu ve iki valize sığdırabildiği eşyalarıyla, muhtemelen bir daha dönmeyeceği ülkesini terk etmek için havalimanına doğru yola çıkmak üzere, son kez ayrıldı.

49

Ormancılar operasyonu, Ramazan Bayramı'na on iki gün kala, mahallenin tüm girişlerinin barikatlarla kapatılmasından on üç gün, Berk'in İstanbul Havalimanı'nda pasaport kontrolünden geçmesinden altı dakika sonra, resmî adı Şehit Üsteğmen Mustafa Ertuğrul Karakullukçuoğlu Caddesi olan ama halk arasında (bariz nedenlerle) Ormancılar Caddesi diye anılan uzun ve eğimli caddenin aşağı ucundaki barikatlara yönelik top atışlarıyla başladı. Barikatlar kısa sürede dağıtıldı. Ardından, tanklar ve onları izleyen özel harekât birlikleri mahalleye girdiler. Barikatları korumakla görevli Semavici militanlardan ikisi burada öldürüldü. Kalanlar yukarı doğru kaçtılar. Askerler sokakta gördükleri herkese ateş ederek ilerliyorlar, tanklar da kaçanların sığındığı binaları top atışına tutuyorlardı.

Gökhan, olası saldırıya karşı, Yukarı Ormancılar'da cadde üstündeki spor salonunu harekât merkezi olarak belirlemişti. Ama ana caddedeki direnişin hızla dağıtılmasıyla, acil durumda çekilmek üzere belirledikleri, mahallenin sokakların en dar olduğu yukarı kuzey tarafındaki eve doğru harekete geçtiler. Yaklaşık yarım saat içinde askerler Ormancılar Caddesi'nin yukarı ucuna ulaşmışlardı. Bu arada, ana cadde üzerindeki binaların hemen hemen hepsi harabeye dönmüştü.

Semavicilerin Ormancılar'da toplam yüz elli kadar silahlı militanı vardı. Bir kısmı eski asker veya polis, bir kısmı taraf değiştiren güvenlik güçleri, çoğunluğu ise zorunlu askerlik

hizmeti dışında herhangi bir askerî eğitimi olmayan müritlerdi. Ellerinde ağırlıklı olarak AK-47'ler vardı. Barikatlar kurulduktan sonra, olabildiğince silah ve cephane temini yapılmaya çalışılmıştı ama ellerindeki silahlar, bu ölçekte bir ateş gücüne karşı gelebilecek seviyenin çok uzağındaydı. Mahallenin, askerlerin geliş yönüne göre solda kalan güney tarafı, savunulması nispeten daha zor genişçe sokaklardan oluşuyordu. Bu kısımda kalan militanlar çok kolay dağıtıldılar. Kuzey tarafında ise sokak çatışmaları gün boyunca devam etti.

Gökhan, harekâtın başlamasından hemen sonra spor salonuna gelmişti. Ersoy ve yakın birkaç adamı o geldiğinde oradaydılar. Merve de Gökhan'ın bütün itirazlarına rağmen onunla geldi. Ana caddenin düşmek üzere olduğunu fark etmeleriyle kuzey taraftaki eve doğru harekete geçtiler. Merve eve girdi, Gökhan dışarıda, direnişi örgütlemeye çalışan Ersoy'un yanında kaldı. Militanlar, yapabildikleri her yerde yeni barikatlar kurarak, mahalleyi sokak sokak savunuyorlardı. Ormancılar silah ve top sesleriyle inliyordu. Askerî birlikler top atışlarında herhangi bir sınır tanımıyor, önlerine çıkan ne varsa darmadağın ederek ilerliyordu.

Akşam saatlerinde, çember, sığındıkları ev civarındaki dörtbeş sokaklık alana kadar daralmıştı. Ersoy, Gökhan'a eve girmesini söyledi, onu canları pahasına koruyacaklarına yemin etti. Ondan sonra Ersoy'u gören olmadı. Gökhan ve Merve evin içinde kaldılar, Salih elinde bir kalaşnikofla kapıyı tutuyordu. Silah sesleri arada kesiliyor, sonra eskisinden de şiddetli olarak yeniden başlıyordu. Her seferinde sesler daha yakından geliyordu. Merve korkudan titriyordu, "Ne yapacağız?" deyip duruyordu.

Bir ara uzunca bir sessizlikten sonra dışarıdan anons yapıldı ve Gökhan Şahinoğlu teslim olmaya davet edildi.

"Teslim olalım Gökhan, yoksa buradan çıkamayacağız," dedi Merve.

"Asla teslim olmayacağım Merve, Şeytan'a boyun eğmektense ölürüm daha iyi."

Bir süre sonra anons tekrarlandı ama ses vermediler. "Dışarıda bizden kimse kalmadı abi," dedi Salih. "Ama merak etme, ben hayatta olduğum sürece seni asla teslim etmem."

Bu, Gökhan için pek ferahlatıcı değildi tabii, şu şartlarda Salih de çok uzun süre hayatta kalacak gibi görünmüyordu. "Arka tarafta çıkış olmadığına emin misin?" dedi Gökhan.

"Yok abi, tek çıkış bu ön kapı," dedi Salih.

"Önden çıkalım Gökhan," dedi Merve.

"Korkma Merve. Allah'ın gücü arkamızda. Bizi teslim alamazlar."

"Emin misin Gökhan?"

"Ben bu yola baş koydum. Geri dönüş yok artık," dedi Gökhan, belli belirsiz sesi titredi son hecelerde. Merve'nin içinde bir tel koptu o anda.

Hemen arkasından büyük bir patlama duyuldu, ön kapıyla birlikte evin ön cephesi yerle bir oldu. Salih, yıkılan duvarın altında kalmıştı, ama birkaç saniye içinde üzerindeki tuğlaları savurarak, yıkıntıların içinden doğruldu. Hâlâ elinde tuttuğu otomatik tüfeğini dışarı çevirdi. "Allahü ekber" diye haykırdı ve toz duman içinde bir şey göremeden karşıya doğru kurşun yağdırdı.

Hemen karşı ateş geldi, saniyeler içinde Salih'in vücudu delik deşik oldu. Sırtüstü yere düştü. Yüzünde toz, toprak, kan birbirine karışmıştı. Açık kalan gözleri, arkasında ayakta duran Gökhan'a döndü, soramadığı son bir soru kalmış gibi.

Gökhan'ın kanı dondu, gözlerini Salih'in gözlerinden ayıramadı bir süre. Sonra aniden, Merve'yi elinden tuttu, hızla evin arka odalarına doğru koştular. Patlamanın şiddetiyle yan duvarlardan biri kısmen çökmüştü. Bir yarık bulup yandaki binaya geçtiler. Orada, korku içinde yere kapaklanmış insanlar

vardı. Biri başını kaldırdı, orta yaşlı bir kadın, göz göze geldiler. Gökhan ona cesaret verecek bir şeyler söylemek istedi ama öyle bir öfke vardı ki kadının gözlerinde, hiçbir şey diyemedi. Genç bir oğlan da başını kaldırdı, evin arka tarafını işaret etti. Gökhan arkaya koştu, orada arka sokağa açılan küçük bir demir kapı buldu. Çıktılar.

Arka sokak, bina yıkıntıları ve top ateşiyle parçalanmış otomobillerin kalıntılarıyla doluydu. Görünürde asker yoktu. Eğilerek ilerlediler. İleride, bulundukları sokağı dik kesen bir sokaktan dört-beş asker geçtiğini gördüler. Kendilerini yere atıp saklandılar. Sonra yavaşça kalktılar, duvar dibinden ilerlemeyi sürdürdüler. Gökhan, Merve'nin elini sımsıkı tutmuştu, onu peşinden sürüklüyordu. Yanlarından geçtiği binaların kapılarını kontrol ediyor, açık bir kapı bulmaya çalışıyordu. Buldu sonunda, içeri girdiler.

Giriş kattaki dairenin kapısı açıldı. On yaşlarında bir kız çocuğu vardı kapıda. Gökhan'ı görür görmez telaşla kapıyı tekrar kapattı. Gökhan'la Merve üst kata yöneldiler. Gökhan dairelerin kapılarını dinleyerek içeride kimse olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. İçeriden ses gelmeyen bir dairenin kapısını omuzlayarak kırdı, içeri girdiler. İçeride yaşlı bir karı-koca masanın altına saklanmıştı. Gökhan onlara hiç bakmadan arka odalardan birine girdi, Merve de arkasından. Odanın kapısını kapattılar. Gökhan sarıldı Merve'ye, ilk kez sarılıyormuş gibi.

"Şimdi ne yapacağız Gökhan?"

"Dua edeceğiz Merve. Her şey kaderde yazıldığı gibi olur. Ama biz yine de hep dua ederiz. Kaderimizde Allah'ın ışığını dünyaya yaymak varsa, bizi buradan kurtaracaktır. Yoksa, yaşamamızın da bir anlamı yok zaten."

Merve'nin diyecek bir şeyi kalmamıştı, ağlıyordu sadece. Dışarıdan evleri arayan askerlerin sesleri gelmeye başladı bir süre sonra. Bulundukları binaya da girildiğini duydular. Bir

asker, tüfeğinin ucuyla tek tek kapılara vuruyor, "Kapıyı açın," diye bağırıyordu.

Gökhan sımsıkı sarmıştı Merve'yi. Belki korkusunu böyle dindirmeyi umuyordu, belki de Merve'nin şu anda en çok buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Oysa Merve cendereye alınmış gibi hissediyordu kendini o anda.

Aklına ansızın çocukluklarından bir akşam geldi. Anahtarını evde unutup sokakta kalmıştı. Ailesi bir düğündeydi o sırada. On iki yaşındaydı Merve, gece vakti Ormancılar gibi bir yerde dışarıda kalmak çok ürkütücüydü. Karşılarındaki dairede oturan Şenay Teyze'nin zilini çalabilir, anne-babası gelene kadar orada oturabilirdi. Ama hem Şenay Teyze'den hem de iğrenç kokan kocasından nefret ediyordu. Onların evinde oturmaktansa dışarıda kalmak daha iyiydi. Fazla düşünmeden Gökhanların evine doğru yürüdü. Gökhan'ın odasının ışığının yandığını görünce çok sevindi, tam pencerenin altına gelip Gökhan'a seslendi. Gökhan ikinci seferde duydu, pencereyi açtı. Merve anlattı dışarıda kaldığını. Gökhan, "Hemen geliyorum," dedi, aşağı indi. Gökhan'dan ne beklediğini bile bilmiyordu Merve oraya giderken. Gökhan bir şekilde halleder diye düşünüyordu sadece.

Gökhan, onu anne-babasının yanına götürmeyi önerdi önce. Merve düğünün nerede olduğunu bilmiyordu. Gökhan "Yerini bulurum istersen," dedi. Merve istemedi. Bir sürü insana bu beceriksizliğini ilan etmek utanç verici geliyordu ona. Sonunda, Mervelerin apartmanının duvarının üstüne oturdular, bütün gece konuşup Merve'nin anne-babasının gelmesini beklediler. Önce ortak tanıdıklarından, mahalledeki arkadaşlardan, sonra ailelerinden, kendilerinden, gelecekle ilgili hayallerinden... Gökhan on beş yaşındaydı, meslek lisesine o sene başlamıştı. Bu kadar seveceğini hiç tahmin etmezdi ama çok sevmişti okulu. Özellikle atölye dersleri çok zevkliydi. Aletlerle çalışıp somut bir şeyler ortaya çıkarmak, derslere girip çıkmaktan çok daha ilginçti. Otomobil fabrikası sahibi

olmayı düşlüyordu ileride, çok uzak bir hayal olduğunu bilse de. Merve hayranlıkla dinledi onu. Şimdiye kadar hiç bu kadar uzun konuşmamışlardı. İyi ki anahtarı içeride unutmuşum, dedi kendi kendine. İyi ki şimdi içeride tek başıma televizyon izlemek yerine burada Gökhan'la oturuyorum.

Gökhan bir şekilde halleder. Hep böyle düşünmüştü şimdiye kadar. Hatta daha bu sabah, Ormancılar'a askerî operasyon başladığını öğrendiklerinde, Gökhan "Sen evde kal," demesine rağmen onun yanında olmakta ısrar ederken bile böyle düşünmüştü. Ama artık Gökhan'ın halledemeyeceğini biliyordu. Onu mengene gibi sıkan kollarından kurtulup kaçmak istiyordu. Ama nereye? Dışarıda kan gövdeyi götürüyordu. Şimdi değil, çok daha önce kaçmalıydı. Gökhan, odasında, Allah'ın onunla konuştuğunu ilk kez söylediğinde kaçmalıydı. Ormancılar barikatlarla kapatıldığında kaçmalıydı. Bu sabah, mahalle yıkılırken kaçmalıydı. Hiçbirinde kaçmadı, hep kaldı. Şimdi, artık kaçmak için çok geçti.

Asker, sığındıkları daireye geldiğinde, kapının zaten açık olduğunu gördü, içeri girdi. Hâlâ masanın altındaki yaşlı karı-kocayı kendi haline bıraktı, Gökhan'la Merve'nin bulunduğu odayı tespit etti, kapısını tekmeyle kırdı. Gökhan istemsizce kollarını gevşetti, Merve ani bir tepkiyle Gökhan'ı iterek kendini kurtardı, odanın diğer tarafına savruldu, yere düştü, duvarın dibinde kaldı. Gökhan şaşırdı, Merve'ye baktı. Son kez göz göze geldiler. Merve hayalkırıklığını gördü Gökhan'ın gözlerinde. Asker silahını Gökhan'a doğrulttu. Yakasına monte edilmiş mikrofona "Komutanım, Gökhan Şahinoğlu'nu buldum. Karşımda duruyor, karısıyla birlikte," diye rapor verdi.

"Kardeşim iyi düşün," dedi Gökhan. "Şeytan'a hizmet edenler, eninde sonunda lanetlenmeye mahkûmdur. Gel benimle ol, bu dünyaya..."

Asker, sağ işaret parmağını "bir saniye susar mısın" dercesine havaya kaldırdı, gayriihtiyari sustu Gökhan. Asker, kulak

içi kulaklığını düzeltti, oradan gelen talimatı dinledi. "Emredersiniz komutanım," dedi, elini tekrar tetiğe götürdü.

Gökhan "Bak kardeşim," diye haykırdı, olabildiğince gür bir sesle. Ama göğsüne saplanan iki kurşun nefesini kesti, devamını getiremedi. Üçüncü bir kurşun alnından girdi, dünyaya geldiği andan beri hayatın anlamını ve var oluşun sırrını arayan o güzel beynini dağıttı, arkadaki duvara saçtı. Gökhan'ın cansız vücudu boş bir çuval gibi yere yığıldı.

Acı bir çığlık attı Merve. Duvarın dibinde büzülmüştü. Asker tüfeğini ona çevirdi. Yaka mikrofonuna "Karısı da burada komutanım, şu anda yere çömelmiş ağlıyor," dedi.

"N'olursun yapma abi! Ben bir şey yapmadım. Ben bir şey yapmadım."

Askerin kulaklığından bir cızırtı geldi.

"Komutanım, teslim olmuş durumda, herhangi bir tehdit oluşturmuyor şu anda."

Karşıdan bir cızırtı daha geldi.

"Emredersiniz komutanım," dedi asker. Merve'ye döndü: "Kusuruma bakma bacım." Sonra bir an durakladı, aklından söylemeyi geçirdiği şey böyle bir durumda yakışık alır mı bilemediğinden. Yine de söylemeye karar verdi sonunda: "Allah rahmet eylesin."

Ardından, şarjöründe kalan kurşunları Merve'nin pamuk gibi bedeninin üzerine boşalttı.

50

Bilgisayar bilimi dünyasının en parlak ve en eksantrik simalarından olan David Z. McDonald, kendisinden beklenecek tuhaflığı Berk'e randevu vermek için seçtiği mekânda da gösterdi ve JFK Havalimanı'nın *lounge* tabir edilen özel salonlarından birinde, Amerika'da kimse farkında olmasa da, dünyanın

kalanında, Amerika'da vuku bulan bir hadisenin anısına işçi bayramı olarak kutlanan günde buluştular.

Yıllarca Stanford'da çalıştıktan sonra, bölüm başkanıyla bir olasılık problemi yüzünden tartışmaya girip, olay iyice büyüyünce "Ben bunu anlamayan adamın emrinde çalışamam," diyerek istifayı basmıştı. Sonra UC Berkeley'e geçti. Berk'in yapay zekâ konusunda öncü kabul edilen Stanford'dan da kabul almışken, yüksek lisans için Berkeley'i seçmesinin de temel nedeni McDonald'ın orada olmasıydı (aslında, pek kimseye itiraf etmese de, bu tercihte, şehrin adının kendi adından türemiş gibi durmasından aldığı sapkınca zevkin de payı olması mümkün).

Hem Amerika'da hem de akademik dünyada fazla sık görülen ad-soyadı kombinasyonuna ayırt edici bir müdahalede bulunmak için, adının ortasında İngilizcede az rastlanan Z harfini ekleyerek, herkesten farklı olma isteğini genç yaşlarından belli etmişti McDonald. Z'nin neyin baş harfi olduğunu soranlara, "Zzz"ın baş harfi olduğunu ve uykuda geçirdiği zamanı simgelediğini söylüyordu. Sonra bu cevap o kadar meşhur oldu ki (İngilizcede Z harfinin okunuşlarından biri olan) Zed diye anılmaya başlandı.

Berk'i aradığında, Berk New York'taydı. Buna çok sevindi Zed. Berk için San Fransisko'ya tek yön, kendine de New York'a gidiş-dönüş bileti alıp New York'a uçtu. Uçak yolculuklarına bayılırdı, her fırsatta uçağa binerdi. En büyük hayali bir uçağın düşüşüne içeriden tanıklık etmekti. Başkalarına aktaramayacak olsa da, hayatta yaşanabilecek en olağanüstü tecrübeydi bu ona göre. Ne kadar sık uçağa binerse bu konudaki şansını o kadar arttıracağını düşünüyordu.

Berk, Amerika'ya döndüğü sırada fazlasıyla bunalımdaydı. Doğrudan San Fransisko'ya gidip eski hayatının içine girmek istemedi. Uzunca bir tatil yapmaya yetecek parası ve bolca zamanı vardı. O yüzden, Avrupa'dan gelen göçmenler için Yeni

Dünya'nın giriş kapısı olan, "büyük elma" tabir edilen New York şehrine ve Haiti köle ayaklanmasının efsanevi lideri Toussaint L'Ouverture'ün dokuzuncu göbekten torunu olduğunu iddia eden dansçı arkadaşı Jean-Baptiste'e bir ziyarette bulunmaya karar verdi. Zed McDonald aradığında, yaklaşık bir aydır New York'taydı. İşsiz güçsüzlükten ve Jean-Baptiste'in bir türlü adapte olamadığı bohem hayatından epey sıkılmış bir haldeydi. Dolayısıyla Zed'le havalimanında başlayıp altı buçuk saatlik New York-San Fransisko uçuşunda devam edecek uzunca bir sohbet ona bayağı çekici geldi.

Berk geldiğinde, Zed, leylek gibi vücuduyla bar taburelerinden birine kurulmuş burbon viskisini yudumlamaktaydı. Elinde *New Yorker* dergisi vardı. Selamlaştılar. Berk yanındaki tabureye geçti, Zed "benden" deyince gönül rahatlığıyla Moskova katırı sipariş etti. Zed, dergiden okuduğu sayfayı gösterdi. Semavicilerle ilgili dört sayfalık bir haberdi. Hareketin ansızın ortaya çıkıp bir yıl içinde nasıl büyüdüğü, Gökhan'ın sosyal medyadaki popülaritesi, şehrin duvarlarına çizilen S simgesi, halı sahadaki perşembe toplantıları anlatılmış, Gökhan'ın konuşmalarından örnekler verilmişti. Polisin baskı uygulamaya başlamasıyla hareketin hızla silahlı direnişe doğru evrilişinden bahsedilmiş ve söz sonunda, Ormancılar Mahallesi'ni yerle bir eden kanlı operasyona gelmişti. Resmî açıklamalara göre, hareketin lideri Gökhan Şahinoğlu ve karısı Merve'nin de aralarında olduğu elli üç "terörist" ve dört asker hayatını kaybetmişti ama dergi gerçek sayının bunun çok üzerinde olabileceğini, mahalle sakini sivillerden de çok sayıda kayıp olduğunu söylüyordu. Kübra'dan ve olup bitenlerle ilgisinden ise hiç bahsedilmiyordu.

"Çok acı bir olay," dedi Zed, yayvan Teksas aksanıyla.

"Evet, öyle."

"Ama hayat devam ediyor. Semavi öldü, Semaviciler duruyor. Üstelik şimdi şehitleri var. İkinci adamları Ali Cemal

firarda, nerede olduğu bilinmiyor. Sizin adamınız Adem de öyle. Semavicilerin tarafına geçen adamınız... Böyle bir şey nasıl oldu?"

"Hiç sorma. Ben de bilmiyorum."

"Muhtemelen geride kalanlara bilişim desteği veriyordur. KUBRA'yı yeniden inşa etmeye çalışması da beklenebilir. Elinde çekirdek kodlar vardır herhalde."

"Tüm kodlara erişimi vardı, çekirdek kodu da kendine kopyalamıştır. Ama tamamen anladığını sanmıyorum. Yeterli kaynak bulsa bile KUBRA'yı ayağa kaldırması çok zor."

"Her neyse. Bunun gibi yüzlerce cemaat vardı, bir tane daha eklendi. Bizi etkileyen bir durum değil. Tarihte küçük bir pürüz sadece. Türkler için görüldükleri yerde öldürülecek bir grup daha. Onlar için bir eksik bir fazla pek fark etmez."

"Bu ırkçı laflar ağzına hiç yakışmıyor McDonald. Ben de Türk'üm ama kimseyi öldürmek gibi bir niyetim yok."

"Öldürdün ama," dedi, elindeki dergiye göz attı tekrar, "resmî açıklamalara göre elli üç terörist dört asker..."

"Ben öldürmedim."

"Senin yaptığın alet ve onun oynadığı oyun öldürdü, öyle değil mi? Bak, yirmi sekiz yaşında, hayatının baharında bir genç... Zeki, çalışkan, yakışıklı... Onu çok seven bir karısı var. Belki çocukları da olacaktı, mutlu bir hayat onları bekliyordu, senin KUBRA'n onları seçmeseydi eğer. Şimdi ikisi de yerin 1,83 metre altında yatıyor."

"Ne yapmaya çalışıyorsun McDonald, vicdan azabından gebermemi mi istiyorsun? Evet, biliyorum, hiç aklımdan çıkmıyor. Ne dememi bekliyorsun?"

"Hayır, ne derece vicdan azabı çektiğini anlamaya çalışıyorum sadece."

"Evet, doğru, ben KUBRA'yı yaptım ve ne yapabileceğini görmek için ona bir hedef verdim. O da bu hedef doğrultusunda bir irade oluşturdu. Benim irademden değil onun iradesi... Dikkatsiz, sorumsuz olduğum için çok üzgünüm, çok pişmanım. Ama katil değilim ben."

"Bir hedef verdin, evet, iktidarı ele geçirme hedefi. Peki bunun kan dökmeden yapılamayacağı hiç aklına gelmedi mi?"

"Doğrusunu istersen, gelmedi. Ben o kadar da akıllı değilim Zed."

"Pekâlâ," dedi Zed, burbonundan büyükçe bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Neden böyle bir yöntem seçti KUBRA peki? Ne diyorsun?"

"Bilemiyorum. Anlaşılan, insanlığın yumuşak karnını tespit etti ve oradan saldırdı. Belki de yeterli bütçe vermediğimiz için... Daha çok bütçe verseydik seçim kampanyası falan organize etmek isteyecekti herhalde. Sadece mesaj göndererek ve birkaç korsanlık numarasıyla yapabileceği buydu, bunu yaptı."

"İnanılmaz! Ne diyeceğimi bilemiyorum Ardıç, önceki sene bu tezi karşıma getirdiğinde, ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Senin de ne yaptığını bilmediğini sanmıştım, itiraf ediyorum. Çok yanılmışım, üzgünüm. Üç haftadır bütün bölüm senin bilgi yumağının bükülmesi algoritmasını inceliyoruz, nasıl olup da işe yaradığını çözmeye çalışıyoruz. Hâlâ da kafamda netleşmiş değil. Yaptığın çalışmanın değerini hesaplamak imkânsız. İnsanlığı en az on yıl ileri fırlattın. Belki de on beş... Turing'den bu yana yapılan en değerli çalışma. Paha biçilmez dedikleri şey bu olsa gerek."

"Ben zengin olmakla, çok para kazanmakla ilgilenmiyorum Zed. Serbestçe çalışmak istiyorum sadece, hayal ettiklerimi yapabilmek istiyorum."

"Kazanacaksın ama. Para fazla gelirse, hayır kurumlarına falan bağışlarsın."

"Yapacak bir şeyler bulurum, merak etme."

"Bu arada hep tatmak istediğim tecrübelerden biri de günün birinde bir Türk hapishanesine düşmekti. Onu benden önce yaptın, tebrik ederim. Neyse ki çabuk kurtuldun da tecavüzcü gardiyanın üniformasıyla kaçman gerekmedi."

"Maşallah Türkiye konusundaki bütün klişelere hâkimsin. Yalnız, beni attıkları yer hapishane değil teknik olarak, nezarethane. Daha iyi olduğunu iddia etmiyorum tabii."

"Oranın da şöhreti az değilmiş bu arada, kulağıma gelmedi değil. Neyse, çok geçmiş olsun."

"Sağ ol," dedi Berk. Moskova katırını bitirmişti o arada, yerine bir Kanlı Meryem söyledi. "Şimdi ne olacak peki?"

"Şirketimizi iki hafta içinde kuracağız. Sen hem ortak olacaksın, hem de düzenli maaş alacaksın. Ünvanın 'baş mimar' olacak. Her aşamada çok kontrollü gideceğiz. Serbest bırakma gibi bir şey olmayacak, her bir eylem onaya tabi olacak. Kontrolden çıkmayacağını yüzde yüz garanti altına almalıyız. Kalite güvencesi birinci öncelikli olacak. Geniş bir test ekibi kuracağız. Gerçek dünyada herhangi bir aksiyon almadan önce, tahayyül edebildiğimiz her yöntemle test edeceğiz. Bizim bilmediğimiz bir şey öğrenirse, önce bize öğretecek, sonra devam edecek. Ne yaptığını, nelerle uğraştığını anlayabilmek zorundayız. Belki yavaş gideceğiz ama sağlam gideceğiz. Yalnız, bu işe girişmeden önce, senin ruh halin, bütün bu olup bitenlerden duygusal olarak ne kadar etkilendiğin, projenin ortasında çekip gitmeye kalkıp kalkmayacağın çok önemli. Bizim için en büyük risk bu, şu anda. O yüzden seni bu kadar zorluyorum."

"Evet, onun farkındayım. Açıkçası Zed, bana hayatta yapabileceğim en muhteşem makineyi yapmaktan daha fazla

heyecan ve sevinç veren hiçbir şey yok. Bundan daha büyük bir kaygım varmış gibi yapmaya çalışırsam, sadece kendimi kandırmış olurum. Kötü bir insan olduğumu düşünmüyorum. Sadece, KUBRA'nın daha başka neler yapabileceğini o kadar merak ediyorum ki, diğer her türlü kaygı buna göre arka planda kalıyor."

"Pekâlâ. Yolumuz açık olsun diyelim o zaman. Yalnız doktora tezinin kabulü için hâlâ arkasındaki matematiği düzeltmen gerekiyor. O konuda bir yumuşama bekliyorsan, boşuna bekleme."

"Tamam. Sen öyle diyorsan yapacak bir şey yok."

"Uçağımız yolcu alımına başlamış galiba. Kalkalım mı?"

"Kalkalım."

Gündüz Gece, Sessizce, İnce İnce

51

Kanlı Ormancılar operasyonunun (Semavicilerin tabiriyle Ormancılar katliamının) üzerinden bir yıl geçtiğinde, hareketin ikinci adamı ve yaygın kabule göre yeni lideri Ali Cemal hâlâ aranmaktaydı. İstanbul'dan ayrılıp hareketin küçük ama adanmış bir taraftar kitlesi bulduğu Konya'da saklanmakta olduğu ya da yurtdışına kaçtığı şeklinde söylentiler vardı ama büyük olasılıkla hâlâ İstanbul'daydı ve sürekli yer değiştirerek, çeşitli semtlerdeki Semavicilerin evlerinde kalıyordu. Sosyal medyadaki etkinliği ise tam gaz devam ediyordu, ondan geldiği söylenen mesajlar sık sık yayınlanıyordu. Semavicilerin aktif militanları, hücre tarzı bir yapılanmaya dönmüşlerdi, kendi aralarında şifreli haberleşmeyi sağlayan uygulamalar kullanıyorlardı. Hatta polis bazı mobil uygulamaları suç delili saymaya başlamıştı, rastgele kontrollerde cep telefonunda bu uygulamalar bulunanlar terör şüphesiyle gözaltına alınır olmuştu.

Adem de firardaydı. Polis, Ali Cemal'le bağlantı halinde olduğundan ve hâlâ hareketin içinde yer aldığından emindi. Özellikle hareketin, hem haberleşmek için, hem de yeni taraftar toplamada, bilişim teknolojisinden yüksek seviyede faydalanıyor olması, arkalarında Adem gibi bir bilgisayar dehasının bulunduğuna işaret ediyordu. KUBRA'yı yeniden hayata geçirmeye çalışıp çalışmadığı konusunda ise bir bilgi yok.

Gökhan bir efsaneye dönüşmüştü. Ödün vermeyen direnişi üzerine şiirler yazılıyor, şarkılar yapılıyor, konuşmalarından kurgulanan video klipler internette elden ele dolaşıyordu.

Kübra'nın mesajlarının yazılı olduğu çizgili defterler çoğaltılmaya devam ediliyordu. Bu defteri baştan sonra elle yazmak bir tür ibadet halini almıştı. Semavicilerin simgesine dönüşen el yazısı S harfi de sokaklarda sık sık görülüyordu hâlâ. Devletin tüm baskısına rağmen internet yayınları ve kulaktan kulağa anlatılanlar etkili oluyordu, Semaviciler yeni taraftar kazanmayı sürdürüyorlardı.

Operasyonda harabeye dönen Ormancılar, aylar boyunca öylece kalmış, sokakları kapayan yıkıntılar bile kaldırılmamıştı. Polis sürekli mahallede dolaşıyor, rastgele kimlik kontrolleri yapıyor, diklenenlere şiddet uygulamaktan geri durmuyor, mahalle sakinlerinin sakinliğini bozmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Halkı yıldırmak ve başka yerlere taşınmalarını sağlamak üzere bir siyaset güdülüyordu belli ki. Ancak sonbaharın ortalarında yıkıntılar kaldırılmaya başlandı. Arsalar, kelepir fiyatlarla hükûmete yakın inşaatçılar tarafından satın alındı ve yavaş yavaş, hasar gören binalar yıkılarak inşaatlara girişildi. Semavi Spor Tesisleri de yıkıldı bu arada ve yerine çirkin mi çirkin bir apartman dikildi.

Berk, David Z. McDonald'ın girişimiyle ve kim olduğunu bilmediği, merak da etmediği (oysa merak edip araştırsa aralarında tanıdık bir isme de rastlayacağı) yatırımcıların sermayesiyle, San Fransisko körfezinin doğu kıyısındaki San Leandro şehrini merkez alan MindCurves şirketinin ortağı ve baş yazılım mimarı olarak çalışıyordu. Bu işten nasıl bir para kazandığını tam olarak bilemiyoruz ama Oakland'da, bahçeli, yüzme havuzlu bir evde oturup son zamanlarda dansçılık işlerinden pek gelir sağlayamayan Haitili arkadaşı Jean-Baptiste L'Ouverture'ü, dredlok saçları, gömleksiz giydiği lacivert takım elbisesi ve çıplak ayaklarıyla Audi Q7'sini kullanmak üzere yarı zamanlı şoför olarak istihdam etmeye yetecek düzeyde olduğuna şüphe yok.

Dolaylı olarak sebep olduğu katliamın birinci yıldönümü arifesinde, San Fransisko'nun en havalı kulüplerinden birinde, Jean-Baptiste ve alacalı arkadaş grubuyla birlikteydi ve gecenin ilerleyen saatlerinde, ancak dördüncü içkiden sonra yapabildiği ve dışarıdan bakan birine embesilâne hareketler dizisi gibi görünen kendine özgü dansını sergilemekteydi. Memlekette yaşanan korkunç olayların etkisinden ne derece çıkabilmişti bilemiyoruz ama alkol tüketiminin eski seviyesinin çok üzerinde olması ve (biraz da Jean-Baptiste'in etkisiyle) daha önceleri hiç elini sürmediği ve burada adını anmak istemediğimiz bazı maddelere de hafiften dadanmış olması pek hayra alamet olmasa gerek.

Berk, San Fransisko'da zıp zıp zıplarken, saat farkı nedeniyle ertesi günü yaşamakta olan İstanbul'da, Mervelerin evinde mevlit vardı. Aynur Hanım, bir delinin peşine takılarak kendini yakan zavallı kızı için o kadar çok gözyaşı dökmüştü ki gözünde yaş kalmamıştı. Peygamberin doğumunun hikâyesini dinlerken derin bir kederle sessizce oturuyordu. Yaşadıkları bina, mahallenin hasar görmeyen ender binalarından biriydi. Aynur Hanım, buralardan taşınmak için Ali Rıza Bey'e adeta yalvarmıştı ama hayalet kasabaya dönen Ormancılar'da ev fiyatları iyice dibe vurmuştu. Bu evi ancak yok pahasına satabilirlerdi ve ellerine başka bir yerde ev alacak kadar para geçmezdi. Zaten Ali Rıza Bey'den herhangi bir konuda bir cevap almak neredeyse imkânsızdı. Adam adeta çökmüştü. Çoğu zaman ağzını bıçak açmıyordu. Kahveye falan da gitmiyordu artık. Hava durumuna aldırmadan, bir zaman Gökhan'la yan yana oturdukları balkonda oturup uzaklara bakıyor, düşünüp duruyordu.

Gökhan'ın ailesi ise olayların hemen ardından Ormancılar'dan taşındı. Evleri oturulamayacak hale gelmişti zaten. Bir süre Yenibosna'daki akrabalarının yanında kaldılar, sonra Sultangazi'de güçbela sığışabildikleri bir eve geçtiler. Nihat Bey

birkaç kez polis tarafından götürülüp, sorgulanıp (biraz da tartaklanıp) bırakılmıştı bu arada. Semavicilerin yardım tekliflerini ısrarla geri çevirdiler. Ailenin beladan uzak durmaktan başka derdi yoktu. Gökhan'ın adı bile anılmıyordu evde artık. Gülcan, o yılki üniversite sınavında, tüm tercihlerini İstanbul dışındaki üniversitelerden yana kullandı. Isparta'da cumhuriyet tarihinin en asimetrik cumhurbaşkanının adını taşıyan üniversitede işletme bölümünü kazandı ve yaz sonunda oraya taşındı. Gökhan'ın en önemli destekçilerinden olan ve BERGEV'e polis baskınının hemen ardından kayıplara karışan Hasan Dayı'yı ise o zamandan beri gören olmadı.

Nedim Bey, nüfuzunu kullanarak kısa sürede serbest kalmayı başardı ama Selim ve Deniz, polisteki sorgularının ardından tutuklandılar. Selim, hapiste, her bir gününü Berk'e ayrı küfrederek geçirdiği üç ayın sonunda çıktığı duruşmada tahliye edildi ama felaketi engellemeye çalışmak dışında hiçbir günahı olmayan sevgili karısı Deniz, altı ay daha tutuklu yargılandı. Sonunda ikisi de terör örgütüne yardım ve yataklık suçlamalarından beraat etti. Başka suçlardan birtakım cezalar aldılar, tutuklu kaldıkları süre dikkate alınarak serbest kaldılar. Lakin, ABD vizeleri ve çalışma izinleri iptal edilmişti. Tekrar başvurdular ama süreç uzadıkça uzuyordu. Bu arada Selim, İstanbul'daki üniversitelerde ve yazılım şirketlerinde sürekli iş arıyordu ama son aylarını hapiste geçirdiğini duyan, gerisini merak etmiyor ve onu işe almaktan vazgeçiyordu. Kalamış'taki evlerini boşaltmak zorunda kaldılar. Selim ailesinin yanına taşındı. Deniz ise hapishanede tanışıp arkadaş olduğu ve ondan kısa süre önce serbest kalan Haziran adlı anarşist-feminist bir kadınla birlikte yaşamaya başladı. Daha önce belli bir fikri olsa da pek bulaşmadığı siyasi konularla daha yakından ilgileniyordu artık. Sol çevrelerden birçok tanıdık edinmiş, daha doğrusu bizzat o çevrelerin parçası olmuştu. Selim'le hâlâ yasal olarak evlilerdi ve ara sıra görüşüyorlardı ama aralarında gerçek anlamda bir ilişki kalmamıştı.

Ormancılar katliamının birinci yıldönümünde Haziran'la birlikte evde mum ışığında bir şişe şarap içerek, parçası olduğu çılgınlık yüzünden hayatını kaybedenleri sessizce andılar.

KUBRA'ya ne oldu diyecek olursanız... Bildiğimiz şekliyle, öldü. Datakraft sunucularındaki disklerde bulunan bilgi birimleri, tüm sistemin merkezindeydi. Bu diskler incelenmek üzere alındığında, diğer parçalar da birbirinden kopuk ve kullanılmaz hale geldi. Bunlar asla tekrar bir araya getirilmedi. Bir süre sonra, şirket kapandığında, bulut sağlayıcılardaki üyelikler de sona erdi ve buralarda KUBRA'nın kullandığı kaynaklar yeni müşterilere tahsis edildi. Kişisel kullanıcıların bilgisayar ve telefonlarında kalan bilgi birimi paketleri başıboş kaldı, bunlar da zaman içinde silindi ve KUBRA fiilen ortadan kalktı.

Lakin, aynı ilkeler üzerine kurulu yeni versiyonu, geliştirilmiş çekirdek algoritmasıyla, Kaliforniya Cumhuriyeti'nin San Leandro şehrinde, geniş bir bahçenin içinde bulunan iki katlı binada kurulu MindCurves şirketinin, sıcaklığı 18 derecede sabit tutulan sunucu odasındaki ana bilgisayar ve dünyanın çeşitli yerlerinde bulunan ona bağlı yüzlerce bilgisayarın silikon ve germanyumdan yapılma mini mini çipleri üzerinde üç bacaklı sayısal örümceklerden mürekkep devasa bir bilgi yumağını gündüz gece, sessizce, ince ince örmekteydi.